

Dị Giới Chi Nông Gia Kí Sự

Contents

Dị Giới Chi Nông Gia Kí Sự	1
1. Chương 1: Xuyên Việt	2
2. Chương 2: Mưu Hoa	5
3. Chương 3: Cho Làm Con Thừa Tự	8
4. Chương 4: Đoạn Tuyệt	11
5. Chương 5: Sửa Tịch	14
6. Chương 6: Tân Gia	17
7. Chương 7: Chuyển Mộ	21
8. Chương 8: Sản Thú	24
9. Chương 9: Hồng Khô	28
10. Chương 10: Thu Hoạch Vụ Thu	32
11. Chương 11: Lời Đồn Đại	35
12. Chương 12: Bán Lầy Tiền	39
13. Chương 13: Náo Nhiệt	42
14. Chương 14: Chia Cá	45
15. Chương 15: Nhạc Đệm	47
16. Chương 16: Chuẩn Bị	51
17. Chương 17: Đón Người	55
18. Chương 18: Bận Bè	58
19. Chương 19: Sinh Nhật	61
20. Chương 20: Ăn Cơm	65
21. Chương 21: Giở Trò Xấu	68
22. Chương 22: Gặp	71
23. Chương 23: Đánh Trả	75
24. Chương 24: Mua Đất	78
25. Chương 25: Ruộng Đất	81
26. Chương 26: Lưu Gia	85
27. Chương 27: Chuyện Xưa	88
28. Chương 28: Lại Gặp	91
29. Chương 29: Tết	95
30. Chương 30: Chúc Tết	98
31. Chương 31: Phát Hiện	101
32. Chương 32: Mua Bán	105
33. Chương 33: Thương Lượng	108
34. Chương 34: Hợp Tác	112

Dị Giới Chi Nông Gia Kí Sự

Giới thiệu

Tên gốc: Dị giới chi nông gia kí sự Thể loại: Xuyên việt, nam nam thế giới, chủng điền, chủ công, sinh tử, 1×1, HE. Edit

1. Chương 1: Xuyên Việt

Edit: Zổ

Beta reader: Lệ Phong

Phương Trí Viễn rất buồn bực, cực kì buồn bực, hắn ở hiện đại đang sống rất tốt, có phòng có xe có tiền. Chẳng qua hiếm hoi một lần đau lòng, uống chút rượu, sau đó, liền không có sau đó. Hắn hiện tại đã không ở trên Trái Đất, mà là ở một nơi gọi là Lý gia thôn.

Vì sao nói không ở trên Trái Đất, bởi vì nơi này không có phụ nữ, đúng vậy. Phương Trí Viễn xem toàn bộ ký ức của nguyên thân, hắn dám khẳng định rằng phụ nữ nơi này đều là ca nhi. Ca nhi cùng đàn ông giống hệt nhau, nên có đều có, chẳng qua còn có thể sinh con.

Hắn hiện tại là một đứa bé mười tuổi, tên là Lý Hổ, nữ danh Hổ tử, là con trai độc nhất của Lý Phú trong Lý gia thôn, a sao của hắn họ Phương, là Phương Thăng, vừa mới tới Tây Thiên cực lạc một tháng trước. Mà vì sao Phương Trí Viễn thành Lý Hổ, lại phải kể tới cha hắn, Lý Phú.

Nhà Lý Phú vốn là nhà giàu có nhất Lý gia thôn, đại bá* của hắn là lý chính của thôn, cha hắn chết sớm, chỉ còn hai anh em. Bởi vì cha hắn là chết bệnh nên cả nhà để có tiền chữa bệnh cho ông mà vay nợ không ít. Nhà nông được nói giàu có cũng chỉ là ăn nhiều hơn hàng xóm vài bữa thịt, mua nhiều hơn một đầu gia súc linh tinh, nhưng mà chữa bệnh, thì lại là đốt tiền. Bao nhiêu gia đình đều vì thế mà táng gia bại sản, Lý gia cũng nợ nần không ít.

(*đại bá: bác cả)

Thấy Lý Phú cùng em trai là Lý Cường sắp đến tuổi thành thân mà vẫn còn độc thân, đại bá của hắn liền sốt ruột. Cuối cùng, tìm Phương gia ở Lâm gia truân cho Lý Phú. Phương gia là độc hộ trong thôn, không có ruộng đồng, nhưng người nhà đều có nghề săn thú, vì thế còn có thể sống tạm.

Mà ca nhi Phương Thăng này có dáng người như hán tử, người già trong thôn lại nói bộ dáng như vậy không phải để sinh con, cho nên mới kéo đến giờ. Lý gia không có sinh lễ, nhưng bộ dáng Lý Phú lại tốt, cũng có thể coi như là tướng mạo đường đường.

Phương Thăng cũng hiểu, bởi vì diện mạo của bản thân, sau khi gả về đối với Lý Phú cực kì tốt. Gả qua năm thứ nhất liền sinh Lý Hổ. Lúc đó mùa màng bận rộn, sinh xong ba ngày Phương Thăng liền ra đồng, mệt mỏi nên nhiều năm sau cũng không có bầu lại nữa.

Lý Phú không quá thích Phương Thăng, nhưng đối với con trai mình cũng không tệ. Phương Thăng là người có khả năng, không chỉ thu vén sự tình trong nhà, ngay cả việc đồng áng cũng không kém ai. Dần dần Lý gia càng ngày càng tốt, sau đó, Phương Thăng còn làm đậu phụ bán, trong nhà dần dần có tiền để dành, còn mua thêm được gia súc.

Nhưng mà như thế lại khiến người khác ghen tị, cũng bị nói ra nói vào. Nói Phương Thăng giỏi hơn hán tử nhà mình, cố tình làm Lý Phú mất mặt mũi. Lý Phú không phải người rộng lượng, trong lòng càng ngày càng khó chịu. Hơn nữa, người trong thôn thích chiếm tiện nghi, Phương Thăng lại là kiểu người thẳng tính, Lý Phú sĩ diện, cảm thấy Phương Thăng không được như mình.

Chỉ là, Phương Thăng đúng là rất có khả năng, còn có em trai Phương Tăng thường xuyên đưa chút con mồi cho nhà thêm thịt ăn, Lý Phú cũng chỉ nói thầm vài câu.

Cứ tưởng mọi việc sẽ càng ngày càng tốt, thế nhưng năm nay lại có việc xảy ra.

Lý gia thôn là thôn lớn, trong thôn tuy rằng phần lớn nhà họ Lý, nhưng cũng có một số nhà họ khác. Mà Phùng Mai chính là ca nhi đã xuất giá của Lý gia thôn, là thanh mai trúc mã của Lý Phú, tình cảm không tồi, nếu như cha Lý Phú không sinh bệnh hao hết tiền tài trong nhà, hai người họ khẳng định sẽ là một đôi.

Phùng Mai da trắng, mắt to, eo lưng mềm nhỏ như liễu, là kiểu người hán tử thích, Lý Phú vẫn coi như phu lang tương lai, từ nhỏ đã rất thích, cũng từng đến Phùng gia cầu hôn, nhưng bị cự tuyệt.

Sau này, Phùng Mai bị người nhà giới thiệu cho một hộ có chút sản nghiệp ở Thẩm gia thôn gần đó làm phu lang. Đáng tiếc, vài năm trước, đương gia của hộ đó chết ngoài ý muốn, gia chủ ma ma ghét Phùng Mai khắc phu, bắt giữ đạo hiếu ba năm, sau đó cho mấy gian phòng ở cũ cùng hai mẫu ruộng rồi bắt hai cha con hán ở riêng.

Phùng Mai là ca nhi, làm sao chịu khổ được như vậy, liền cho thuê ruộng, mang theo con trai Thẩm Quý mười một tuổi về nhà mẹ đẻ. Một người tang phu, dù cho a sao phụ thân không nói gì, thế nhưng các ca ca cùng ca ma cũng không muốn nuôi không một lớn một nhỏ. Cho nên, Phùng Mai sống không được tốt lắm.

Sau khi Lý Phú biết, liền nhớ thương trong lòng, thường xuyên qua giúp đỡ. Một qua hai lại, hai người liền tình cũ không rửa cũng tới. Phương Thăng to lớn, cũng rất khỏe, Lý Phú vẫn hơi sợ, cho nên vẫn là rất cẩn thận, chỉ dám lấy chút vốn riêng trợ cấp Phùng Mai.

Nói ra cũng trùng hợp, a sao ruột của Phương Thăng năm nay thân mình không tốt, Phương gia chỉ có một ca nhi một hán tử, hán tử Phương Tăng còn chưa đón dâu, làm ca nhi trong nhà, Phương Thăng liền mang theo Lý Hổ trở về hầu hạ a sao mình.

Đến khi hậu sự của Phương a sao xong xuôi, Phương Thăng cũng mệt mỏi, tâm tình lại cực kì bi thương. Vừa trở lại Lý gia, không ngờ Lý gia thôn đã đồn ầm lên về chuyện của Lý Phú cùng Phùng Mai, Phương Thăng vốn đã mệt mỏi liền không trụ nổi, lập tức ốm đau liệt giường.

Lý Phú vốn có chút lo sợ Phương Thăng biết chuyện sẽ làm ầm ĩ, không ngờ Phương Thăng bị bệnh, hán liền không cố kị, cả ngày cùng Phùng Mai liếc mắt đưa tình. Việc truyền ồn ào khắp thôn, còn có những phu lang lấy cớ đến thăm Phương Thăng, trên mặt sung sướng khi người gặp họa, lại tỏ ra thương hại Phương Thăng, tự cảm giác bản thân hơn người.

Vì Phương Thăng là thôn khác gần tới, người trong Lý gia thôn phần lớn lại quen Phùng Mai từ nhỏ, lại nói Phùng gia cũng có vài anh em quan hệ tốt, những người này không ai nguyện ý đứng về phía Phương Thăng. Có người không phúc hậu, trực tiếp mắng chửi Phương Thăng, nói anh bình thường quá mạnh mẽ, không bao giờ cho Lý Phú mặt mũi linh tinh.

Phương Thăng vốn đang bệnh nặng lại càng không gượng dậy nổi. Mà Phùng Mai còn không bỏ qua Phương Thăng, ngày đó Lý Hổ ở nhà, Phùng Mai dám đến Lý gia, đầu tiên là châm chọc khiêu khích Phương Thăng một phen, sau đó lại đột nhiên vừa quỳ vừa khóc, đúng lúc Lý Phú nhìn thấy, tưởng Phương Thăng bắt nạt tiểu tình nhân của hán, tát Phương Thăng một cái, còn nói muốn bỏ anh.

Phương Thăng nhìn chằm chằm vào Lý Phú, giận đến phát run, thân mình vốn đang khó thở liền lung lay sắp đổ, sau đó không thở nổi liền ngã sấp xuống. Lý Phú và Phùng Mai hoảng sợ, vốn Lý Phú muốn lên nhìn Phương Thăng, nhưng Phùng Mai ôm bụng kêu đau, Lý Phú liền mang Phùng Mai đi tìm thầy thuốc.

Trái lại, Lý Hổ tiến lên nâng a sao nó dậy, nhưng gọi thế nào cũng không tỉnh lại, nó vội vàng cản đường cha nó, khiến cha nó quay lại xem a ma. Cha nó không kiên nhẫn đánh nó một trận, vút vào một bên, mang theo Phùng Mai nghênh ngang đi.

Lý Hổ không biết làm sao, tìm Lý đại gia vốn đối với nhà nó khá tốt đến giúp đỡ. Lý đại gia đến, vừa sờ liền hoảng sợ. Phương Thăng đã không còn hô hấp, mà Lý Phú mang theo Phùng Mai đến nhà đại phu, Lý đại gia đành phải mời người nhà họ Lý đến xử lý.

Đợi đến buổi tối, Lý Phú vui sướng về nhà mới biết được Phương Thăng chết.

Kế tiếp là lo việc tang ma, Lý Hổ cực kì hận Lý Phú, nhưng ông ta là cha nó, nó vốn hiếu thuận nên không phải phải làm sao, chỉ có thể cả ngày âm u không nói lời nào. Cứu cứu nó Phương Tăng đến đây, muốn đòi lại công bằng cho a sao nó. Người nhà họ Lý lại nói dối Phương Tăng, chỉ nói a sao nó bệnh chết.

Lý Hổ vốn muốn nói, nhưng nó lại ngại với hiếu đạo không biết nói như thế nào. Dù thế, Phương Tăng vẫn đánh Lý Phú một trận. Mà Lý Phú, sau khi Phương Tăng chết còn chưa được một tháng, thế nhưng muốn cưới Phùng Mai kia. Lý Hổ vốn hận, liền chạy đến nhà Phùng Mai muốn trả thù.

Đáng tiếc, nó vốn là trẻ con, sau khi a sao chết lại không có ai chăm sóc, bữa đói bữa no, sức yếu, Thẩm Quý kia lại lợi hại, dẫn theo một đám trẻ con nhà họ Phùng, đánh Lý Hổ một trận, còn đẩy nó xuống sông, chờ đến lúc được người vớt lên đã không còn thở.

Sau đó mọi người mới hết hoảng, tìm đại phu, cuối cùng tỉnh lại là Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn nghĩ lại lúc hắn mới tới, người đầu tiên nhìn thấy là cha ruột của thân thể này, người gọi là Lý Phú kia, vốn đang cho rằng Lý Phú đối với con trai là hắn còn có chút tình nghĩa, kết quả câu đầu tiên chính là: “Nếu không có việc gì, về sau không được đi bắt nạt Thẩm Quý, Phùng a sao của mày đang có bầu, không chịu nổi sợ hãi, nếu Phùng a sao mày có chuyện gì, để xem tao có lột da mày không. Ngoan ngoan ở nhà cho tao, không thì, tao thế nào cũng đánh mày một trận như tử.”

Chỉ một đoạn nói như vậy khiến cho ý nghĩ của Phương Trí Viễn hoàn toàn biến mất. Lý Hổ ngại với hiếu đạo có lẽ sẽ không phản kháng, nhưng hắn lại không phải đứa bé số khổ đã chết kia, hắn vốn không phải người tốt, người khác tốt với hắn, hắn liền tốt lại với người ta, người khác hại hắn, hắn liền trả lại gấp bội.

Kiếp trước, hắn mới hơn mười tuổi ba mẹ gặp nạn, các thân thích cầm tiền bồi thường của hắn, lại coi hắn như quả bóng mà đá qua đá lại. Không ai quản hắn. Hắn còn nhỏ liền phải lăn lộn trong xã hội, tuy rằng không làm mấy việc giết người phóng hỏa, nhưng nhìn nhiều việc dưới đáy xã hội, nội tâm hắn đã sớm cứng rắn. Đến khi hắn lăn lộn ra chút thành tựu, liền dẫn một đám đến nhà mấy người thân thích cầm tiền bồi thường của hắn, lần lượt giáo huấn, chỉnh bọn họ đến kêu cha gọi mẹ, ngoan ngoan trả lại tiền, còn thêm cả tiền lãi.

Thế nhân đều sợ là mềm nắn rắn buông, hắn đã sớm biết.

Chỉ là, lo ngại cơ thể đang suy yếu, Phương Trí Viễn không nói gì. Nghỉ ngơi ba ngày, hắn xem xét kỹ ký ức của nguyên thân, phát hiện đây là một thể giới cổ đại. Việc này rất bất lợi cho hắn, thời xưa chú ý tới quan hệ phụ tử, dù cho cha mẹ làm sai, làm con cái cũng không thể bất hiếu, không thì người liền chờ bị mọi người xa lánh chỉ trích đi.

Vừa nghĩ thế, Phương Trí Viễn liền tính toán trước tiên phải giải trừ quan hệ phụ tử với Lý Phú, dù cho trên danh nghĩa cũng được, ít nhất, hiện tại hắn còn nhỏ, còn chưa có bản sự, nếu Lý Phú có âm mưu gì, ví như bán hắn, hoặc là chờ Phùng Mai cưới vào, áp bức ức hiếp hắn. Hắn là một đứa bé chưa lớn, bọn họ lại là trưởng bối, như vậy hắn mỗi ngày chỉ có khổ, kêu trời không thấu kêu đất không hay.

Nhưng mà, suy nghĩ trong ba ngày, hắn đã nghĩ ra biện pháp. Đó chính là cho làm con thừa tự! Dù Lý gia thôn hay Lâm gia thôn đều không có người biết chữ, thậm chí có vài người ngay cả trấn trên cũng chưa đi qua. Mà cứ cữu cữu hắn Phương Tăng số tương đối may mắn, anh là thợ săn, thường xuyên mang con mồi đi bán. Mấy năm trước trên đường còn cứu được Trần chưởng quầy, ông chủ của tửu lâu lớn nhất trấn trên, mấy năm nay con mồi săn được đều bán cho tửu lâu của Trần chưởng quầy.

Anh chỉ có một ca ca là Phương Tăng, đối với cháu ngoại là Lý Hổ cũng cực kì cưng chiều. Đậu phụ của Phương Tăng có thể kiếm tiền cũng đều là mùa đông hàng năm làm nhiều đưa đến chỗ của Trần chưởng quầy. Mà Phương Tăng mỗi lần đều thích mang theo Lý Hổ đi trấn trên chơi, tửu lâu của trấn trên có thuyết thư*, nó thích nghe từ nhỏ, trong trí nhớ của nó hình như đã từng nghe về con thừa tự.

*thuyết thư: người kể chuyện ở các tửu lâu.

Phương Trí Viễn suy đi tính lại đều cảm thấy biện pháp này không tồi, hơn nữa người cũng có sẵn, chính là cữu cữu hắn Phương Tăng. Bình thường cho làm con thừa tự là cần dòng họ đồng ý, Phương Trí Viễn chắc chắn có thể khiến Lý Phú cùng Lý gia tộc đồng ý. Mà bên cữu cữu hắn thì càng dễ nói, Phương Tăng năm nay hai mươi một, trước kia là do nhà nghèo, sau này lại liên tiếp giữ đạo hiếu, anh đến giờ vẫn độc thân. Đương nhiên, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lý Phú coi thường Phương gia.

Phương gia tuy ở Lâm gia thôn, lại là độc hộ từ bên ngoài tới ở lại Lâm gia thôn, chỉ có một mình, không có dòng họ gì, ai cũng không thể xen vào việc hắn làm con thừa tự cho cữu cữu.

Mà ở trong trí nhớ của Phương Trí Viễn, cữ cữ của hắn lớn lên nhân cao mã đại*, là một hán tử khoan hậu, cũng rất trọng tình trọng nghĩa. Nhận hắn làm con trai, cữ cữ nhất định sẽ đồng ý. Mà sau này, Phương Tăng còn phải thủ hiếu ba năm, đến lúc đó hắn đã mười ba mười bốn tuổi, dù cho cữ sao cưới về không thích hắn, hắn cũng có thể tự lập môn hộ.

*nhân cao mã đại: cao lớn cường tráng ==

Nếu có thể chọn, Phương Trí Viễn không mong muốn nhất là ăn nhờ ở đậu, nhưng mà, so với người khốn nạn như Lý Phú, chọn cữ cữ là đường ra tốt nhất. Nhìn chân tay nhỏ bé của mình, hắn quyết định, ngày mai phải tập nhiều hít đất, rèn luyện sức khỏe.

Mà Lý Phú từ khi Phương Thăng mất, không biết là chột dạ hay là muốn ở bên tình nhân, không hề ở lại phòng ở này. Cả căn phòng trống rỗng chỉ có mình Phương Trí Viễn, mà ăn uống mỗi ngày Lý Phú cũng không quản, trước khi Phương Trí Viễn đến đây, Lý Hồ liền đi ra ruộng đào rau về tùy tiện nấu, cốt là no bụng.

Ăn qua loa, hạ quyết tâm, Phương Trí Viễn ngủ ngon lành, ngày mai là ngũ thất* của a sao hắn, Phương Tăng nhất định phải đến mò a sao hắn hóa vàng mã. Ngày mai, chính là cơ hội tốt nhất.

*ngũ thất: sau tang lễ cứ 7 ngày sẽ tế 1 lần, 49 ngày như ở là thất thất hoặc đoạn thất của TQ, ngũ thất có lẽ là lần tế 7 ngày thứ 5, ngũ thất cũng là lễ tế rình rang nhất.

Zổ: đời chả thiếu thì người như Lý Phú đâu các nàng, chồng của dì ruột ta ngoài việc không làm dì ta tức chết thì còn quá đáng hơn nhiều, còn mắng mắng đứa con là đi tìm cái cầu nào nhảy sông chết đi, aiz, nhưng cũng đâu làm sao được, con sinh ra đâu có lựa được mẹ cha. Ài. Câu cuối: Cầu betaaaaa.

2. Chương 2: Mưu Hoa

Edit: Zổ

Beta reader: Lê Phong <>

Hôm sau, trời còn chưa sáng Phương Trí Viễn đã rời giường, hắn tìm một bộ quần áo dày một chút, cầm bánh bột thô tối qua chưa ăn xong, mang theo chút nước liền vội vã đi.

Hôm nay là ngũ thất của a sao ruột hắn, theo như phong tục ở đây, người thân phải đốt giấy tiền và cúng đồ cúng cho a sao hắn. Phương Thăng là ca ca duy nhất của Phương Tăng, với tính cách của Phương Tăng, chỉ sợ đến từ sớm. Hơn nữa, theo phong tục, Lý Phú cùng người trong thôn cũng phải đến cúng bái hành lễ, ăn bữa cơm. style="display:inline-block;width:336px;height:280px" data-ad-client="ca-pub-7810767730528042" data-ad-slot="1349672214"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Cho nên, hắn phải chặn đường Phương Tăng, cùng cữ cữ mình bàn bạc kỹ lưỡng về kế hoạch của hắn.

Theo trí nhớ, Phương Trí Viễn đi tới con đường từ nhà Phương Tăng tới nhà hắn, hy vọng có thể gặp mặt. Hôm nay trời chưa sáng Phương Tăng đã gánh đòn gánh đến Lý gia thôn hóa vàng mã cho ca ca, dù là đại hán tử, khi nghe được tin trời giáng ấy mắt anh cũng đỏ au, ca ca mình tốt như vậy, lại bị thằng khốn nạn kia làm cho tức chết.

Lúc anh tới, mấy người Lý gia không ai nói thật, ngay cả cháu ngoại ruột của mình cũng cam như hén, khiến người làm cữ cữ như anh có chút thương tâm. Dù sao cũng là a sao ruột, dù cho Lý Phú là a cha của nó cũng không thể nói dối anh. Chẳng lẽ a sao ruột của nó chăm sóc nó bao nhiêu năm như vậy cũng không bằng a cha vốn đối nó không tốt?

Trong lòng Phương Tăng tự nói mình không cần so đo với một đứa bé chưa lớn, nhưng tâm anh cũng đã lạnh. Trước kia mỗi tháng anh đều đến thăm cháu ngoại, hiện tại lại không đi. Anh đi làm gì, nếu cháu ngoại đã che chở tên Lý Phú kia, anh nể ca ca trên trời không truy cứu, nhưng về sau cũng coi như không có thân thích họ Lý. Hồ tử đã che chở cho a cha nó, vậy thì sống cùng hắn ta đi, cữ cữ như anh đây cũng không quản.

style="display:inline-block;width:300px;height:250px" data-ad-client="ca-pub-7810767730528042" data-ad-slot="7309093013"> (adsbygoogle=window.adsbygoogle||[]).push({});Không sai, Phương Tăng là giận chó đánh mèo, hiện tại trong mắt anh, họ Lý không ai là người tốt.

Nhưng anh không nghĩ tới, cháu ngoại của mình mặc một cái áo không vừa người, giày trên chân thủng hai lỗ to, hiện tại nhập thu, trên đường đầy sương ẩm, giày của nó cũng ướt đầm, khuôn mặt nhỏ bị đông lạnh đỏ ửng, đứng ở ven đường giậm chân, giống như đang đợi người, hơn nữa lại là đứa cháu mình thương từ nhỏ, thấy nó như thế, Phương Tăng liền đau lòng.

Vội vàng tiến lên, hỏi Phương Trí Viễn: “Hở tử, làm gì thế? Giờ này sao lại ở đây?”

Cuối cùng cũng đợi được Phương Tăng, Phương Trí Viễn trả lời vị cứu tinh: “Cữu cữu, con đang đợi cữu cữu, cữu cữu cuối cùng cũng tới, con đợi cữu cữu từ sớm.”

Nhìn gương mặt vui mừng của Phương Trí Viễn, lòng Phương Tăng mềm nhũn, cởi áo khoác cho cháu, sờ sờ đầu cháu, nói: “Là cha con bảo con đến?” Ngực khí tràn ngập chán ghét.

Phương Trí Viễn vội vàng nói: “Không, cữu cữu à, cha con đang ở chỗ Phùng Mai. Tự con muốn tìm cữu cữu!”

Hắn nhìn thấy sắc mặt Phương Tăng tốt lên không ít, liền biết ông cữu cữu này của hắn cực kì ghét Lý Phú: “Cữu cữu, con có chuyện muốn nói với cữu cữu!” Phương Trí Viễn làm bộ lấy hết can đảm nhìn Phương Tăng.

Phương Tăng hơi giật mình, hỏi: “Nói cái gì? Sao lại phải lén lút nói?”

“Cữu cữu, thực ra a sao con không phải bệnh chết, mà là bị cha con cùng Phùng Mai làm cho tức chết. Ban đầu con muốn tự mình báo thù cho a sao, nhưng con rất vô dụng, bị Thẩm Quý, con trai Phùng Mai, đánh một trận còn đẩy xuống sông. Sau đó, con sốt mơ mơ màng màng, giống như nghe được a sao con nói, a sao dặn con tìm cữu cữu, làm con trai cữu cữu, không cần về nhà họ Lý”. Vừa nói, Phương Trí Viễn vừa đỏ hốc mắt.

Nghe Phương Trí Viễn nói, Phương Tăng vừa đau lòng vừa áy náy. Là anh nghĩ sai, hiểu lầm cháu ngoại, làm khổ cháu mình. Lại nghe nói cháu bị bắt nạt, phát sốt, còn nghe được a sao dặn dò, Phương Tăng liền chấn kinh!

Anh là người tin quỷ thần, ca ca chưa hết đủ ngũ thất là vẫn còn ở trong nhà. Mà cháu ngoại lại qua thập tử nhất sinh, ca ca báo mộng cho cháu ngoại, muốn chính mình giáo huấn tên khốn kia, sau đó mang cháu ngoại về nuôi dưỡng. Quả nhiên là việc ca ca sẽ làm, theo như tính cách mạnh mẽ của ca ca, cũng không thể bắt ca ca nén giận.

Mà mang cháu ngoại về nuôi, sau này cũng không sợ thằng khốn* kia đánh cháu mình, chính mình còn phải cố kị hắn.

*từ gốc là “vương bát đản”

Càng nghĩ càng thấy tốt, sắc mặt Phương Tăng tốt lên rất nhiều, đối với Phương Trí Viễn cũng càng thích, không uống công mình thương nhóc con này, có lương tâm. Anh ôm lấy Phương Trí Viễn, dùng mặt cọ cọ khuôn mặt nhỏ của Phương Trí Viễn, giống như trước đây bình thường đối với nó.

Phương Trí Viễn thấy Phương Tăng thân thiết hơn với mình liền biết mình dùng đúng chiêu số, trong trí nhớ của nguyên thân, cữu cữu là người đặc biệt quan tâm nó, theo lý thuyết, nó không có a sao, cữu cữu nó hẳn là thường xuyên thăm nó hơn, che chở nó nhiều hơn. Thế nhưng từ khi cữu cữu hỏi nó trước linh đường mà nó không trả lời, cữu cữu nó đánh Lý Phú một trận, sau này cũng không đi thăm nó.

*hắn là Phương Trí Viễn, nó là Lý Hổ.

Hắn nghĩ là hành động che chở Lý Phú của nó khiến Phương Tăng có khúc mắc, đối với Lý Hổ cũng là lạnh tâm, cũng không thêm quan tâm nó. Phương Trí Viễn tính toán sau này sống cùng với Phương Tăng, như thế nào cũng phải hóa giải tâm sự của Phương Tăng. Nguyên thân nói thật ra là một đứa bé ngu hiểu, nó hận cha nó, nhưng nó càng hận Phùng Mai, cho rằng Phùng Mai thông đồng cha nó, hại a ma nó, cho nên nó muốn trả thù Phùng Mai.

Nó không nói cho Phương Tăng là vì nó thấy Phương Tăng đánh Lý Phú một trận, trong lòng nó không nỡ thấy cha mình bị đánh cũng là một nguyên nhân mà nó không nói. Đáng tiếc, một đứa bé có hiếu như vậy lại không chiếm được một chút tình yêu thương con của Lý Phú. Lúc Lý Hồ còn hấp hối, hấn lại đang an ủi Phùng Mai, sợ động thai khí. Mà thủ phạm Thẩm Quý lại ăn uống no đủ, chẳng gặp chuyện gì.

Phương Trí Viễn nghĩ đến việc này liền cảm thấy thương hại Lý Hồ, mỗi ngày cảm thấy có lỗi với a sao của mình, thế nhưng lại không nỡ trả thù a cha ruột, sau đó tuổi còn nhỏ trong lòng lại suy nghĩ quá nhiều, không có một ngày thoải mái. Lý Hồ chết đi chỉ sợ là một loại giải thoát, không thể đối mặt với người cha vô tình của mình, trong lòng lại luôn áy náy với a sao, cho nên, rõ ràng dứt khoát đi tìm a sao nó, Phương Trí Viễn không cảm thấy trên cơ thể có dù chỉ một chút lưu luyến không rời của nguyên thân.

Một đứa bé chỉ mới mười tuổi, phải đến tình huống như thế nào mới có thể khiến nó không muốn sống nữa. Càng suy nghĩ điều đó, Phương Trí Viễn càng oán hận Lý Phú và Phùng Mai. Đồi tiện nhân này trực tiếp ép chết cha con Phương Tăng, bây giờ còn muốn vui vẻ hòa thuận, dùng gia sản Phương Tăng tích góp được mà sống.

Nếu hấn đã đến thế giới này, đương nhiên là phải thay nguyên thân xả giận, cũng coi như trả ơn tái sinh của nguyên thân.

Mà Phương Tăng là cổ nhân, người xưa vốn kính sợ quỷ thần, Phương Trí Viễn lấy danh nghĩa Phương Tăng nói những lời này cũng làm cho Phương Tăng không quá hoài nghi hấn.

Phương Tăng nói với Phương Trí Viễn: “Nếu là nguyện vọng của ca ca, cữu cữu tất nhiên nguyện ý nhận con làm con trai. Nhưng Lý Phú kia thì chưa chắc, con dù sao cũng là con hấn, còn có người nhà họ Lý, chắc là sẽ không đồng ý cho con theo cữu. Nếu không họ Lý sẽ cực mất mặt, nhưng mà, con cứ đến ở với cữu cữu, xem ai dám nói gì.”

Phương Trí Viễn giả bộ tức giận nói: “Cữu cữu, con không cần họ Lý, con muốn cùng họ với cữu, họ tịch cũng ở cùng với cữu, về sau không còn quan hệ gì với họ Lý nữa. Con vừa nhìn thấy cha con cùng Phùng Mai liền nhớ đến a sao con chết trước mắt con như thế nào. Con hận không thể giết Phùng Mai, cũng hận không thể không có a cha.”

Phương Tăng tuy rằng muốn cháu ngoại của mình cùng mình chung mối thù, nhưng anh cũng biết Lý Phú là cha nó, dù cho Lý Phú không phải người tốt, nhưng cháu ngoại làm con lại không thể nói cha ruột làm sai. Nếu không, bị người nghe thấy thì chính là bất hiếu, hỏng hết thanh danh, sau này muốn tìm phu lang cũng khó.

Vì thế anh chặn lời nói: “Con là trẻ con, không thể nói lung tung, Phùng Mai còn được, nhưng Lý Phú là cha con, trước mặt cữu cữu nói như thế cũng được, nhưng sau này, trước mặt người khác cũng không thể nói thế, không thì chính là con sai. Nhớ kỹ!”

Phương Trí Viễn vẻ mặt không phục nhưng cũng không nói thêm gì, mà là nói với cữu cữu: “Cữu cữu, trước đây con nghe thuyết thư trong tửu lâu nói, có một số trẻ con có thể cho người khác làm con thừa tự, con làm con thừa tự của cữu nhé. Không thì, sau này có Phùng Mai chăm ngời, cha con khẳng định xét nét con. Còn Phùng Mai nữa, có con với cha con, cha con thế nhưng muốn chờ ngũ thất của a sao con vừa xong thì cưới hấn về, con không muốn thấy hấn.”

Phương Tăng vừa nghe, cau cau mày. Anh nghe được tin tức là Lý Phú cùng Phùng Mai có tư tình, sau đó Phùng Mai tới tìm ca ca anh, Lý Phú trở về đánh ca ca, hai người cùng nhau làm ca ca tức chết. Tuy rằng anh hận không thể giết chết hai tên khốn nạn ấy, nhưng dù sao ca ca cũng là bị tức chết, dù cho cáo đến nha môn, cũng chỉ là đánh vài gậy là xong việc, hơn nữa còn có cháu ngoại, anh cũng không dám làm quá.

Thế nhưng Lý Phú khinh người quá đáng, dám trong khi đại tang cưới tiện nhân kia. Sắc mặt Phương Tăng lập tức trở lên khó coi, gân xanh trên tay đều nổi lên. Phương Trí Viễn biết là Phương Tăng nổi giận, vậy là tốt rồi.

Hấn giả vờ như không hiểu, hỏi: “Cữu cữu, con nghe người ta nói, ca nhi chưa thành thân đã có con không phải ca nhi tốt, là phải cho vào ***g heo, Phùng Mai kia có phải cũng phải bỏ ***g heo không. Như vậy thù của a ma có thể trả!” Một bộ kích động vì ý kiến mình nghĩ ra.

Phương Tăng nhìn cháu trai còn chưa hiểu được thế giới của người lớn mà khẽ thở dài trong lòng. Tuy rằng có nói như thế, dù sao ca nhi chưa lập gia đình đã có bầu sẽ làm bại hoại gia phong cùng thôn phong, một vài thôn nghiêm khắc tuy rằng không thật sự nhốt ***g heo, nhưng cũng sẽ đuổi ca nhi đó ra khỏi thôn, mà người thân của ca nhi này trong thôn cũng không ngẩng đầu lên được.

Thế nhưng Lý gia thôn lại là một thôn cực kì bao che khuyết điểm, bọn họ rất xa lánh người thôn khác, Phùng Mai là người của thôn họ, thêm Lý Phú lập tức muốn cưới hần, tuy rằng có bầu trước khi cưới là không tốt, nhưng chỉ cần không ai đưa ra, cũng liền nhắm một con mắt mở một con mắt cho qua.

Phương Tăng vừa nghĩ, nhìn nhìn cháu ngoại. Đúng thế! Không ai nói, anh liền nói, ca ca của mình chết thảm, anh là đệ đệ, lấy lại công bằng cho ca ca là danh chính ngôn thuận. Hơn nữa mang theo lý chính của bọn anh, cũng mời đại phu đến, đem chuyện xấu của tiện nhân Phùng Mai này làm ầm lên cho mọi người đều biết, sau đó bắt Lý Phú thủ hiếu cho ca ca một năm.

Mà cháu ngoại bị đánh lại không ai đứng ra bảo vệ, anh liền tiện thể hỏi lý chính của Lý gia thôn xem, đây là cháu nhà ông ta, bị một thằng con hoang đánh sao không ai nói gì? Anh vừa lúc bắt bọn họ đưa Lý Hổ cho anh làm con thừa tự. Nếu không chịu, anh liền đến nha môn, mời quan huyện nói xem ca nhi không tuân thủ phu đạo phải bị tội gì, dọa người nhà họ Lý, xem xem nếu sự tình làm lớn, người Lý gia thôn có dám ra ngoài gặp người không.

Hạ quyết tâm, trong lòng Phương Tăng càng kiên định, anh cũng không nỡ cháu ngoại ngoan ngoãn của bản thân bị tên Lý Phú lòng lang dạ sói kia nuôi dưỡng. Nói không chừng còn bị hần dạy hư, nếu thật sự như thế, sau này anh còn mặt mũi nào nhìn ca ca? Dù sao bản thân anh cũng chỉ có một mình, nuôi thêm cháu ngoại cũng vui.

Vì thế, Phương Tăng nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, về sau con sống cùng cữu cữu đi. Chỉ cần có cữu cữu ở đây thì không ai dám bắt nạt con. Con cùng họ Phương với cữu cữu, là con của Phương gia chúng ta.”

Phương Trí Viễn nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc thuyết phục thành công!

Hần vui vẻ bỏ nhào vào lòng cữu cữu, cười nói: “Cữu cữu, quá tốt. Con sau này không phải họ Lý nữa, con cùng họ với a sao, con họ Phương, gọi là Phương Trí Viễn.”

Phương Tăng nghe thấy tên này cũng không tồi, liền đọc một lần: “Phương Trí Viễn, không tồi, chờ đến lúc cữu sửa hộ tịch cho con sẽ viết tên này.”

Rốt cuộc có thể quang minh chính đại dùng tên của chính mình!

3. Chương 3: Cho Làm Con Thừa Tự

Edit: Zỏ

Beta reader: Lê Phong

Hai người vừa nói chuyện một lúc mặt trời đã xuất hiện. Vừa mới nhập thu, thời tiết buổi sáng hơi lạnh, đến giữa trưa mới ấm áp. Mặt trời vừa ra, sương mù liền biến mất, giải quyết được tâm sự, Phương Trí Viễn liền cùng cữu cữu đến mộ phần của a sao hần hóa vàng mã.

Phương Trí Viễn thành thành thật thật dập đầu, đồng thời cũng đốt chút giấy tiền cho nguyên thân, trong lòng yên lặng nói với nó: Lý Hổ, người và a sao người yên tâm đi thôi, ta sẽ sử dụng tốt thân thể của người, càng mở to mắt mà nhìn hai kẻ bức tử cha con người sẽ gặp báo ứng như thế nào. Người yên tâm đi!

Phương Tăng nói lan man không dứt trước mộ của ca ca: “Ca, huynh yên tâm, đệ sẽ chăm sóc Hổ tử, nó về sau sẽ sống với đệ, đệ dù chỉ còn một miếng cơm cũng không để nó bị đói. Còn Lý Phú, đệ chờ xem người mà hần hao hết tâm tư cưới về sẽ sống cùng hần như thế nào. Ca, huynh thật là ngốc, kiếp sau huynh đầu thai thành hần tử, chọn một ca nhi hiền lành, sống những ngày thần tiên đi.”

Hai người thu dọn, mang theo đồ đạc xuống núi. Phương Tăng tính giải quyết mọi việc trong ngày hôm nay, anh mang theo Phương Trí Viễn về Lâm gia thôn trước. Năm đó, việc của Lý Phú cùng ca anh là do lão lý chính* Lâm gia thôn và lý chính Lý gia thôn giạt dây bắc cầu. Bây giờ, lý chính Lâm gia thôn là con trai cả của lão lý chính, gọi là Lâm Tín, là bạn từ nhỏ của Phương Tăng, tình cảm rất tốt.

*lão lý chính: cự lý chính = ”

Hơn nữa, Phương Tăng còn đi mời bà đỡ tới, kể sự tình cho Lâm Tín. Lâm Tín vốn là bạn tốt của Phương gia, cũng là bạn từ nhỏ của Phương Tăng, mỗi mai lại do cha anh làm, theo tình theo lý đều phải đi một chuyến. Nếu không, sau này ca nhi từ Lâm gia thôn gả ra ngoài dù người hay quỷ đều có thể bắt nạt.

Bọn họ đến đúng lúc Lý Phú đang cùng vài đại hán trong thôn đem gia cụ trong nhà cũ chuyển ra ngoài, mà chính đường treo vải trắng đã dán chữ hỉ, còn có vài ca nhi đang chuẩn bị bánh hỉ dùng để thành thân. Một bộ khí thể ngất trời.

Phương Tăng đến, khiến không khí lạnh xuống, mọi người yên lặng mấy giây. Lý Phú nhìn Phương Tăng đã lâu không thấy, trong lòng hơi run, thương tích của hắn vừa mới tốt một chút, lại nghĩ đến hôm trước bị đánh, hắn bỗng cảm thấy cả người ê ẩm đau.

Hắn nhanh chóng buông đồ vật trong tay, cười chạy tới, nhìn thấy Phương Trí Viễn sau lưng Phương Tăng, tưởng nó đi gọi Phương Tăng liền trừng mắt lườm nó, cười nói: “Đại cứu tử*, sao ngươi lại tới đây Vào đi, vào phòng ngồi.”

*cứu tử: em trai “vợ”

Khuôn mặt Phương Tăng đầy vẻ châm chọc, nói với Lý Phú: “Không dám nhận câu đại cứu tử này của ngươi, ngũ thất của ca ta còn chưa qua, không biết ngươi đang làm cái gì vậy Chữ đại hỉ đồ Bánh hỉ” Anh cầm lấy cái chữ đỏ đến chói mắt kia, mặt không chút thay đổi hỏi.

Lý Phú bị hỏi như thế, ngay lập tức cũng không biết nói gì, mà phía sau, từ trong cửa đi ra một ca nhi đầy đà, hắn đỡ bụng, coi như không phát hiện ra Phương Tăng, thấy mọi người đều ngừng tay, khẽ cau mày tức giận với Lý Phú, mềm mại nói: “Phú ca, có chuyện gì vậy Ngày mai đã là ngày vui của hai chúng ta, không mau mau làm việc thì không kịp mất.”

Lý Phú chỉ xấu hổ cười cười, bảo mọi người tiếp tục công việc. Phương Tăng vừa nhìn thấy Phùng Mai đã tức giận, giơ ghế dựa đập vào hương thể chính giữa phòng, hương thể vỡ tan, mảnh nhỏ văng ra khắp nơi, Phùng Mai thét chói tai, vội vàng ôm lấy bụng.

Mọi người đang làm việc liền dừng lại, bọn họ đều là người Phùng gia, là ca ca và ca sao của Phùng Mai. Về hôn sự ngày mai, người trong thôn tuy không nói gì, nhưng cũng ngại xui xẻo nên không muốn đến giúp đỡ. Bọn họ làm ca ca lại không thể không giúp, sớm gả Phùng Mai ra ngoài, sớm xong việc. Tuy rằng trong lòng mọi người không nói gì, nhưng cũng không nhất định để ý Phùng Mai diễn trò.

Phương Tăng lớn lên cao to cường tráng, người Phùng gia muốn ra mặt liền bị ca nhi bên người kéo lại. Người ta là tới tính sổ với Lý Phú, bọn họ mà xen vào, tên kia to khỏe như vậy, bọn họ đánh được sao

Lý Phú vội vàng đỡ Phùng Mai, một tay đem hắn che chở ở trong ngực, nhẹ giọng dỗ dành, quay đầu lại hung tợn nói với Phương Tăng: “Ngươi làm cái gì vậy Nói cho ngươi biết đây là nhà ta, là Lý gia thôn, đừng tưởng có vài chiêu công phu là giỏi, ta nói cho ngươi biết, nếu ngươi còn không biết điều, ta sẽ khiến ngươi không ra được Lý gia thôn đâu.”

Phương Tăng cười nhạo một tiếng, nói với Lâm Tín đứng bên cạnh: “Lâm ca, huynh xem xem, Lý Phú đây là đang uy hiếp đệ đó. Sao nào, chính ngươi làm gì chẳng lẽ ngươi không biết, ám muội với người tang phụ, hai tiện nhân không biết xấu hổ làm ca ta tức chết, ca ta còn chưa qua ngũ thất đâu, các ngươi đã muốn song túc song phi Đừng mơ!”

Lý Phú vừa nghe liền lo lắng. Phùng Mai lại không thuận theo, lớn tiếng quát Phương Tăng: “Sao ngươi lại có thể nói thế, ta và Phú ca là lưỡng tình tương duyệt, hỉ kết lương duyên là do ông trời tác hợp. Ca ngươi là do chính mình không có phúc khí, sao có thể trách Phú ca, không cần làm càn, chúng ta không có động thủ hại người, ca ngươi tự mình bệnh chết, ngươi có nói gì cũng không làm gì được chúng ta.”

Phương Tăng cực kì tức giận, hận không thể lên tát Phùng Mai một cái, là Phương Trí Viễn kéo anh lại. Phương Tăng phục hồi tinh thần, khinh thường nhìn Phùng Mai, nói với Lý Phú: “Vì loại người như vậy mà người hại chết ca ta, đứa con hoang của hắn hại cháu ngoại ta mất nửa cái mạng, người làm cha sửa cũng không sửa một tiếng, còn trách cháu ngoại của ta”

Hành vi của Lý Phú là do Phương Trí Viễn cáo trạng với Phương Tăng. Nhìn hỗn loạn trước mắt, Lý Phú tức giận với Phương Trí Viễn, nhưng chỉ dám cương ngạnh nói với Phương Tăng: “Trẻ con đánh nhau là việc bình thường, tự nó rơi xuống sông, còn đổ lỗi cho người khác. Hơn nữa A Mai đã dạy bảo con rồi, ai bảo nó tự đi gây chuyện với người ta, là tự mình đen đủi.”

Phương Tăng khinh thường Lý Phú đến tận xương tủy, hơn nữa, ngoài cửa nhà đã đứng đầy những người đến nhìn ngó, trong thôn chưa thu lúa, nhà nào cũng nhàn rỗi, cho nên, vừa thấy có trò vui xem, hơn phân nửa thôn đều chạy đến.

Lý Nhân làm lý chính cũng chậm chậm đến, vào trong phòng, thấy một đồng hỗn độn, lại nhìn nhìn Phương Tăng và Lâm Tín cùng một ca nhi xa lạ. Đầu tiên ông trò chuyện với Lâm Tín một lúc, lại chào hỏi Phương Tăng: “Cháu cả, cháu sao thể Có chuyện từ từ nói, từ từ nói.”

Phương Tăng nói: “Đại bá, năm đó ca cháu là do bá giật dây, bây giờ huynh ấy chết thảm, bá có từng đi ra nói một câu công đạo Còn có, Lý gia thôn các người bắt nạt ca ta là khác họ, mọi chuyện đều thiên vị người của Lý gia thôn thì giải thích như thế nào”

Lý Nhân làm lý chính hơn hai mươi năm, đi đến đâu chẳng được nịnh bợ, bây giờ lại bị hậu sinh* nói như thế, trong lòng ông cũng không thoải mái. Tuy Lý Phú làm ra chuyện quả thật khó coi, nhưng hắn dù sao cũng là cháu mình, chẳng nhẽ lại để người ngoài đến đánh giết cháu mình

*hậu sinh: bậc con cháu, chưa tìm được từ thuần Việt phù hợp, cầu giúp đỡ.

Thế nhưng Phương Tăng đã tìm tới tận cửa, ông lại không thể nói như vậy, đành phải nói: “Cháu cả, lời này của cháu là sai rồi, không có ai hại ca cháu, là chính nó thân thể không tốt, sinh bệnh không khỏi. Cháu trách chúng ta như thế là không được.”

Phương Tăng cũng biết tính của người Lý gia thôn, cũng không tiếp tục đề tài này. Đúng thế, ca ca của mình là bị tức chết, cũng không có người nguyện ý làm nhân chứng, cháu ngoại nếu đứng ra, dù kết quả như thế nào, thanh danh của cháu ngoại sẽ không còn.

Anh gật đầu với Lâm Tín, Lâm Tín mở lời nói: “Lý đại thúc, hôm nay chúng ta đến đây còn vì một việc, ta không rõ lắm, nếu trong thôn có người không tuân thủ phụ đạo, quý thôn xử trí như thế nào”

*Phương Tăng coi như có họ với Lý Nhân nên xưng “cháu”, Lâm Tín không có họ, lại là đồng chức nên giữ nguyên “ta”.

Trong lòng Lý Nhân có dự cảm không tốt, nhưng trước mắt bao nhiêu người, đành phải nói: “Đương nhiên là đánh một trận, sau đó trục xuất khỏi thôn.” Ông biết việc của Phùng Mai nên chỉ nói nhẹ.

Lâm Tín cười cười: “Người Lý gia thôn đúng là nhân từ, nếu như là ở Lâm gia thôn của chúng ta, ca nhi lăng lơ lăng lờn như vậy đã sớm bị nhốt vào ***g heo.”

Lý Nhân không nói tiếp, chỉ cười cười hòa giải, Lâm Tín lại nói sang chuyện khác, chỉ vào Phùng Mai lớn tiếng nói: “Hiện tại Lâm gia thôn ta, Phương Tăng muốn ta ra mặt hỏi một câu, ca phu hắn bị ca nhi lăng lơ lăng lờn quấy rối, hai người không biết xấu hổ mà có tư tình, Lý đại thúc, người nói nên xử trí Phùng Mai này như thế nào đây.”

Lý Nhân chưa mở miệng, Lý Phú đã kêu lên với Lâm Tín: “Nói vậy, các người không cần ăn nói bừa bãi, ta biết Phương Tăng vì ca hắn chết mà hận ta, muốn vu oan cho ta cùng A Mai. Tuy ta cùng A Mai muốn thành thân, nhưng là sau khi ca hắn chết mới định ra. Các người nếu thấy thế mà muốn vu hãm chúng ta, cũng quá khinh thường Lý gia thôn chúng ta rồi.”

Lý Nhân ở bên cạnh cũng đồng ý, gật đầu nói: “Đúng vậy, cháu Lâm, cháu xem xem có phải là có hiểu lầm không. Các người cũng không cần nghe gió tưởng mưa.

Lâm Tín chỉ cười, lớn tiếng nói với mọi người: “Lý đại thúc, cháu sợ oan uổng người tốt nên mới mời ông đỡ nổi danh nhất thôn chúng ta đến, để ông ấy xem xem Phùng Mai có bầu hay không. Nếu không có, vậy Lâm gia thôn chúng ta tất nhiên sẽ mang tam súc lục sinh* đến nhận lỗi với hân, nếu mà có, vậy liền mời Lý đại thúc, dựa theo phong tục của Lý gia thôn mà xử trí. Tiện thể xem xét lại quy củ, chỉnh một chút nhân tâm.”

*tam súc lục sinh: đại khái là bồi thường thiệt hại bằng gia súc.

Lời này vừa ra, sắc mặt của Phùng Mai và Lý Phú đều trắng bệch, hoang mang rối loạn nhìn Lý Nhân.

Người Lý gia thôn đều biết bọn họ có tư tình, nhưng không biết là có con. Lý Nhân hung hăng nhìn Lý Phú, thế nhưng dù Lý Phú không đúng, trong bụng Phùng Mai cũng là con nhà họ Lý, nếu thật sự tra ra, mất con là chuyện nhỏ, thanh danh của Lý gia thôn lại không còn, về sau ai còn dám đem ca nhi gả vào thôn bọn họ, ai còn nguyện ý cưới ca nhi của thôn

Sau đó, sắc mặt Lý Nhân cũng trầm xuống, lạnh lùng nói với Lâm Tín: “Lâm Tín, đây là Lý gia thôn, việc của thôn chúng ta, chúng ta tự làm chủ, còn không tới phiên người nói chuyện.”

Lâm Tín đầu tiên là cười cười, sau đó cũng trầm mặt, kéo Phương Trí Viễn đi ra nói với Lý Nhân: “Được, vậy đứa bé Hồ tử này là con trai của ca nhi Lâm gia thôn chúng ta, nó bị đứa bé họ khác bắt nạt, mất nửa cái mạng cũng không ai giúp đỡ, a sao nó vừa mới đi, có người liền làm a sao kể mà bắt chẹt nó, con mất a sao là cọng cỏ, người Lý gia thôn các người mặc kệ, Lâm gia thôn chúng ta quản.”

Phương Tăng tiếp lời, nói với Lý Phú: “Hồ tử sau này sẽ làm con thừa tự của ta, cùng họ Phương với ta. Con của ca ta, không phải là để tên lòng lang dạ sói như người làm hỏng.”

Phương Trí Viễn là con đầu lòng của hân, qua nhiều năm như vậy, Lý Phú vẫn là có chút tình cảm, hơn nữa Phương Trí Viễn là hân tử, còn lớn như vậy, chính là sức lao động, Lý Phú có chút luyến tiếc. Lại nói, con trai của mình cho người khác nuôi, truyền ra mặt mũi của hân sẽ mất hết.

Hân không nói gì, Lý Nhân lại nói: “Không được, Lý Hồ là huyết mạch của nhà họ Lý chúng ta, sao có thể về nhà họ Phương các người, nó có cha ruột, còn có thúc bá. Cho người nuôi khác gì đánh vào mặt toàn bộ Lý gia thôn chúng ta, không cần mơ tưởng.”

Thái độ của Lý Nhân rất kiên quyết, một lời từ chối.

4. Chương 4: Đoạn Tuyệt

bao nhiêu năm cuối cùng tui cũng có giá truyện(3)

Edit: Zỏ

Beta reader: Lệ Phong

Sau đó Phương Tăng mở lời, nói với Lý Nhân: “Vậy cũng được, ngày mai ta sẽ đi đánh trống kêu oan, đến nha môn mời Thanh Thiên đại lão gia đến làm chủ cho ta, ca nhi Lý gia thôn các người lăng lợ lăng loàn, khiến người toàn trấn nhìn xem, hân tử cùng ca nhi của Lý gia thôn các người về sau liền ở im nhà đừng đi đâu, nếu không, chỉ nước miếng cũng làm các người chết đuối.”

Lý Nhân hoảng sợ, nói với Phương Tăng: “Người dám, người dám làm như vậy, Lý gia chúng ta cùng Lâm gia sẽ thành địch, hai thôn về sau liền không còn tình nghĩa. Chính cháu ngoại của người sau này cũng sống không nổi.”

Phương Tăng lại nói: “Cháu ngoại ta ở trong tay hai tên lòng lang dạ sói này vốn cũng sống không được, nếu đảng nào cũng khổ, vậy thì mọi người cùng nhau chịu khổ. Mà Lý gia thôn vốn trước nay đâu có nề mặt hay nhường nhịn gì Lâm gia thôn chúng ta, chúng ta không sợ.”

Lý Nhân bị bộ dáng của Phương Tăng dọa sợ, nếu là người khác có thể còn cần suy nghĩ, nếu như mang theo cả nhà, vào nha môn, nhà họ Lý là không thắng nổi, nhưng người kia cũng không nhất định sẽ tốt. Thế nhưng Phương Tăng lại là cô gia quả nhân, chỉ có một mình, thật sự khiến anh nóng nảy, đi gia môn cũng không phải là không được.

Vừa nghĩ như thế, khí thế của ông ta liền xẹp xuống, mà Phùng Mai vốn có bầu, còn mang theo con nhỏ, tất nhiên không hy vọng Phương Trí Viễn lưu lại. Tiểu tử choai choai, xơi tái ông mày rồi, hần nhìn Phương Trí Viễn chính là nuôi ong tay áo, sao phải phí công sức. Nếu Phương Tăng không nói, hần còn tưởng đề đề ép ép đứa bé đáng ghét này, đằng này Phương Tăng đã lên tiếng, về sau nếu nó muốn làm gì, có Phương Tăng ở bên, thế sẽ mang đến cho mình bao nhiêu phiền toái.

Bây giờ Phương Tăng hận hần như thế, nếu thật sự mang chuyện lên nha môn, hần liền không thể làm người. Dù cho Lý Nhân thiên vị Lý Phú và hần, thế nhưng toàn bộ Lý gia thôn sẽ không tha cho hần. Nếu không ảnh hưởng tới ích lợi của người Lý gia thôn, dù hần làm thế nào cũng không ai nói gì, dù sao hần lớn lên ở Lý gia thôn, còn có vài huynh đệ, ai lại vì người thôn khác mà đắc tội hần.

Nhưng nếu thật sự làm hỏng thanh danh của Lý gia thôn, ảnh hưởng đến hôn sự của ca nhi, hần tử khác, vậy vài phu lang lưỡi dài kia sẽ ăn sống hần. Ngay cả mấy ca ma của hần cũng sẽ không tha cho hần, nhà hần còn có vài cháu ca nhi chưa gả cưới đâu.

Nghĩ thông suốt như thế, hần thì thầm với Lý Phú: “Phú ca, huynh cho con cho Phương Tăng đi. Tuy rằng thanh danh không dễ nghe, cũng kệ bọn họ, về sau nó vẫn là máu mủ của huynh. Đến lúc huynh muốn nó làm gì, nó dám từ chối sao. Nếu không, huynh thật sự nhẫn tâm muốn bỏ con của chúng ta sao, để Phương Tăng làm to chuyện, chúng ta cũng không thoát.”

Thanh âm của hần rất nhỏ, thế nhưng Phương Trí Viễn vẫn nghe lôm bôm được cái câu, càng thêm chướng mắt Lý Phú và Phùng Mai. Vừa muốn có lợi cho bản thân và muốn có mặt mũi, thật sự là làm kĩ nữ còn muốn lập đền thờ, không biết xấu hổ đến cực hạn.

Lý Nhân trầm mặc rất lâu, ông ta nhìn Lý Phú, nói với Lý Phú: “Hổ tử dù sao cũng là con trai cháu, cháu là cha nó. Cháu nói sao, cứ làm vậy, cứ cứ một đầu ngư còn muốn cháu ngoại trai nữa cái đầu*, Phương Tăng nếu không yên lòng cho cháu chăm sóc con, giúp cháu chăm sóc cũng thế. Chính cháu quyết định đi.”

*chắc giống câu “sẩy cha còn chú, sẩy mẹ bú dì”

Lý Phú suy nghĩ vài lần, nếu Lý Hổ bị mang đi, tuy mặt mũi của hần mất hết, nhưng tính ra lại rất tốt. Hần và Phùng Mai vốn sắp có con, có Lý Hổ hay không cũng không quan trọng. Chỉ là mất mặt, nhưng chút mặt mũi này nếu so với việc kết hôn cùng Phùng Mai và đứa bé còn trong bụng kia thì cũng không là gì.

Hần nhìn nhìn Lý Hổ, đứa bé này mấy năm nay cùng a sao nó thân thiết với nhà cữu cữu, không thân với hần. Từ lúc a sao nó đi, ánh mắt đứa bé này nhìn hần rất đáng sợ, xem ra là ghi hận việc hần và Phùng Mai làm với a sao nó. Đứa con như vậy cũng không nuôi nổi, hần ngấm ngấm bụng Phùng Mai, bên trong đó mới là đứa con hần chờ mong.

Cuối cùng, hần nói với Phương Tăng: “Người muốn mang theo Hổ tử cũng được, nhưng không thể sửa họ. Nó là người nhà họ Lý đi, điểm này không thể thay đổi.”

Phương Tăng cười nhạo nói: “Cái gì mà người nhà họ Lý người, Hổ tử nếu là con ta, đương nhiên theo họ ta. Sau đi theo ta, nó không còn quan hệ gì với Lý Phú người. Sao nào, người không muốn mất tiền muốn ta nuôi con cho người, chờ nó lớn lên lại muốn lợi dụng. Người tưởng ta là thằng ngốc dễ dụ dễ chắc, hay là người thấy ta phải nể mặt người”

Bị Phương Tăng châm chọc khiêu khích như vậy, Lý Phú không nhịn nổi, hần lớn tiếng nói: “Phương Tăng, người đừng khinh người quá đáng. Người muốn nhận nuôi liền mang về, dù sao nó cũng thân với người, đúng là nuôi ong tay áo.”

Phương Tăng nghe Lý Phú nói liền tức giận, hôm nay anh không để Hổ tử nói câu nào là sợ hỏng thanh danh của Hổ tử. Thế nhưng Lý Phú giỏi lắm, nói Hổ tử như thế, lời này từ miệng hần nói ra, khiến người khác nhìn Hổ tử như thế nào. Ngay cả cha ruột đều nói hần như thế, hần còn có thanh danh hay không.

Ánh mắt Lý Nhân lại sáng lên, đúng vậy, Phương Tăng muốn nuôi Lý Hổ, khí thế bức nhân, thế nhưng chỉ cần Lý Hổ không muốn đi với hắn, Phương Tăng có thể cướp đi được chắc. Hắn* hận Lý Phú thấu xương, thế nhưng Lý Hổ lại là cháu ngoại ruột hắn, ông nếu hỏi Lý Hổ có đồng ý rời cha mình đi không, ông cũng không tin Lý Hổ dám nói có. Đây chính là bất hiếu, đeo trên lưng tội bất hiếu, sau này sẽ không cưới được phu lang.

*Hắn ở đây là Phương Tăng.

Vì thế, Lý Nhân lập tức chuyển sang trạng thái ông nội hiền lành, nói với Phương Trí Viễn đứng sau Phương Tăng: “Hổ tử, lại đây, ông có chuyện muốn nói với con.”

Phương Tăng cảm thấy không tốt, nói với Lý Nhân: “Lý đại thúc, chuyện của người lớn chúng ta đừng kéo trẻ con vào. Nó còn nhỏ, a sao cũng mất, các người còn muốn gì nữa. Cháu ngoại ta vài ngày trước bị bắt nạt đến sốt cao không giảm, các người sao lại không ho một tiếng, đều làm người tốt. Giờ lại đòi làm trưởng bối, cũng không sợ bị chê cười.”

Dù sao Lý Nhân cũng lớn tuổi, không bị Phương Tăng chọc giận, vẫn hỏi Phương Trí Viễn: “Hổ tử, cữu cữu con muốn con làm con hắn, nhưng con phải biết dù cha con không tốt cũng vẫn là cha con, nếu con theo cữu cữu con đi, cha con sẽ bị người khác mắng. Con là đứa bé hiểu chuyện, cữu cữu con tức giận con liền từ từ khuyên giải, dù sao cha con là ca phu của hắn, các người là thân thích, nếu thật sự to chuyện, con cũng khó xử phải không, còn có a sao con ở dưới đất cũng không thể an tâm.” Lý Nhân nói đến tình chân ý thiết, một bộ vì tốt cho Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn vốn chẳng quan tâm, nhưng hắn không thể dễ dàng tha thức việc Lý Nhân mang a sao hắn ra nói. Phương Tăng lúc ấy bị tức chết, là nhà ông ta tới thu thập. Bây giờ để bảo vệ cháu là Lý Phú, ông ta thế nhưng mang một người bị uống mạng ra dọa hắn, Phương Trí Viễn thấy ghê tởm: quả nhiên người mặt dày là vô địch sao

Phương Trí Viễn ngơ ngơ ngác ngác nói với Lý Nhân: “Ông cả, ông nói a sao con sẽ an tâm sao Nhưng khi con bị Thẩm Quý đẩy xuống sông suýt chết, a sao con lại nói ở bên tai con, bảo con làm con trai của cữu cữu, không làm người họ Lý nữa. A sao nói người rất hận, chính a sao uống mạng thì thôi, không nghĩ tới cha con ngay cả con cũng không dung nổi, để con bị đưa con hoang bắt nạt, nếu con không rời khỏi Lý gia, làm con trai của cữu cữu, a sao liền chết không nhắm mắt. Con là bé ngoan, không thể không nghe a sao con nói. Ông cả, ông nói có phải không.” Phương Trí Viễn mở to hai mắt đầy vô tội nhìn Lý Nhân chờ ông ta nói chuyện.

Phương Trí Viễn vừa nói xong, những người vây xem phát ra một loạt tiếng than sợ hãi, có người mặt bắt đầu trắng bệch. Đúng vậy, Phương Tăng chết còn chưa đủ ngũ thất, hồn vẫn còn ở trong nhà, thấy con trai bị như thế, anh vốn đã oán khí tận trời, sao lại không thể hiển linh chứ. Lý Hổ mới mười tuổi, trẻ con vốn ngây thơ, có thể nhìn thấy những thứ không phải người.

Vừa nghĩ như thế, tất cả mọi người không dám nói gì. Đây là tâm nguyện của người chết, nếu không đạt được, người đó sẽ không đi. Nghĩ thế, mọi người đều cảm thấy căn phòng mà Phương Tăng chết rất trống rỗng đáng sợ. Mà mặt Lý Phú và Phùng Mai lại trắng bệch, không dám nói một câu. Nếu không phải nhiều người như vậy đang nhìn, bọn họ chỉ muốn đi ngay lập tức, một khắc cũng không muốn đứng ở chỗ này.

Lý Nhân cũng không nghĩ tới Lý Hổ sẽ nói như vậy, ông ta không biết là thật hay giả, nhưng Lý Hổ bình thường là đứa bé hiểu chuyện, nó chắc là sẽ không nói dối, chẳng lẽ thật sự là Phương Tăng báo mộng

Lý Phú lại vội vã mở miệng: “Phương Tăng, sau này Hổ tử sẽ ở với người, cùng họ với người, về sau các người không cần về Lý gia thôn. Còn cả mộ phần của ca người cũng chuyển đi đi, chúng ta sau này không có quan hệ gì nữa.”

Phương Tăng vốn tính dời mộ phần của ca anh, giờ Lý Phú nói thế thì càng bớt phiền toái.

Anh nói với Lâm Tín: “Lâm đại ca, huynh biết chữ, hôm nay trước mặt mọi người, xin huynh viết giúp đệ một phần chứng từ nhận con thừa tự, để hắn và Lý đại thúc ký tên. Kéo về sau có ai đó muốn lật lọng, vu khống. Bây giờ ta lập chứng từ, chiều liền đi sửa hộ tịch, ngày mai sẽ mang thầy địa lý đến tính ngày, dời mộ phần ca ca về nhà ta.”

Lý Nhân có chút không muốn, nếu ký tên, bút sa gà chết, Lý Hổ liền thật sự không còn quan hệ gì với nhà họ Lý. Ông ta vốn nghĩ trước cứ để Phương Tăng mang nó về, đợi qua vài năm nữa, Lý Hổ nếu lớn lên có tiền đồ, lại đón nó về. Phùng Mai mặc dù có bầu, nhưng không biết là hán tử hay ca nhi. Lý Hổ lớn như vậy, vài năm nữa có thể đỉnh môn lập hộ, đón nó trở về giúp Lý Phú làm việc cũng tốt.

Thế nhưng Phương Tăng như vậy, về sau Lý gia cùng Phương gia sẽ không còn qua lại, Lý Hổ sửa hộ tịch sửa họ, chỉ sợ thật sự cắt đứt quan hệ với cháu ông. Nhưng ông không muốn thì cũng không có biện pháp, đành phải nhìn Lâm Tín viết xong chứng từ, ông cùng Lý Phú lần lượt in dấu tay.

Việc đến lúc này, Phương Tăng cất kỹ chứng từ, chuẩn bị mang Phương Trí Viễn đi, Lý Nhân lại đi tới nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, nhớ kỹ cha con luôn là cha ruột con, nếu sau này cha con có việc gì, con cũng không thể học bọn vô lương tâm kia mà làm ngơ, sẽ bị trời đánh.”

Lý Nhân trong lòng vốn tức giận, Lý gia thôn của bọn họ chưa bao giờ bị chèn ép như vậy, đối với Phương Trí Viễn là đầu sở gây nên liên càng tức giận. Ông ta liền nghĩ phải dọa dọa Phương Trí Viễn, cũng là để Phương Tăng nhìn, người nuôi Phương Trí Viễn thì sao, Lý Phú là cha ruột nó, cha ruột có chuyện, Phương Trí Viễn sao có thể khoanh tay đứng nhìn, còn không phải quay về nhận cha, người làm cữu cữu cũng không làm gì được.

Lý Nhân lại không biết được rằng Lý Hổ trước mắt ông ta đã thành Phương Trí Viễn, còn là người đã từng lăn lộn dưới đáy xã hội, cũng không coi trọng cái thanh danh chẳng có gì đáng giá kia, lại càng không tin trời phạt. Hắn cười lạnh nhìn Lý Nhân, xoay người đến trước mặt Lý Phú.

Hắn nói với Lý Phú: “Cha, con hôm nay ngay tại đây hỏi người hai câu. Thứ nhất, cha có thể vì mười mấy năm cảm tình a sao sống cùng cha mà vì a sao để tang 1 năm không Thứ hai, con bị Thẩm Quý hại mất nửa cái mạng, người làm cha như cha có thể làm chủ cho con, để cữu cữu con trước mặt mọi người đánh nó hai mươi gậy, để nó cũng mất nửa cái mạng đền con không Cha, người có đáp ứng hay không”

Tất cả mọi người ngơ ngác, tuy yêu cầu của Phương Trí Viễn nghe vào tai người lớn thì có chút ngây thơ, nhưng lại không thể nói là hắn làm sai. Làm con trai yêu cầu cha để tang a sao là hiểu thuận, thế nhưng bụng Phùng Mai còn có bầu kia, nếu thật sự thủ hiếu một năm, Phùng Mai hoặc là sinh con trước khi cưới hoặc là bỏ. Lý Phú có thể bỏ, nhưng tuổi Phùng Mai đã không còn nhỏ, thai này nếu bỏ đi, còn không biết có thai được nữa hay không.

Lý Phú cũng nghĩ tới chuyện đó, hăm hừ nói với Phương Trí Viễn: “Tao là cha mày hay mày là cha tao. Việc của tao không đến lượt mày quản, cút sang một bên cho tao. Đừng tưởng mày có cữu cữu liền đắc ý, tao còn chưa chết đâu.”

Sắc mặt Phương Trí Viễn lạnh như sương, nói với Lý Phú: “Cha, đây là lần cuối cùng con gọi cha. Ông là a sao tôi tức chết, che chở cho người hại tôi, không có một chút tình cha con nào. Ông có thể vì người hại chết a sao cùng với đứa con trong bụng hắn mà không để ý chết sống của tôi cùng a sao, loại người như ông không xứng làm cha tôi. Hôm nay, trước mặt mọi người, tôi tuyên bố: sau này tôi họ Phương, gọi là Phương Trí Viễn. Kiếp này, sống không bước qua cửa Lý gia, chết không chôn ở mộ Lý gia. Mà Lý Phú sau này sinh lão bệnh tử đều không liên quan đến tôi. Ông ta dù chết đói, tôi cũng không cho ông ta một miếng cơm, ông ta có chết khát, tôi cũng không cho ông ta một ngụm nước.”

Một lời nói ra làm mọi người trợn mắt há hốc mồm, đây là thời đại phụ phụ tử tử, trong đầu mọi người luôn cho rằng dù người làm cha không tốt đến cỡ nào thì phận làm con cũng không thể nói gì. Nhưng bây giờ, trước mặt mọi người, Phương Trí Viễn không nhận cha đẻ, như vậy, dù nguyên nhân có là gì, hắn cũng đã đeo tội danh bất hiếu.

5. Chương 5: Sửa Tịch

Edit: Zỏ

Beta: Yêu Tử Dương

*từ chương này “hắn” là Phương Trí Viễn, “y” là Lý Phú

Chú thích thêm:

Người Lâm/Lý gia: chỉ một hộ gia đình như nhà Lý Phú hay nhà Phương Tăng

Người nhà họ Lý/...: người của cả một dòng họ*

Phương Trí Viễn cùng Phương Tăng chuẩn bị lên trần trên sửa hộ tịch. Lâm Tín phứt tạp nhìn Phương Trí Viễn, anh không ngờ một đứa bé mười tuổi có thể nói những lời như vậy.

Tuy anh cũng không đồng ý lỗ măng nói thẳng như thế, để bị người bắt thóp nhưng đứa bé này có dũng khí cùng quyết đoán làm anh phải nhìn bằng con mắt khác xưa. Ân oán rõ ràng, không yếu đuối, tuy làm thế thanh danh có chút tổn thất, nhưng người thật sự biết nội tình cũng chỉ có thể nói: cha không ra cha, tất con cũng không ra con. Hơn nữa, nó còn bé, là trẻ con, chờ trưởng thành, có năng lực, ai còn vì lời nói lúc nhỏ mà khó xử nó.

Phương Tăng lại cực kì hả giận, anh biết làm như vậy là không tốt cho cháu ngoại, cho nên, ngay từ đầu, anh liền tính toán chỉ mình mình nói. Người tốt người xấu đều để anh làm, về sau người khác cũng không thể trách cháu ngoại. Thế nhưng ông già Lý Nhân kia thật sự làm anh ghê tởm, anh nuôi cháu ngoại anh, là con ruột của ca anh, vì cái gì lại phải làm trâu làm ngựa cho hai người kia

Tuy nói là phụ thân, nhưng Lý Phú nếu làm theo lời cháu ngoại, anh cũng bớt giận. Đàng này cái gì cũng không làm, còn muốn sau này được lợi từ chỗ anh, thật coi là bọn anh dễ bắt nạt sao. Không hổ là cháu ngoại của anh, lời nói cuối cùng kia rất có khí thế, ta và nhà họ Lý các người không có bất cứ quan hệ gì, lợi ta không chiếm một phần, nhưng của ta người cũng đừng tưởng lấy một cọng lông. Thật sự là hung hăng tát vào mặt họ Lý một cái vang dội, đem buồn bã trong lòng anh đều đánh nát. Ca anh không chọn được chồng tốt, nhưng lại sinh được con ngoan.

Phương Trí Viễn thì cả người thoải mái không tả nổi, không bao giờ cần nhìn sắc mặt của Lý Phú và Phùng Mai nữa. Trong Lý gia thôn phần lớn là bài ngoại, chỉ bởi vì a sao hắn là người thôn khác, diện mạo lại không có, nhưng lại sống tốt hơn những người trong thôn.

Điều này làm cho mấy ca nhi hay ghen tị, ánh mắt tiển cận không phục. Nhất là sau khi nhà hắn bán đậu phụ, vài nhà họ Lý trong thôn có họ hàng hàng hốc với Lý Phú luôn muốn mua với giá rẻ. Vốn là buôn bán nhỏ, Lý Phú lại sĩ diện hào phóng làm lúc đầu Phương Thăng lỗ vốn. May mà sau này, Phương Thăng tức giận không cho Lý Phú quản việc buôn bán, lại nhờ Phương Tăng dẫn mối với tửu lâu ở trấn trên, nếu không nhà hắn đến giờ cũng vẫn còn nghèo đói.

Nhưng cũng vì thế mà người Lý gia thôn nói Phương Thăng keo kiệt không để ý tình cảm, càng thêm xa lánh anh, thường thường còn nói khích Lý Phú, nói y đừng để ca nhi bắt nạt, làm mất mặt mũi hán tử Lý gia thôn. Lý Phú vì thế mà luôn tức giận, đề cao chủ nghĩa đại nam tử cũng là vì chút mặt mũi này.

Trong trí nhớ của hắn, Phương Thăng chỉ tiếp xúc với một lão ma ma độc thân vốn là người chạy nạn ở nơi khác tới. Trước kia, mỗi lần anh đi bán đậu phụ, Phương Trí Viễn thường được gửi ở nhà lão ma ma này, Phương Thăng cũng thường xuyên giúp ông làm việc, quan hệ giữa hai người rất tốt, đáng tiếc ông đã qua đời năm ngoái.

Phương Trí Viễn nhìn chữ Lâm Tín viết hôm nay, trong lòng rất vui vẻ. Là chữ phồn thể, hắn đọc được, còn có thể viết vài chữ, cũng coi như nửa thất học. Thế nhưng nguyên thân không biết viết, hắn tuy rằng không có năng khiếu học hành, nhưng cũng không muốn làm dân thất học, vậy nên, nếu có cơ hội hắn cũng phải đi học, ít nhất học được vài chữ làm lí do, kéo sau này lộ ra dấu vết.

Thời này, thuyết quỷ thần vẫn làm người ta kính sợ, hắn không muốn bị coi là ngoại tộc mà thiêu sống. Đời trước hắn còn chưa sống đủ, đời này thế nào cũng phải sống bù. Nếu không cũng thật lãng phí ân đức mà ông Trời ban cho.

Mà hôm nay, một đoạn nói cuối cùng kia là xuất phát từ trong lòng hắn. Hắn muốn xem xem Lý Phú còn chút tình nghĩa nào với cha con Phương Thăng không. Nếu Lý Phú làm như lời hắn nói, sau này nếu có

chuyện gì xảy ra, hắn còn có thể giúp y một tay, coi như thành toàn cho hiếu tâm của Lý Hổ.

Thế nhưng Lý Phú vẫn là Lý Phú, từ ngọn tóc đến gót chân đều ích kỷ, là loại người để người yêu hại người nhà mà không có một tia hối cải. Cuối cùng, càng buồn cười là còn vọng tưởng muốn dùng thân phận này mà đề đầu cười cổ sai bảo hắn.

Kiếp trước, sau khi cha mẹ hắn mất đi, đám thân thích như quỷ hút máu kia chiếm nhà hắn, chia nhau tiền trợ cấp của hắn, đuổi hắn đi. Đến lúc hắn có chút thanh danh còn muốn dùng thân phận trưởng bối bắt hắn làm trâu làm ngựa. Đúng là buồn cười, hắn hận nhất loại người này, cũng nhất định sẽ trả thù.

Bây giờ Lý Phú cũng muốn dùng chiêu này, dùng thanh danh và quyền uy của trưởng bối bức bách một đứa bé bị vứt bỏ như hắn, còn tưởng hắn cũng ngu hiếu như nguyên thân, gọi tới là tới, bảo cút liền cút, ai bảo y là cha, có tư cách này. Hắn muốn nói cho mọi người, dù cho là cha nhưng là một người cha hại a sao hắn thì hắn cũng từ, không là cái gì trong mắt hắn hết. Y tính là cái đ*o gì, sau này đừng đến phiền hắn.

Trước kia hắn cũng dùng cách này, còn về có thanh danh hay không, cái đó có thể ăn như cơm, tiêu như tiền chắc Hắn thứ nhất không thi cử, thứ hai không làm quan, cần thanh danh tốt làm gì. Hơn nữa hắn bất hiếu cũng là có lí do. Tuy thanh danh của hắn mất, thế nhưng thanh danh của Lý Phú cũng không còn, như vậy hắn cũng không lỗ.

Đến trấn trên, vì có chứng từ, lại có lý chính Lâm gia thôn làm chứng, Lý Hổ đổi tên thành Phương Trí Viễn, chính thức chuyển hộ về với Phương Tăng, thành người nhà Phương gia của Lâm gia thôn, trên danh nghĩa không có bất cứ quan hệ gì với Lý Phú và Lý gia thôn. Phương Trí Viễn cầm tờ giấy mỏng manh chứng minh hộ tịch của hắn, tâm tình sục sôi, rốt cục đi được bước đầu tiên.

Bởi vì hôm nay là ngày đầu tiên Phương Trí Viễn đến ở cùng mình nên Phương Tăng dẫn hắn đến chỗ bán thịt lợn, định mua mấy cân thịt về cho Phương Trí Viễn ăn đỡ thèm, cũng coi như là ăn mừng từ nay chân chính thành người một nhà. Bữa cơm đầu tiên phải ăn thật ngon, như vậy mới vui vẻ.

Phương Trí Viễn dù biết đường nhưng vẫn ngoan ngoãn đi sau Phương Tăng, để anh dẫn mình đến quán thịt. Nhìn thịt lợn được sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề trước mặt, nước miếng của hắn chảy ra. Nông dân sống vốn tiết kiệm, hỏi a sao còn sống thường thường có thịt rừng mà cừu cừu đưa tới, nhưng mấy ngày này, a sao đã mất, cừu cừu cũng không đến thăm, Lý Phú mặc kệ hắn, hắn liền bữa đói bữa no, đừng nói thịt, bánh thô còn không đủ ăn.

Bây giờ nhìn thấy thịt lợn, thân thể Phương Trí Viễn không chịu khống chế mà chảy nước miếng ròng ròng, trong đầu toàn là thịt kho tàu, sườn om, chân giò rười rượi sốt, còn có lòng xào. Không được, toàn món ngon, càng nghĩ càng đói, nước miếng cũng chảy càng nhiều, dù sao tư tưởng cũng là của người trưởng thành, vì thế hắn vội vàng dùng tay áo lau nước miếng, không thì rất mất mặt.

Phương Tăng thấy Phương Trí Viễn như thế, buồn cười nhưng cũng càng nhiều là xót xa, nếu ca anh còn sống, cháu ngoại sao lại có thể thèm thịt như vậy. Cũng tại mình không tốt, hiếu nhằm cháu ngoại, khiến nó mấy ngày nay chịu khổ, không biết sống dưới tay của tên Lý Phú khốn kiếp kia như thế nào.

Vừa nghĩ như thế, anh sờ sờ đầu Phương Trí Viễn, cười nói: “Hổ tử thích ăn thịt, cừu cừu mua cho con nhiều chút, cho con ăn đủ thì thôi. Nào, ông chủ, cho đệ năm cân mỡ trắng, ba cân thịt ba chỉ. Đệ phải tắm bổ cho cháu ngoại đệ.”

Ông chủ quán thịt cũng coi như là người quen của Phương Tăng, trước kia, lúc Phương Tăng còn chưa bán đồ rừng cho chợ quê Trăn, phần lớn vẫn là do ông xử lý. Ông chủ họ Hàn, là một hán tử cao lớn thô kệch, trung khí mười phần nói với Phương Tăng: “Phương huynh đệ người đến rồi, lão Hàn ta cam đoan bán cho người thịt tươi nhất, đủ cân. Người yên tâm đi!”

Mỡ trắng là loại mỡ không có một tí thịt nạc nào, là loại ngon nhất đối với nhà nông nghèo hiếm khi được ăn mặn. Nhưng đối với Phương Trí Viễn thì khác, hắn kéo tay Phương Tăng, lắc lắc đầu nói: “Cừu cừu, con không ăn mỡ trắng, cừu mua cho con một ít chân giò, ruột và thịt nạc, con thích ăn.”

Chân giò chỉ rẻ bằng nửa thịt, còn lòng lợn khó xử lý, ăn cũng không ngon như thịt nên rất rẻ. Xương cốt thì đã lọc thịt sạch sẽ, một văn tiền có thể mua được hai cân. Phương Tăng nghĩ Phương Trí Viễn muốn tiết kiệm tiền cho anh, trong lòng ấm áp cũng buồn cười.

Nhà anh tuy không có ruộng đất, nhưng anh là một thợ săn lành nghề, hàng năm thu thập một mảnh đất núi trồng chút thô lương* và rau cỏ, thời gian còn lại thì vào núi tìm sơn trân và săn thú, một năm cũng có thu nhập, đặc biệt là anh có chút giao tình với ông chủ tửu lâu lớn nhất trấn trên là chương quầy Trần, đồ vật bán cho ông không bao giờ chịu thiệt, vài năm qua cũng coi như có chút tiền bạc.

*thô lương: chắc là lương thực phụ như ngô, sắn, ... không phải lúa.

Chỉ là lúc a sao anh còn sống tiết kiệm quen, hàng ngày kham khổ nên mới khiến ca nhi không dám gả cho anh, sợ phải chịu nghèo. Nếu không phải nửa năm trước a sao nhất định đòi xây nhà mới thì trong tay anh cũng không ít bạc. Thế nhưng như vậy cũng đủ cho cháu ngoại anh thỉnh thoảng ăn bữa thịt.

Anh hào sảng nói với Phương Trí Viễn: “Yên tâm, con ăn một bữa thịt cũng không nghèo được cữu cữu đâu, cữu cữu mua mỡ trắng cho con ăn, còn thịt ba chỉ thì để hầm là ngon nhất.”

Phương Trí Viễn thật sự không muốn ăn mỡ, được rồi, hấn và cữu cữu hấn lệch pha nghiêm trọng. Nhưng hấn vẫn nghiêm túc nói với cữu cữu: “Cữu cữu, con chỉ muốn ăn chân giò, không muốn ăn mỡ trắng, cữu chiều con đi mà. Thịt ba chỉ con cũng muốn. Được không cữu” Nói xong liền kéo tay áo anh, vô ý thức mà làm nũng.

Phương Tăng cuối cùng cũng đồng ý, nhưng vẫn mua hai cân mỡ trắng.

Phương Tăng thấy quần áo Phương Trí Viễn còn ở Lý gia không mang theo, anh cũng không thèm đi lấy, vì thế anh liền mang Phương Trí Viễn đi mua vải, nhờ người quen trong thôn làm cho Phương Trí Viễn vài bộ quần áo. Hơn nữa trời cũng sắp lạnh, có trẻ con cần phải chú ý nhiều nên mua thêm bông và vài thứ khác.

Nhìn Phương Trí Viễn, Phương Tăng ngẫm nghĩ rồi lại dẫn hấn đến tiệm tạp hóa, mua lương thực và một ít món ăn vặt. Nếu cháu ngoại tin anh, muốn sống với anh, anh cũng không thể để cháu mình thua kém người khác.

Lâm Tín thấy bọn họ cầm bao lớn bao nhỏ tới, vội vàng cầm đỡ. Lăn lên trấn trên này chỉ có ba người bọn anh, Phương Tăng cũng không phải người keo kiệt, hôm nay Lâm Tín giúp anh nhiều như vậy, anh liền lấy ra một cân thịt ba chỉ và một bao đường vừa mua đưa cho Lâm Tín.

Anh cười nói: “Lâm đại ca, hôm nay huynh chạy theo bọn đệ một ngày vất vả, đây là tặng ca ma và cháu, huynh cầm đi. Không thì về sau đệ không dám đến nhà huynh nữa, sẽ làm huynh vất vả.”

Lâm Tín thích ở chung với loại người như Phương Tăng, tuy quan hệ của hai người rất tốt, nhưng Phương Tăng làm việc trượng nghĩa, từ trước đến nay không để người giúp không công. Anh cũng không khách khí, cầm đồ, dù sao là hàng xóm láng giềng, Phương Trí Viễn sau này cũng cần anh chiếu cố, anh nhận cũng là làm cho Phương Tăng yên tâm.

Phương Trí Viễn ngồi trên xe la cùng cữu cữu, lắc lắc lắc lắc một đường thế nhưng ngủ mất.

*Thịt kho tàu:

*Sườn om:

*Chân giò rười sốt:

*Lòng xào:

6. Chương 6: Tân Gia

Edit: Zỏ

Beta: Yêu Tử Dương

Phương Trí Viễn là bị Phương Tăng ôm lấy lay tỉnh. Mấy ngày nay hăn ăn không ngon ngủ không yên, thân thể là một đứa bé mười tuổi, đã mệt mỏi đến không chịu nổi, nếu không phải trong lòng có chuyện, chỉ sợ đã sinh bệnh. Bây giờ tâm sự giải quyết, tâm tình thả lỏng liền cảm giác được một nhọc, ngủ thiếp trên xe.

Trong lòng Phương Tăng có chút áy náy, dù sao cũng là tại mình mấy ngày trước ngu ngốc, khiến cháu ngoại đi một chuyến trước quỷ môn quan*. Cháu ngoại vẫn còn là trẻ con, thân mình xương cốt kia sao chịu nổi. Sau này phải mua thịt cho cháu bồi bổ, lúc a sao nó còn sống, mặt cháu ngoại lúc nào cũng hồng hào, đầu trắng đến phát sợ như bây giờ.

* suýt chết

Cho nên anh thấy Phương Trí Viễn ngủ cũng không đánh thức, chỉ là đắp áo khoác của mình lên cho hăn, sợ hăn cảm lạnh. Đến thôn, anh đưa Lâm Tín về nhà trước, nhờ Lâm Tín mời thầy địa lý, sớm tính ngày tốt để cải mộ cho ca anh, dù cho một ngày anh cũng không muốn có quan hệ với nhà Lý Phú.

Mà tới lúc về đến nhà, Phương Trí Viễn vẫn chưa tỉnh. Phương Tăng nghĩ nghĩ, định ôm hăn vào phòng ngủ, chờ anh nấu xong cơm nước mới gọi dậy. Nhưng anh vừa ôm lấy, Phương Trí Viễn đã tỉnh, mơ hồ mở mắt, dụi dụi viền mắt, mang thanh âm độc hữu của trẻ con vừa tỉnh ngủ, hỏi anh: “Cửu cửu, chúng ta về tới nhà rồi sao”

Lòng Phương Tăng mềm nhũn, ôm hăn nói: “Ừ, cửu cửu đã mang con về tới nhà rồi. Con mệt lắm phải không, con ngủ trước đi, chờ cửu cửu nấu xong cơm thì con dậy ăn. Trời này sáng tối đều lạnh, cửu cửu ôm con vào giường trước.”

Tuổi tâm lý của Phương Trí Viễn cũng không nhỏ, sao có thể không biết xấu hổ để Phương Tăng ôm, hăn nhảy xuống, hoạt động chân tay, nói với Phương Tăng: “Cửu cửu, con lớn rồi, không cần cửu ôm. Con giúp cửu bê đồ nha.” Nói xong liền cầm một cái sọt đựng thịt mang vào phòng.

Phương Tăng cũng không ngăn cản, anh cất đồ vật, rồi đi cho la ăn.

Phương Trí Viễn biết nhà Phương Tăng mới xây năm nay, là do a sao Phương Tăng, cũng là ma ma* hăn cố ý làm để cho Phương Tăng lấy vợ. Phương gia là thợ săn gia truyền, vài năm trước, gia gia** Phương Trí Viễn là người ở ngoài đến Lâm gia thôn, cưới phu lang ở đây, sinh con, yên ổn sống qua ngày.

Ma ma: “bà” nội

Gia gia: ông nội

Mà Phương gia là hộ từ bên ngoài tới, cho nên ở khá hẻo lánh, dưới chân núi, cách trung tâm thôn đi mất thời gian một nén hương. Vốn, Phương gia là ba gian nhà ngói tường đất, ở trong Lâm gia thôn cũng tính ở tầng giữa. Sau khi cưới ma ma hăn, nhà cũng chỉ có một hán tử một ca nhi, người không nhiều. May mà ma ma hăn là ca nhi nguyên bản ở Lâm gia thôn, cũng chính là cô phụ* của Lâm Tín, cũng không lo người trong thôn bắt nạt.

*(bản QT là ‘cô ba ba’, ai có phần mềm tra giùm tớ nha) ca nhi em trai bố, nói chung là “cô”

Phải nói Phương Tăng lớn lên ngũ quan đoan chính, thân hình cao lớn, trong nhà cũng xem như tạm được, vài ca nhi kia cũng không phải là không coi trọng anh, nhưng cha Phương Tăng mấy năm trước qua đời ngoài ý muốn, trong nhà chỉ còn lại a sao Phương Tăng cùng hai đứa con, cuộc sống cũng khó khăn.

May mắn là lúc đó Phương Tăng đã lớn, có thể giúp đỡ làm việc. Trong nhà cũng dần tốt hơn, chỉ là trước cửa nhà người góa chồng nhiều thị phi, người không tìm sự, sự đến tìm người. Vài ca nhi lắm mồm thích nhất là gây thị phi, Lâm a sao, a sao của Phương Tăng, cũng không phải người dễ chọc, cãi nhau mấy lần, dạy dỗ cho mấy người kia vài trận nên thân, nhưng thanh danh của ông cũng không còn, bị nói là nóng nảy chua ngoa*.

*QT: mạnh mẽ, bư hăn (nghĩ mãi không ra từ thích hợp)

Lúc đó không phải là không có người muốn cưới Phương Tăng, nhưng sợ uy danh của Lâm a sao Phương gia nên không dám hỏi. Mấy a sao của hán tử chưa lập gia đình kia sợ Phương Tăng giống a ma, lúc cưới vào cửa sẽ đè đầu cưỡi cổ con mình, không nghe lời mình. Như vậy mới làm Phương Tăng lớn tuổi mà vẫn độc thân, sau lại nghe lời cửu cửu anh, gả cho người thôn khác vừa nghèo vừa không có a sao là Lý Phú.

Mà lúc Phương Tăng đón dâu cũng thế, người khác sợ uy danh của Lâm a sao, sợ ông là ma ma ác độc, không ai dám làm mai. Cũng một phần do Lâm a sao sống tiết kiệm, vốn Phương gia chỉ có hai khối núi và một ít đất trồng rau, mấy người trong thôn kia lại chỉ thích ruộng đất, nhìn người phải nhìn xem hẳn có ruộng không, có ruộng là có lương thực, có lương thực thì không lo đói.

Thế nhưng Lâm gia thôn nhiều người ít đất, Phương gia bọn họ lại là hộ ngoại lai xuất thân thợ săn, hai khối đất kia cũng chỉ là do Lâm a sao trước đây tự mình khai hoang, coi như đất nhà mình. Cho nên, theo đa số người trong thôn xem ra, Phương gia đã nghèo lại có a sao ác, ca nhi nhà mình gả cho Phương Tăng không những chịu khổ còn không thể trợ cấp gì cho nhà mẹ đẻ.

Vài năm trước còn có mấy người ham sính lẽ đến tìm Lâm a sao, nhưng ca nhi của những nhà này không tốt đẹp gì, Lâm a sao lại chỉ có một đứa con trai, trong mắt ông Phương Tăng tốt nhất trên đời, ca nhi như vậy làm sao xứng, hung hăng chửi một trận, làm mấy kẻ ham tiền sợ hãi, nhưng cũng truyền ra tin đồn Lâm a sao ánh mắt cao, chướng mắt ca nhi trong thôn. Vì thế Phương Tăng liền thành trai ế.

Nhớ lại tất cả mọi chuyện, Phương Trí Viễn có chút dở khóc dở cười. Chỉ có hắn biết Phương Tăng rất biết kiếm tiền. Vài năm trước, khi anh còn nhỏ đã biết lên núi tìm sơn trân và bẫy một ít con mồi, sau đó mang lên trấn trên bán. Lúc đó Phương Trí Viễn còn nhỏ, Phương Tăng thích hắn, thường mang đồ ngon từ trấn trên về cho hắn ăn.

Đến lúc Phương Tăng lớn lên, thân thủ rất tốt, mấy con mồi to lớn một năm cũng có thể giết vài lần. Trong nhà có núi trồng chút thô lương, trừ nộp thuế thì còn lại cũng đủ ăn, tiền bán con mồi và sơn trân đều đưa cho Lâm a sao tích góp. Sau khi Phương Tăng cứu chưởng quầy Trần của trấn trên, đồ rừng bán đi giá cũng cao hơn, tiền bạc càng ngày càng nhiều.

Ở Lâm gia thôn, trừ nhà của lý chính Lâm Tín thì còn có mấy hộ giàu có, Phương gia cũng có thể coi như là một trong số ấy. Đáng tiếc, Lâm a sao rất tiết kiệm, biết cách giấu giàu, chỉ mặc quần áo cũ, ăn chủ yếu là thô lương, ngoại trừ con mồi nhà mình bắt được thì chưa bao giờ mua thịt, khiến mọi người đều cho rằng Phương gia rất nghèo.

Năm nay, thấy con trai lớn tuổi còn chưa thành thân, Lâm a sao nghe ca ca mình khuyên, cắn răng xây một ngôi nhà ngói năm gian, gạch xanh ngói xám, nhìn cực kì khí phái, cũng coi như phòng ở rất tốt trong thôn. Làm điều này là để hấp dẫn ca nhi, chứng minh nhà mình có của cải, các người gả vào cũng sẽ không phải chịu khổ.

Đáng tiếc, nhà vừa xây xong, Lâm a sao liền sinh bệnh qua đời.

Năm gian phòng ở, còn có thêm hai dãy nhà sau. Vì chỉ có một mình Phương Tăng ở nên anh chỉ ở một gian phòng phía đông. Gian phía tây là phòng cho Phương Thăng ở khi về thăm nhà, bây giờ liền cho Phương Trí Viễn. Những phòng khác chỉ dùng để cất lương thực và đồ vật linh tinh, có vẻ trống trải.

Trong phòng bếp, Phương Tăng hầm thịt ba chỉ, nghĩ nghĩ lại nấu một nồi nhỏ cơm trắng. Lúc Phương Trí Viễn đi vào, thịt đã bắt đầu tỏa hương. Phương Trí Viễn hít hít mũi, lau lau nước miếng của bản thân, sờ bụng, lại càng thấy đói.

Phương Tăng thấy bộ dáng ngốc nghếch của cháu ngoại, cười cười, vớt một miếng thịt ba chỉ đã chín trong nồi ra, nói với Phương Trí Viễn: “Lại đây, Hổ tử, ăn tạm miếng thịt lót dạ. Cơm sắp được rồi!” Vừa nói, Phương Tăng vừa nhét thịt vào miệng Phương Trí Viễn.

Đây là loại thịt vừa có thịt vừa có mỡ, cắn một miếng miệng đầy dầu, mềm mềm, trơn trơn, ngon đến nỗi làm Phương Trí Viễn càng thêm đói. Ăn xong một miếng, Phương Trí Viễn chép chép miệng, nịnh hót cầu cứu hẳn: “Cầu cứu, thịt cầu làm ăn ngon quá.” Bộ dáng đáng thương làm Phương Tăng bật cười.

Hai cậu cháu ăn trên chiếc bàn nhỏ trong bếp. Một bát lớn thịt hầm là món ăn chính, Phương Tăng lấy cho mình một ít cơm trắng, cầm ba bốn cái bánh bột ngô, sau đó lấy cho Phương Trí Viễn một bát cơm đầy có ngon, bưng cho hắn nói: “Hổ tử, cầu cứu nhớ con thích ăn cơm trắng, hôm nay cầu cứu nấu một nồi, cho con ăn đủ thì thôi. Nhìn con mấy hôm nay gầy đi, cầu cứu nhất định sẽ chăm cho con trắng trắng tròn tròn.”

Phương Trí Viễn nhìn bát cơm trắng thơm ngào ngạt, nuốt nước bọt. Trong trí nhớ của nguyên thân, nơi

này không có nhiều ruộng tốt để trồng lúa nước, ở nông thôn nhà nào lại không mang lúa lên trấn trên bán, dù có giữ lại một ít cũng chỉ là lúc nào nhà có khách hay ngày lễ tết mới nấu một nồi nhỏ. Chung quy, một cân gạo có thể đổi mười cân thô lương, nhà ai nấu ăn hàng ngày.

Như Phương Thăng dù có thương con bao nhiêu, cũng chỉ là bỏ một ít gạo trộn với thô lương nấu ra cơm hỗn hợp mà thôi. Nhưng như vậy cũng đã làm cho người trong thôn hâm mộ. Phương Thăng cách một ngày mới nấu một lần, bản thân không nấu ăn, đều để cho hấn và Lý Phú.

Mà Lâm a sao tuy khá keo kiệt, nhưng đối với cháu ngoại duy nhất cũng rất yêu thương, ông biết mình có lỗi với con nên rất sủng ái cháu ngoại. Hàng năm ông đều mua ít gạo, chờ cháu ngoại tới liền nấu một bát cho cháu đỡ thèm, Phương Tăng và Phương Thăng đều không có phần.

Hôm nay lúc Phương Tăng mua gạo, Phương Trí Viễn cũng nhìn thấy, chỉ một đấu gạo đã mất bảy trăm đồng tiền, Phương Thăng làm mười ngày đậu phụ cũng chỉ kiếm được bằng đó, mà phải là bán cho từ lâu, nhà bình thường một hai tháng cũng chưa chắc kiếm được. Gạo đối với Phương Tăng và hấn bây giờ vẫn là xa xỉ phẩm.

Cho nên, nhìn động tác của Phương Tăng, trong lòng Phương Trí Viễn liền thấy ảm áp. Phương Tăng nhất định là sợ ăn hai loại cơm khiến hấn khó chịu nên anh mới lấy một ít cho bản thân ăn, bánh bột ngô kia mới là món chính. Cơm trắng còn lại, Phương Trí Viễn dám cược là anh sẽ không ăn một miếng. Làm như vậy, vừa cho mình ăn đồ ngon lại không làm cho mình cảm thấy khó chấp nhận, một người đàn ông trưởng thành có thể quan tâm chính mình như vậy, khiến Phương Trí Viễn tuy vừa đến đã đùng tới người nhà như Lý Phú nhưng bây giờ cũng cảm thấy ảm áp, đối với Phương Tăng cũng thêm vài phần kính trọng và thân cận phát ra từ nội tâm.

Phương Trí Viễn dù sao cũng không phải một đứa bé mười tuổi thật sự, hấn cũng không nói gì, mà cầm lấy một cái bánh bột ngô đặt cạnh bát, định lát ăn. Phương Tăng nhìn thấy nói: “Hồ tử, trong nồi còn nhiều cơm lắm, bánh bột ngô không ăn cũng được.”

Phương Trí Viễn nghịch ngợm cười cười: “Cữu cữu, con cũng muốn ăn bánh bột ngô mà. Trong nồi còn nhiều cơm như vậy, sáng mai chúng ta liền có bữa sáng. Cữu ăn cái gì thì con ăn cái đó. Cữu không ăn con cũng không ăn. Cữu cữu, con theo cữu.”

Trong lòng Phương Tăng rất vui vẻ, cháu mình quan tâm mình. Anh biết đây là tấm lòng của cháu, cũng không nói thêm gì, trong lòng lại nghĩ lên núi thêm vài lần, sẵn con mời bán kiếm tiền, mua thêm đồ ngon cho cháu, không để nó chịu khổ theo mình.

Tuy chỉ có một bát thịt hầm nhưng Phương Trí Viễn ăn lại ngon bất thường. Hấn chưa từng thấy cơm trắng ăn với thịt hầm lại ngon như vậy. Một bát lớn thịt cũng bị hai cậu cháu ăn sạch, cuối cùng lấy nước trộn cơm cũng làm hấn ăn thêm được nửa bát.

Sờ sờ chiếc bụng nhỏ tròn vo của mình, Phương Trí Viễn xác định mục tiêu tầm gần: mỗi ngày có thể ăn cơm trắng với thịt hầm. Nhìn ngôi nhà không có nhiều gia cụ mà giống như trống trơn, Phương Trí Viễn phát hiện muốn ngày nào cũng ăn thịt thì quan trọng nhất là phải kiếm tiền.

Muốn ăn thịt thì phải kiếm tiền, Phương Trí Viễn khởi động đầu nhỏ, chuẩn bị cẩn thận suy nghĩ.

Lúc này, Lâm Tín mang con trai anh là Đại Tráng đến Phương gia. Phương Tăng nhanh chóng ra đón, cười nói: “Lâm đại ca, sao huynh lại đến đây Đại Tráng, con vào chơi với Hồ tử ca ca con đi, hôm nay Phương thúc con mua nhiều điểm tâm ngon, bảo Hồ tử ca ca lấy cho.”

Sau đó nói với Phương Trí Viễn đang ở trong phòng: “Hồ tử, Đại Tráng tới chơi với con này, con gọi đệ đệ, mang đồ ăn hôm nay cho Đại Tráng ăn chung.” Hồ tử thường xuyên tới Lâm gia thôn chơi, cũng rất quen thuộc với Đại Tráng. Đại Tráng vui vẻ nhìn vào trong phòng, nhưng vẫn nhìn về phía cha mình.

Lâm Tín và Phương Tăng vốn là anh em họ, cũng quen thuộc với Phương gia, không phản đối Đại Tráng đi tìm Phương Trí Viễn. Đại Tráng thấy cha nó đồng ý, liền nhảy nhót chạy tới chỗ Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn biết Đại Tráng, năm nay mới bảy tuổi, là cái đuôi nhỏ của Lý Hồ. Đại Tráng người cũng như tên, béo béo ngốc ngốc, đầu nhỏ tròn tròn rất đáng yêu. Nó cười hì hì với Phương Trí Viễn, nói: “Hồ

tử ca, sao ca nhiều ngày như vậy không tới đây. Phương thúc lần trước còn nói nếu ca đến sẽ mang chúng ta lên núi chơi. Bây giờ trái cây trên núi đều chín, chúng ta mà đi thì hái được không ít đâu.”

Phương Trí Viễn cầm một ít điểm tâm và đường ra cho Đại Tráng cất vào túi áo. Đại Tráng hơi hơi ngượng, cất đồ ăn vào túi áo bình thường đều là người lớn làm cho trẻ con, trước kia nó và Phương Trí Viễn thường xuyên được Phương Tăng làm thế, giờ thấy Phương Trí Viễn làm như người lớn, Đại Tráng hơi hơi xấu hổ.

Phương Trí Viễn là người lớn, thấy Đại Tráng không được tự nhiên, nói sang chuyện khác: “Đại Tráng, đã muộn thế này cha đệ còn đến là có chuyện gì, đệ biết không”

Nói đến đây, Đại Tráng liền tinh thần tỉnh táo nói: “Đương nhiên biết, Hồ tử ca, cha đệ hôm nay về nhà nói đi tìm Triệu thiên sư ở Triệu gia thôn, nói gì mà mai là ngày lành, có thể làm việc hiếu, việc vui.”

Phương Trí Viễn biết, đây là đang nói đến việc chuyển mộ của a sao hấn.

7. Chương 7: Chuyển Mộ

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Đại Tráng chơi với Phương Trí Viễn một lúc, hẹn nhau mấy ngày nữa cùng lên núi hái trái cây, rồi nghe theo cha nó gọi mà chạy ra ngoài cùng cha về nhà. Lát sau Phương Tăng cũng vào phòng, sắc mặt không tốt lắm, xem ra là nghĩ đến việc của Phương Thăng.

Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn đến căn phòng phía tây, đồ vật đều do Phương Thăng lúc còn ở chuẩn bị, trong phòng lớn có đắp kháng*, mùa hè thì ngủ ở căn phòng sát vách, bên đó cũng có một cái giường. Bây giờ trời đã lạnh nên Phương Tăng trải một tầng nệm rơm và một tầng chăn lên kháng, trên cùng còn để một chiếc chăn bông nặng nằm cân cho Phương Trí Viễn đắp.

*kháng: giường đất có chỗ để đốt củi giữ ấm.

Sáng sớm Phương Trí Viễn đã dậy, bận rộn tới giờ cũng đã mệt, mí mắt cũng bắt đầu díp lại. Phương Tăng thấy thế, nấu nước ấm cho vào bồn để Phương Trí Viễn rửa mặt rửa chân, sớm đi nghỉ ngơi.

Phương Trí Viễn nghĩ nghĩ vẫn là hỏi Phương Tăng: “Cữu cữu, ngày mai cữu muốn đi chuyển mộ cho a sao con sao”

Phương Tăng nhìn Phương Trí Viễn, sờ sờ đầu hấn, thở dài nói: “Đúng thế, a sao con vì Lý gia mà mất nửa đời người, thế nhưng ngay cả mộ phần cũng không được ở, người họ Lý đúng là khinh người quá đáng.” Tuy sau khi Phương Tăng biết ca anh bị hai tên tiện nhân Lý Phú làm cho tức chết thì đã muốn chuyển ca anh về phần mộ của Phương gia, nhưng trước mặt Phương Trí Viễn, anh tuyệt đối không bỏ qua cơ hội phá hủy hình tượng Lý Phú.

Nếu Phương Trí Viễn biết toan tính trong lòng cữu cữu hấn, hấn nhất định sẽ rõ ràng mà nói cho cữu cữu, trong lòng hấn Lý Phú không là cái đinh gì, hấn tuyệt đối không để ý. Đáng tiếc hấn không biết, mà Phương Tăng trong lòng hận không thể giết Lý Phú, nhưng trước mặt Phương Trí Viễn chỉ có thể biểu hiện thần nhiên, dù sao cũng là cha đẻ Phương Trí Viễn, Phương Tăng không muốn Phương Trí Viễn khó xử.

Phương Trí Viễn nói với Phương Tăng: “Cữu cữu, ngày mai cho con đi với. Con sẽ nghe lời, người họ Lý đều không phải người tốt, a sao con ở đó cũng không vui. Con muốn ngày mai đi đón a sao trở lại Phương gia, cũng nói cho a sao là con sống cùng cữu cữu để a sao yên tâm.”

Trong lòng Phương Tăng còn có tính toán khác, anh hơi do dự, nhưng nghĩ nghĩ, anh vốn muốn làm, dù cho mai cháu ngoại không đi theo thì sau này cũng biết. Vì thế anh nói: “Hồ tử, con cũng biết a sao con bị Phùng Mai làm cho tức chết. Ngày mai lại là ngày cha con cưới Phùng Mai. Cữu cữu rất tức giận, ngày mai muốn đi gây chuyện, con đi...”

Sắc mặt Phương Trí Viễn lạnh lùng nói: “Cứu cứu, đó không phải cha con, con từ nay chỉ có một người cha là cứu cứu. Ông ta là kẻ đầu sỏ hại chết a sao con, nếu không phải ông ta làm chuyện có lỗi với a sao con, còn giúp người ngoài làm mất mặt a sao con, a sao con cũng sẽ không mất. Sau này con cùng ông ta không có bất cứ quan hệ gì, thù của a ma một ngày con cũng không quên. Về sau nếu ông ta bị báo ứng, con không bỏ đá xuống giếng đã là nhân nghĩa. Ông ta sống hay chết, con nhìn cũng không nhìn một cái.”

Phương Tăng giờ mới biết được, thì ra người hận Lý Phú nhất không phải mình, mà là cháu ngoại mình. Anh hơi đau lòng Phương Trí Viễn, trước kia Phương Trí Viễn rất hiếu thuận với Lý Phú, mỗi khi anh cho Phương Trí Viễn thứ gì nó đều phải mang về ăn cùng cha nó, bây giờ lại chán ghét như thế, thậm chí còn oán hận hằn ta. Lý Phú ơi là Lý Phú! Người hại chết cha ta, làm cháu ngoại ta lạnh tâm, sau này người sẽ biết người gặp báo ứng như thế nào.

Nếu Phương Trí Viễn đã nói như vậy, Phương Tăng cũng đồng ý cho Phương Trí Viễn ngày mai cùng đi.

Một mình Phương Trí Viễn ngủ trên giường, lăn qua lăn lại. Hắn nghĩ tới kiếp trước của bản thân, lúc đó, cha mẹ hắn đột nhiên qua đời ngoài ý muốn, hắn còn đang học sơ trung*, tuy thành tích không quá tốt, nhưng cũng là học sinh ngoan ngoãn nghe lời. Thế nhưng họ hàng bình thường vốn chẳng bao giờ qua lại bỗng xông ra, cầm tiền trợ cấp của cha mẹ, giữ quyền giám hộ hắn.

*sơ trung tương tự với THCS bên mình.

Bọn họ bắt nạt hắn, hà khắc với hắn, hắn đều có thể chịu đựng, nhưng bọn họ vui sướng khi người gặp họa, coi chuyện cha mẹ hắn qua đời là chuyện vui, thậm chí nguyên rửa hai người họ vì sao không gặp chuyện sớm hơn, bọn họ có thể sớm lấy tiền. Trong cơn giận dữ, lần đầu tiên hắn đánh nhau, tuy người bị đánh là hắn, người bị đuổi đi cũng là hắn, nhưng hắn tuyệt đối không dễ dàng tha thứ cho người khác nói xấu cha mẹ hắn, dù chỉ một câu.

Lúc hắn bị đuổi đi, còn chưa tốt nghiệp sơ trung, là trẻ vị thành niên, chỉ có thể dùng tiền mừng tuổi bị hắn trộm giấu đi để thuê một phòng một tháng mấy chục đồng ở một khu nghèo. Lúc đó, hắn ở trong phố kia, mỗi ngày làm công cho mấy cửa hàng nhỏ, người có lương tâm thì cho hắn tám, mười khối*, người nào keo kiệt thì chỉ cho một bữa cơm, dù sao cũng là bán đồ ăn, không thiếu nhất là cơm.

*đơn vị tiền TQ

Năm đầu tiên Phương Trí Viễn sống như thế, làm công khắp nơi đổi lấy cơm ăn, nhưng cũng bởi vì vậy, hắn ăn được tất cả các món bày bán trên phố đó. Tất nhiên, cũng đại khái biết làm như thế nào. Sau đó hắn quen côn đồ A Nam, đi theo anh kiếm ăn.

Lúc đó, hắn nói với chính mình, không cần mềm lòng, không cần thừa thãi đồng tình và ôn hòa. Chỉ đối tốt với người đối tốt với mình, người đối với người không tốt, người phải không tốt lại gấp mười. Cứ như vậy, hắn liền xắn tay áo, bắt đầu cuộc sống của lưu manh côn đồ. Không giết người không phóng hỏa, chỉ giúp người ta dạy dỗ vài người, đòi tiền vay nặng lãi.

Thân thủ của hắn không tồi, người cũng có chút tâm nhân, nhân duyên trong đám côn đồ không tệ, cũng được mấy thủ lĩnh coi trọng. Đến lúc mấy người thân thích kia đến tìm hắn sai hắn làm việc, hắn chỉ cười, hắn không tìm tới bọn họ, bọn họ còn tìm tới chính mình. Hắn đặt bẫy, khiến cho mấy người kia thiếu một món vay nặng lãi lớn, không chỉ lấy lại được nhà của hắn, ngay cả nhà và tiền gửi ngân hàng của bọn họ đều vào tay hắn.

Cuối cùng, nhà hắn được đền bù giải tỏa, hắn dùng hai phòng và một ít tiền mở quán net sống qua ngày. Lúc đó, quán net vừa quật khởi, hắn mở liên tiếp mấy quán, buôn bán rất tốt, tiền cũng nhiều, sống thoải mái nhưng lại cảm thấy vô vị.

Bởi vì từng sinh hoạt dưới đáy xã hội, hắn cực kì hy vọng tìm được một người biết vun vén chia sẻ, cưới người phụ nữ tốt đó. Nhưng loại người như vậy nhất định sẽ không để ý hắn. Sau này hắn có tiền, có vài người muốn quen hắn, hắn còn ngây thơ cho rằng người ta thật sự yêu hắn, kết quả là cho hắn mọc sừng, chỉ là yêu tiền của hắn.

Tâm hắn đã lạnh, sau này, A Nam vẫn luôn ở bên, cũng là người bạn tốt nhất của hắn nói thích hắn, muốn sống cùng hắn. Hắn hoảng sợ, hắn biết đến đồng chí* nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới việc này sẽ phát sinh

trên người mình, phản ứng đầu tiên của hắn lúc ấy là tránh né.

*gay

A Nam lớn lên to cao thô kệch, nhưng rất tinh ý, cũng không nói gì, vẫn trước sau như một mà quan tâm hắn. Phương Trí Viễn coi A Nam là anh em tốt, hắn không muốn làm chậm trễ A Nam, thẳng thắn cự tuyệt. A Nam đau khổ một đoạn thời gian, cuối cùng chung sống cùng một viên chức nhỏ.

Qua được vài năm còn đi mượn người sinh hộ, ngày hắn xuyên qua chính là sinh nhật hai tuổi con trai A Nam. Hắn nhìn một nhà ba người nhà A Nam vui vui vẻ vẻ, hâm mộ trong lòng. Về tới nhà, càng nghĩ càng khó chịu, hắn quá cố chấp vấn đề nam nữ, nếu lúc trước tiếp nhận A Nam, người đàn ông hạnh phúc kia phải là chính mình.

Nhìn phòng ở trống trơn, nghĩ đến chàng trai bên cạnh A Nam ngây ngô cười hạnh phúc, hắn hơi ghen tị mà uống nhiều vài chén, sau đó liền tới nơi này. Nhưng cũng may mắn là vì có vết xe đổ của cha mẹ, hắn lập di chúc để lại một nửa tài sản cho vài người anh em tốt, một nửa cho A Nam, không cho mấy người gọi là thân thích kia được hưởng lợi.

Ngẫm lại bản thân đúng là bị kịch, không phải chỉ là ghen tị một chút, hối hận một chút thôi sao Sao lại có thể đến cái nơi nghèo khổ này, còn gặp phải người cha khốn kiếp như vậy. Mạng của hắn đúng là khổ, dù cho trước kia tại hiện đại, hắn cũng không cần lo ăn uống, không giống như bây giờ muốn ăn miếng thịt cũng phải chờ đến Tết.

Nhưng mà, nghĩ tới cữu cữu Phương Tăng, anh giống như cha mình, cũng quan tâm tới mình như vậy, cũng trân trọng mình như thế. Vừa nghĩ như vậy, trong lòng Phương Trí Viễn lại ảm áp. Có được tất có mất, sống ở đâu thì yên ở đấy, sống tốt cuộc sống trước mắt mới là đúng đắn. Dù cho lo nghĩ kiểu gì cũng đâu có thể trở về được.

Hắn tính toán một chút, xem xem có cách nào giúp trong nhà kiếm chút tiền bạc không, bây giờ có thêm hắn, chỉ bằng việc săn thú của cữu cữu có lẽ không đủ. Hơn nữa, qua vài năm, hắn còn muốn tự lập môn hộ, cũng phải có chút của cải mới được, nếu đã tính toán như thế, kiếm tiền là chuyện quan trọng nhất.

Phương Trí Viễn mơ mơ màng màng liền ngủ mất.

Ngày đầu tiên, sáng sớm, Phương Trí Viễn liền nghe thấy tiếng động ở nhà giữa, hắn nghĩ hắn là cữu cữu hắn rời giường. Nghĩ đến việc hôm nay phải chuyển mộ cho a sao, hắn cũng nhanh chóng đứng lên, mặc quần áo.

Chờ hắn đến phòng bếp, cữu cữu hắn đang rang cơm tối qua với trứng gà. Hai cậu cháu cúi đầu ăn cơm xong liền đi về phía cổng thôn, cữu cữu hắn có xe la, nhưng hôm nay không thích hợp đánh đi, vì thế hai người liền đi bộ.

Lâm Tín cùng thầy phong thủy và tám vị hán tử đang chờ, đây đều là những người chuyên môn cải mộ, trên người bọn họ đều mặc đồ trắng, còn cầm giấy tiền. Chờ hai cậu cháu Phương Trí Viễn đến, mọi người liền cùng nhau đi, cần phải khai mộ lúc chính Ngọ*, lúc đó dương khí nặng nhất.

*giữa trưa

Đến mộ, đầu tiên là thầy phong thủy bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó là dùng la bàn, cuối cùng xác định địa phương động thủ đào, khai như thế nào, bận rộn mất một lúc. Phương Trí Viễn bị giao cho nhiệm vụ rải giấy tiền, chờ đến lúc chính Ngọ, tất bật một lúc mới mở được quan tài.

Phương Tăng đã nói chuyện với tám vị hán tử, hứa cho mỗi người thêm bốn mươi văn tiền, để họ đi quanh Lý gia thôn một vòng, đặc biệt vòng quanh nhà Lý Phú, muốn cẩn cẩn thận thận mà gọi hồn ca anh, để huynh ấy tìm được đường về nhà.

Có tiền dễ làm việc, mọi người liền nâng quan tài đi trong Lý gia thôn, Phương Tăng còn vừa đi vừa vung giấy tiền. Trong thôn có người nhìn thấy, vội vã tránh đi xa xa, nhưng cũng tụm lại thì thầm, sắc mặt rất khó coi.

Mà hôm nay là ngày Lý Phú làm tân lang quan, cười Phùng Mai vào cửa, vốn đang vui vui vẻ vẻ, hắn mở tiệc chiêu đãi phần lớn người trong thôn đến uống rượu, thế nhưng trước đó vài ngày có chuyện như thế,

mọi người đều nhớ rõ những đồng ngôn đồng ngữ* của Phương Trí Viễn, sợ Phương Thăng hiển linh, không ai nguyện ý đến tìm xui.

*đồng ở đây là chỉ trẻ con

Chỉ có mấy nhà có quan hệ tốt với Lý Phú, và mấy người cực kì thích trục lợi dắt cả nhà đến. Dù như vậy cũng mới chỉ gần đầy được năm bàn, mà trong đó đa số vẫn là người nhà họ Phùng. So với người bình thường mười hai mươi bàn thì có vẻ lãnh lãnh thanh thanh.

Lý Phú lại là người có chuyện vui tinh thần phần khởi, mời chào mọi người ăn uống, lần này, lợn trong nhà hần giết bán một nửa, một nửa để lại làm tiệc, bởi vậy hôm nay bàn ăn có cá có thịt, rất có thể diện. Mọi người ăn uống nói chuyện, không khí cũng không tồi.

Lúc này, đột nhiên Phương Tăng đưa quan tài Phương Thăng đi qua cửa. Có một ít giấy tiền Phương Tăng ném bay vào cửa nhà Lý Phú. Cứ như thế, cảnh tượng có vẻ xấu hổ dị thường. Phương Tăng còn hô to: “Ca ca, huynh theo đệ về nhà! Ca ca, huynh một đường đi thôi!”

Từng tiếng từng tiếng, làm những người khách đến tham gia hỉ yến sợ không nhẹ, giống như nhìn thấy Phương Thăng ở một góc hung tợn trừng bọn họ. Có ca nhi nhát gan sợ đến phát khóc, còn có mấy đứa bé thấy không khí u ám liền khóc ra tiếng.

Vài ca nhi đã kết hôn sợ thần sợ quỷ đều nói ánh mắt trẻ con trong sáng, sợ là nhìn thấy mấy thứ không sạch sẽ, một đám cũng không dám ở tiếp, nói với hán tử trong nhà xong liền mang con về. Người vừa đi, trên bàn chỉ còn vài hán tử, nhưng bọn hán cũng không còn tâm trạng uống rượu nói chuyện.

Lý Phú tức đến đau gan, nhưng cũng không dám đi ra, nắm đầm của Phương Tăng hần đã ném thử, hôm nay còn có thêm hán tử nâng quan tài, hần mà xông lên, người bị đánh chắc chắn là hần, đành phải tức đến nghiến răng mà không làm được gì.

Phùng Mai vốn đang thẹn thùng ngồi trên giường chờ Lý Phú, nhưng lại nghe thấy thanh âm của Phương Tăng, liếc qua cửa sổ liền nhìn thấy cái quan tài đen như mực của Phương Thăng, lập tức liền bực mình, chỉ chốc lát sau, bụng hần liền ê ẩm đau.

Lý Phú vừa nghe tiếng hét của Phùng Mai liền vọt vào bên trong hỉ đường, chỉ thấy Phùng Mai đang ôm bụng kêu đau.

Hần hoang mang rối loạn đi mời ca nhi đỡ đỡ, thật vất vả mới bảo vệ được đứa con, hỉ yến này cũng coi như hồngбет.

Còn bọn Phương Tăng thì đã an táng xong cho Phương Thăng.

8. Chương 8: Săn Thú

Edit: Zỏ

Beta: Yêu Tử Dương

với một đứa giỏi nhất lược thịt và rán trứng như tui mà nói, chương này đúng là ác mộng

An táng Phương Thăng xong, hai cậu cháu cũng coi như giải quyết được tâm sự. Phương Tăng trả cho thầy phong thủy và tám đại hán bốn quán tiền, khiến Phương Trí Viễn tiếc không thôi. Bây giờ một đồng tiền cũng có thể mua hai quả trứng gà, chỉ một lần cải mộ mà mất nhiều như vậy, khó trách trước kia hần nghe đàn em nói việc hiếu ở nông thôn là phí tiền nhất.

Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn về ăn cơm, hôm nay về muộn, hai người liền ăn bánh bột ngô hôm qua còn thừa. Phương Trí Viễn nghĩ đến lòng lợn, chân giò và xương cốt chưa xử lý của hần, vội vàng giục cữu cữu lấy mấy thứ đó ở trong giếng ra.

Phương Tăng rất chiều Phương Trí Viễn, cũng không nói hai lời, bảo làm gì liền làm nấy. Kiếp trước Phương Trí Viễn là quý sỡ tộc độc thân, tay nghề nấu nướng cũng chỉ coi như tầm tạm, thế nhưng ít nhất cũng còn hơn hán tử chỉ biết hầm thịt và làm bánh bột ngô nhà hán.

Phương Trí Viễn lấy lòng lợn trước, thứ này khó làm, Phương Tăng cũng đã xem a sao mình làm qua. Dù sao lúc a sao còn sống, hàng năm nhà cũng nuôi vài con lợn, đợi cuối năm giết bán. Lòng lợn Lâm a sao không nỡ cho người khác, liền tự mình làm ăn. Đáng tiếc, mỗi lần ông làm lòng đều tiếc gia vị nên ruột làm ra cũng không dễ ăn.

Phương Tăng đã từng xem a sao xử lý lòng, sợ mùi khó ngửi nên anh rời nhà đi đến ven sông làm. Chờ Phương Tăng trở về, Phương Trí Viễn nhờ cữu cữu hán chặt xương cốt, thả gừng, đổ hơn nửa nồi nước xong liền bảo cữu cữu dùng lửa to nấu.

Chính hán thì đem hai cái chân giò thiêu qua lửa, nhổ lông đi. Phương Tăng nhìn cháu ngoại mình làm cũng ra dáng, cười nói: “Nhóc con, ngón nghề không tồi nha, sắp giỏi hơn a sao con rồi. Giờ thì tốt quá, sau này cữu cữu liền có lộc ăn.”

Lúc Phương Trí Viễn làm việc đã nghĩ xong lý do, ha ha bật cười, nói: “Đúng vậy, cữu cữu, cữu đừng coi thường con, con học không ít từ chỗ Tiết ma ma đâu. Chỉ là a sao chê con làm lãng phí, không cho con làm, không thì a sao con cũng có thể ném thử.” Càng nói tiếng càng nhỏ.

Phương Tăng biết Tiết ma ma, là một ma ma góa chồng từ nơi khác đến, sống một mình ở Lý gia thôn. Ca anh tốt bụng, thường giúp ông gánh nước, đưa đồ ăn, thường xuyên qua lại cũng quen thuộc. Lúc ca anh đi ra ngoài liền đem Phương Trí Viễn cho Tiết ma ma coi.

Trước kia Phương Tăng đã từng nói Tiết ma ma rất có bản lĩnh, nấu cơm ăn cũng ngon, vậy nên Phương Trí Viễn nói là Tiết ma ma dạy, Phương Tăng cũng không cảm thấy kỳ quái.

Thấy Phương Tăng không hỏi lại, Phương Trí Viễn thở phào nhẹ nhõm, hán không muốn sau này làm gì cũng bó tay bó chân, bây giờ có cố, về sau cũng có thể tự do làm. Hán thấy may mắn là tuy Phương Tăng yêu thương chính mình nhưng lại là một hán tử qua loa, nếu Lâm a sao còn sống, hán liền không dễ nói dối như vậy.

Nước rất nhanh đã đun sôi, Phương Trí Viễn vớt máu loãng trên mặt nước, sau đó tự mình nhìn củi lửa, nói với Phương Tăng: “Cữu cữu, cữu giúp con cắt chân giò thành từng miếng, lát nữa con dùng.”

Phương Tăng cầm dao rửa sạch chân giò, đổi chỗ cho Phương Trí Viễn đi xem củi lửa. Phương Trí Viễn cũng không khách khí, cơm này qua tay hán còn có thể có chút ngon miệng, nếu là qua tay cữu cữu chỉ sợ chỉ là có thể ăn mà thôi.

Hán dùng rượu, muối và một ít gia vị khác ướp lòng lợn một lúc. Sau khi bỏ chân giò vào nước, đợi nước sôi vớt ra đặt vào nước lạnh. Tiếp đó hán bắt đầu nấu chân giò, sau khi cho đủ gia vị liền bảo cữu cữu dùng lửa to nấu, sau đó lại dùng lửa nhỏ để ninh.

Còn lòng lợn, Phương Trí Viễn định chờ chân giò nấu xong mới nấu, để ngon hơn. Phương Tăng đang đốt lửa đã ngửi được mùi thơm, anh không nghĩ cháu ngoại có khả năng như vậy, mùi này còn thơm hơn a sao anh làm.

Canh xương đã hầm trắng nõn, Phương Trí Viễn thêm muối bỏ hành thái, múc hai bát đợi nguội liền bưng cho cữu cữu hán ném thử. Phương Tăng nhìn canh đã thềm, đợi uống một ngụm xuống bụng, thật đúng là ngon không kém canh thịt. Uống một bát vừa đỡ đói vừa ấm áp.

Phương Trí Viễn còn giả bộ hỏi Phương Tăng: “Cữu cữu, thế nào Ngon không ạ” Một bộ dáng cực kì tự hào, hoạt bát cầu khích lệ.

Bàn tay to lớn của Phương Tăng vỗ vỗ lên đầu Phương Trí Viễn, khen ngợi: “Ngon lắm, không hổ là cháu ngoại của cữu, xương lợn cũng có thể làm ngon như vậy. Sau này cữu cữu đi săn thú về cho con nấu, như vậy chúng ta đều có lộc ăn. Hổ tử, con làm ngon lắm, a sao con nếu còn sống mà biết chắc là vui vẻ lắm.”

Nhìn sắc mặt Phương Trí Viễn hơi âm trầm, Phương Tăng có chút hối hận mình lỡ lời, vội vàng nói sang chuyện khác: “Hổ tử, chân giò con đã hầm lâu như vậy, mau để cữu cữu xem xem con làm thế nào, người

mùi đã thấy ngon rồi.”

Phương Trí Viễn nghe lời đi nhìn chân giò kho tàu, chọn một miếng để vào bát đưa cho Phương Tăng, nói: “Cứu cứu nếm xem. Tiết ma ma nói chân giò biết cách làm thì ngon không kém thịt, ăn ngon lại có thể gặm gạp*, dễ ăn.”

* QT: ăn lại kinh đạo lại có ăn đầu

Phương Tăng trực tiếp dùng tay cầm cắn, trong giây lát chỉ còn lại xương. Anh cười nói: “Quả nhiên là rất ngon. Khó trách a sao con nói Tiết ma ma giỏi nấu ăn, chỉ riêng chân giò này đã đủ biết thủ nghệ của ông ấy. Vẫn là nhóc con con may mắn, tay nghề này cũng không kém mấy người chuyên bán đồ ăn đâu.”

Được Phương Tăng khen ngợi làm Phương Trí Viễn cảm thấy rất vui vẻ, ở hiện đại hắn cũng nấu cơm, thế nhưng so với tay nghề cấp bậc đại trù của A Nam mà nói, tiểu tằm như hắn chưa bao giờ dám múa rìu qua mắt thợ. Nhưng bây giờ Phương Tăng nói khiến hắn rất tự tin, thì ra không phải hắn rất kém mà là A Nam rất yêu nghiệt.

Phương Trí Viễn tự tin tăng cao, bắt đầu xào lòng. Buổi tối, món chính vẫn là hỗn hợp cơm thô lương do Phương Tăng nấu, dù thế, hai đồ ăn một canh cũng làm bọn họ căng bụng, còn lại liền để mai ăn. Ăn xong, Phương Tăng cẩn thận nói với Phương Trí Viễn ngày mai anh muốn lên núi săn thú, bảo hắn ở im nhà đừng chạy lung tung.

Phương Trí Viễn vừa nghe liền bảm dính quần quýt lấy một trận, rốt cuộc lấy được tư cách cùng lên núi, vì thế, hắn vừa lòng trở về phòng ngủ. Còn về việc hôm qua Đại Tráng nhiều lần nhắc hắn nhất định phải mang nó lên núi hái trái cây, cái đó nha, trẻ con hay quên là thiên tính mà.

Phương Tăng về đến phòng lại có chút phiền lòng, anh cúi xuống gầm giường, lấy một viên gạch trong đó lên, moi ra một bình gốm. Anh đổ hết tiền bạc trong bình ra đếm, tiền mấy năm nay anh bán con mồi và sơn trăn đều ở đây. Trước kia vốn là a sao anh giữ, sau khi a sao mất anh mới cầm.

Thật sự là không đương gia không biết củi gạo quý, đầu tiên là xây nhà, sau đó lại là tang ma liên tiếp, tiền bạc cứ thế mà ném ra ngoài. Phương Tăng tính toán, bây giờ anh còn lại tròn mười lượng bạc và một quán tiền đồng. Mười lượng bạc nhìn rất nhiều nhưng anh còn chưa đón dâu, cháu ngoại sau này cần đình môn lập hộ, những việc này đều cần bạc. Hơn nữa, thấy Đại Tráng bị đưa đến Triệu gia thôn học tư thực, trong lòng anh cũng có chút tính toán. Cháu ngoại nhìn thông minh, nếu được học chữ, sau này dù làm gì cũng tốt hơn làm ruộng.

Nhưng đọc sách mà mất nhiều tiền nhất, mười lượng bạc này của anh là không thể động vào. Vậy nhưng đã sắp vào đông, anh ăn mặc không quan trọng, nhưng cháu ngoại thì không được, trẻ con đang lớn sao ăn khổ được, nhờ thân mình có làm sao thì hồng, quần áo cũng phải chuẩn bị

Tất cả đều cần tiền, lúc này Phương Tăng hơi hơi hiểu được vì sao a sao anh tiết kiệm như vậy, thật đúng là trẻ con không dễ nuôi mà. Nhà anh còn không có ruộng tốt, phải mua chút gạo, trong nhà cũng phải mua thêm dụng cụ. Cho nên anh phải nhanh chóng nhân lúc thời tiết chưa giá rét để vào núi tìm sơn trăn, săn con mồi.

Phương Tăng ở giữa những tính toán mà tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, Phương Trí Viễn dậy sớm, dùng canh xương làm cháo, lại hâm nóng vài cái bánh bột ngô rồi chờ Phương Tăng dậy. Phương Tăng vừa rời giường đã thấy cháu ngoại làm xong điểm tâm, cảm thán cháu ngoại thật hiểu chuyện, cũng càng thêm đau lòng cháu mình.

Ăn xong, Phương Tăng mang theo cung tên và búa, còn đeo gùi, bên trong là túi vải và cơm trưa. Phương Trí Viễn cũng học theo, đeo một gùi nhỏ, đi theo Phương Tăng vào rừng già phía sau nhà.

Phương Tăng sợ Phương Trí Viễn đi mệt, liền thả chậm cước bộ đi đường.

Ở chân núi Phương Trí Viễn đã thấy rất nhiều cây ăn quả, có táo, lê, nhiều nhất là quả hồng. Phương Tăng thấy cháu trai đang nhìn mấy cây mọc dại kia, nghĩ cháu trai dù sao vẫn là trẻ con, thêm ăn quả, liền nói với hắn: “Hổ tử, cứu cứu nói cho con biết, vào sâu trong núi có một khu đất lớn toàn cây hồng, tuy quả hơi

nhỏ, nhưng lúc chín cũng rất ngọt. Nếu con thích, lát nữa cữu cữu dẫn con đi hái. Còn nơi này để cho trẻ con và ca nhi trong thôn lấy ăn vặt, chúng ta không tranh với bọn họ.”

Phương Trí Viễn hỏi: “Cữu cữu, trái cây bên trong bọn họ không muốn sao?”

Phương Tăng cười cười nói: “Nhóc con ngốc, trong rừng dễ mà đi vào chắc. Cữu cữu con có chút bản lĩnh, gặp phải lợn rừng cũng không sao, nhưng trẻ con và ca nhi thì không dám đi vào. Hàng năm trái cây sâu trong rừng đều chín rụng xuống, không ai vì mấy cái quả mà mạo hiểm. Nếu con thích, cữu cữu còn biết trong núi chỗ có nhiều táo đỏ, sẽ dẫn con đi xem.”

Phương Trí Viễn đột nhiên cảm thấy bản thân không suy nghĩ đã đòi đi theo sẽ gây ra phiền toái cho Phương Tăng, hẳn là cái đuôi liên lụy cữu cữu. Vừa nghĩ như thế, hẳn liền nói với Phương Tăng: “Cữu cữu, có phải con làm cho cữu thêm phiền toái không Con đi cùng với cữu ảnh hưởng tới cữu săn thú. Cữu cữu, con...”

Phương Tăng sang sảng cười, vung tay lên, nói: “Không sao, bây giờ trong núi cũng không có con mồi lớn, hơn nữa cữu cữu lần này đi chủ yếu là xem trong bẫy có thu hoạch gì không, lại kiếm chút sơn trân. Sơn trân trên núi cũng nhiều, còn có hạt dẻ hạt thông hạch đào linh tinh. Những thứ đó đều có thể bán lấy tiền, con chỉ cần đi sát theo cữu cữu, đừng chạy loạn là được.”

Phương Trí Viễn nghe cữu cữu hẳn nói như vậy mới cảm thấy thoải mái, lập tức có hứng thú nhìn cảnh tượng xung quanh, đáng tiếc ngoài cây vẫn là cây, không có gì đặc biệt. Còn Phương Tăng kiểm tra cạm bẫy, thu hoạch một con gà rừng và một con thỏ.

Đi tới đi lui, đột nhiên Phương Tăng nói với Phương Trí Viễn: “Nhìn kìa, con à, kia chính là rừng hồng, tất cả đều là cây hồng, con thích thì cữu cữu hái cho con nhiều một chút.” Phương Trí Viễn nhìn theo hướng Phương Tăng chỉ, quả nhiên là một khoảng lớn toàn cây hồng, hơn nữa trên cành còn trĩu quả.

Phương Tăng đi lên nhìn nhìn, chọn quả hồng chín nhất hái xuống đưa cho Phương Trí Viễn, nói: “Con xem xem, giờ thì chưa ăn được nhưng đợi vài ngày nữa chín mềm thì rất ngọt, chỉ là hơi nhỏ.”

Phương Trí Viễn nhìn một mảnh cây hồng này lại có chút tư tâm, hẳn nghĩ xem có thể dùng quả hồng làm những gì. Đột nhiên, trong óc hẳn chợt lóe, đúng rồi, lúc bà nội hẳn còn sống, trong nhà có hai cây hồng, hẳn không thích ăn quả hồng chín, bà nội liền làm thành hồng khô cho hẳn ăn. Hồng khô làm rất dễ, có thể để lâu, hương vị lại ngon.

Hơn nữa, trong trí nhớ của Phương Trí Viễn, hình như hẳn từng thấy ở cửa hàng có bán thứ gọi là bánh hồng, nhưng là từ phương nam mang về, một cái giá ba đồng tiền. Nông dân cũng chỉ nhà nào có trẻ con hay người già mới mua vài cái ăn ngọt miệng, đợi đến tết, bánh hồng này lại thành lễ vật sang quý để chúc tết họ hàng. Mười bánh hồng chính là lễ lớn, cũng thể diện.

Phương Trí Viễn nghĩ nếu đã có mảnh cây hồng này, hẳn lại biết cách làm hồng khô, chờ mấy tháng nữa là đến Tết, hẳn chỉ cần làm ra là có tiền. Đây không phải là có bạc đưa lên tận cửa sao

Nghĩ như thế, hẳn hỏi Phương Tăng: “Cữu cữu, chỗ hồng này thật là không ai muốn ạ?”

Phương Tăng thấy kỳ quái cũng không nghĩ nhiều, thuận miệng nói: “Đây cũng không phải thứ gì hiếm lạ, chỉ là cho bọn trẻ có thêm đồ ăn vặt, làm gì có ai rảnh rỗi vào núi hái, có thời gian thà làm ra ruộng làm đồng hay cắt rau dại cho lợn còn có thể thêm vài đồng tiền.”

Phương Trí Viễn vội vàng nói với Phương Tăng: “Cữu cữu, chúng ta hái hết về đi. Tiết ma ma từng làm hồng khô, chính là bánh hồng làm từ quả hồng đấy. Hơn nữa còn là làm từ loại hồng cứng này, con nhớ rõ làm như thế nào, chúng ta về nhà làm bán có thể lấy tiền.”

Phương Tăng nghe cũng cả kinh, anh không ngờ cháu ngoại mình biết cách làm bánh hồng. Tuy anh biết bánh hồng là làm từ quả hồng, nhưng không biết làm như thế nào. Trong thôn có ca nhi khéo tay cũng muốn làm thử, nhưng dù chưng hay nấu kiểu gì cũng không làm ra được, cháu ngoại thật biết làm sao

Phương Tăng nhanh chóng hỏi: “Hở tử, con thật sự biết làm như thế nào à. Bánh hồng này chính là thứ hiếm lạ, Tiết ma ma sao lại vô cớ dạy con?”

Phương Trí Viễn giả bộ không hiểu nói: “Tiết ma ma coi con như cháu ruột, ông thích làm cho con ăn. Lúc ấy con muốn ăn bánh hồng, a sao chưa mua nên con khóc. Tiết ma ma dỗ con nên làm, còn bảo con không

được nói cho a sao. A sao bình thường không cho con đòi Tiết ma ma đồ ăn, con sợ a sao nên vẫn chưa nói.”

Phương Tăng nghe Phương Trí Viễn nói thế cũng thấy có lý. Anh nghe ca nói hình như Tiết ma ma là chạy nạn từ phía nam tới, biết cách làm bánh hồng cũng là bình thường, mà ông ấy lại không có con cháu, sống cũng không quá khổ cực, nếu làm ra bánh hồng, người già sống một mình như ông sợ là không yên ổn.

Ca anh lại đối tốt với Tiết ma ma như vậy, ông dạy cháu ngoại anh chắc cũng là muốn lưu tay nghề cho ca anh, về sau có thể kiếm tiền. Nhưng ca anh ghét nhất là hưởng lợi từ người khác, nếu muốn quang minh chính đại dạy cho huynh ấy, huynh ấy nhất định không muốn, thông qua cháu ngoại mình thì còn được.

Phương Tăng tưởng tượng* liên tục giúp Phương Trí Viễn nghĩ toàn bộ câu chuyện.

*QT là ‘nào bỏ’

Zổ: trong QT là bánh quả hồng, nhưng tôi thấy cách thực hiện khá giống hồng khô nên để hồng khô, tìm nát gg không ra bánh quả hồng.

Hình nó đây:

9. Chương 9: Hồng Khô

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Hồng khô không phải nói làm liền làm, Phương Trí Viễn cũng mới chỉ tính toán như vậy. Phương Tăng cũng nghĩ thế, lần này lên núi mới đi một nửa, còn vài cái bẫy chưa kiểm tra. Phương Tăng nói với Phương Trí Viễn: “Hồ tử, cứ thấy bánh hồng này cũng không phải việc ngày một ngày hai, chúng ta đi xem bẫy trước, lại tìm trái cây khác và sơn trăn. Chờ về đến nhà, con nói cho cậu biết cần có những gì, chuẩn bị xong lại đi hái quả hồng. Dù sao nơi này không ai đến, quả cũng chưa chín.”

Phương Trí Viễn vừa nghe, lập tức đồng ý, nói với Phương Tăng: “Cũng là cứu cứu nghĩ chu đáo, chúng ta đi thôi. Cứu cứu, không phải cứu nói trong núi còn có lê và táo đỏ sao. Con lại đi xem xem, không chừng còn có thể tìm thấy thứ tốt.”

Vì thế hai cậu cháu liền tiếp tục đi. Phương Tăng còn thu được thêm một con gà rừng, hai con thỏ và một ổ trứng gà. Phương Trí Viễn thì thấy được rất nhiều táo, lê, táo đỏ, tuy rằng chưa chín kĩ nhưng nhìn thấy quả sai chỉ chút trên cành làm Phương Trí Viễn rớt nước miếng.

Càng đi vào sâu trong rừng càng nhiều cây và khó đi, có những chỗ không thể đi qua vì quá rậm rạp. Đi một hồi lâu, Phương Tăng mới bảo Phương Trí Viễn dừng lại, cầm nước và cơm trưa ngồi xuống một gốc cây. Anh vỗ vỗ bả vai Phương Trí Viễn, nói: “Hồ tử, chúng ta ngồi đây ăn cơm trước đã. Lúc nữa đi tới chỗ có năm sáu gốc cây hạch đào, giờ hạch đào đều đã rụng xuống, chúng ta liền nhặt về. Thứ này người trên trăn rất thích mua về cho trẻ con và người già ăn, giá cũng không tồi.”

Phương Trí Viễn vừa nghe có hạch đào, động tác ăn cơm cũng nhanh hơn.

Đến khi hai người tới nơi, chỉ nhìn thấy một khoảng lớn toàn trái cây vỏ màu xanh rơi trên mặt đất. Phương Trí Viễn hơi nghi hoặc nhìn Phương Tăng, nhặt trái cây vỏ xanh lên hỏi: “Cứu cứu, đây là hạch đào sao?”

Phương Tăng bị hỏi ngơ ngác, nghĩ nghĩ cũng hiểu được. Trước kia anh mang đến nhà ca ca đều là hạch đào đã bóc vỏ, cháu ngoại lần đầu tiên nhìn thấy loại còn vỏ thế này nên không biết là phải. Vừa nghĩ như thế, nhìn bộ dáng mơ hồ của cháu ngoại, Phương Tăng bật cười. Cầm trái cây vỏ xanh, anh dùng dao nhỏ mang theo bóc ra, lấy ra nhân quả bên trong đưa cho Phương Trí Viễn, nói: “Ném thử, hạch đào vừa hái xuống là ngọt nhất. Trước kia con nhìn thấy đều là đã bóc vỏ, đây là vừa rơi xuống, tất nhiên là khác nhau.”

Phương Trí Viễn ăn thử, quả nhiên là hạch đào, hơn nữa còn cực kì thơm ngon, ăn trong miệng rất thơm. Đúng là thêm kiến thức, kiếp trước biết hạch đào bổ não, hẳn cũng ăn không ít, nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hình dạng lúc ban đầu của hạch đào.

Thấy cháu trai ăn đến vui vẻ, Phương Tăng liền lột thêm vài cái, cho Phương Trí Viễn ăn. Phương Trí Viễn nhanh tay dứt cho Phương Tăng, hai cậu cháu nhìn nhau cười cười. Phương Trí Viễn định tự mình lột vỏ, không thể chậm trễ công việc của cữu cữu.

Nhưng Phương Tăng thấy, vội vàng nói: “Hổ tử, đừng lột. Thứ này không dễ rửa, dính vào quần áo thì giặt không sạch, dù cho dính một ít trên tay cũng phải mất mấy ngày mới rửa hết. Có vài ca nhi để dính lên vải tốt, không làm sạch nổi*.”

*QT: Có vài nhân gia ca nhi liền dùng này cấp thổ bố cao cấp, nhất khó lộng (<- cụng=“ bái=“ qt=“ đại=“ hiệp=“ vì=“ phương=“ trí=“ viễn=“ phươg=“ tăng=“ bổ=“ túi=“ mang=“ theo=“ và=“ hai=“ bao=“ tải=“ ra,=“ túi=“ dùng=“ để=“ đựng=“ mấy=“ thứ=“ sơn=“ tran=“ như=“ nắm,=“ bao=“ tải=“ thì=“ đựng=“ quả=“ hạch=“ đào.=“ chân=“ tay=“ anh=“ nhanh=“ nhện,=“ lát=“ sau=“ đã=“ làm=“ xong.=“ thấy=“ trời=“ không=“ còn=“ sớm,=“ lại=“ có=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ đi=“ theo,=“ anh=“ liền=“ dẫn=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ về=“ nhà.=“ về=“ tới=“ nhà,=“ đầu=“ tiên=“ phươg=“ tăng=“ chôn=“ quả=“ hạch=“ đào=“ dưới=“ xuống=“ dưới=“ đất,=“ lại=“ cầm=“ phen=“ trúc=“ để=“ đổ=“ nắm=“ ra.=“ còn=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ thì=“ lấy=“ các=“ loại=“ trái=“ cây=“ ở=“ gùi=“ nhỏ=“ ra,=“ đến=“ phòng=“ bếp=“ nấu=“ cơm.=“ cữu=“ cữu=“ hẳn=“ đưa=“ một=“ con=“ gà=“ rừng=“ đã=“ giết=“ xong=“ cho=“ hẳn,=“ để=“ hẳn=“ làm=“ cơm,=“ xem=“ ra=“ là=“ mấy=“ món=“ hôm=“ qua=“ đã=“ khiến=“ cữu=“ cữu=“ hoàn=“ toàn=“ tin=“ tưởng=“ vào=“ thủ=“ nghệ=“ của=“ hẳn,=“ bậy=“ giờ=“ quyết=“ định=“ giao=“ phòng=“ bếp=“ cho=“ hẳn=“ làm=“ chủ.=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ nhìn=“ nắm=“ đã=“ nghĩ=“ đến=“ một=“ món=“ ăn=“ kinh=“ điểm.=“ gà=“ hầm=“ nắm.=“ tuy=“ hẳn=“ không=“ thấy=“ nơi=“ này=“ có=“ miễn,=“ nhưng=“ cũng=“ có=“ món=“ gà=“ hầm=“ nắm=“ này.=“ vậy=“ nên=“ hẳn=“ làm=“ cũng=“ không=“ khó=“ khăn.=“ nhanh=“ nhện=“ xử=“ lý=“ xong=“ gà=“ và=“ nắm,=“ lại=“ làm=“ một=“ nồi=“ bánh=“ bột=“ ngô=“ trộn=“ bột=“ mì.=“ sau=“ đó=“ đốt=“ lửa=“ hầm=“ gà,=“ bản=“ thân=“ thì=“ đi=“ ra=“ ngoài.=“ phươg=“ tăng=“ cũng=“ đã=“ làm=“ gần=“ xong=“ việc,=“ anh=“ dùng=“ dây=“ thừng=“ buộc=“ gà=“ rừng=“ đã=“ bẻ=“ gãy=“ cánh,=“ thỏ=“ hoang=“ thì=“ đặt=“ trong=“ lòng=“ sắt.=“ thấy=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ đi=“ ra,=“ anh=“ nhỏ=“ một=“ cái=“ lông=“ đuôi=“ gà=“ rừng=“ lớn=“ nhất=“ đưa=“ cho=“ phươg=“ trí=“ viễn,=“ nói:=“ “hổ=“ tử,=“ cầm,=“ con=“ không=“ phải=“ thích=“ nhất=“ cùng=“ đại=“ trảng=“ so=“ xem=“ ai=“ có=“ lông=“ gà=“ rừng=“ đẹp=“ hơn=“ sao,=“ cái=“ này=“ chắc=“ chắn=“ là=“ đẹp.=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ cầm=“ lông=“ gà=“ từ=“ tay=“ phươg=“ tăng,=“ hẳn=“ thật=“ sự=“ không=“ ngại=“ thơ=“ như=“ vậy=“ mà=“ rất=“ hỷ=“ hoai=“ hình=“ tượng=“ của=“ hẳn,=“ rõ=“ ràng=“ hẳn=“ vừa=“ mới=“ nghĩ=“ phải=“ trở=“ thành=“ một=“ đứa=“ bé=“ trưởng=“ thành=“ sớm=“ lý=“ trí=“ ổn=“ trọng,=“ thể=“ nhưng=“ lập=“ tức=“ bị=“ một=“ hành=“ động=“ của=“ cữu=“ cữu=“ biến=“ thành=“ oắt=“ con=“ chưa=“ lớn.=“ hẳn=“ hỏi=“ sang=“ chuyện=“ khác:=“ “cữu=“ cữu,=“ sao=“ cữu=“ lại=“ chôn=“ hạnh=“ đào=“ xuống=“ đất”=“ phươg=“ tăng=“ trả=“ lời:=“ “làm=“ như=“ thể=“ qua=“ bốn=“ năm=“ ngày,=“ vỏ=“ quả=“ mềm=“ hơn,=“ rất=“ dễ=“ lột.=“ nếu=“ sợ=“ bản=“ thì=“ dùng=“ nước=“ vo=“ gạo=“ ngâm=“ cũng=“ được.”=“ được=“ rồi,=“ thêm=“ kiến=“ thức!=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ đầy=“ sùng=“ bái=“ nhìn=“ phươg=“ tăng.=“ nghĩ=“ đến=“ bánh=“ hồng=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ nói,=“ phươg=“ tăng=“ hỏi:=“ “hổ=“ tử,=“ con=“ nói=“ con=“ biết=“ làm=“ bánh=“ hồng,=“ nói=“ cho=“ cữu=“ nghe=“ xem=“ làm=“ như=“ thể=“ nào,=“ để=“ cữu=“ xem=“ xem=“ cần=“ chuẩn=“ bị=“ những=“ gì,=“ đỡ=“ phải=“ đến=“ lúc=“ cần=“ thì=“ rồi=“ loạn.”=“ phươg=“ trí=“ viễn=“ nghĩ=“ thấy=“ cũng=“ đúng,=“ hẳn=“ nhớ=“ lại=“ cách=“ làm=“ của=“ bà=“ nội,=“ nói:=“ “đầu=“ tiên=“ là=“ gọt=“ vỏ=“ quả=“ hồng,=“ không=“ cần=“ bỏ=“ cuống.=“ sau=“ đó=“ phơi=“ ngoài=“ trời,=“ đặc=“ biệt=“ là=“ bên=“ dưới=“ dùng=“ thô=“ lương=“ lót,=“ buổi=“ tối=“ cần=“ phải=“ che=“ không=“ để=“ sương=“

làm=" " ước=" " đợi=" " phơi=" " được=" " tám=" " hay=" " mười=" " ngày=" " thì=" " xoa=" " bóp=" " quả=" " hồng," " nhất=" " định=" " là=" " phải=" " nhân=" " lúc=" " mặt=" " trời=" " chưa=" " lên," " nấn=" " quả=" " hồng=" " thành=" " hình=" " như=" " bánh=" " bột=" " ngô," " lại=" " phơi=" " thêm=" " ba=" " bốn=" " ngày," " lại=" " xoa=" " bóp=" " khoảng=" " ba=" " bốn=" " lần=" " nữa." " cuối=" " cùng=" " là=" " đặt=" " hai=" " mặt=" " không=" " có=" " cuống=" " của=" " hai=" " quả=" " hồng=" " vào=" " nhau," " bỏ=" " vào=" " trong=" " chum=" " to," " một=" " tầng=" " quả=" " hồng=" " lót=" " một=" " tầng=" " da=" " hồng=" " khô," " sau=" " đó=" " liền=" " chờ," " khoảng=" " một=" " tháng=" " trên=" " quả=" " hồng=" " có=" " một=" " lớp=" " bột=" " màu=" " trắng=" " thì=" " có=" " thể=" " ăn." " phương=" " trí=" " viên=" " cổ=" " găng=" " nói=" " quy=" " trình=" " làm=" " hồng=" " khô=" " sao=" " cho=" " dễ=" " hiểu=" " và=" " đơn=" " giản," " cũng=" " phù=" " hợp=" " với=" " thân=" " phận=" " trẻ=" " con=" " của=" " hấn=" " bày=" " giờ=" " phương=" " tầng=" " nghe=" " phương=" " trí=" " viên=" " nói=" " rõ=" " ràng," " cũng=" " yên=" " tâm," " lại=" " nghĩ=" " rằng=" " bánh=" " hồng=" " này=" " quả=" " nhiên=" " phức=" " tạp," " người=" " bình=" " thường=" " không=" " biết=" " quá=" " trình=" " thật=" " đúng=" " là=" " làm=" " không=" " được=" " bày=" " giờ=" " bắt=" " đầu," " đợi=" " đến=" " lúc=" " ăn=" " được=" " là=" " gần=" " tết," " lúc=" " đó=" " chính=" " là=" " thời=" " điểm=" " tốt=" " để=" " bán=" " bánh=" " hồng," " dù=" " bán=" " cho=" " cửa=" " hàng=" " ở=" " trần=" " trên=" " hay=" " tự=" " mình=" " bày=" " sạp=" " bán=" " đều=" " có=" " lời=" " quan=" " trọng=" " nhất=" " là=" " quả=" " hồng=" " là=" " miễn=" " phí," " làm=" " bánh=" " hồng=" " tuy=" " phức=" " tạp=" " nhưng=" " cũng=" " chỉ=" " là=" " mất=" " chút=" " công=" " sức," " không=" " có=" " gì=" " tốn=" " tiền." " dù=" " có=" " cũng=" " chỉ=" " là=" " mua=" " mấy=" " cái=" " chum=" " to," " sau=" " này=" " dùng=" " để=" " muối=" " dưa=" " hay=" " cất=" " lương=" " thực=" " đều=" " được=" " vừa=" " nghĩ=" " như=" " vậy," " phương=" " tầng=" " hạ=" " quyết=" " tâm=" " trong=" " lòng=" " là=" " phải=" " làm=" " bánh=" " hồng," " nếu=" " không=" " thành=" " công=" " thì=" " cũng=" " không=" " quá=" " lỗ=" " phương=" " trí=" " viên=" " nhìn=" " thần=" " sắc=" " phương=" " tầng=" " liền=" " biết=" " chắc=" " là=" " được=" " bánh=" " hồng=" " làm=" " dù=" " có=" " phức=" " tạp," " thời=" " gian=" " cũng=" " lâu=" " nhưng=" " nó=" " không=" " mất=" " tiền=" " không=" " phí=" " đồ=" " vật." " bày=" " giờ=" " một=" " cái=" " bánh=" " hồng=" " bán=" " ba=" " đồng=" " tiền," " đến=" " tết=" " còn=" " đắt=" " hơn," " một=" " mảnh=" " cây=" " hồng=" " kia=" " có=" " bao=" " nhiêu=" " quả=" " hồng=" " như=" " vậy=" " cho=" " dù=" " họ=" " bán=" " một=" " đồng=" " một=" " cái=" " bánh=" " cũng=" " có=" " thể=" " thu=" " được=" " hơn=" " mười=" " quán=" " tiền," " cũng=" " bằng=" " hai=" " ba=" " năm=" " thu=" " nhập=" " của=" " một=" " hộ=" " tầm=" " trung=" " rồi." " hạ=" " quyết=" " tâm," " phương=" " tầng=" " liền=" " tính=" " toán=" " mai=" " đi=" " bán=" " đồ=" " rùng=" " sẽ=" " mua=" " vài=" " cái=" " chum=" " lớn=" " may=" " mà=" " bày=" " giờ=" " mọi=" " người=" " đều=" " vội=" " vàng=" " tu=" " bỏ=" " nông=" " cụ," " không=" " có=" " ai=" " chú=" " ý=" " đến=" " nhà=" " mình." " phương=" " trí=" " viên=" " nhân=" " cơ=" " hội=" " nói=" " cho=" " phương=" " tầng=" " hình=" " dáng=" " của=" " dao=" " bào," " dặn=" " cữ=" " cữ=" " ngày=" " mai=" " đến=" " cửa=" " hàng=" " rên=" " đánh=" " hai=" " ba=" " cái=" " trở=" " về," " nếu=" " không=" " dùng=" " dao=" " thường=" " gọt=" " vỏ=" " thì=" " đúng=" " là=" " không=" " chịu=" " nổi." " phương=" " tầng=" " nhìn=" " bộ=" " dáng=" " khoa=" " chân=" " múa=" " tay=" " cho=" " anh=" " xem=" " của=" " phương=" " trí=" " viên," " đáp=" " ứng=" " ngày=" " mai=" " sẽ=" " đến=" " hàng=" " rên=" " nhìn=" " xem," " nếu=" " có=" " thể=" " làm=" " ra=" " sẽ=" " đánh=" " ba=" " cái=" " mang=" " về=" " dùng=" " trời=" " sắp=" " tới," " để=" " tiết=" " kiệm=" " tiền=" " dầu," " hai=" " người=" " liền=" " vội=" " vàng=" " ăn=" " cơm," " vừa=" " ăn=" " cơm=" " vừa=" " suy=" " nghĩ," " sau=" " đó=" " quyết=" " định=" " phương=" " trí=" " viên=" " ở=" " nhà=" " gọt=" " vỏ," " coi=" " quả=" " hồng," " phương=" " tầng=" " vào=" " núi=" " hái=" " hồng=" " về," " lại=" " dùng=" " thân=" " thô=" " lương=" " bện=" " thành=" " đệm=" " để=" " dưới=" " đất," " phơi=" " quả=" " hồng=" " cho=" " khô=" " may=" " mà=" " nhà=" " bọn=" " họ=" " chỉ=" " có=" " một=" " hán=" " tử=" " một=" " tiểu=" " tử," " ca=" " nhi=" " trong=" " thôn=" " từ=" " trước=" " tới=" " nay=" " không=" " tới=" " đây," " nhà=" " cũng=" " ở=" " chân=" " núi=" " xa=" " thôn," " cũng=" " không=" " phải=" " lo=" " lắng=" " người=" " khác=" " tới=" " thấy=" " nhiều=" " hồng=" " như=" " thể=" " rồi=" " nói=" " linh=" " tinh." " nếu=" " không," " tiền=" " không=" " kiếm=" " được," " lời=" " đồn=" " thì=" " phải=" " nghe=" " một=" " đồng=" " đặc=" " biệt," " phương=" " tầng=" " cũng=" " nhớ=" " rõ=" " bọn=" " họ=" " là=" " hộ=" " từ=" " ngoài=" " tới," " tuy=" " là=" " thân=" " thích=" " của=" " lâm=" " tín," " nhưng=" " không=" " phải=" " của=" " cả=" " thôn," " nếu=" " nhà=" " anh=" " làm=" " bánh=" " hồng=" " bán=" " được=" " nhiều=" " tiền," " chộc=" " vào=" " mất=" " người=" " khác," " mấy=" " người=" " lâm=" " tín=" " cũng=" " không=" " dễ=" " giả=" " quyết=" " vẫn=" " là=" " yên=" " lặng=" " làm=" " là=" " tốt="

nhất,=" không=" gây=" phiền=" toái=" cho=" chính=" mình=" hay=" người=" khác.=" hai=" người=" quyết=" định=" xong=" cũng=" yên=" tâm,=" mặc=" kệ=" thế=" nào,=" bây=" giờ=" bọn=" họ=" có=" mục=" tiêu,=" cũng=" có=" việc=" cần=" làm.=" cơm=" nước=" xong=" hai=" người=" đều=" tự=" đi=" ngủ=" sớm,=" dù=" sao=" mai=" phải=" bắt=" đầu=" làm=" việc.=" hôm=" sau,=" sáng=" sớm=" phương=" tăng=" đã=" đánh=" xe=" lên=" trần=" trên,=" lúc=" trở=" về=" mang=" theo=" hai=" cái=" chum=" lớn,=" nói=" là=" cần=" đi=" thêm=" ba=" lần=" nữa=" mới=" hết,=" đợi=" sau=" này=" lên=" trần=" trên=" thì=" mang=" về.=" hai=" cái=" chum=" rất=" lớn,=" một=" mình=" phương=" trí=" viên=" chỉ=" có=" thể=" ôm=" hơn=" một=" nửa=" cái,=" hai=" người=" khiêng,=" phần=" lớn=" sức=" nặng=" đều=" đè=" lên=" người=" phương=" tăng.=" cát=" chum=" vào=" trong=" phòng=" xong,=" phương=" tăng=" cầm=" ra=" cái=" mà=" phương=" trí=" viên=" gọi=" là=" dao=" bào,=" nói=" với=" phương=" trí=" viên:=" "hồ=" tử,=" thứ=" này=" lão=" triệu=" ở=" cửa=" hàng=" rèn=" thích,=" không=" chỉ=" không=" mất=" tiền,=" còn=" nói=" là=" trả=" cũu=" tiền=" để=" mua,=" đánh=" ra=" để=" trong=" cửa=" hàng=" bán.=" cũu=" và=" lão=" triệu=" có=" giao=" tình,=" sao=" lại=" cầm=" tiền=" của=" ông=" ấy=" được=" vậy=" nên=" ông=" đánh=" miễn=" phí=" cho=" chúng=" ta=" mười=" cái.=" không=" biết=" chúng=" ta=" phải=" dùng=" đến=" bao=" giờ.=" tuy=" lời=" nói=" ghét=" bỏ=" nhưng=" biểu=" tình=" là=" rất=" đặc=" ý.=" phương=" trí=" viên=" sờ=" dao=" bào,=" rất=" thích.=" tuy=" không=" tinh=" xảo=" như=" ở=" hiện=" đại,=" cũng=" rất=" nặng,=" nhưng=" hấn=" thử=" dùng=" thấy=" vừa=" tốt=" vừa=" sắc=" bén,=" so=" với=" mấy=" cái=" dao=" bào=" vừa=" dùng=" mấy=" ngày=" đã=" hỏng=" ở=" hiện=" đại=" thì=" tốt=" hơn=" nhiều.=" buổi=" chiều=" hôm=" nay,=" phương=" tăng=" liền=" mang=" sọt=" vào=" núi=" lấy=" quả=" hồng.=" đem=" bằng=" thò=" lương=" trong=" nhà=" cũng=" đã=" bện=" xong=" vài=" cái,=" chỉ=" còn=" chờ=" quả=" hồng.=" phương=" tăng=" liền=" tục=" đi=" năm=" chuyến,=" còn=" muốn=" đi=" chuyến=" thứ=" sáu=" thì=" bọn=" phương=" trí=" viên=" giữ=" lại.=" hấn=" từ=" buổi=" trưa=" đã=" gọt=" bốn=" sọt=" quả=" hồng,=" tay=" không=" nâng=" lên=" được,=" hồng=" ngày=" mai=" gọt=" cũng=" đủ,=" phương=" tăng=" bện=" cả=" ngày=" cũng=" mệt=" mỗi=" cơm=" phải=" ăn=" từng=" miếng,=" không=" thể=" vội=" vã=" như=" vậy.=" đặc=" biệt=" là=" trời=" đã=" tối,=" trong=" núi=" có=" dã=" thú=" cũng=" nguy=" hiểm.=" phương=" trí=" viên=" nói=" cho=" phương=" tăng=" như=" thế,=" phương=" tăng=" vốn=" nôn=" nóng=" cũng=" hiểu=" ra.=" anh=" không=" mệt,=" nhưng=" cháu=" là=" mệt=" mỗi=" rồi,=" hai=" người=" lúc=" này=" mới=" ngừng=" tay=" ăn=" cơm.=" buổi=" tối,=" đèn=" hiem=" khi=" để=" cũng=" được=" châm=" để=" phương=" tăng=" gọt=" vỏ=" động=" tác=" của=" anh=" rất=" nhanh,=" phương=" trí=" viên=" mới=" gọt=" được=" nửa=" khuôn=" hồng,=" anh=" đã=" gọt=" xong=" một=" khuôn.=" hai=" người=" gọt=" xong=" hết=" hồng=" mới=" lên=" giường=" ngủ.=" ngày=" hôm=" sau,=" lúc=" phương=" trí=" viên=" tỉnh=" dậy,=" phương=" tăng=" đã=" chuyển=" được=" một=" đồng=" to=" quả=" hồng=" về=" nhà.=" phương=" trí=" viên=" thấy=" đã=" gần=" trưa,=" vội=" vàng=" đứng=" dậy.=" lúc=" này=" phương=" tăng=" vừa=" vắn=" mang=" sọt=" về,=" phương=" trí=" viên=" nhanh=" chóng=" lấy=" nước,=" bảo=" phương=" tăng=" nghỉ=" ngơi=" một=" lúc.=" hấn=" còn=" băn=" khoăn=" vụ=" ngủ=" nướng=" sáng=" nay,=" nói=" với=" phương=" tăng:=" "cũu=" cũu,=" sao=" lúc=" sáng=" cũu=" không=" gọi=" con=" phương=" tăng=" cười=" cười,=" uống=" một=" ngụm=" nước=" lớn=" mới=" nói:=" "con=" còn=" nhỏ,=" còn=" đang=" lớn.=" ngày=" hôm=" qua=" mệt=" nên=" hôm=" nay=" nghỉ=" ngơi=" nhiều=" một=" chút,=" mình=" cũu=" cũu=" làm=" cũng=" được,=" con=" mau=" đi=" ăn=" điểm=" tâm,=" cũu=" cũu=" nấu=" trứng=" gà=" cho=" con,=" tắm=" bỏ=" thân=" mình.=" trong=" lòng=" phương=" trí=" viên=" ám=" áp,=" đã=" bao=" nhiêu=" năm=" hấn=" không=" cảm=" nhận=" được=" yêu=" thương=" và=" trân=" trọng=" từ=" trưởng=" bối.=" có=" lẽ=" đến=" nơi=" này=" cũng=" không=" quá=" tệ.=" phương=" tăng=" nói=" vài=" câu=" liền=" tiếp=" tục=" vào=" núi.=" phương=" trí=" viên=" nhìn=" quả=" hồng=" đã=" xếp=" thành=" ngọn=" núi=" nhỏ,=" nhận=" mệnh=" bắt=" đầu=" ">

10. Chương 10: Thu Hoạch Vụ Thu

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Làm bánh hồng mười ngày, rùng quả hồng trong núi mới chuyển được gần hai phần ba. Hai người gọt vỏ phơi nắng, cũng làm gần hết, phần còn lại Phương Tăng không định lại lấy về. Lí do rất đơn giản, đã sắp tới lúc thu hoạch vụ thu, nhà anh có hai khối núi, làm gì cũng không quan trọng bằng lương thực.

Vào vụ mùa, nhà bình thường thích kết nhóm làm việc. Người nhiều lực lớn, đặc biệt lúc thu hoạch là cướp ngày làm việc, chỉ sợ trời đột nhiên đổ cơn mưa, vậy thu hoạch một năm coi như không có. Tất nhiên, nhà nào có gia súc thì công việc thoải mái hơn. Nhà Phương Tăng chỉ có hai khối núi, cũng không định kết nhóm với người khác. Minh nhanh chân nhanh tay một chút, ba bốn ngày liền làm xong, hơn nữa trong nhà có con la, cũng không quá mệt mỏi.

Phương Trí Viễn cũng muốn đi cùng, hẳn tuy rằng mới có mười tuổi, nhưng ở đây cũng coi như một đứa bé lớn, có thể xuống ruộng làm việc. Phương Tăng lại không đồng ý, anh thấy mình thân thể khỏe mạnh, cũng không cần cháu ngoại trai tay nhỏ chân ngắn giúp đỡ.

Hai người tranh luận một lúc lâu, cuối cùng Phương Tăng dứt khoát quyết định cho Phương Trí Viễn trông nhà nấu cơm coi quả hồng khô, Phương Tăng thì ra đồng làm việc. Phương Trí Viễn nhìn một sân hồng khô đành đồng ý, trong lòng lại tính toán làm vài món ngon cho cữu cữu tấm bổ.

Nhà Phương Tăng gần núi, lại có xe la chở đồ nên bớt được không ít việc. Ngày đầu tiên Phương Tăng đã thu xong hơn một nửa bắp ngô và khoai lang, cùng một số loại khác. Vì sân nhà đang phơi quả hồng, Phương Tăng liền phơi bắp ngô trên giá gỗ tự làm ngoài sân, bảo Phương Trí Viễn trông.

Lúc này Phương Trí Viễn lại thấy mình gây phiền toái cho cữu cữu, phơi quả hồng không phải là chiếm mất chỗ phơi thô lương sao. May mà nhà hắn nhỏ, thô lương thu về không cần chỗ quá lớn, tìm chỗ đất phẳng ở bên ngoài là có thể phơi. Nhưng việc này cũng làm cho Phương Trí Viễn âm thầm hạ quyết tâm về sau làm việc phải chu toàn, không thể thêm phiền toái cho cữu cữu.

Làm ba bốn ngày, thô lương trên ruộng đều thu xong. Phương Tăng thứ nào cần phơi thì phơi, cần bỏ vỏ thì bỏ, bận rộn đến bất diệc nhạc hồ. Mà con la thì Phương Tăng cho Lâm Chính chơi thân với anh mượn, nếu không, có con la ở nhà, có người liền muốn mượn. Không bằng cho nhà mình quen biết mượn trước, đỡ phải đắc tội với người.

Quả hồng phơi khô cũng khá tốt, Phương Trí Viễn liền cùng Phương Tăng mỗi ngày xoa bóp quả hồng, sớm đến tối, tay đều tê dại. Làm như vậy hơn mười ngày, quả hồng đã gần giống bánh hồng thành phẩm, Phương Trí Viễn và Phương Tăng liền bắt đầu cho hai quả hồng một vào bên trong chum. Tám chum lớn không đựng được hết, cuối cùng, Phương Trí Viễn tiếc tiền mua chum, dù sao một cái chum lớn cũng mất một trăm đồng tiền, tiền chum cũng gần hết một quán tiền, bánh hồng còn chưa bán được đồng nào đâu.

Nghĩ nghĩ, hắn liền đem đệm thô lương đặt trên mặt đất, để quả hồng trên lớp da hồng, dùng đệm che lên, để chắc ăn, hắn còn dùng chăn cũ trong nhà che kín. Vậy cũng coi như làm xong, chỉ còn chờ một tháng sau xem thành phẩm.

Cho hồng vào chum xong, việc trong nhà cũng coi như gần hết. Phương Tăng liền dẫn Phương Trí Viễn đi hái lê, táo hồng và các loại trái cây khác trên núi. Sọt trúc trong nhà tràn đầy lê, táo hồng, hạt dẻ. Nhìn những trái cây này, lông mày của Phương Trí Viễn cong cong, trẻ con có người lớn yêu chiều đúng là hạnh phúc.

Phương Tăng cũng đã thu xong cải trắng và củ cải ở ruộng rau về nhà. Ở đây nhà nào cũng có thói quen làm dưa chua và muối dưa, cả mùa đông đều nhờ vào hai ba dạng đồ ăn này, nhà ai cũng làm rất nhiều. Nhưng Phương Tăng và Phương Trí Viễn liền gặp vấn đề, muối dưa họ còn biết, thế nhưng dưa chua thì chịu.

Trước đây, Phương Tăng chỉ đi săn thú và làm ruộng, mọi việc trong nhà đã có Lâm a sao vạn năng lo. Phương Trí Viễn càng không cần nói, a sao hẳn làm một người bằng hai người, lại thương con, tất nhiên là không bảo hắn giúp đỡ làm dưa chua. Hai cậu cháu mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau, đều không biết xử lý đám rau cải trắng thế nào.

Lúc Phương Tăng quyết định đến nhà Lâm Tín và Lâm Chính học hỏi biện pháp làm dưa chua thì Phương Trí Viễn cũng quyết định, hẳn không biết làm dưa chua nhưng hẳn biết làm kim chi và củ cải muối chua nha. Nếu hai loại này mà làm tốt, biết đâu còn có thể trao đổi với những nhà khác, còn không chừng có thể vì hiếm nên quý, bán được tiền. Được rồi, trong mắt hắn bây giờ tất cả đều là tiền, nhìn cái gì cũng muốn biến thành bạc trắng.

Phương Tăng vừa nghe Phương Trí Viễn nói có biện pháp giải quyết đám cải trắng kia, cực kì vui mừng. Anh kỳ thật cũng không muốn cùng các ca nhi thảo luận làm dưa chua như thế nào, nhất định sẽ bị tên Lâm Chính lăm mồm chê cười. Bây giờ cháu ngoại đưa ra một loại phương pháp làm cải trắng khác, Phương Tăng cũng không nghi vấn, cứ làm theo là được.

Phương Trí Viễn thấy trong nhà có táo đỏ và lê, liền bắt đầu làm. Kỳ thật phần lớn công việc đều do Phương Tăng làm, Phương Trí Viễn chỉ nói mấy câu, giúp một chút. Hai người làm một ngày rốt cuộc xử lý xong cải trắng, còn tiện thể làm củ cải muối chua. Còn về hương vị như thế nào, Phương Trí Viễn chỉ nói: hẳn còn chưa ăn, còn không biết.

Bận rộn xong vụ mùa, mọi người đều vui vẻ. Sau khi nộp thuế liền có hỏa kế của cửa hàng lương thực đến thôn, thu mua thóc. Đến nông thôn thu lương giá sẽ rẻ hơn mấy văn so với mang lên trấn trên bán, nhưng mà rất tiện. Nếu muốn mang thóc lên trấn trên, tiền mướn xe la cũng bằng giá chênh lệch một chuyến, còn không bằng trực tiếp bán cho bọn họ, bớt việc lại an toàn.

Phương Tăng không có thóc để bán, nhưng anh cũng đi. Phương Trí Viễn còn đang tuổi lớn, Phương Tăng muốn trực tiếp ở đó mua chút gạo cho Phương Trí Viễn ăn. Mua trong thôn cũng không phải không được, thế nhưng là hàng xóm láng giềng, mua giá cao anh không muốn, mua giá rẻ người ta không vui, không bằng nhân lúc hỏa kế đến thu lương, anh đi mua một chút. Người ta mua giá nào, anh mua giá ấy, cũng sẽ không làm mất lòng ai.

Lúc Phương Tăng trở về, mang hai thùng thóc. Phương Trí Viễn nhìn thóc vui vẻ trong lòng, nhưng sợ cữu cữu mua mất nhiều tiền, nói với Phương Tăng: “Cữu cữu, cữu không cần mua thóc. Chúng ta ăn thô lương cũng được. Bằng này thóc đổi được không ít thô lương đâu.”

Phương Tăng không để ý xua xua tay, cười nói: “Còn hai tháng nữa là Tết, chúng ta ăn đồ ngon chút. Bây giờ mua thóc thì lời hơn là mua gạo, chỉ là mất công xát vỏ. Nhân lúc cửa hàng lương thực thu mua giá rẻ, cữu mua nhiều chút cũng không lỗ. Được rồi, cữu cữu còn phải đi hai chuyến nữa, lần này cữu cữu mua không ít thóc đâu.”

Nói xong, đổ thóc vào chum lớn, lại đi ra ngoài.

Phương Trí Viễn nhìn thóc, mắt sáng rực, đồng thời cũng càng thêm quyết tâm kiếm thật nhiều tiền, sao này còn hiểu kính cữu cữu hắn.

Cơm chiều ăn canh xương và lòng xào. Từ sau khi Phương Trí Viễn lộ tay nghề, bình thường Phương Tăng lên trấn trên đều phải mua xương cốt và lòng lợn. Mấy thứ này tuy mất tiền mua, nhưng rẻ hơn thịt, ăn ngon lại không đắt, Phương Tăng cũng rất nguyện ý mua. Phương Trí Viễn còn ướp vài trái tim lợn, sau đó phơi khô, đến lúc ăn liền mang ra hầm, cũng rất ngon.

Hai cậu cháu vui vẻ ăn cơm chiều, còn chưa ăn xong Lâm Chính đã đến.

Lâm Chính là em ruột Lâm Tín, là bạn chơi với nhau từ nhỏ của Phương Tăng, chính là kiểu bạn nối khố. Bốn năm trước anh thành thân, nhờ cha mình là Lâm Thành phân gia, sợ cả nhà ở chung, mấy việc lông gà vỏ tỏi làm tình cảm phai nhạt. Bây giờ cuộc sống của anh cũng rất tốt, có một con trai đã ba tuổi.

Phương Tăng thấy Lâm Chính đến rất cao hứng, vội vàng bảo Phương Trí Viễn lấy thức ăn để phần trong nồi ra, lại lấy bình rượu quý của mình, bảo Lâm Chính ngồi xuống ăn cơm. Lâm Chính cũng không khách khí với Phương Tăng, anh vội chạy tới cũng chưa ăn cơm, bụng đúng là rất đói.

Ăn được một lúc, anh mới nói lí do đến cho Phương Tăng.

Thì ra, trước đó mấy ngày, Phương Tăng mang Phương Trí Viễn về nhà mình nuôi, mọi người trong thôn phần lớn đều biết, bọn họ nhìn Phương Tăng lớn lên, lại nghe ca nhi đỡ đẻ mà Phương Tăng dẫn theo hôm ấy nói, ai ai cũng mắng họ Lý không phải người, ngay cả con cháu mình cũng vứt bỏ, cũng rất đồng tình với Phương Trí Viễn, không ai trách móc gì.

Nhưng cũng không biết làm sao, sự tình nhà Lý Phú mới mấy ngày đã đồn đến mười dặm bát hương đều biết. Thanh danh Lý gia thôn bị hao tổn, có vài nhà thôn khác đã nói chuyện thành thân liền không muốn ca nhi hán tử nhà mình gả cưới, rất chướng mắt thôn phong của nhà họ Lý, liên tục mấy nhà họ Lý làm mai đều bị từ chối.

Người Lý gia thôn rất tức giận, đối với một nhà Lý Phú tất nhiên là không ôn hòa, nhưng đồng thời cũng đi rêu rao với người ngoài Phương Trí Viễn bất hiếu như thế nào, ngỗ nghịch như thế nào. Đem Phương Trí Viễn nói thành không đáng một đồng, giống như nói thế có thể làm cho bọn họ được bao nhiêu lợi ích.

Người Lâm gia thôn nghe ca nhi đỡ đẻ kể lại chân tướng, tuy thấy Phương Trí Viễn còn nhỏ, tính tình quật cường, nhưng đó là do hán hiếu thuận với a sao, vậy nên không để ý đến lời đồn bên ngoài. Nhưng người thôn khác không biết nội tình thật sự, bây giờ đều mắng Phương Trí Viễn là đồ bất hiếu, ngay cả cha đẻ cũng không nhận.

Đợt trước Phương Tăng đã nhờ Lâm Tín ca anh, nhờ huynh ấy xin cho Phương Trí Viễn đến tư thực ở Triệu gia thôn đọc sách. Vốn đã nói xong xuôi, để Phương Trí Viễn sang năm cùng Đại Tráng đến Triệu gia thôn đi học, nhưng bây giờ tiên sinh dạy học ở tư thực lại không muốn, nói là phẩm hạnh của Phương Trí Viễn có vấn đề, hán sợ nhận Phương Trí Viễn sẽ làm các gia trưởng khác của Triệu gia thôn có ý kiến, liền từ chối.

Phương Tăng càng nghe càng tức giận, sao lại như thế được. Rõ ràng là lỗi ở Lý Phú, sao lại thành lỗi của cháu ngoại anh. Bây giờ ngay cả đến trường cũng không có cơ hội, Lý gia thôn đúng là chỉ biết hại người. Họ thật nghĩ rằng đổ lỗi cho một đứa bé, bọn họ liền vạn sự đại cát sao. Mọi người cũng không mù, bọn họ đối đãi ca anh là ca nhi khác họ như thế nào, hỏi thăm liền biết, làm hỏng thanh danh của cháu anh cũng đâu có lợi cho họ.

Lâm Chính nói xong cũng không ăn nữa, vội vàng về nhà, người nhà còn đang đợi anh.

Còn Phương Trí Viễn nghe thì không nói được lời nào. Hán đúng là đã quên đây là thời đại nào, ở hiện đại hán là lưu manh, có tai tiếng trường học cũng sẽ khuyên nghỉ, huống chi là ở cổ đại phụ phụ tử tử này. Tội danh bất hiếu rất nặng, nếu là người có tâm lý thừa nhận thấp, một đời cũng không dám ngẩng mặt gặp người.

Hán quên mất hoàn cảnh bất lợi, ở hiện đại, thanh danh của hán không có cũng không sao, chỉ cần không giết người phóng hỏa, làm người người oán trách thì làm chút việc xấu cũng chẳng là gì, chỉ cần có tiền là có thể sống có tư có vị như người bình thường, chẳng ai dám nói gì.

Thế nhưng ở đây lại không được. Thanh danh của một người giống như giấy chứng minh. Người không có thanh danh muốn làm gì đều bị nghi ngờ. Lần đầu tiên Phương Trí Viễn cảm nhận được cái gì gọi là lời đồn hại chết người. Nhưng hán không hối hận, dù cho thanh danh làm khó hán nhất thời, nhưng không thể làm khó hán nhất sinh.

Nếu muốn hán vì thanh danh nhất thời mà nhường nhịn Lý Phú, để mặc hán ta bài bố thì vạn vạn lần không thể.

Phương Tăng có chút xin lỗi nhìn Phương Trí Viễn, nếu lúc ấy anh không phải giận mất cả lý trí, ngăn cản Phương Trí Viễn nói những lời này thì tuy sau này vẫn còn quan hệ với tên Lý Phú đáng ghét, thế nhưng cháu ngoại cũng không hỏng mất thanh danh. Nghĩ như vậy, Phương Tăng càng cảm thấy có lỗi với Phương Trí Viễn, ánh mắt càng thêm áy náy.

Phương Trí Viễn nhìn ra, hán vội vàng nói: “Cứu cứu, con là người thôn khác đến Triệu gia thôn học cũng chưa chắc đã học được tốt, con tuổi lớn, cũng chỉ có thể biết vài chữ mà thôi. Đợi Đại Tráng đi học về dạy con cũng được. Cứu cứu, con biết trong lòng cứu khó chịu, nhưng con không hối hận. Nếu con còn ở trong

tay Phùng Mai còn không biết khốn khổ như thế nào đâu, nói không chừng bây giờ còn không được gặp cữu. Hiện tại so với những ngày kia, con đã là ở trong bình mật. Người sống phải biết đủ, con bây giờ ăn no mặc ấm, còn có cữu cữu che chở không ai dám bắt nạt, thực hạnh phúc. Còn có được đi tư thực hay không không ảnh hưởng gì tới con.”

Phương Tăng nghe Phương Trí Viễn an ủi, thấy thoải mái hơn, nhưng vẫn nói: “Ài, nếu lúc đó cữu cữu ngăn cản con nói những lời kia thì người khác cũng không nói gì được con. Tại cữu cữu tức đến mù đầu, không cổ kị việc này, xin lỗi con nha.”

Phương Trí Viễn lại không nghĩ thế, nói: “Cữu cữu, chẳng lẽ chỉ vì thanh danh mà chúng ta phải chịu để Lý Phú bài bố sao Hấn hại chết a sao con, nể hấn là cha để nên con không làm gì, nhưng vạn vạn lần sẽ không dưng lão chăm sóc hấn đến lúc lâm chung, đặc biệt còn có cả tên giết người Phùng Mai. Nếu lúc ấy không nói rõ ràng, vì thanh danh mà làm trâu làm ngựa cho hấn, vậy không bằng cho con chết đuối trong sông, đỡ phải chịu nhẹn. Thà con để bánh mìn thầu cho chó ăn cũng không để cho kẻ giết a sao con một miếng cơm.”

Phương Trí Viễn bình tĩnh nói: “Kỳ thật bây giờ cũng rất tốt, dù sao mọi người đều biết con không nhận Lý Phú. Đến lúc hấn muốn dùng thân phận cha để áp con cũng vô dụng, thanh danh con đã không có, hấn còn cái gì để uy hiếp chúng ta chứ. Chỉ cần chúng ta không để ý tới, hấn cũng hết cách.”

Nghe Phương Trí Viễn nói, Phương Tăng trầm mặc thật lâu, sau đó thở dài nói: “Tạo nghiệt!”

Zổ: nói đến vụ mùa tui rất thấu hiểu (~ ~) má tui là một người nông dân mà, nhất là vụ mùa hè, phơi thóc trong sân, mùa hè mưa nhiều lại mưa đột ngột, mỗi lần chạy thóc cũng gần tối (__ ’), đã man nhất là thấy mây đen nên thu vào, lát sau mây tan lại kéo ra, lại thu vào, lại kéo ra. Kỳ lúc của tui là thu vào kéo ra 3 lần trong một buổi chiều, lại còn 15 phút cào thóc 1 lần, tui đen như trâu luôn ()

11. Chương 11: Lời Đồn Đại

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Sau vụ mùa, nhà nào cũng có lương thực, lại nhàn rỗi, những ca nhi đã kết hôn suốt ngày đầu tắt mặt tối cũng nhàn dịp này mà nghỉ ngơi, dân gần cốt. Ba bốn ca nhi kết bạn, cùng ngồi thêu thùa may vá tán gẫu, còn có ca nhi muốn về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, nghỉ ngơi ngơi một thời gian, tiện thể thăm nom song thân.

Lúc này, lời đồn về Phương Trí Viễn vừa xuất hiện liền được truyền bá bằng tốc độ ánh sáng. Phần lớn người trong Lâm gia thôn đều biết vài phần, nể mặt mũi Phương Thăng và nhà Lâm Tín, nhiều nhất cũng chỉ nói thăm vài câu. Có người lăm mồm độc miệng cũng chỉ ở nhà sung sướng khi người gặp họa một lúc. Dù sao công phu của Phương Tăng rất cao, lại có tiếng thương cháu ngoại, nếu bị anh biết nhà mình nói xấu, cùng là một thôn ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, rất xấu hổ.

Tất nhiên, Lâm Tín là nhà ngoại của Phương gia, Phương Tăng là cháu ngoại lão lý chính, bọn họ không xem mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, như thế nào cũng sẽ không nói quá khó nghe. Thế nhưng người thôn khác thì không như vậy, đạo này hiếm khi có việc gì để mọi người bàn tán, nhà nông dân nào chẳng muốn giữ thể diện.

Bây giờ có đứa con bất hiếu không nhận cha ruột, đó là phẩm hạnh quá kém, không thể để người khác học theo. Vì thế, nhà có người già, trưởng bối đều nhân cơ hội dạy dỗ vẫn bối trong nhà, sẽ nói một câu như này: “Đừng có học thằng Phương Trí Viễn không nhận cả cha ruột, nếu không ông đây đánh gãy chân chúng mày.”

Bọn họ làm trưởng bối, trong lòng luôn cho rằng trên đời không có cha a sao sai. Lý Phú dù có không đúng thế nào nhưng vẫn là người sinh ra Phương Trí Viễn, Phương Trí Viễn này không nhớ công sinh thành, nói

trở mặt liền trở mặt là không nên. Nhà ai không có việc xấu, nhà ai không có chuyện khó nói, thế nhưng chỉ có hấn nóng nảy như vậy, nếu ai cũng học theo hấn thì còn ai tôn kính trưởng bối nữa.

Đặc biệt, trưởng bối của nhà nào mà trong lòng không bắt công, ai cũng không dám nói mình làm việc gì cũng công bằng. Đối với việc của Phương Trí Viễn, bọn họ cũng không quan tâm chuyện cụ thể là như thế nào, chỉ muốn nhân cơ hội này mà dọa dẫm vãn bối trong nhà, biết được hậu quả của việc bất hiếu, xem xem vãn bối nhà mình còn dám không nghe lời mình không.

Người già thành tinh, biết cách dùng lực đánh lực, khiến cho địa vị của mình ở nhà càng thêm uy quyền, vậy nên Phương Trí Viễn mới có thể nằm cũng trúng đạn, bị nhiều người nói xấu như vậy. Trưởng bối trong nhà nói hấn không đúng, chẳng nhẽ người làm tiểu bối lại có thể phản bác. Cứ thế một truyền mười, mười truyền trăm, làm cho Phương Trí Viễn trở thành đứa con bất hiếu khôn nạn.

Trong hoàn cảnh như thế, dù có mấy người biết chân tướng cũng không thể vì một người ngoài mà cãi nhau với mọi người, tự nhiên cũng mặc kệ, mọi việc càng ngày truyền càng quá đáng.

Phương Tăng đi ra ngoài cũng nghe được vài câu, tức giận không chịu nổi, nhưng anh có thể bác bỏ tin đồn của cháu ngoại ở trong thôn, nhưng sao có thể đi từng nhà từng hộ ở những thôn khác mà giải thích Tác dụng lời đồn chính là giải thích càng nhiều càng sai, nhưng không giải thích nó cũng đã sai sẵn.

Phương Tăng ở nhà rầu rĩ không vui vài ngày, còn không dám để cháu ngoại đi ra ngoài, sợ cháu chơi với mấy đứa trẻ trong thôn nói mấy câu đồn bậy kia, anh liền ở nhà dạy Phương Trí Viễn vài miếng võ phòng thân.

Công phu quyền cước của Phương Tăng là theo học một thợ săn nhiều năm kinh nghiệm, cha anh cũng dạy anh công phu hộ thân. Anh nhờ luyện công phu gia truyền nên thân thủ mới cao như vậy. Bây giờ, Phương Trí Viễn không chỉ là cháu ngoại mà còn là con nuôi anh, cùng họ Phương của anh, tất nhiên có thể truyền cho hấn công phu gia truyền của Phương gia.

Phương Trí Viễn ở hiện đại trở thành lưu manh côn đồ tất nhiên là có chút thân thủ, đánh nhau cũng rất tàn ác, nhưng không được ai dạy dỗ, chỉ là đánh nhiều nên biết được đánh những chỗ nào trên người là tàn nhẫn nhất. Đến lúc có tiền, hấn còn đi học một ít công phu nhưng cũng chỉ là kỹ năng giả, có thể dọa người còn hiệu quả thật sự thì không nói cũng thể.

Phương Tăng dạy công phu cho hấn, hấn cầu còn không được. Ở bất kì thời điểm nào, chỉ có bản thân có thực lực mới không lo lắng bất cứ khó khăn nào. Phương Trí Viễn luôn luôn hiểu được câu người không bằng câu mình, cho nên dùng toàn tâm tư học hỏi. Phương Tăng thấy cháu mình có thiên phú, dạy càng thêm dụng tâm.

Qua nửa tháng, Phương Trí Viễn thấy tâm tình Phương Tăng vẫn không tốt, lấy kim chi và củ cải muối chua cho Phương Tăng nếm thử. Phương Tăng cực cực thích* củ cải muối chua, còn với kim chi cũng chỉ bình thường, không quá hứng thú. Ngoài ý muốn là Đại Tráng đến tìm Phương Trí Viễn chơi lại rất thích kim chi, không cần ăn với cơm, chỉ ăn vặt cũng đã ăn không ngừng, mỗi lần ăn đều phải uống một bụng nước, khiến Phương Trí Viễn nhìn vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ.

*QT: tình hữu độc chung

Đại Tráng đến khiến không khí Phương gia náo nhiệt hơn. Mấy ngày trước, nó cùng a sao trở về nhà cữu cữu nên không đến. Giờ vừa về nhà liền vội vàng đến tìm Phương Trí Viễn chơi, còn mang theo một ít hạt dưa, lạc cho Phương Trí Viễn, nói là ở nhà cữu cữu mang về.

Nhìn Đại Tráng không ngừng khoe khoang cữu cữu nó, Phương Trí Viễn bĩu môi, nhìn nhìn cữu cữu mình, nghĩ thầm trong bụng: Hừ, cậu cũng có tốt đến đâu cũng không bằng cậu anh đâu!

Thấy Phương Trí Viễn có bạn, Phương Tăng cũng an tâm hơn. Để hoan nghênh Đại Tráng đến chơi, Phương Tăng mua không ít thịt ba chỉ và xương sườn mà Phương Trí Viễn mãnh liệt yêu cầu về để chiêu đãi Đại Tráng. Đại Tráng ở nhà cũng hiếm khi được ăn thịt, còn không ngon như Phương Trí Viễn nấu, tuy ngưỡng ngừng ăn thịt không mất tiền ở Phương gia nhưng lại không cưỡng lại được đồ ăn ngon, cuối cùng vẫn là không tiết tháo mà ở lại ăn chực cơm.

Phương Tăng nhìn hai đứa bé, trong lòng rất vui vẻ, tay không ngừng gấp thịt cho hai đứa. Đại Tráng ăn miệng đầy mỡ, miệng nhỏ phình phình, khỏe mạnh khẩu khinh, nhìn nó ăn cơm cũng thấy ngon. Phương Trí Viễn đặc biệt thích Đại Tráng ăn cơm ở nhà hắn, nhìn Đại Tráng miệng to ăn đồ hắn làm, cảm giác thỏa mãn, đặc ý kia thật khó diễn tả thành lời.

Mấy ngày nay Phương Tăng lên núi thu không ít hạch đào và các loại trái cây khô khác. Anh để một phần cho Phương Trí Viễn ăn, nghĩ nghĩ liền mang lên trần trên bán lấy tiền. Vừa lúc hai ngày trước anh săn được hai con chim trĩ, bán cho chưởng quầy Trần liền có tiền mua giấy bút cho Phương Trí Viễn, mặc kệ thế nào, có học được chữ hay không thì những thứ này cũng phải có. Như vậy trong lòng anh cũng thoải mái hơn.

Khó được mấy ngày Đại Tráng phải ở nhà giúp việc không thể tới, Phương Trí Viễn liền tính toán xem xem bánh hồng mình làm thế nào. Tính ngày thì cũng đã hơn một tháng, trên quả hồng cũng đã phải có sương*. Hắn vốn định chờ Phương Tăng, thế nhưng mãi tới giữa trưa cũng chưa thấy cữu cữu trở về, nghĩ chắc là có việc cần ở lại trần trên.

*lớp đường trắng bao quanh quả hồng khô

Thật sự không nén được tò mò, Phương Trí Viễn liền xốc chăn bông che kín bánh hồng lên nhìn, thấy được bánh hồng giống y đúc hồng khô trong trí nhớ, trong lòng Phương Trí Viễn cực kì hưng phấn. Hắn vội vàng cầm lên ném một miếng, giống như hương vị trước đây, thậm chí còn ngọt hơn một chút.

Phương Trí Viễn lại mở chum lớn ra, đẩy lớp da hồng bên trên, thấy bánh hồng bên trong có một tầng sương trắng thật dày, hơn nữa rõ ràng còn đẹp mắt hơn bánh hồng bán ở địa phương. Hắn lại ăn thử một quả, hương vị rất tốt. Liên tục mở tám cái chum, đều thành công, Phương Trí Viễn nhìn bằng đó bánh quả hồng giống như đã nhìn thấy bạc trắng bóng.

Lúc Phương Tăng trở về tâm tình không tồi. Anh mang cho Phương Trí Viễn ba quyển sách và giấy bút. So với mấy ngày trước thì không còn u ám, trên mặt nở nụ cười, anh nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, này, cữu cữu mang sách về cho con. Con giữ lấy, trước cứ để Đại Tráng dạy, nếu không được, cữu cữu nhờ cữu cữu Lâm Tín của con dạy con. Huynh ấy tuy không có quá nhiều học vấn, nhưng chữ thì vẫn biết, vẫn có thể dạy chữ cho con.”

Phương Trí Viễn có thể nhìn hiểu chữ viết nơi này, nhưng nguyên thân chưa từng đi học, nên hắn không dám nói gì. Trong suy nghĩ của hắn, chữ là phải biết, nhưng nghiên cứu chuyên sâu thì không cần. Tính hắn như nào bản thân hắn biết, bắt hắn gian khổ mười năm đèn sách, chưa bàn đến có trúng cử hay không, với tính của hắn là không chịu nổi. Cho nên biết tư thực Triệu gia thôn không chịu nhận mình, hắn chỉ khó chịu mình không thể danh chính ngôn thuận biểu hiện mình biết chữ, mà không tiếc nuôi gì, hai đời hắn cũng không thể làm trò giỏi.

Thế nhưng Phương Tăng rất coi trọng việc này, còn tự trách là tại anh có lỗi với mình, khiến Phương Tăng không biết khuyên như thế nào mới tốt. Bây giờ thấy Phương Tăng tự mình nghĩ thông suốt, Phương Trí Viễn cũng thở phào trong lòng.

Hắn vô cùng vui vẻ cầm sách, hỏi: “Cữu cữu, hôm nay có việc gì tốt ạ”

Phương Tăng lắp lửng: “Hà hà, cữu cữu nha, hôm nay gặp được việc tốt.”

Phương Trí Viễn rất phối hợp hỏi: “Cữu cữu, việc tốt gì ạ? Khiến cữu vui vẻ như vậy”

Phương Tăng lên mặt kể lại chuyện. Buổi sáng lúc anh đi có mang theo một ít kim chi và củ cải muối chua của nhà tặng chưởng quầy Trần ném thử, dù sao mấy năm nay chưởng quầy Trần giúp đỡ anh rất nhiều. Những món ăn gia đình dân dã này tuy không đáng giá gì, nhưng cũng là tâm ý của anh, coi như thưởng thức món mới. Người khác đối tốt với mình, mình cũng không thể coi đó là đương nhiên, nếu không quan hệ tốt đến đâu cũng dần dần xa lạ, có qua có lại mới có thể lâu dài.

Ra ngoài dự liệu là chưởng quầy Trần rất thích kim chi và củ cải muối chua. Phương Tăng thấy chưởng quầy Trần thích liền muốn nói cách làm cho ông, sau này ở nhà tự làm. Thế nhưng chưởng quầy Trần không muốn chiếm không của anh, mua cách làm củ cải muối chua của anh năm lượng bạc, còn đặt hàng kim chi với Phương Tăng, ba văn tiền một củ.

Không chỉ như vậy, chưởng quầy Trần còn giới thiệu anh với một chưởng quầy của tiệm cơm. Chưởng quầy kia thấy kim chi không tồi, đặt mua anh ba trăm củ, cũng giá ba văn tiền một củ. Việc này trong mắt Phương Tăng chính là bạc từ trên trời rơi xuống, cực kì ngoài ý muốn, thứ đồ ăn cực kì bình thường này lại có thể đổi thành bạc trắng, anh ngơ ngơ ngác ngác ăn cơm ở chỗ chưởng quầy Trần xong mới về.

Việc này cũng vượt ra ngoài dự đoán của Phương Trí Viễn. Nói thật, cải trắng* ở nông thôn một đồng tiền có thể mua một rổ, mà làm kim chi chỉ phí chút lẻ, tảo đồ và đồ gia vị, lại có thể bán ba văn tiền một củ, là mua bán có lời. Lẽ ra chưởng quầy Trần không cần chỉ mua cách làm một món còn mua giá cao như vậy, thương nhân không phải chỉ để ý ích lợi sao

*trong QT nói kim chi củ cải, nhưng nguyên liệu lại ghi là cải trắng, đợi beta (không được) xinh đẹp (lắm) của tui về sẽ nững nịu hỏi anh Google giải đáp cho mn. Thông báo tin vui là em ấy đã đặt hàng laptop rồi, mấy ngày nữa tui sẽ bắt, à nhầm, nhờ ẻm beta.

Từ từ, hẳn nhớ ra, chưởng quầy Trần là muốn giúp đỡ cữu cữu hẳn một phen. Năm đó cữu cữu hẳn cứu mạng ông lại không muốn ông hậu tạ bất cứ thứ gì, ông nhớ thương nhân phẩm của cữu cữu, mấy năm nay đều rất khách khí quý trọng cữu cữu. Có lẽ ông nghe được lời đồn bên ngoài, thấy cữu cữu mang cháu ngoại là mình về nhà nuôi, nên muốn giúp đỡ cữu cữu.

Củ cải muối chua không dễ bán lẻ, dù sao cũng có nhiều nước, không dễ di chuyển, ông liền mua cách làm, còn kim chi có thể bán theo củ, mùa đông trần trên nhà nào lại không cần dùng chút đồ ăn, dùng mấy đồng tiền mua đồ ăn thêm, người ta cũng nguyện ý. Như vậy liền giúp cữu cữu làm mua bán lâu dài, ít nhiều có tiền thu. Mà hai loại này hương vị cũng tốt, bán kim chi một mùa đông hẳn cũng được một số tiền.

Nếu thật sự như mình nghĩ, chưởng quầy Trần kia có thể suy nghĩ cẩn thận chu đáo như vậy, thật đúng là một người đáng giá để kết giao.

Nghĩ thông suốt, Phương Trí Viễn cũng yên tâm.

Kim chi trong nhà bán lần này đã hết, nếu muốn làm thêm thì phải mua cải trắng. Phương Trí Viễn tính toán trong lòng, lại nhớ tới bánh hồng nhà mình, vội vàng nói với cữu cữu hẳn: “Cữu cữu, con cũng có tin tốt nói cho cữu.”

Phương Tăng nhìn khuôn mặt tươi cười vui vẻ của cháu ngoại, cưng chiều nói: “Con nói đi, cữu cữu nghe đây.”

“Cữu cữu, bánh hồng chúng ta làm thành công rồi, con đã ném thử, giống y hệt bánh hồng bán ngoài tiệm, còn đẹp mắt hơn. Cữu cữu, chúng ta bán bánh hồng liền có tiền.” Phương Trí Viễn vui vẻ lớn tiếng tuyên bố với cữu cữu hẳn.

Phương Tăng vừa nghe đã hiểu, hỏi Phương Trí Viễn: “Thật sao, thành công rồi Bánh hồng chúng ta làm thành công” Có chút không tin, càng nhiều là vui sướng. Anh không nói gì với Phương Trí Viễn nữa, trực tiếp đến phòng đặt bánh hồng, mở chum ra, cầm bánh hồng trên tay, cẩn thận nhìn nhìn.

Quả nhiên là như cháu ngoại anh nói, giống y hệt như bánh hồng được bày bán, không, bánh hồng này còn đẹp mắt hơn. Phương Trí Viễn thấy cữu cữu hẳn ngây ngốc nhìn bánh hồng, nói: “Cữu cữu, cữu chỉ nhìn thì chưa biết đâu, cữu ném thử đi, hương vị có phải giống như bánh hồng ăn lúc Tết không.”

Phương Tăng nghe vậy, cắn bánh hồng đang cầm trên tay một miếng, hương vị so với trong trí nhớ còn ngọt hơn. Mắt anh sáng rực lên, tuy trong lòng rõ ràng cháu ngoại sẽ không bán tên không* nhưng bây giờ thành phẩm thực sự ở trước mắt, anh vẫn không nhịn được hưng phấn. Vậy là đã thành công

*làm việc không có kết quả

Hai cậu cháu nhìn nhau, đều nở nụ cười.

12. Chương 12: Bán Lầy Tiền

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Phương Tăng nhìn nhiều bánh hồng như vậy, cảm khái trong lòng. Mấy ngày nay anh còn lo lắng cháu ngoại hồng mất thanh danh, sau này sống không được thoải mái. Nhưng dù sao thanh danh cũng không thể ăn thay cơm, không có thanh danh cũng không làm người chết đói. Ở nông thôn, tác hại lớn nhất của không có thanh danh là làm người khác tị người như rắn rết, soi mói cách làm người của người.

Như vậy, người cũng đừng mơ có thể được ích lợi gì ở trong thôn, ở nông thôn vốn người nhiều đất ít, ai ai cũng ghét người không có thanh danh, tất nhiên là không thể mong chờ vào thu hoạch ở ruộng lúa. Đối với người nông dân chân lấm tay bùn còn phải trông trời trông đất trông mây mà nói, không có khả năng sống được an lành.

Nhưng bây giờ Phương Tăng không cần lo lắng nữa, chỉ bằng tay nghề làm bánh hồng của cháu ngoại anh, nuôi sống chính hắn là thừa đủ. Mình có bản lĩnh liền không cần nhìn sắc mặt người khác, cũng không sợ người ta nói gì. Anh sẽ dạy cháu ngoại bản lĩnh của thợ săn, như vậy cháu ngoại còn sống tốt hơn những người khác nhiều.

Đội cháu ngoại lớn lên, thời gian qua đi, mọi người cũng không nhớ chuyện cũ. Cháu ngoại có tiền, có năng lực nuôi dưỡng gia đình, tất nhiên sẽ có người coi trọng, cũng không phải lo chung thân đại sự. Phương Tăng nhìn bánh hồng, rốt cuộc xóa bỏ lo lắng vẫn ở trong lòng, tâm tình thoải mái rất nhiều.

Phương Trí Viễn thì vui vẻ vì mình có thể kiếm tiền. Ở cổ đại, trừ cừu cừu, hắn không có bất kì điều gì để dựa vào. Bản thân còn nhỏ tuổi, tuy nhờ thiện tâm của cừu cừu hắn mà được đến ở Phương gia, nhưng hắn không muốn mình trở thành gánh nặng của cừu cừu, hắn có kiên trì của bản thân, không thể để vì hắn mà cừu cừu phải sống khổ. Bây giờ, có thể kiếm tiền, Phương Trí Viễn cũng có an ủi, cũng có thể càng thêm đúng lý hợp tình mà hưởng thụ cừu cừu đối tốt với hắn.

Đã có bánh hồng, bán thế nào, bán giá nào giờ lại thành vấn đề. Mấy ngày nay Phương Tăng lên trấn trên bán đồ rừng cũng nhìn giá của mấy hàng bán bánh hồng, thôn trấn không lớn nhưng cũng không ít chỗ bán. Bởi còn hơn một tháng nữa là đến Tết, vốn bán ba văn tiền một bánh giờ đã tăng thành bốn văn, nhưng vẫn có thương gia thiếu hàng.

Nhà bọn họ ít nhất cũng mấy ngàn cân, tính ra cũng một hai vạn cái, bán giá nào liền thành vấn đề. Cũng có thể bán một ít cho chưởng quầy tiệm ăn anh mới quen biết, nhưng nhà mình làm nhiều, cũng không biết ông ấy có mua hết được không, nếu không lại phải đi tìm ai để bán.

Trái lại, Phương Trí Viễn có tính toán khác, nhiều bánh hồng như vậy, một nhà mua hết sợ là khó, vậy liền bán cho mấy nhà, giá bán không giống nhau, mua nhiều thì cho giá thấp, mua ít thì cho giá cao, nếu bán sỉ bán lẻ cùng một giá sẽ làm người ta không vui.

Hai cậu cháu liền bàn bạc, quyết định trước cứ định giá ba văn tiền hai cái, nếu có thể mua toàn bộ bánh hồng nhà họ thì bán một văn tiền một cái. Tuy có thể lời ít hơn, thế nhưng thoải mái, còn có thể định trước lần mua bán sau. Rừng quả hồng ở trên núi, bọn họ có thể làm hàng năm, cũng không phải chỉ bán năm nay.

Buổi tối, Phương Trí Viễn cố ý làm thịt kho cùng xương hầm, còn lấy rượu mà cừu cừu cất giấu ra, ngoại lệ cho cừu cừu hắn uống một chén. Hai cậu cháu ăn uống nói cười, trong lòng cao hứng, nhất thời những tối tầm mảy ngày trước tan thành mây khói.

Ngày hôm sau, Phương Tăng liền dẫn Phương Trí Viễn mang theo mấy khay bánh hồng lên trấn trên.

Bọn họ đi đến chỗ chưởng quầy Trần trước. Tửu lâu của chưởng quầy Trần tên là Lưu Khách Cư, là tửu lâu lớn nhất của trấn trên. Chưởng quầy Trần cũng biết Phương Trí Viễn, trước đây Phương Tăng thường xuyên dẫn Phương Trí Viễn lên trấn trên chơi, không ít lần dẫn hắn tới tửu lâu này nghe thuyết thư. Chưởng quầy Trần nể mặt cừu cừu hắn, đối với hắn cũng coi như yêu ai yêu cả đường đi.

Lần này, chưởng quầy Trần đang làm việc ở quầy, thấy Phương Tăng mang sọt đi vào, bên cạnh còn có Phương Trí Viễn, vội vã tiến lên chào hỏi Phương Tăng, nói: “Phương huynh đệ, người làm cái gì vậy Đánh được thứ tốt đưa tới cho lão ca sao” Đang nói, tiểu nhị bên người ông thông minh đã sớm tay mắt lanh lẹ đến hỗ trợ.

Phương Tăng liên tục nói không cần, đưa sọt đến trước mặt chưởng quầy Trần, ngượng ngùng nói: “Trần lão ca, mấy năm nay huynh chiếu cố tiểu đệ rất nhiều, bây giờ đã gần đến tết, đệ cũng không có thứ gì tốt, đây là cháu ngoại đệ biết cách làm bánh hồng, bọn đệ tự làm ít bánh hồng liền mang cho huynh. Huynh cũng đừng ghét bỏ, nhận lấy cho ca ma và các cháu nếm thử.”

Chưởng quầy Trần rất có hảo cảm với Phương Tăng, nhân phẩm tốt, làm việc cũng quy củ. Giờ vừa nghe Phương Tăng và cháu ngoại thể nhưng làm được bánh hồng, ông cũng rất giật mình. Bánh hồng bán không đắt, nhưng cũng không tính rẻ, là đồ của phương nam. Ở phương nam dù có rẻ nhưng ngàn dặm xa xôi bán đến đây liền thành đắt.

Những ngày lễ tết như này, nhà mình nếu không mua tặng người, người ta sẽ nói người. Người già đặc biệt thích ăn bánh hồng, ngụ ý màu đỏ náo nhiệt, cũng mềm không lo không nhai được. Ông biết Phương Tăng nói thường là chắc chắn, đây là làm thành công.

Ông cũng chưa nói gì, mở sọt ra, liền thấy một sọt bánh hồng ngay ngắn chỉnh tề. Mắt ông sáng rực lên, nếm thử, còn ngọt hơn so với từ phía nam chuyển đến. Chưởng quầy Trần là thương nhân, tất nhiên biết bánh hồng này nếu bán tốt sẽ là một vụ mua bán có lời.

Vì thế, ông nói với Phương Tăng: “Phương huynh đệ, lão ca ta cũng không gạt đệ, bánh hồng này trong nhà người còn bao nhiêu, nếu nhiều thì để cho ca ca một ít, lão ca liền thêm cho *** một món điểm tâm bánh hồng. Còn có, nếu người chưa tìm được người mua, lão ca sẽ dẫn mối cho. Không biết ý người như thế nào, người yên tâm, tuyệt đối sẽ không làm huynh đệ người phải chịu lỗ.”

Trong lòng Phương Tăng rất vui vẻ, đây đúng là muốn ngủ liền có người đưa gối đầu. Anh còn đang muốn tìm người để bán, chưởng quầy Trần đã lo xong. Anh vội vàng nói: “Trần lão ca nói gì thế, huynh với đệ cũng không phải lần đầu tiên quen biết, huynh là người như thế nào tiểu đệ còn có thể không biết sao. Không dối gạt lão ca, đệ đang vì tìm người mua bánh hồng mà phát sầu đây. Lúc làm nở làm nhiều quá, phải vài ngàn cân, lão ca có thể dẫn mối giúp đệ, tiểu đệ thật sự cảm kích vô cùng.”

Chưởng quầy Trần thấy Phương Tăng nói chân thành, rất vừa lòng. Ông thích sự thành thật của Phương Tăng, ông làm chưởng quầy lâu năm, tâm tư của ai mà ông xem không rõ. Người thẳng thắn vô tư như Phương Tăng khiến ông hưởng thụ nhất, ông không muốn tốn thời gian mất công sức lại bị người ta coi là đương nhiên.

Lúc này, Phương Trí Viễn cũng bị chưởng quầy Trần nhét cho một cái chân gà nướng. Phương Trí Viễn cũng không từ chối, trong trí nhớ trước kia hẳn theo Phương Tăng đến, chưởng quầy Trần thường cho hắn ăn chân gà. Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà nguyên thân thích lên trần trên, có đồ ăn ngon để ăn.

Cắn chân gà, Phương Trí Viễn nhìn cữu cữu hẳn thương lượng người mua bánh hồng với chưởng quầy Trần. Không thể không thừa nhận có người làm việc nhanh, chưởng quầy Trần thấy khách trong *** cũng không nhiều, dặn dò tiểu nhị liền dẫn Phương Tăng và Phương Trí Viễn đến cửa hàng Trần thị.

Cửa hàng này là em họ chưởng quầy Trần mở, không chỉ có ở trần trên mà ở địa phương khác cũng có hai cửa hiệu mặt tiền. Ông chủ Trần lão tam nhìn anh họ nhà mình dẫn theo một lớn một nhỏ đến cửa hàng, có chút tò mò, phải biết là bình thường anh ông không hay tới đây, đều là gọi ông qua đó.

Chưởng quầy Trần và Trần lão tam cùng nhau lớn lên nên rất quen thuộc. Cũng không hàn huyên, chưởng quầy Trần trực tiếp nói với Trần lão tam về bánh hồng nhà Phương Tăng, còn mang theo vài cái bánh hồng Phương Tăng tặng ông để Trần lão tam xem hàng.

Trần lão tam buôn bán hơn mười năm, cũng biết Tết nhất bánh hồng chạy hàng như thế nào. Đáng tiếc năm nay ông cũng không quá quen với mấy thương nhân chạy đường phía nam, không dẫn được mối, lấy được ít bánh quả hồng, giá vốn lại cao, kiếm cũng chỉ là tiền bốc xếp. Bánh hồng phía nam vận tới không nhiều, bọn họ cũng không có cách nào.

Bây giờ Trần lão tam nghe chương quây Trần nói, biết Phương Tăng làm được bánh hồng, có nghĩa là mua bán này không chỉ một lần. Nếu bán tốt, bọn họ có thể hàng năm bán. Chuyện tốt như vậy, tất nhiên ông biết anh họ nhớ thương ông, ông cũng không thể để anh họ mất mặt.

Trần lão tam khách khí nói với Phương Tăng vài câu, sau khi biết được nhà Phương Tăng có mấy ngàn cân bánh hồng, trong lòng càng cao hứng. Ông còn hai cửa hàng ở nơi khác, bằng đó bánh hồng có thể mua toàn bộ. Vì thế ông liền bắt đầu bàn về vấn đề ông quan tâm nhất là giá cả. Bánh hồng từ phía nam tới bình thường có giá vốn là hai văn tiền, ông cũng không biết Phương Tăng muốn bao nhiêu.

Phương Tăng vốn muốn nói giá hôm qua đã bàn bạc với Phương Trí Viễn, bị Phương Trí Viễn đứng đằng sau kéo kéo tay áo. Anh dừng lại, không nói gì. Trần lão tam tưởng Phương Tăng không thích bị ông bảo tự ra giá, ngẫm nghĩ bèn mở miệng nói: “Phương huynh đệ, người xem như này được không, ta cho người ba văn tiền hai cái, nhưng người phải mang đến cửa hàng của ta. Hơn nữa, bánh hồng nhà người chỉ có thể bán cho mình ta, không thể bán cho những nhà khác.”

Giá này còn trên cả kỳ vọng của Phương Tăng. Dù sao anh và Phương Trí Viễn bàn là một văn một cái là được, bây giờ được thêm nữa văn mỗi cái, anh cũng rất vui vẻ. Còn việc đưa hàng, nhà anh có xe la, cũng chỉ là phí chút công sức, cũng không khó khăn gì.

Hai người thương lượng xong, còn nhờ chương quây Trần làm người làm chứng, ký kết hợp đồng. Phương Tăng nhận trước năm lượng bạc tiền hàng, sau khi chuyển hết hàng hóa thì kết toán số còn lại. Bạc trắng bóng cầm trên tay khiến tâm tình Phương Tăng rất tốt, nhất định phải mời chương quây Trần uống rượu.

Chương quây Trần nói sao cũng không đồng ý, cuối cùng Phương Tăng cũng không miễn cưỡng, mua một cuộn vải, lại mua thêm một vò rượu tốt giá một lượng bạc biểu chương quây Trần. Phương Trí Viễn rất tán thành hành động của Phương Tăng, người giúp mình nhất định phải cảm ơn, như vậy mới là cách xử sự lâu dài.

Giống như đánh trận mà mang đồ vật để tại Lưu Khách Cư, Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn về nhà. Bắt đầu từ ngày mai Phương Tăng phải mang bánh hồng đến cửa hàng Trần thị. Nhưng vì bánh hồng bán được giá tốt, Phương Tăng vẫn mua rất nhiều thịt và đồ ăn, chuẩn bị khao thưởng cháu ngoại.

Phương Trí Viễn là động vật ăn thịt tiêu chuẩn, ăn thịt như thế nào cũng cực ngon. Phương Tăng cũng là thô nhân thích thịt thích rượu. Hai người ăn một nồi thịt hầm và canh xương lớn, trên bàn không hề có bóng dáng rau xanh.

Ăn uống no đủ, Phương Trí Viễn giúp Phương Tăng xếp bánh hồng trong chum vào trong khung thành lô hàng để dễ vận chuyển. Một chum lớn có thể xếp đầy sáu sọt. Phương Tăng tính mỗi ngày đi hai lần, mà nhìn sọt trên mặt đất, anh cảm thấy may mà bản thân mấy ngày trước ở nhà rảnh rỗi nghe lời cháu ngoại đan không ít sọt to, nếu không cũng không đủ chứa bánh hồng. Nhưng dù thế, một xe cũng chỉ có thể để nhiều nhất là tám sọt.

Như vậy, y theo tính toán của Phương Tăng thì anh phải mất ba ngày mới có thể đưa đi hết. Mà số bánh làm bên ngoài, nhìn qua cũng hai ba nghìn cái, vì không đẹp như bánh trong chum nên một phần anh nói với Trần lão tam bán với giá một văn tiền một cái, phần còn lại để ở nhà sau này tặng người khác.

Cứ bận rộn liên tục bốn năm ngày như thế, Phương Tăng mới chuyển xong bánh hồng. Ngày cuối cùng, anh cố ý mua đồ ăn và gà nướng về nhà thêm cơm. Trên bàn cơm chiều, Phương Tăng cầm gói tiền to, lắc lắc có thể nghe thấy tiếng tiền va chạm nhau.

Phương Tăng nhìn gói tiền cười rất vui vẻ, nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, đây là tiền bán bánh hồng. Tổng cộng bán được ba mươi quán tiền, đổi ra mười lăm lượng bạc. Lễ vật cữu cữu biểu chương quây Trần mất hai lượng, còn lại mười ba lượng, cữu cữu đổi một lượng ra tiền đồng, một quán tiền ở trong gói. Còn lại mười hai lượng bạc, con cầm lấy.” Nói xong liền đẩy gói tiền về phía Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn giật mình nhìn Phương Tăng, vội vàng nói: “Cữu cữu, sao con lấy bạc này được. Không nói phần lớn bánh hồng đều do cữu làm, trong nhà cữu cữu là người lớn, tiền phải là do cữu quản chứ. Con còn nhỏ, không giữ được tiền, cữu cữu giữ đi. Nếu cữu cho con vài đồng tiền tiêu vật thì con xin, còn nếu cữu bảo con cầm nhiều bạc như vậy thì chính là làm khó con rồi.” Nói xong ngịch ngợm nhìn cữu cữu hân.

Phương Tăng nhìn cháu ngoại, trong lòng âm áp, nhưng vẫn kiên trì nói: “Hổ tử, nghe lời! Tiền này con cầm lấy, sau này con còn phải đỉnh môn lập hộ, không có tiền làm sao được. Cậu cháu ta không quan trọng, nhưng sau này cứ cưới cứ cưới sao, trong lòng ca nhi đều thích tính toán chi ly, đến lúc đó đừng để tiền bạc làm hỏng tình cảm của cậu cháu ta.”

Phương Tăng biết rõ, anh và Phương Trí Viễn dù có thân, nhưng sau này Trí Viễn và anh đều thành gia lập nghiệp, anh có thể quản được phu lang của mình, nhưng nếu Phương Trí Viễn cưới phải ca nhi tính toán, muốn chia rõ tiền bạc, không bằng chia ra ngay từ đầu. Hơn nữa, ca anh không còn, anh cũng nên giúp cháu ngoại tích góp gia sản, tránh sau này cháu ngoại khó an ổn, anh biết tiền bạc chính là lá gan và eo lưng hán tử.

Phương Trí Viễn cũng hiểu lo lắng của Phương Tăng, nhưng hán không định lấy số tiền này.

13. Chương 13: Náo Nhiệt

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

chú thích lần nữa: Lâm Chính/Lâm Tín gia là phu lang của Lâm Chính/Lâm Tín

Hán hỏi Phương Tăng: “Cứu cứu, chẳng lẽ sau này cứu có cứu sao sẽ không cần con”

Mắt Phương Tăng trừng to, lớn tiếng nói: “Tất nhiên là không.”

Phương Trí Viễn lại hỏi: “Vậy nếu cứu sao ghét con, có phải cứu cứu cũng ghét con không”

Phương Tăng giận dữ nói: “Hán dám, nếu hán ghét con, cứu liền không cần ca nhi như vậy, không thể để ca nhi không lương tâm làm con chịu uất ức.”

Phương Trí Viễn nở nụ cười, nói với Phương Tăng: “Cứu cứu, cứu xem, dù sau này cứu cưới cứu sao cũng vẫn sẽ che chở con, vậy cứu còn lo lắng cái gì Cứu cứu là chủ nhà, tất nhiên là phải quản tiền bạc trong nhà. Con lấy số tiền này là không đúng, chẳng nhẽ cứu muốn cháu trai khó chịu sao Nếu cứu cứu cứ muốn con giữ tiền, khác gì không coi con như người trong nhà.”

Phương Tăng không nói lại Phương Trí Viễn, cuối cùng vẫn quyết định tự giữ tiền. Nhưng Phương Tăng vẫn âm thầm quyết định, tiền này anh thay Phương Trí Viễn tích góp, đợi Trí Viễn khôn lớn sẽ trả lại cho hán.

Hai người không tiếp tục vấn đề quản lý tiền bạc, mà nói về việc sinh nhật mười tuổi của Phương Trí Viễn. Nông dân không có thói quen tổ chức sinh nhật nhiều, chỉ lúc nhợc quán* và năm mươi tuổi mới là sinh nhật quan trọng. Thế nhưng Phương Trí Viễn lại khác, hán năm nay vừa tròn mười tuổi, còn đang thủ hiếu, lẽ ra có thể cho qua lần này.

*Nhợc quán: 20 tuổi.

Thế nhưng Phương Tăng cực kì ghét lời đồn mấy ngày trước, trong lòng nghĩ nhân dịp cháu ngoại mười tuổi phải giải xui cho tốt. Đây là năm đầu tiên Phương Trí Viễn đến Phương gia, cực kì có ý nghĩa, đặc biệt làm sinh nhật cho Phương Trí Viễn cũng thuận tiện tuyên bố với người trong thôn rằng từ nay Phương Trí Viễn chính thức là người Lâm gia thôn, cũng nhân dịp mà cảnh cáo vài người có tâm tư kia, kéo sau này là người cùng thôn lại khó coi.

Nếu như lúc trước, Phương Tăng muốn tổ chức sinh nhật còn hơi khó khăn, thế nhưng trong nhà đầu tiên là bán kim chi và phương pháp làm đồ chua, được không ít tiền. Lại thêm bạc bán bánh hồng, giờ tổ chức sinh nhật đúng là nhẹ như chơi.

Phương gia cũng không nhiều thân thích, Phương Tăng tính nhân dịp cuối năm làm việc. Chủ yếu là muốn đổi chút gạo nếp làm bánh nếp tặng từng nhà trong thôn. Riêng việc này đã mất một quán tiền, cho nên làm sinh nhật đúng là việc đắt tiền.

Vậy nhưng Phương Tăng quyết tâm muốn mọi người phải biết rằng anh đón cháu ngoại về nuôi nhưng cuộc sống lại càng tốt, khiến mấy người muốn xem chê cười xem không nổi, cũng coi như úp mở, vô hình mà nói cho người trong thôn, Phương gia bọn họ dù là hộ biệt lập nhưng cũng không phải người khác muốn nói gì thì nói.

Phương Trí Viễn cũng hiểu tâm tư cừu cừu hần, không nói thêm gì. Tiền kiếm được là để tiêu. Nếu tiêu chút tiền mà có thể khiến người khác không dám xem thường hai cậu cháu hần, hần cũng muốn tiêu. Phương gia không có nhiều thân thích, chỉ có một nhà Lâm Tín và mấy người bạn bè của Phương Tăng, tính ra mới chỉ ba bàn, cũng không tốn nhiều tiền.

Phương Trí Viễn sinh cuối năm, còn hơn nửa tháng nữa mới tới sinh nhật. Phương Tăng tính người muốn mời hôm sinh nhật, từ lúc Phương Trí Viễn bị tư thực ở Triệu gia thôn từ chối, trong lòng anh vẫn luôn tức giận, nhất định phải khiến cháu ngoại sống tốt hơn người khác. Người ta chường mắt hần, anh liền liều mạng giành vinh quang cho hần, khiến cháu ngoại anh thăng lưng mà sống.

Phương Tăng nghĩ nếu bày tiệc cần có thịt, lại sắp Tết nên chuẩn bị trực tiếp mua một con lợn. Nhà mình ăn một ít, một ít làm lễ Tết biếu chường quây Trần và Trần lão tam, một nhà Lâm Tín cũng giúp anh không ít, cũng nên đưa thịt nhiều một chút, hiếu kính cừu cừu anh.

Mà mua một con lợn thì có lời hơn là mua thịt ngoài hàng, một con lợn đen hai ba trăm cân giá khoảng một quán tiền, mà nếu mua thịt thì chỉ đủ mua một trăm cân thịt ba chỉ, còn chưa tính đến lòng lợn. Trước kia Phương gia có Lâm a sao, hàng năm đều nuôi hai ba con lợn đen, cuối năm bán có thể được hai ba quán tiền, cũng trang trải được phần nào chi phí trong nhà.

Thế nhưng Phương Tăng là một hán tử, đừng nói súc vật to như lợn, dù là gà vịt cũng không có bóng dáng, vẫn là sau khi Phương Trí Viễn đến, Phương Tăng dùng đồ rừng đổi bốn con gà mái và một con gà trống, để trứng cho Phương Trí Viễn ăn. Gà mái trong nhà đang ấp trứng, đã sắp nở ra gà con.

Phương Trí Viễn ở nhà cũng không có việc gì làm, hần liền bảo cừu cừu hần mua hai mươi con vịt con và hai mươi con ngỗng con về nuôi. Mà năm nay, riêng tiền mua thịt heo của nhà hần đã mất một quán tiền, khiến hần hơi đau lòng, cũng hạ quyết tâm sau này bắt đầu nuôi lợn, bù lại tiền mua thịt.

Cách sinh nhật Phương Trí Viễn còn nửa tháng, Phương Tăng cũng không nhàn rỗi, kim chi trong nhà đã bán hết, Phương Tăng tính làm thêm một ít bán nhân dịp cuối năm. Mà cải trắng của Phương gia đã dùng sạch, Phương Tăng muốn mua của nhà người quen, cũng không cần nhiều, khoảng một nghìn là đủ.

Nhà đầu tiên anh nghĩ đến là nhà Lâm Chính, dù sao Lâm Chính và anh lớn lên cùng nhau, tình cảm còn tốt hơn với Lâm Tín. Anh ra ở riêng, tuy rằng cũng không quá khó khăn nhưng cũng không dư dả. Lâm Chính còn có ca ca, là ca nhi, gả sang Triệu gia thôn. Ca ca anh tên là Lâm Song, người không xấu nhưng đặc biệt thích lấy đồ của nhà mẹ đẻ trợ cấp nhà mình, hai cụ Lâm Thành lại nghĩ ca nhi nhà mình gả cho nhà nghèo, tất nhiên là giúp đỡ rất nhiều, thậm chí đôi khi còn bảo hai con trai giúp đỡ phần nào.

Cho nên, Phương Tăng muốn mua cải trắng liền nghĩ ngay đến Lâm Chính. Lâm Chính gia cũng chăm chỉ, trên ruộng trồng không ít cải trắng, củ cải. Một nghìn cây như anh muốn thì có lẽ không đủ, nhưng vài trăm là vẫn có. Hơn nữa còn có nhà Lâm Tín, hai nhà cộng vào cũng không thiếu quá nhiều.

Vì thế, Phương Tăng liền đến nhà Lâm Chính nói chuyện này. Lâm Chính tất nhiên thấy rất tốt, Lâm Chính gia lại càng là nói toàn lời hay về Phương Tăng, ngày hôm sau đã mang năm trăm cây cải trắng đã rửa sạch sẽ tới, làm việc nhanh nhẹn khiến Phương Trí Viễn phải hâm mộ.

Giá Phương Tăng trả là một đồng tiền hai cây cải trắng, cũng coi như một nửa mua nửa quen biết, bình thường một đồng tiền là có thể mua một rổ cải. Phương Tăng muốn giúp đỡ huynh đệ mới mua với giá này, Lâm Chính cũng cảm kích, bận rộn cả ngày cùng phu lang, ngày hôm sau liền mang cải trắng sạch sẽ tới, rửa xong thậm chí vẫn còn bọt nước, là vì nghĩ Phương gia không có ca nhi, không xử lý tốt được nhiều cải trắng như vậy.

Phương Tăng nhìn cũng không nói gì thêm, trả hai trăm năm mươi đồng tiền, còn gói hai mươi cái bánh hồng cho hai người mang về. Lâm Chính gia nhìn đồ vật có chút ngượng ngùng, Lâm Chính từ chối rất lâu cũng không được, nghĩ tới con trai ba tuổi nhà mình, cuối cùng cũng nhận.

Phương Tăng và Phương Trí Viễn mất một ngày mới làm xong kim chi, mà buổi tối hôm nay, Lâm Chính mang con trai ba tuổi nhà anh và Đại Tráng đến Phương gia chơi. Con trai nhà Lâm Chính năm nay ba tuổi, tên cũng tương tự Đại Tráng, gọi là Tiểu Tráng, nhưng lớn lên trắng trắng tròn tròn, nhìn ra là một bé con béo béo đáng yêu.

Đại Tráng rất ra dáng làm anh, chăm sóc Tiểu Tráng rất thuần thực. Tâm tình Lâm Chính hôm nay không tồi, anh nhìn đám nhóc đang chơi trong phòng, khoe miệng cong cong. Dùng tiếng nói tự cho là nhỏ, nhưng vẫn có thể để Phương Trí Viễn nghe rõ, anh nói với Phương Tăng: “Phương ca, nhà mẹ đẻ của phu lang đệ không phải ở Thầm gia thôn sao. A sao nhà đệ ấy hôm qua đi họp chợ ngang qua nên ở nhà đệ một đêm, nhà* đệ nghe được một tin tức từ a sao đệ ấy.”

*nhà ở đây là “vợ” nha

Nhìn Lâm Chính úp úp mở mở, Phương Tăng lại không thuận theo, trực tiếp động thủ cho anh một cái đánh gáy, cười mắng: “Tiểu tử nhà ngươi, còn muốn thừa nước đục thả câu với Phương ca ngươi, xem ra Phương ca ngươi chưa đốt nhà ngươi, ngươi còn dám bảo Phương ca ngươi hiền. Tiểu tử xấu xa, có chuyện mau nói, có rắm mau phóng, đừng dây dưa như ca nhi thế.”

Lâm Chính ăn đập lập tức thành thật, cũng không dám thừa nước đục thả câu úp mở không nói, liền hai năm rõ mười nói rõ mọi chuyện.

Thì ra, mấy người Lý gia thôn vì việc của Phương Thăng bị truyền ra mà rất mất mặt. Quan trọng nhất là mấy ca nhi thôn khác không muốn gả vào Lý gia thôn để chịu chết, mà còn vì Phùng Mai là ca nhi Lý gia thôn chưa cưới hỏi đã có thai cũng vô hình làm hỏng thanh danh của những ca nhi chưa lập gia đình khác của Lý gia thôn.

Hán tử và ca nhi chưa cưới hỏi của Lý gia thôn cũng không ít, trừ bỏ đã định ngày, những mối đang nói đều bị ghét bỏ, hoặc là đòi tăng sinh lễ, hoặc là trực tiếp từ chối, rất ít đám có thể thành. Vài nhà hôn sự gặp chuyện cực kì không vừa mất một nhà Lý Phú, cho rằng chính vì việc nhà Lý Phú mà liên lụy những nhà vô tội như nhà mình.

Cho nên, dù Lý Phú có bác làm lý chính, oán hận trong thôn cũng không ít. Có người nóng nảy trực tiếp đến cửa nhà Lý Phú mắng chửi, bảo bọn họ rút khỏi Lý gia thôn, đừng làm liên lụy thanh danh mọi người. Con người đều là như thế, việc không liên quan đến mình thì đứng ngoài chỉ trích, thậm chí còn muốn bỏ đá xuống giếng, chỉ khi nào liên quan đến ích lợi của bản thân, thái độ mới lập tức chuyển biến, hận không thể có Bao Thanh Thiên ngay lập tức xử tội công đạo cho mình.

Lúc đầu Lý Phú còn nhẫn nhịn, nhưng thấy Phùng Mai vì bị ồn ào mà ngày càng ốm yếu, liền cầm xẻng đi ra cửa, tuyên bố nếu chân ai dám dẫm vào cửa nhà hắn, hắn sẽ không khách khí, liều mạng đến không muốn sống, vài ca nhi nóng nảy kia liền không dám lên tiếng.

Nhưng cho dù thế, trong lòng bọn họ vẫn tức giận, không dám tìm Lý Phú liền dùng sức nói xấu Phương Trí Viễn trút giận. Cũng không nghĩ tới, những thứ như lời đồn, không phải cứ đen là đen, cứ trắng là trắng, bọn họ làm hỏng thanh danh của Phương Trí Viễn, nhưng ca nhi của chính nhà họ càng khó gả, hán tử càng khó cưới.

Trong số đó, đen đủi nhất chính là nhà mẹ đẻ của Phùng Mai. Ca nhi nhà đại ca Phùng Mai đã định với một nhà ở Thầm gia thôn, giờ lại có gièm pha của cô phụ là Phùng Mai. Nhà ở Thầm gia thôn kia vốn không thích ca nhi Phùng gia, chẳng qua là định từ nhỏ, bọn họ cũng không thể vô duyên vô cớ từ chối.

Nhân dịp ồn ào chuyện Lý Phú và Phùng Mai, nhà này liền lấy lý do gia phong của Phùng gia bắt chính để lui việc hôn nhân. Đại ca sao của Phùng Mai ở nhà khóc chửi trời mắng đất, gào ghét nói Phùng Mai tại họa người nhà. Nhà hắn vốn là thấy tiền sáng mắt, có sẵn lý do như thế sao lại không cần, trực tiếp hô hào con cháu trong nhà, đến nhà Lý Phú đòi bồi thường.

Đó là nhà mẹ đẻ Phùng Mai, Lý Phú không dám làm quá, cuối cùng, không có biện pháp đành đồng ý mang

con la của nhà bồi thường cho Phùng gia, làm đồ cưới cho ca nhi nhà đại ca Phùng gia. Phùng gia đòi được đồ, lúc này mới thu tay, dẫn người về, lưu lại Phùng Mai tức giận đến động thai khí, đại phu nói hần chỉ có thể nằm trên giường dưỡng bệnh, không thể để bị tức giận thêm.

Phương Tăng nghe chuyện không có biểu tình gì, trong lòng lại cười lạnh liên tục. Lý Phú vẫn nghĩ Phương gia kém Lý gia, luôn luôn khinh thường thông gia là Phương gia. Nhưng dù Phương gia nhà anh có nghèo đến đâu, hàng năm vẫn đưa lễ tết cho ca anh, chưa kể thịt rừng anh biếu mỗi tháng. Những thứ đó nhìn không nhiều nhưng tích lũy nhiều năm cũng là một số tiền không nhỏ, đặc biệt đậu phụ ca anh làm, lần nào cũng là nhờ anh mang lên trần trên, nhờ mặt mũi anh mà chưởng quầy Trần mới thu. Nếu không, Lý Phú hần làm sao có thể mua được la, sửa được nhà.

Nhưng mỗi lần anh sang, Lý Phú đều lạnh lùng, mắt cũng không liếc một cái, luôn cho rằng Phương gia nghèo, lấy việc này mắng chửi ca anh, nói y như hần phải chịu thiệt. Bây giờ thì sao Phùng gia là dạng người gì, cho dù có chút gia sản thì cũng chỉ là nhận đã nhờ lông, có vào không có ra. Bây giờ, Lý Phú được đền bù mong muốn, có một nhà phu lang “có tiền”, chẳng qua không biết hần có thể chịu đựng được lần diễn kịch này của bọn họ không.

Phương Trí Viễn nghe có chút thống khoái, ác nhân tự có ác nhân trị, Phương Trí Viễn cho rằng Lý Phú được Phương Thăng đối đãi quá tốt cho nên mới dắc ý vênh vao, cảm thấy mình hơn người, trong thâm tâm luôn nghĩ Phương Thăng không xứng với hần. Nhưng trên thực tế, a sao hần Phương Thăng trừ bỏ diện mạo không phù hợp với thẩm mỹ nơi này, còn từ năng lực đến cách làm người đều hơn Lý Phú gấp mười lần, là Lý Phú không xứng với anh.

Phương Trí Viễn biết đây mới chỉ là bắt đầu, càng ngày Lý Phú sẽ càng khổ sở. Một nhà mẹ đẻ phu lang chỉ biết tính kế hần, một phu lang vai không thể gánh tay không thể bưng, hai đứa con há mồm đòi cơm, chỉ có vài mẫu ruộng lại không có đậu phụ thêm vào, nhà sẽ càng ngày càng nghèo. Từ nghèo nên giàu thì dễ, từ giàu xuống nghèo mới khổ, Lý Phú cứ dần dần mà hưởng thụ chênh lệch sinh hoạt của hần đi thôi.

14. Chương 14: Chia Cá

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Phương Tăng nghe Lý Phú gặp xui xẻo trong lòng rất vui sướng, mấy ngày liên tục làm việc đều cảm thấy sung sức, anh nghĩ nhà mình không có ca nhi, bánh nếp làm sinh nhật cho Phương Trí Viễn chắc chắn là không thể chỉ dựa vào anh và Phương Trí Viễn, cho nên dứt khoát nhờ hai nhà Lâm Tín và Lâm Chính làm hộ. Lâm Chính mới được Phương Tăng giúp đỡ, vốn đang ngượng ngùng chiếm không của huynh đệ, bây giờ Phương Tăng nhờ anh làm việc, trong lòng anh cũng vui vẻ, chứng tỏ Phương Tăng không coi anh là người ngoài, tất nhiên là thoải mái đồng ý. Lâm Tín cũng dễ nói chuyện, sinh nhật là việc vui, Phương Tăng không tìm người ngoài mà tìm anh giúp việc sao có thể từ chối. Bánh nếp chủ yếu là hai ca nhi phu lang Lâm Tín và Lâm Chính làm, nhưng nguyên liệu và đồ đạc thì Phương Tăng phải chuẩn bị. Anh vốn định mua gạo nếp trong thôn, nhưng người trồng gạo nếp trong thôn không có đủ số cân như Phương Tăng muốn, Phương Tăng lại rất bận rộn, cần bắt cá lại sẵn thú, thật sự không thể phân thân. Lâm Chính đã từng theo Lâm Tín lên trần trên, liền xung phong giúp Phương Tăng lên trần trên mua gạo nếp, mà Phương Tăng thì cùng Lâm Tín bắt cá. Lâm gia thôn có mấy hồ nước lớn, hàng năm, vào đầu năm trong thôn một nhà ẩn đầu người nộp tiền mua một ít cá bột thả vào trong hồ, đến cuối năm trong thôn tổ chức hán tử trưởng thành tát nước bắt cá, ẩn số người để chia. Nếu nhà ai có việc hiếu hỉ muốn dùng cá cũng không sao, trả cho thôn ít tiền, sau này sửa đường làm cầu dùng tiền này để chi trả. Trong thôn đều là người quen, cũng không bắt bẻ nhiều, cho nên Phương Tăng có việc muốn cá chỉ cần giao ít tiền là được. Phương Tăng muốn dùng cá, trong thôn cuối năm cũng tính tát nước bắt cá. Nhà nào có hán tử trưởng thành, một nhà cử một hán tử ra bắt cá. Nước trong hồ mấy ngày trước đã bắt đầu tháo, hôm qua cũng đã bỏ lưới bắt cá, hôm nay là ngày thu lưới. Thời tiết này, hơi nước trong không khí đã kết băng, nước trong hồ lạnh thấu

xương, dù có là hán tử khỏe mạnh mấy xuống nước cũng không chịu được. Vậy nên, dù mấy đứa bé lớn xấp xỉ Phương Trí Viễn gào khóc muốn xuống mò cá cũng không được a sao, ma ma trong nhà cho phép. Sau khi Phương Trí Viễn nhiều lần cam đoan với Phương Tăng rằng tuyệt đối không xuống nước, chỉ ở trên bờ xem, Phương Tăng cuối cùng cũng đồng ý cho Phương Trí Viễn đi cùng. Vì thế, trước ánh mắt hâm mộ ghen tị hận của Đại Tráng, Tiểu Tráng, Phương Trí Viễn dương dương tự đắc đeo sọt của mình, nghênh ngang đi cùng Phương Tăng xem bắt cá. Các hán tử bắt cá đều là thanh tráng niên, trên chân họ đeo giày rơm, trên quần quần một tầng dày da động vật không thấm nước, mặc bộ quần áo cũ không biết moi đâu ra, một đám chờ xuất phát. Lâm Tín làm lý chính, tất nhiên là do anh chỉ huy cả quá trình. Đợi đến buổi chiều, nước không còn lạnh như buổi sáng, mấy chục hán tử cùng nhau xuống nước, người đuổi cá thì đuổi cá, người thu lưới thì thu lưới, phân công rõ ràng. Chỉ nửa canh giờ đã thu xong lưới lên bờ, nhìn cá đầy trong lưới, trong mắt các ca nhi đã sớm chờ ở bên cạnh đều là ý cười. Các ma ma đã chuẩn bị nấu xong canh gừng phức tạp nhanh chóng cho các hán tử vừa lên bờ uống, trời này cũng dừng vì bắt cá mà bị bệnh. Phương Tăng cũng bịt mũi uống một chén canh gừng lớn còn đang bốc khói. Phương Trí Viễn nhìn cười to, Phương Tăng dứt khoát múc thêm nửa chén, đi về phía Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn thấy không ổn, cảnh giác hỏi Phương Tăng đang cười hơi quái dị: “Cứu cứu, cứu bụng canh gừng làm gì” Phương Tăng đứng trước mặt hần cười nói: “Hổ tử, hôm nay con cũng ở cạnh hồ bị gió lạnh thổi, trẻ con dễ bị cảm, con cũng uống chút canh gừng cho nóng người.” Phương Trí Viễn nhìn bát canh cách rất xa còn nghĩ được vị gừng, ghét bỏ bĩu môi, vô thanh cự tuyệt. Một ma ma* già đứng cạnh Phương Tăng nghe anh nói rất tán thành, nói với Phương Trí Viễn: “Con à, cứu cứu con nói đúng đấy, mau uống cho ấm người. Nếu không con mà bị cảm thì không chỉ con chịu khổ mà cứu cứu con cũng lo lắng. Mau uống đi!”

*ca nhi đã lên chức ông.

Phương Trí Viễn biết mình hôm nay nhất định phải uống, trong lòng ảo não biết thế chẳng chê cười cứu cứu hần cho xong, giờ đúng là báo ứng mà. Không còn cách nào khác, trước con mắt chăm chú của vị ma ma già kia, hần nhắm mắt, cắn răng uống nửa bát canh gừng vào bụng. Canh gừng không cho đường không khác gì thuốc độc, trong lòng Phương Trí Viễn âm thầm hạ quyết tâm sau này nhất định không được cảm lạnh, hần không muốn ném vị canh gừng lần thứ hai! Nước trong hồ đã rút hết, trừ cá còn có ốc, trai, cá chạch và lươn. Những thứ này ai mò được liền thuộc về người đó. Vì trong hồ có nước bùn, vài ca nhi lấy da thú trong nhà bọc bàn chân và bắp chân, sau đó xuống mò. Phương Trí Viễn nhìn những thứ này liền nghĩ đến rất nhiều món ngon. Hần đã có chuẩn bị trước, cầm bốn tấm da thú từ trong giỏ ra. Phương Tăng vốn là thợ săn, trong nhà nhiều nhất là da thú, trong thôn không ít người lúc Lâm a sao còn sống thích nhất là tìm Lâm a sao đổi những tấm da đó. Trong nửa năm này, trong nhà chỉ có Phương Tăng và Phương Trí Viễn, ca nhi không nên đến, hán tử trong nhà lại không muốn tìm Phương Tăng vì mấy tấm da, vậy nên da thú trong nhà rất nhiều. Phương Trí Viễn đưa cho cứu cứu hần hai tấm, chính mình thì dùng dây thừng mảnh nhưng rắn chắc cột chặt da vào chân và bắp chân, thử thử, rất tốt, không bị thấm nước cũng không bị gió lùa. Phương Tăng tối qua nghe Phương Trí Viễn miêu tả mấy món ốc luộc, cá chạch đậu phụ, lươn kho tộ ngon như thế nào, giờ cũng cột chặt chuẩn bị xuống mò. Phương Tăng mang Phương Trí Viễn mò ở gần bờ, một chân bước xuống đã đứng im, sau đó cúi người bắt đầu mò. Ốc, trai, bắt chạch, mò lươn, Phương Tăng làm đều rất giỏi, khiến Phương Trí Viễn chỉ mò được một ít ốc, trai hần nhìn thấy hâm mộ không thôi, may mà còn có một ít tôm nhảy ra an ủi hần. Giỏ nhỏ của Phương Trí Viễn rất nhanh đã đầy, giỏ của Phương Tăng cũng sắp đầy, hai cậu cháu ngẩng đầu nhìn, không ít hán tử đang giúp ca nhi nhà mình mò ốc. Lúc này Lâm Tín cũng đã chia xong cá, bảo mọi người đi lấy cá phần mình. Chia theo đầu người, dù người lớn hay trẻ con cũng là một người sáu cân cá, những người xuống hồ bắt cá được thêm hai con coi như công. Phương Tăng và Phương Trí Viễn là hai người, được mười hai cân cá, sáu con cá trích bảy tám lạng, hai con cá mè hai ba cân còn thêm hai con cá quả được thưởng do xuống hồ bắt cá. Phương Tăng lại mua thêm sáu con cá trích, hai con cá trắm cỏ năm cân và bốn con cá quả để chuẩn bị cho sinh nhật, trả năm mươi đồng tiền.

May mà mang theo sọt, bỏ cá vào trong sọt, một cái sọt khác thì để giỏ của Phương Tăng, Phương Trí Viễn đeo giỏ của mình, hai cậu cháu vô cùng vui vẻ về nhà. Trên đường, Phương Tăng có vẻ hưng phấn, thần thần bí bí nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, lát nữa cứu cứu cho con xem thứ tốt.” Phương Trí Viễn tò mò nhìn Phương Tăng, nhin không được hỏi: “Cứu cứu, thứ gì tốt Bây giờ cứu nói cho con nghe trước đi.” Phương Tăng nhất định không chịu nói, chỉ là vẻ mặt rất cao hứng, khiến Phương Trí Viễn tò mò không thôi. Về đến nhà, để cá vào thùng gỗ nuôi, Phương Tăng mở nắp, lấy ra một thứ đen tuyền từ giữa giỏ, vậy

tay với Phương Trí Viễn, nói: “Hổ tử, con tới xem cừu cừu bắt được thứ tốt gì đây.” Phương Trí Viễn đã sớm không nhịn nổi, một bước chân đã nhảy tới, nhìn kĩ thứ đen tuyền kia, lúc này mới phát hiện đó là một con ba ba, tục gọi là vương bát, là thứ cực bổ. Phương Tăng đắc ý nhìn cháu ngoại, cười nói: “Cừu cừu đang mò lươn thì đụng đến, lúc đầu cứ tưởng là con trai lớn, nhưng thấy động đậy liền biết là nó. Cừu cừu nhân lúc không ai chú ý liền ném vào trong giỏ.” Phương Tăng nói lời thăm thía với Phương Trí Viễn: “Con à, nhớ kỹ lời cừu cừu nói, tâm hại người không thể có nhưng tâm phòng người không thể không có. Đều mò ốc ở một chỗ, nếu lúc ấy cừu nói mình mò được ba ba thì người khác sẽ nghĩ như thế nào Đều là đồ của thôn, ai cũng có phần, con chỉ cần có thêm một con cá còn có người không phục nữa là thứ đáng giá tiền. Con nói, lúc ấy con lấy đi, mọi người ngoài miệng không nói nhưng trong lòng không phục, nhưng nếu cho người khác, một thôn nhiều người như thế, con cho ai thì những người còn lại cũng không vui, mà thứ con mò được, bảo con lấy ra con cũng không dễ bằng lòng. Không bằng cứ như vậy, chẳng nói chẳng rằng, không ai biết thì không có tranh cãi. Sau này, Hổ tử, con việc gì cũng phải suy nghĩ cẩn thận, im lặng mà phát tài thôi.” Phương Trí Viễn sùng bái nhìn cừu cừu hần, nhân tài nha, gặp được một con ba ba sống trong hồ đã là cực may mắn, hơn nữa hồ nước ở đây năm nào cũng tát nước bắt cá, tất nhiên là ba ba không giữ được lâu, cừu cừu hần có thể gặp là nhờ nhân phẩm. Quan trọng nhất là chủ ý trong lòng cừu cừu rất đúng, đạo lý đối nhân xử thế cũng thuần thực, tuy là tầm mắt không nhất định là cực cao, nhưng làm một hán tử nông gia là thừa đủ. Phương Tăng nhìn ba ba, nói với Phương Trí Viễn: “Tôi nay chúng ta hầm nó, nghe người già nói thứ này rất bổ, cho con tắm bổ luôn.” Phương Trí Viễn lại không đồng ý, giờ đang cuối năm, thứ gì cũng tăng giá. Con ba ba này nếu bán cho chưởng quầy Trần cũng có thể được một hai quán tiền. Cừu cừu hần vì làm sinh nhật cho hần mà tiêu không ít, bán thứ này vừa lúc trang trải trong nhà. Mà nói tắm bổ, sau khi đến Phương gia, Phương Tăng chưa từng bạc đãi hần, không nói bữa nào cũng có thịt nhưng cũng thường xuyên ăn, người hần được tắm bổ đến cực tốt, cần gì ba ba. Hơn nữa, ăn một con ba ba cũng không thể làm cho thân cường thể tráng. Trong lòng Phương Trí Viễn nghĩ vậy nhưng lại không thể nói thể, hần thử thăm dò: “Cừu cừu, cừu xem, giờ trong nhà bữa nào cũng toàn đồ ngon, thân mình xương cốt con khỏe như trâu, cần gì bổ thêm. Hay là, cừu bán nó, mua đồ ngon khác cho con ăn” Phương Tăng sao có thể không nhìn ra tâm tư của cháu ngoại, anh cười cười, nói với Phương Trí Viễn: “Thứ này tuy đáng giá tiền, nhưng nếu bán cho chưởng quầy Trần cừu cũng xấu hổ. Dù sao cũng chỉ có một con, mấy ngày trước chưởng quầy Trần còn giúp chúng ta, nếu giờ cừu mang đi, là cảm ơn hay là biếu. Nếu bán ở chỗ khác, bị người biết cũng không tốt. Không bằng vào bụng nhà chúng ta, thực dụng nhất.” Phương Trí Viễn nghe thế, biết cừu cừu nhìn thấu tâm tư của mình, mặt hơi hơi đỏ, cũng không tranh cãi, nghĩ nghĩ nói với Phương Tăng: “Vậy thì con hầm nó nha. Rán thêm cá trích cho cừu cừu nhắm rượu nữa.” Phương Tăng phụ trách xử lý ba ba và cá trích, Phương Trí Viễn thì để ốc vào thùng gỗ để nhả đất, sau đó tách riêng lươn và cá chạch, chuẩn bị ngày mai đi mua mấy miếng đậu phụ về nấu cá chạch. May mà lươn là thứ có thể nuôi lớn, nếu không ăn ngay một lúc đúng là không kịp. Còn trai thì cũng nuôi, bình thường cũng là thứ nấu canh ngon. Phương Tăng xử lý xong ba ba và cá trích, nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, cừu đi gọi cừu cừu Lâm Tín và Lâm Chính của con đến đây cùng ăn, con lấy nhiều thêm một nắm gạo, cừu sẽ dẫn cả Đại Tráng, Tiểu Tráng đến uống canh ba ba, tắm bổ cho chúng nó luôn.” Phương Trí Viễn cao giọng đáp ứng.

**** Zổ: ngày xưa quê tôi cũng hay có ao chung như thế này, anh chị tôi cũng xuống mò, chỗ tôi gọi là đi hôi ao, nhà nghèo mà, người xuống mò cũng đông lắm, giờ nhà nào cũng có điều kiện rồi, ao toàn là tư nhân thuê, lúc tát ao người lớn cũng ngại không muốn hôi, trẻ con bây giờ thì mấy mẹ nâng như nâng trứng, chẳng ai dám cho xuống ao, ài

15. Chương 15: Nhạc Đệm

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

* Trong câu đối thoại xưng hô tôi để Hán Việt, câu kể chuyện tôi để anh em

Nếu sau này nghĩ ra cách hợp lý hơn sửa sau

Định mệnh, tôi phát điên vì mấy cái xưng hô mất, chẳng nhẽ để cữu cữu mà lại để bác, để anh lại để lão ca a a a a*

Phương Tăng tới nhà Lâm Tín trước, không ngờ Lâm Tín Lâm Chính đều ở đây, còn có cả Lâm Song. Trong phòng còn truyền ra tiếng khóc của Lâm Song, nói liên miên không ngừng, cũng không biết có chuyện gì, không khí trong phòng rất u ám. Phương Tăng thầm nghĩ xui xẻo, sao lại gặp phải chuyện riêng nhà người khác.

Đã vào tối trong sân, đi ra cũng không được, anh đành vội vàng cao giọng nói: “Cữu cữu, Lâm đại ca có nhà không?” Phương Tăng cố ý đi thật chậm, bình thường từ cửa ngõ đến phòng ở anh đi vài bước là tới, hôm nay lại kéo dài tới thời gian uống một chén trà.

Vốn tưởng là cữu cữu anh là người sĩ diện như vậy thế nào cũng giấu. Việc xấu trong nhà không nói ra ngoài, cữu cữu Lâm Thành nhà anh để ý nhất là thể diện, như thế nào cũng không thể mất mặt trước mặt tiểu bối như anh. Nhưng ngoài dự đoán, lúc anh vào phòng, Lâm Song còn đang khóc.

Phương Tăng đúng là tiến thoái lưỡng nan, cực kì xấu hổ. Lâm Chính gia cũng đang đứng cạnh lau nước mắt, chẳng qua không như Lâm Song ngồi dưới đất mà gào khóc. Lâm Thành thấy Phương Tăng xấu hổ, mặt đỏ bừng, lớn tiếng quát Lâm Song: “Được rồi, dậy, đừng ở đây bôi tro trát trấu nữa.”

Khi Lâm Song còn ở nhà được hai cữ thương yêu, tính tình ương bướng, biết cha y sĩ diện, nhân dịp có người đến, đương nhiên muốn dọa dẫm cha và anh em y một phen, lập tức nói: “Cha, cha trả gạo trắng kia cho con, con sẽ không nói, nếu không con còn khóc nữa. Con còn sống như thế nào được!”

Lâm Thành thấy mất mặt với cháu ngoại, muốn đáp ứng ngay, nhưng ông còn chưa nói gì, Lâm Chính gia đã nói: “Cha chồng, gạo trắng này là nhà con và nhà đại ca từng hạt từng hạt từ ruộng thu về. Nhà đại ca con không dám nói, nhưng nhà chúng con, ngay cả Tiểu Tráng con cũng không dám nấu cho nó ăn, chỉ vì để bán ít tiền, trả nợ tiền làm nhà. Hai người bình thường trợ cấp ca nhi của mình con không dám nói, nhưng hai người cũng không thể bắt con trai của mình trợ cấp ca nhi, nếu thế, con cũng không dám nói gì thêm, mang Tiểu Tráng về nhà mẹ đẻ hỏi xem đó là đạo lý gì.”

Nhìn phu lang nhà thẳng hai bình thường không hay nói giờ lại nói một tràng dài, chỉ còn không nói thẳng hai cữ Lâm Thành ép bọn họ trợ cấp Lâm Song. Lâm Thành gia hiểu rõ, đây là phu lang nhà thẳng cả, thẳng hai khó chịu. Ông biết tính tình ca nhi nhà mình, nhưng cũng không nghĩ nó hồ đồ đến vậy. Việc lần này nếu nó nhận sai, ông và ông nhà ở bên cạnh hòa giải thì dù phu lang nhà thẳng cả thẳng hai nói nhưng anh em nó sẽ không hé răng.

Thế nhưng, aizz! Cũng tại ông không biết dạy ca nhi. Ông đứng lên, nói với Lâm Song: “Bây giờ con về đi, lương thực của nhà ai cũng không phải gió thổi đến, huynh đệ con cũng phải nuôi gia đình. Nếu con thật không có cơm ăn, cũng được, thẳng họ Triệu đó ngay cả phu lang là con cũng không nuôi được, a ma liền tới cửa hỏi thăm xem sao.”

Thấy a ma của mình thực sự tức giận, Lâm Song cũng không dám không sợ hãi như lúc đầu, vội vàng đứng dậy, ngượng ngùng nói: “A ma, a ma đang nói gì thế. Nhà con đúng là không có lương thực nên con mới muốn bán gạo trắng đổi thành thô lương để ăn. Không ngờ bị đệ hiểu lầm, con thật sự...” Y còn chưa nói xong, ánh mắt Lâm Thành gia nhìn y đã trầm xuống, y liền không dám nói tiếp.

Lâm Tín gia trái lại không khóc kể như Lâm Chính gia, nhưng cũng mở miệng nói chuyện, nói với Lâm Song: “A đệ, người cũng biết cháu cả của người năm sau phải đến tư thực đọc sách, tiền đọc sách này vẫn là do ta về nhà mẹ đẻ vay. Bây giờ trong nhà thực sự rất khó khăn, sáu lượng bạc người mượn khi nào trả vậy Nhà người còn mua được la, đáng thương anh trai và em trai người, ngay cả lông la cũng không thấy.”

Những lời này vừa ra, Lâm Song biết hôm nay không được gì, cũng không nghĩ đòi gạo trắng, nói với hai cữ Lâm Thành: “Cha, a ma, Đại Bàn ở nhà con không yên tâm, con muốn về nhà. Hôm khác về thăm hai người.”

Nói xong đầu không ngoảnh lại đã đi.

Sắc mặt Lâm Thành chỗ xanh chỗ trắng. Lâm Thành gia nhìn mặt phu lang nhà thẳng cả thẳng hai đầy khinh bỉ cũng không biết nói gì. Quan trọng nhất là trước kia dù thế nào thì thẳng cả thẳng hai cũng giúp Lâm Song, nhưng bây giờ lại không nói lời nào, để mặc ca nhi nhà hai người nói chuyện cũng là biểu lộ thái độ của chính mình.

Ông nhìn ca nhi đã đi xa, thở dài. Ca nhi của mình sao lại không hiểu, nếu dắc đội ca ca ma nhà mẹ đẻ, lúc hai cụ bọn họ còn thì không sao, nhưng nếu bọn họ mất đi thì còn ai có thể giúp đỡ nó

Phương Tăng nhìn xong trò khôi hài, không nói gì, cũng không biết nói gì.

Lâm Song cũng tầm tuổi anh, hai cụ Lâm Thành nghĩ y là ca nhi, sau này phải gả cho người liền càng thêm thương y trong khoảng thời gian còn có thể ở nhà. Thế nhưng lại nuôi Lâm Song thành người tư lợi, không hề quan tâm người trong nhà, cái gì cũng chỉ nghĩ đến mình trước.

Năm đó y thích Triệu Cần, con trai cả của Triệu Đức ở Triệu gia thôn. Nhà Triệu Đức ở Triệu gia thôn cũng bình thường, nhà có hai mẫu ruộng nhưng phải nuôi bốn người, cuộc sống cũng khó khăn. Thế nhưng Triệu Cần lớn lên không tồi, nhìn mặt cũng thông minh, Lâm Song thích, đòi hai cụ Lâm Thành đồng ý lúc Triệu gia đến cầu hôn.

Nhưng khi Lâm Song gả qua mới biết được, Triệu gia cực kì nghèo, một năm không đủ ăn, thịt một miếng cũng không có, y liền hối hận. Nhưng gả thì cũng đã gả, thế nào cũng phải sống tiếp. Y về nhà mẹ đẻ trách cha ma y gả y cho nhà nghèo như vậy, hoàn toàn quên là chính y tử triền lạn đã bắt cha ma y đồng ý, sau đó đương nhiên lấy đồ vật từ Lâm gia về Triệu gia.

Trước kia còn được, Lâm Tín và Lâm Chính thấy Lâm Song gả không tốt, trợ cấp thì trợ cấp, hơn nữa cũng là nể mặt cha ma mình. Nhưng nửa năm trước, Lâm Tín và Lâm Chính thật vất vả tích góp được sáu lượng bạc chuẩn bị cùng nhau mua con la, đỡ việc đồng áng. Cũng không biết tại sao Lâm Song lại biết, y giả bộ con trai mình bị bệnh, về nhà mẹ đẻ vay tiền, nói muốn mua thuốc giữ mạng, không nhiều không ít vừa đúng sáu lượng.

La không mua không sao, nhưng mạng cháu ngoại không thể không cứu. Lâm Thành bảo các con cho Lâm Song vay trước, bao giờ có thì trả. Nhưng chờ đến lúc Triệu gia mua la bọn họ mới từ nơi khác biết con trai Lâm Song cơ bản không bị bệnh, bạc này y dùng để mua la.

Việc này làm Lâm Tín giận không chịu nổi, ca nhi trong nhà cũng thường xuyên oán giận. Nhà ai cũng không dư dả, đây là tiết kiệm từ trong răng ra, vậy mà bị vô thanh vô tức có đi không có về, sao có thể không đau lòng.

Lâm Thành cũng vì việc này mắng Lâm Song, nhưng y dùng tiền mua la, là đồ của Triệu gia, cũng không thể dắt la về, nếu thế Triệu gia và Lâm gia từ thông gia sẽ biến thành thù gia. Lâm Song còn phải sống ở Triệu gia, mà nếu đòi tiền y, y làm gì có nhiều bạc như vậy, cũng chỉ có thể mắng y cho đỡ tức.

Lâm Song lại như bình thường không có việc gì, vẫn về nhà mẹ đẻ vừa ăn vừa gói mang về, làm cho Lâm Tín gia và Lâm Chính gia giận không thôi.

Lâm Tín và Lâm Chính cũng thất vọng về Lâm Song, cũng không giúp đỡ gì y nữa. Đây là không coi bọn họ là anh em, bọn họ cũng chỉ coi như sống tốt như nhà nông bình thường một chút thôi, nhà mình cũng rất tiết kiệm, quần áo của phu lang đã vài năm không có đồ mới. Vậy nhưng Lâm Song thấy gì tốt đều mang về Triệu gia, còn đều là tay không đến, dù chỉ là một khối bánh cũng chưa từng mang cho con trai của họ.

Phương Tăng biết nội tình, cũng chướng mắt Lâm Song, nhưng anh thấy vấn đề lớn nhất là ở cữu cữu và cữu ma anh, cứ tiếp tục như thế này, chịu khổ chịu vất vả vẫn là Lâm Song.

Thấy không khí không tốt, Phương Tăng cũng không ở lâu, dẫn Đại Tráng và Tiểu Tráng về trước, mà Lâm Tín thì từ chối lời mời, Lâm Chính nói về qua nhà có chút việc, buổi tối nhất định đến.

Ở Phương gia, Phương Trí Viễn lấy một miếng thịt ướp mặn, nhỏ ba bốn cây rau xanh, thịt mặn cắt thành miếng mỏng, một nửa xào ra mỡ để xào với rau xanh, một nửa đặt trên cơm để hấp. Thịt hấp như vậy không ngán, hơn nữa cơm có mỡ lợn, nấu ra rồi từng hạt, còn có vị thịt ăn càng ngon.

Ba ba thì hầm với nấm trong nhà còn cất, cá trích thì kho tộ. Nghĩ nghĩ, Phương Trí Viễn lại đi lấy hai củ cải, cắt sợi, dùng các gia vị qua dầu nóng trộn đều, làm món rau trộn. Như vậy liền có bốn đồ ăn một canh, nhìn qua cũng là một bàn ăn không kém.

Lúc Đại Tráng, Tiểu Tráng đến, Phương Trí Viễn đã nấu xong cá trích, chỉ có canh ba ba là đang hầm. Hắn tìm ba bát, múc non nửa bát canh ba ba trước, chờ lúc Đại Tráng, Tiểu Tráng vào tìm hắn thì đưa cho hai đứa uống chút canh lót dạ. Phương Tăng cầm một đĩa trái cây tới, cho Đại Tráng, Tiểu Tráng ăn.

Phương Trí Viễn bưng bát canh ba ba còn để trên bàn cho cữu cữu hắn, nói với Phương Tăng: “Cữu cữu, thử canh con hầm xem, xem uống có ngon không.” Phương Tăng vốn nghĩ là để tắm bổ cho Phương Trí Viễn, lại còn có hai nhóc con kia, một nồi canh cũng chẳng bao nhiêu, anh không định uống.

Nhưng anh không cưỡng lại được Phương Trí Viễn, bưng canh ba ba uống một ngụm, vừa vào miệng đã thấy ngon, uống xong cảm giác cả người đều ấm áp. Đại Tráng, Tiểu Tráng tíu tít nói với Phương Trí Viễn: “Phương ca, canh này uống ngon quá.”

Phương Trí Viễn đã nếm qua, tất nhiên biết canh ngon, nhưng nghe hai tên tham ăn ca ngai không ngừng, trong lòng hắn không nhận được vui vẻ. Hắn lại múc cho hai cái cổ ngỗng trông kia nửa bát, cữu cữu hắn thì múc một bát đưa cho hắn, cười nói: “Đầu bếp của chúng ta còn chưa uống đâu, nào, Hồ tử, con và Đại Tráng, Tiểu Tráng đi ăn canh đi. Chỗ này để cữu cữu trông bếp cho, chờ cữu cữu Lâm Chính của con tới, chúng ta liền ăn cơm.”

Phương Trí Viễn uống canh ba ba, nhìn cữu cữu ngồi gần lòng bếp bị lửa cháy làm cho mặt hơi đỏ, trong lòng vô cùng thỏa mãn. Tâm an là nhà, nơi có thân nhân như vậy mới là chốn về. Hắn lần đầu tiên hơi cảm khái, thực ra đến địa phương như vậy cũng không quá tệ.

Đại Tráng cùng Tiểu Tráng rất nhu thuận, Phương Trí Viễn dẫn hai đứa đi chơi bao cát. Cả ba chạy một lúc, cả người đều nóng, tiếng hi hi ha ha ở trong sân truyền ra thật xa. Lúc Lâm Chính đi vào, Tiểu Tráng liền đứng dậy xông tới, miệng còn gọi: “Cha, cha! Hôm nay con uống canh cực ngon, lát nữa cha cũng được uống. Còn nữa, Phương ca dạy chúng con chơi bao cát, về nhà bảo a ma làm cho con một cái được không cha” Vừa nói vừa lắc tay Lâm Chính.

Lâm Chính ôm Tiểu Tráng, liên mồm nói: “Được, được, về nhà bảo a ma con làm cho con. Con xuống dưới trước, cha muốn đi gặp Phương bá bá của con, con quán cha như vậy cha sẽ không ăn được cơm.”

Vừa nghe đến ăn cơm, chân nhỏ của Tiểu Tráng nhanh nhẹn từ trên người Lâm Chính xuống dưới, nắm tay anh nói: “Ăn cơm, ăn cơm, bụng Tiểu Tráng trống không rồi.” Vừa nói vừa sờ bụng nhỏ tròn vo, tỏ vẻ mình rất đói bụng.

Phương Trí Viễn nhìn nở nụ cười, không ngờ Tiểu Tráng không chỉ là nhóc tham ăn vẫn còn là nhóc dễ hơi, rất đáng yêu. Phương Tăng nghe tiếng nói đi ra, nói với Tiểu Tráng: “Đến cho bá bá sờ sờ bụng, nếu đúng là trống không, hôm nay bá bá sẽ cho con ăn căng bụng, tắm bổ cho con béo tròn béo chắc.”

Tuy Tiểu Tráng không biết căng bụng là gì, nhưng nó biết chắc chắn là ăn ngon, cũng không ngượng ngùng, chạy đến trước mặt Phương Tăng, chỉ vào bụng của chính mình, nói: “Bá bá, sờ xem sờ xem, trống không.”

Phương Tăng bị đùa cười to, ôm lấy nó đi vào phòng. Lâm Chính bị bộ dáng ngốc ngốc của con trai mình làm cho vừa xấu hổ vừa không nhận được muốn cười. Phương Tăng đã dọn xong đồ ăn, Lâm Chính thấy có ba ba, vừa nghĩ liền biết, chắc chắn là hôm nay bắt được, nghĩ Phương Tăng là anh em bà con mà ăn con ba ba cũng không quên con anh và con anh trai anh, mà Lâm Song là ca ca mình, con trai mình còn chưa từng ăn một miếng thịt từ y.

Vừa nghĩ như thế, tâm tình của anh lại trầm xuống. Phương Tăng sắp xếp xong cho mấy đứa bé, tự mình múc canh, thêm cơm và thịt hầm, quay đầu thấy Lâm Chính không động đũa, hỏi: “A Chính, sao thế Đến chỗ lão ca uống rượu còn buồn bã ỉu xìu như vậy, để người nhìn cũng không có tinh thần. Đây, ăn thử đi, là Hồ tử làm, ngon lắm.” Nói xong, gấp miếng ba ba vào bát Lâm Chính.

Lâm Chính cũng biết mình thất thố, anh vội vàng nói: “Xem đệ này, nào nào, mọi người ăn cơm đi. Ừ, tay nghề của Hồ tử còn tốt hơn của nhà đệ nữa.”

Một bữa cơm ăn vô cùng náo nhiệt, khách chủ tận hoan. Đại Tráng, Tiểu Tráng ợ hơi, bị Phương Trí Viễn dẫn đi uống nước.

Trong lòng Lâm Chính có chuyện, liền kể hết ra với Phương Tăng.

Sáng nay anh lên trấn trên mua gạo nếp, vốn định đi sớm để còn kịp về bắt cá. Nhưng anh vừa đến hàng gạo đã thấy Lâm Song đang bán gạo trắng. Trước đó vài ngày Lâm Song về nhà khóc, nói ma ma y bị bệnh muốn cho ông ta ăn chút gạo trắng bổ người, nhưng gạo nhà y bán hết, mà muốn mua gạo thì trong nhà không có tiền, nên nghĩ xem có thể vay nhà mẹ đẻ không, sang năm trả lại.

Lâm Thành thấy ca nhi nhà mình khóc đáng thương, nghĩ tuy gạo trắng tinh quý, nhưng cũng không vì chút gạo là làm khó ca nhi nhà mình. Ca nhi nhà Lâm Tín và Lâm Chính đều không vui, một cân gạo trắng có thể đổi mười cân thô lương, từng nhà giữ gạo trắng là để tiếp khách, bây giờ muốn bỏ ra cho Lâm Song một nửa, chắc chắn là có đi không có về. Bọn họ nói không có, nhưng cuối cùng vẫn bị hai cụ Lâm Thành ép buộc mỗi nhà cho Lâm Song năm mươi cân.

Nhưng sáng hôm nay, anh nhìn thấy Lâm Song đang bán gạo trắng lấy từ nhà anh, trên túi gạo vẫn còn chỗ rách được ca nhi nhà anh vá lại, lập tức liền phát hỏa. Anh có thể chấp nhận ca ca mình lấy đồ về nhà ăn, nhưng không thể chấp nhận y lấy lương thực nhà mình đi bán lấy tiền. Ai chẳng biết gạo trắng có thể bán lấy tiền, thằng bé nhà anh mỗi lần đòi ăn đều bị nhà anh đánh một trận, không phải là vì để trang trải trong nhà sao. Kết quả nhà mình cần răng tiết kiệm lại bị ca ca anh dùng bán lấy tiền.

Anh giận không kiềm nổi, ngay lúc đó liền cầm lấy gạo trắng. Lâm Song thấy thế còn muốn nói dối, Lâm Chính cũng không ngốc, liền nói muốn đi thăm ma ma đang bệnh nhà y. Lâm Song ra sức từ chối, anh liền biết Lâm Song lại giả chiêu cũ.

Lúc đó trực tiếp không nói gì, mang gạo trắng về nhà.

Lâm Song sao có thể để thịt đến miệng còn bay, cũng đi theo về Lâm gia làm ẩm ỉ.

Phương Tăng nghe không còn gì để nói, nhìn khuôn mặt Lâm Chính đầy bất đắc dĩ và mệt mỏi, anh cũng không biết nói gì cho tốt.

Zổ: nói chung là ghét Lâm Song một thì tôi ghét Lâm Thành mười, ông cũng chỉ biết nghĩ cho sĩ diện của ông, đọc sau cũng thấy thế.

16. Chương 16: Chuẩn Bị

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

*trứng ung ăn ngon thật các thím ạ, ực

1 văn = 1 đồng, chả biết sao lúc văn lúc đồng*

Phương Trí Viễn dẫn Đại Tráng và Tiểu Tráng đi nhìn gà con mới nở nhà hần. Không biết có phải do trời quá lạnh hay không mà một ổ hai mươi hai quả trứng chỉ ấp ra mười năm con gà con. Gà con vừa nở lông xù vàng tươi, nhìn cực kì dễ thương. Tiểu Tráng gào thét muốn sờ sờ, nhưng bị Đại Tráng không chút do dự cự tuyệt, gà con này nhỏ lắm, không cẩn thận có thể giết chết.

Đại Tráng lớn tuổi hơn, nhà nó cũng có nuôi gà con, đối với nó mà nói, mấy con gà con này còn không hấp dẫn bằng mấy quả trứng gà không nở kia. Những quả trứng lộn đó ăn rất ngon, trong nhà mỗi lần ấp trứng a ma nó đều luộc cho nó ăn, chấm ít muối hay hạt tiêu, ăn ngon đến nỗi có thể nuốt cả lưỡi.

Nghĩ như thế, bụng no căng không có phản ứng nhưng nước miếng lại bắt đầu trào ra. Nó nín nọt kéo kéo tay Phương Trí Viễn: “Phương ca, mấy quả trứng ung còn đây không Cái đó dù luộc hay nướng cũng cực ngon.”

Nhìn Đại Tráng tham ăn, Phương Trí Viễn cười cười, từ cái sọt nhỏ cầm ra năm quả trứng lộn. Đại Tráng thấy vội vàng nói với Phương Trí Viễn: “Phương ca, chúng ta luộc đi, xong có thể chấm muối ăn.”

Tiểu Tráng cũng từng ăn, đứng ở phía sau Đại Tráng hô: “Ăn đi, ăn ngon lắm. Phương ca, chúng ta luộc trứng ăn, luộc trứng ăn!” Bàn tay nhỏ còn vỗ bốp bốp.

Phương Trí Viễn lại cố ý trêu nó, nói: “Không được, cho Phương ca sờ sờ bụng đệ, xem bụng đệ có phải đầy không. Nếu đầy thì không được ăn, hai người Phương ca và Đại Tráng của đệ ăn thôi.” Nói xong liền giả bộ tiến lên sờ sờ bụng Tiểu Tráng.

Tiểu Tráng cảm thấy bụng mình căng đầy, nếu bị Phương Trí Viễn sờ ra thì không được ăn ngon. Nó vội vàng tránh bàn tay đưa tới của Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn vờ tức giận nói: “Bụng Tiểu Tráng chắc chần đầy rồi, không được ăn nhiều, vậy ta và Đại Tráng sẽ ăn phần của Tiểu Tráng.”

Tiểu Tráng nóng nảy, nghĩ nghĩ, đi đến trước mặt Phương Trí Viễn, chớp đôi mắt to của mình với hắn, nói: “Phương ca, bụng Tiểu Tráng vẫn còn có thể để một ít đồ ăn. Không tin ca sờ sờ!” Vừa nói xong liền hít một hơi, thít chặt bụng.

Phương Trí Viễn sợ Tiểu Tráng khó chịu, nhanh chóng dỗ nó, nói: “Được rồi được rồi, bụng Tiểu Tráng còn có thể ăn, lát nữa Phương ca sẽ chọn quả to cho đệ. Mau buông bụng ra, đừng nín thở, sẽ khó chịu.”

Tiểu Tráng nghe lời không nín thở, ngoan ngoãn cùng Phương Trí Viễn đi vào bếp.

Đại Tráng đã đang đợi trong bếp. Phương Trí Viễn nhìn nhìn lòng bếp còn có độ nóng, dùng xẻng sắt đặt năm quả trứng gà vào chỗ còn có lửa đỏ, dùng tro than che bên trên. Hắn vỗ vỗ bụi trên người, chờ thời gian một nén nhang trứng gà sẽ nướng chín.

Ánh mắt Đại Tráng và Tiểu Tráng không chớp nhìn chăm chăm trứng gà, ngồi chờ ăn. Phương Trí Viễn cho mỗi đứa một cái ghế thấp để chúng từ từ chờ, mình thì ra nhà giữa tìm mật ong pha cho hai đứa nước mật ong, trộn hòng lại xúc tiến tiêu hóa.

Mà bên kia, Phương Tăng đang nói với Lâm Chính chuyện sinh nhật Phương Trí Viễn. Vì gặp phải Lâm Song nên Lâm Chính chưa mua được gạo nếp, anh tính ngày mai lại lên trấn trên một chuyến, mua giùm gạo nếp, tiện thể mua chút đồ Tết. Bây giờ cũng đã gần Tết, nhân dịp lên trấn trên mua sắm chuẩn bị vài thứ.

Phương Tăng còn đang lo buồn về tiệc rượu hôm sinh nhật Phương Trí Viễn. Tuy Lâm Tín gia và Lâm Chính gia có thể giúp làm bánh nếp, nhưng mà đồ ăn của tiệc rượu thì ai làm đây Nhất là lúc anh lên trấn trên mua đồ vật, chuồng quây Trần biết anh muốn làm sinh nhật cho cháu ngoại, cố ý dận sẽ tới uống rượu. Như vậy anh liền không thể không xử lý cho lịch sự một chút.

Lâm Chính nghe Phương Tăng than thở, nghĩ nghĩ, nói với Phương Tăng: “Phương ca, đệ đệ của phu lang đệ gả đến Lưu gia thôn. Ở đó có một lão a ma nấu ăn cũng rất ngon, dù cho đầu bếp trấn trên cũng chỉ đến thế là cùng. Nếu không thì chúng ta mời ông ấy đến nấu cơm”

Phương Tăng vừa nghe, vội hỏi: “Nhà ai Ta cũng từng đi qua Lưu gia thôn nhưng cũng không nghe có người như vậy. Hơn nữa, chúng ta và lão a ma kia không thân cũng chẳng quen, đi mới như thế cũng không thích hợp lắm.” Ở Lưu gia thôn anh có sư huynh, năm đó học nghề săn thú của cha anh nên anh cũng từng đi đến Lưu gia thôn.

Lâm Chính giải thích với Phương Tăng: “Phương ca, Lưu a ma này cũng là người cơ khổ. Lúc còn trẻ thì trượng phu chết, thủ một đứa con mà sống. Lúc đó để nuôi con, ông có tay nghề tổ tiên truyền xuống nên mở một cái sạp nhỏ trên đường đi lại, bán mì.”

Thấy Phương Tăng không có phản cảm, Lâm Chính nói những điều anh biết: “Sau đó, đến lúc hán tử nhà ông ấy trưởng thành, hiểu thuận, không nỡ nhìn a ma đi sớm về muộn làm lưng vắt vả nên đóng sạp. Đáng tiếc, ngày vui ngắn chẳng tày gang, mấy năm trước con ông ấy lại gặp chuyện không may, phu lang của con

để lại một ca nhi năm tuổi cho Lưu a ma, mình thì ăn cấp tiền tài trong nhà tái giá. Lưu a ma dựa vào vài mẫu ruộng trong nhà và tay nghề nấu cơm nuôi sống mình và cháu nội. Đệ nghe đệ đệ của nhà đệ nói, mười dặm bát hương cũng không có ai có tay nghề giỏi hơn Lưu a ma.”

Lâm Chính nghe cũng thấy Lưu a ma đáng thương, nên mới đề nghị như thế. Phương Tăng nghe trong lòng cũng rất đồng tình, anh biết Lâm Chính tuy mềm lòng nhưng làm việc chắc chắn. Như vậy xem ra Lưu a ma quả thật là có chút bản sự. Dù sao cũng là mất tiền, mời ai cũng thế.

Vì thế Phương Tăng nói với Lâm Chính: “Nếu vậy thì phiền người nói một tiếng với a ma Tiểu Tráng, để đệ ấy nói với vị đệ đệ kia, xem Lưu a ma ngày đó có thể đến không. Ta cho ông ấy một bàn năm mươi đồng tiền, đi lại ta sẽ dùng xe la đưa đón.”

Lâm Chính nghe gật đầu đáp ứng, nói nhất định sẽ làm thỏa đáng cho Phương Tăng.

Mà Phương Trí Viễn cùng Đại Tráng, Tiểu Tráng lấy trứng gà trong bếp ra. Trứng gà khô vàng rất nóng, lại tỏa ra hương vị sau khi nướng, khiến nước miếng của Tiểu Tráng sắp chảy xuống, cũng không để ý nóng, đưa tay muốn trực tiếp cầm trứng gà.

Phương Trí Viễn sợ hai đứa bị nóng, bảo hai đứa lùi tay vào trong tay áo, để tay cách trứng một tầng vải. Đại Tráng, Tiểu Tráng ngoan ngoãn nghe lời, làm theo, Phương Trí Viễn nói gì thì chúng làm nấy, khiến Phương Trí Viễn cảm khái chăm trẻ con kiểu này đúng là dễ quá mà.

Phương Trí Viễn dặn hai đứa từ từ ăn, cẩn thận nóng, sau đó cầm ba quả trứng gà còn lại đến chỗ cữu cữu hần. Phương Tăng đã thương lượng xong với Lâm Chính, đang nói chuyện linh tinh, thấy Phương Trí Viễn bưng đĩa nhỏ lại đây, hỏi: “Hổ tử, con có gì thế”

Phương Trí Viễn nói với cữu cữu hần: “Cữu cữu, đây là trứng gà ung ấp không nở, con nướng năm quả cho mỗi người một quả. Cữu và cữu cữu A Chính mỗi người một, ném thử hương vị.” Nói xong liền đưa đĩa nhỏ tới.

Lâm Chính nghe cười ha ha, nói với Phương Tăng: “Từ lúc Đại Tráng sinh ra chúng ta liền không ăn nữa. Lần này đệ là dính phúc của Phương ca, cũng ném lại đồ trẻ con nghiện.” Nói xong, gõ gõ trứng gà còn đang ấm.

Phương Tăng thấy cháu ngoại ăn trứng gà cũng nhớ tới mình, trong lòng vui vẻ, cũng không trái với ý tốt của cháu ngoại, cầm trứng gà nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, cữu nói với cữu cữu Lâm Tín của con rồi, sau này nếu không có việc gì thì con tới nhà huynh ấy học chữ. Tuy huynh ấy cũng không phải người đọc sách đứng đắn gì, nhưng cũng biết chữ.”

Lâm Chính cũng nói theo: “Đúng đấy, Hổ tử, đại ca cữu huynh ấy trước kia đã đọc sách ở tư thực Triệu gia. Chữ thì biết hết, con học với huynh ấy, tuy rằng không thể xuất khẩu thành chương, viết văn thành thơ nhưng dùng bình thường thì cũng thừa đủ.”

Phương Trí Viễn cười nói: “Cữu cữu, con học với Đại Tráng trước, Đại Tráng lại học cữu cữu Lâm Tín, cũng không khác gì.” Lâm Tín là lý chính, chắc chắn là bận rộn, anh nhận thỉnh cầu của Phương Tăng là do nhân tình không thể chối, nhưng Phương Trí Viễn không muốn vô duyên vô cớ thiếu nhân tình.

Ở đây, nếu dạy hần chữ thì cũng coi như nửa sư phụ, về sau cữu cữu hần đối với Lâm Tín cũng phải lễ nhượng ba phần. Rõ ràng hần vốn biết chữ, chỉ là thiếu lý do, không cần mất khí lực và nhân tình như thế, mà học cùng Đại Tráng cũng chỉ là việc nhỏ.

Mấy người ăn xong trứng nhà, Lâm Chính dẫn Đại Tráng, Tiểu Tráng về nhà.

Hôm sau, sáng sớm Lâm Chính đã đi trần trên, Lâm Chính gia và Lâm Tín gia tìm khuôn làm bánh nếp lấy ra, rửa sạch phơi khô. Lâm Thành gia mang theo bọn họ đến nhà Phương Tăng, chuẩn bị chờ gạo nếp về liền làm luôn hôm nay.

Phương Tăng cũng không nhàn rồi, lợn đen anh dặn đã mang về nhà. Máy ngày nữa là sinh nhật Phương Trí Viễn, giết lợn trước đó đến lúc bận rộn lại luống cuống tay chân. Trời này cũng lạnh, không sợ thịt lợn bị hỏng.

Giữa trưa, Lâm Chính vừa trở về Lâm Chính gia đã nhanh chóng xay gạo nếp thành bột. Lâm Tín gia và Lâm Thành gia chuẩn bị bồn nước ấm, chờ bột nếp xay xong liền bắt đầu nhào. Phương Trí Viễn và Đại Tráng, Tiểu Tráng ở trong phòng bếp giúp vui với bọn họ, thò đầu giờ cổ làm ầm ĩ.

Trong nhà bếp ầm ập, Đại Tráng và Tiểu Tráng chạy một lúc đã nóng cởi áo bông, Lâm Thành gia nhìn thấy đứng sau hai đứa hô bảo chúng mặc áo vào. Đại Tráng, Tiểu Tráng biết ma ma nó hiền, hi hi ha ha trốn tránh không mặc.

Lâm Tín gia thấy, mắt trầm xuống, mặt cau lại, nhìn lướt qua hai đứa. Đại Tráng, Tiểu Tráng liền ngoan như mèo, tự mình mặc áo vào, khiến Phương Trí Viễn cười không ngừng, bội phục nhìn a ma Đại Tráng.

Khuôn bánh nếp rất thú vị, có hai loại. Một là hình rùa, một là hình tròn. Phương Trí Viễn nhìn tò mò, lấy tay sờ sờ. Lâm Thành gia nhìn thấy, cười nói: “Hổ tử, lần này là sinh nhật mười tuổi của con, ma ma nói cho con ý nghĩa của hình rùa này.”

Kỳ thực Phương Trí Viễn cũng có thể đoán được đại khái, nhưng hắn vẫn tỏ ra tò mò, ngóe trông nhìn Lâm Thành gia. Lâm Thành gia nhìn bộ dáng tò mò của Phương Trí Viễn, nhớ lại năm đó Phương Thăng cũng tỉnh tỉnh mê mê như vậy nhìn ông, trong lòng mềm nhũn, ánh mắt có chút mơ hồ.

Ông ngừng đầu, giải thích với Phương Trí Viễn: “Tục ngữ nói, ngàn năm vương bát vạn năm quy, rùa là loài sống lâu nhất. Làm hình rùa là hy vọng người chúc thọ có thể trường thọ như rùa. Mà hình tròn này là tượng trưng cho viên viên mãn mãn, một đời người cũng chỉ mong sống đoàn viên mỹ mãn. Như vậy, biểu hai thứ này cho người trong thôn, là ý tứ mang phúc khí của thọ tinh* cho mọi người cùng hưởng.”

*người làm sinh nhật

Phương Trí Viễn nghiêm túc nghe, lại nhìn khuôn bánh có chút ngây thơ kia, trong lòng cũng rất văn nghệ.

Phương Tăng dùng xe la chở lợn đen về, Lâm Chính ở bên cạnh giúp khiêng lợn xuống dưới. Lợn đen bị trói gô, Đại Tráng, Tiểu Tráng nghe tiếng thì bận rộn chạy ra xem. Phương Trí Viễn bị hai đứa lôi ra cùng, nhìn lợn đen trên mặt đất, trong lòng vui vẻ: xem ra lợn cũng có chủng tộc nha.

Phương Tăng vốn chính là thợ săn, giết động vật là nghề của chàng, vậy nên tiết kiệm được một phần tiền giết lợn. Lâm Tín gia đun sôi nước, Lâm Chính và Phương Tăng mang nước nóng đổ vào thùng gỗ lớn. Sau đó hai người trói lợn đen vào thang, Lâm Chính gia đuổi hai đứa bé vào trong nhà, không cho xem.

Mà Phương Trí Viễn vì là đứa bé lớn nên được cho phép ở lại nhìn. Đại Tráng và Tiểu Tráng ở trong phòng ngóe ra chỉ thấy bóng lưng Phương Trí Viễn, ánh mắt nhỏ cực kì ai oán, khiến Lâm Thành nhìn cười đến đau bụng, hô to hai cháu nội đỡ hơi, nhưng tuyệt đối không mở miệng cho phép hai đứa đi ra ngoài để bị sợ.

Một tay Phương Tăng giơ lên chém xuống, gọn gàng lưu loát giết lợn. Lâm Chính giúp khiêng thang vào trong thùng lớn, bắt đầu làm lông. Lâm Tín gia dùng muối làm đông máu lợn, bưng vào trong phòng. Đại Tráng, Tiểu Tráng lúc này mới được cho phép ra xem. Hai đứa vừa ra liền chạy đến trước mặt Phương Tăng và Lâm Chính, nịnh nọt hai người xin bong bóng lợn để chơi.

Lâm Chính gia thấy, vội vàng bảo chúng không được quấy rầy hai người Phương Tăng cạo lông. Phương Tăng lại cười cười nói: “Không sao, đây, cầm chơi đi. Lát nữa chúng ta ăn một bữa thịt lợn ngon.” Nói xong lấy bong bóng từ trong bụng lợn ra rửa sạch, ném cho Đại Tráng Tiểu Tráng

Đại Tráng, Tiểu Tráng cầm bong bóng lợn đổ nước vào chơi. Phương Trí Viễn thì nhìn cứu cứu hắn lưu loát xẻ con lợn thành mấy mảnh lớn. Anh để chân sau vào gối, chuẩn bị chiều đi trấn trên một chuyến, biểu thịt lợn cho chường quây Trần và Trần lão tam.

Anh lại cắt ba gói thịt heo mười cân, cho ba nhà Lâm Thành mỗi nhà một gói. Lâm Thành gia từ chối một lúc, vô cùng vui vẻ nhận.

**

Zô: Lãng Lãng Minh Nhật vừa hoàn bộ “nông gia nhị tam sự”, thể loại giống bộ này, chủ công, xuyên việt, chủng diên, nhưng không phải nam nam thể giới, không sinh tử. Anh công ở hiện đại là nhà giàu mới nổi (=))), xuyên vào một tú tài vừa bị liên lụy đứt đường công danh, vợ vứt con lại chạy theo trai, anh trai (con nuôi) và chị dâu cực phẩm, bố là thánh phụ. Em thụ cũng là cường thụ như Lưu Trang, được anh

công cứu mang.

17. Chương 17: Đón Người

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

đồ ăn không chính xác, bạn nào khó tính có thể chờ beta xong hãy đọc

Thịt lợn đen nạc nhiều mỡ ít nên rẻ hơn so với lợn trắng. Trái lại Phương Trí Viễn cực kì thích thịt lợn đen, thịt này ăn ngon hơn so với thịt lợn trắng. Cơm trưa ăn thịt kho, dưa chua Lâm Chính gia mang tới để kho thịt thái to, còn rán gan lợn, luộc tiết, xào lòng.

Bốn món ăn đều đựng trong bát lớn, Lâm Tín gia nấu ăn còn có hương vị nông gia hơn Phương Trí Viễn. Thịt lợn trong dưa chua cắt miếng to như bàn tay trẻ con, dày bằng ngón tay, Phương Trí Viễn vốn nghĩ ăn sẽ hơi ngấy, nhưng ăn xong một miếng chỉ thấy béo mà không ngấy, vào miệng thơm hương, lại cần thêm một miếng dưa chua, được rồi, hẳn đã ăn ba bát cơm.

Đại Tráng Tiểu Tráng cũng ăn căng bụng, miệng toàn là mỡ. Lâm Thành gia thấy cháu nội ăn ngon lành, còn vui hơn cả mình ăn. Thấy Tiểu Tráng ăn làm rớt canh thịt xuống cổ áo, ông vội vàng dùng khăn ướt lau cho nó, oán trách Lâm Chính gia: “Nhà thằng hai, Tiểu Tráng ăn cơm chưa thạo, sao con không mang yếm cho nó, ăn đồ toàn mỡ thế này con vừa mất công giặt lại phí quần áo.”

Lâm Chính gia hôm nay đi vội, không kịp mang yếm, bị ma ma mình nói vậy, trong lòng hơi mất hứng. Anh vốn không thoải mái việc cha chồng, ma ma thiên vị Lâm Song, giờ Lâm Thành gia mắng anh không mang yếm, anh theo bản năng liền cảm thấy Lâm Thành gia xét nét mình, nói anh không biết sống tiết kiệm.

Anh nhìn nhìn Tiểu Tráng, không nở mắng con, trong lòng không thoải mái, mặt cũng trầm xuống. Phương Trí Viễn thấy thế cảm khái trong lòng, nhà nào cũng có chuyện khó nói, câu mẹ chồng nàng dâu là oan gia trời sinh xem ra ở thế giới nào cũng đúng nha.

Phương Tăng ăn cơm xong còn phải đi trấn trên, hỏi Phương Trí Viễn muốn gì để anh mua về. Phương Trí Viễn ở nhà có ăn có uống, cũng không thiếu gì nên không nói. Phương Tăng thấy cháu ngoại không nói gì, còn tưởng Phương Trí Viễn tiếc tiền, nghĩ nghĩ, định lát nữa mua mấy loại ăn vặt về cho cháu ngoại.

Đại Tráng, Tiểu Tráng ăn cơm xong liền cùng a ma chúng làm bánh nếp. Người lớn nhào xong bột, hai đứa rửa tay, cầm khuôn nhét bột vào, san phẳng, học bộ dáng của người lớn đập vài cái lên bàn. Phương Trí Viễn không động thủ mà nhìn hai đứa làm. Đại Tráng làm bánh hình tròn, trái lại nhìn cũng khá, Tiểu Tráng nhất định đòi làm hình rùa, nhưng nó đập xong bột lại dính vào khuôn, nó dùng lực đập, nhưng đám bột kia không nhúc nhích mấy may, làm Tiểu Tráng vội muốn chết, cuối cùng dùng tay móc, đương nhiên hình rùa làm ra vô cùng thô thảm.

Lâm Chính gia thấy, vội vàng tới nhìn, vừa nhìn đã biết, trước khi nó bỏ bột vào khuôn không rắc bột nếp, như vậy bột sẽ dính vào khuôn. Lâm Chính gia tính tình nóng nảy, cau mày trừng Tiểu Tráng, nghiêm cấm nó không được nghịch bánh nếp nữa. Lâm Thành gia liền nói anh vài câu, không khí trong phòng đột nhiên rất áp lực.

Tiểu Tráng tuy còn nhỏ, nhưng nó thấy sắc mặt a ma và ma ma đều không tốt, cũng không dám cử động, chân tay luống cuống đứng ở trong phòng, không biết làm như thế nào mới tốt. Phương Trí Viễn đành dắt tay nó đi ra ngoài, dỗ nó ăn bánh hồng mới khiến bé con tham ăn này lên tinh thần.

Đại Tráng lát sau cũng ra, nó nhìn bánh hồng trên tay Tiểu Tráng, mắt sáng rực. Có lẽ do người lớn trong nhà dạy dỗ, nó cũng không dám đòi Phương Trí Viễn đồ ăn, đành phải ngóng trông nhìn, đôi mắt nhỏ thường thường nhìn vào bánh hồng bị Tiểu Tráng cắn nham nhở.

Phương Trí Viễn cũng không bên nặng bên nhẹ, lại đi vào nhà lấy bánh cho Đại Tráng. Đại Tráng ngượng ngùng, cúi đầu, Phương Trí Viễn dứt khoát nhét vào tay nó. Mẻ bánh nếp đầu tiên hấp xong, Đại Tráng, Tiểu Tráng kéo tay Phương Trí Viễn chạy vào bếp.

Bánh nếp vừa ra lò thơm ngát, Đại Tráng, Tiểu Tráng trông ngóng nhìn ***g hấp, Phương Trí Viễn ngồi cũng hơi đói. Lâm Thành gia thấy thế liền nhắc vài hấp lên, dùng muối mức ba con rùa vào trong bát. Vì vừa ra khỏi nồi, trên bánh khói bay nghi ngút rất nóng, Lâm Thành gia cũng không dám cho ba đứa ăn ngay. Phương Trí Viễn muốn dùng nước lạnh làm nguội, hẳn cũng bị con rùa trắng nhỏ kia làm cho phát thèm.

Lâm Thành gia thấy động tác của Phương Trí Viễn, vội vàng ngăn cản, nói: “Hổ tử, bánh nếp vừa ra không thể dùng nước lạnh làm nguội đâu, như vậy bên ngoài lạnh ở giữa nóng, ăn sẽ bị nóng miệng. Nóng vội không ăn hết bánh nếp nóng, con phải nhớ kỹ.”

Đợi đến lúc Lâm Thành gia nghĩ có thể ăn, ba người Phương Trí Viễn đều bưng bát, ngồi chờ ăn. Nói thật, bánh nếp không có đường không có nhân cũng không ngon như tưởng tượng, nhưng rất thơm lành. Gạo nếp chắc bụng, ăn một cái cũng thấy đỡ đói. Phương Trí Viễn ăn xong, nghĩ cơm tối có thể ăn ít đi một bát.

Cách đó không xa, tiếng bánh xe riêng biệt của xe la từ xa xa truyền tới, Phương Trí Viễn có thể nghe ra đây là tiếng xe của cữu cữu hắn, hưng phấn dẫn Đại Tráng, Tiểu Tráng ra cửa đón cữu cữu. Lúc Phương Tăng đi mang theo nhiều đồ, lúc về cũng mang không ít.

Thấy Phương Trí Viễn và Đại Tráng, Tiểu Tráng, anh dừng xe, lấy ba ghim mứt quả từ trong gùi trên xe ra, chia cho ba đứa. Lâm Thành gia đứng ở cửa nhìn thấy, vội nói: “Cháu cả, cháu làm gì thế, cho hai ông già này đồ ăn, còn vô duyên vô cớ tiêu tiền này làm gì.”

Phương Tăng không để ý, nói: “Không có gì, Đại Tráng Tiểu Tráng gọi cháu một tiếng thúc thúc, một vài thứ có tiếc gì. Cữu ma, lần này cháu biếu thịt cho mấy người trấn trên, chương quây Trần kia nhất định bắt cháu mang theo mười cân bò kho về, đến lúc làm tiệc rượu cũng có thể làm đồ ăn. Buổi tối mọi người cùng nếm thử, chỗ này cháu còn một cuộn vải, muốn làm cho Hổ tử bộ quần áo, còn phải nhờ cữu ma làm giúp.”

Lâm Thành cười đồng ý, nói: “Được, chỉ cần cháu ngoại không sợ cữu ma làm xấu là được. Lúc làm cữu ma cho thêm ít da, như vậy mặc ấm mà lại nhẹ nhàng, đảm bảo trời lạnh như thế nào cũng không làm Hổ tử thấy rét.”

Phương Tăng đi trấn trên về không chỉ có những thứ này. Chương quây Trần cho mười cân thịt bò và một hộp điểm tâm. Còn lúc đến chỗ Trần lão tam, mấy ngày nay Trần lão tam bán bánh hồng đất khách, thấy Phương Tăng biếu ông thịt lợn, liền cho Phương Tăng một khuôn quýt và một cuộn vải. Quýt là đồ phương nam, mang tới đây phải bán hai ba trăm đồng tiền một cân, một khuôn này ít nhất cũng phải mười cân, Phương Tăng từ chối một phen nhưng không được.

Lúc anh mang mật kết xuống xe, ánh mắt Đại Tráng, Tiểu Tráng sáng rực. Chúng nó cũng đã từng nhìn thấy quýt, nhưng số lần được ăn cũng chỉ đếm trên một bàn tay, chỉ biết quýt ăn ngon, ánh mắt dính chặt vào sọt trên tay Phương Tăng, vây quanh Phương Tăng chạy tới chạy lui.

Phương Tăng thích trẻ con, cũng không phải người keo kiệt, cho hai đứa mỗi đứa hai cái cầm ăn. Lâm Thành gia thấy vội vàng ngăn cản. Quýt này cũng không phải hồ lô đường, một cái cũng phải bốn năm đồng tiền, hai cái tận mười đồng, nhà bọn họ không thể ăn không của người khác như vậy, nếu không sẽ bị nói nhà mình không biết cách dạy con cháu.

Đại Tráng, Tiểu Tráng tuy rất muốn ăn, nhưng vẫn rất nghe lời ma ma mình, cho dù tiếc nuối nhưng cũng chỉ có thể không đành lòng mà trả lại quýt, không dám cầm. Phương Tăng nói: “Cữu ma, bọn nhỏ ăn một chút tính cái gì, cữu ma ngăn cản như thế, cháu không vui đâu, như vậy không phải coi cháu là người ngoài sao Nào, Đại Tráng, Tiểu Tráng, hai đứa cầm ăn, nếu ma ma hai đứa mắng, đừng sợ, chạy đến nhà thúc thúc, thúc thúc chịu trách nhiệm.” Lại đưa quýt cho Đại Tráng, Tiểu Tráng.

Phương Tăng nói như thế, Lâm Thành gia cũng không thể nói gì nữa, nhưng cũng tính xem trong nhà có thứ gì có thể cho nhà Phương Tăng. Dù thế nào, nhà mình cũng phải tỏ vẻ, chứ chỉ có đi không có lại thì ra thể thống gì.

Đại Tráng, Tiểu Tráng thấy ma ma nhà mình không cần nữa, hoan hô một tiếng, cầm quýt chạy biến, chỉ sợ ma ma đổi ý, không cho chúng nó ăn. Phương Trí Viễn không đi cùng hai đứa, đỡ đồ vật cho cữu cữu, thấy một giỏ trứng gà, hỏi cữu cữu hẳn: “Cữu cữu, trong nhà còn có hai con gà đang đẻ mà, cữu mua trứng làm gì”

Phương Tăng nhìn trứng gà, cười nói: “Không phải mua, đây là lúc cữu qua Lưu gia thôn mời sư huynh đến nhà ta uống rượu, phu lang huynh ấy bắt phải mang về.”

Phương Trí Viễn hiểu kỳ nói: “Cữu cữu, là bá bá nào vậy Hình như con chẳng có ấn tượng gì cả.”

Phương Tăng ngẫm lại, sư huynh anh đến nhà anh chúc tết vào mồng một, hơn nữa chưa bao giờ ở lại ăn cơm. Ca anh mang cháu ngoại về đều là từ mồng hai, hình như cháu ngoại chưa từng gặp sư huynh. Nghĩ như thế, vội vàng nói cụ thể, đỡ đến lúc không biết chào hỏi như thế nào, xấu hổ.

Phương Tăng nói: “Sư huynh này của cữu trước đây học nghề săn thú của ngoại gia gia con, huynh ấy còn đi lại ở bên ngoài vài năm, thân thủ còn tốt hơn cữu. Sau khi gia gia con mất, mồng một hàng năm huynh ấy đều đến nhà ta chúc tết, đầy đủ bốn lễ. Sau khi cữu lớn, cữu còn học từ huynh ấy. Sinh nhật con năm nay, cữu muốn mời huynh ấy đến cùng vui.”

Phương Trí Viễn nghe xong mới hiểu rõ.

Hấp xong bánh nếp, Lâm Tín gia, Lâm Chính gia chết sống không chịu ở lại Phương gia ăn cơm chiều. Phương Tăng tặng mỗi người mười trái quýt, bọn họ nhất định không lấy, chạy mất dạng, khiến Phương Trí Viễn phải mang đến từng nhà. Tất nhiên lúc hẳn về cũng không phải tay không, giỏ trên tay đầy trứng gà. Phương Trí Viễn buồn bực nhìn hai khay trứng, chẳng lẽ bây giờ đang một tặng trứng gà

Đại Tráng, Tiểu Tráng là cái đuôi nhỏ của Phương Trí Viễn, lúc này bị Phương Tăng giữ lại ăn cơm. Người lớn về hết, hai đứa càng nghịch ngợm, vừa chạy tới ném hạt dẻ không biết lấy ở đâu vào nồi canh, đã lại chậm chậm vùi khoai lang vào lòng bếp, chỉ một lúc sau khuôn mặt nhỏ nhắn liền đầy bụi.

Phương Trí Viễn thấy thế cũng rất vui vẻ, bình thường trong nhà chỉ có hẳn và Phương Tăng, hôm nay thêm hai đứa bé nhưng lại náo nhiệt hơn nhiều. Hẳn nhìn thấy thích, cũng không để ý bàn tay đen xì và khuôn mặt xám bụi của Đại Tráng, Tiểu Tráng, dẫn hai nhóc con tham ăn đi rửa tay, rửa mặt.

Buổi tối, Lâm Chính tới đón Đại Tráng, Tiểu Tráng, thống nhất với Phương Tăng trước sinh nhật Phương Trí Viễn một ngày sẽ đi đón Lưu a ma để ông ấy đến xem tình hình trước, hôm sau để làm việc. Cẩn thận nói địa chỉ nhà Lưu a ma cho Phương Tăng xong, anh ôm Tiểu Tráng, dắt tay Đại Tráng về nhà.

Ngày hôm sau, Phương Tăng và Phương Trí Viễn mang kim chi đã làm lên cửa hàng ở trấn trên, lại mua cải trắng của nhà Lâm Tín, làm mẻ mới. Đến ngày trước sinh nhật Phương Trí Viễn, Phương Tăng mượn xong bàn ghế, bát đĩa, mua đại bộ phận nguyên liệu nấu ăn xong liền thuận đường đi đón Lưu a ma tới.

Lưu a ma là một a ma già gầy gò, lúc ông xuống xe còn dẫn theo một thiếu niên cao hơn Phương Trí Viễn một cái đầu. Phương Tăng nói với Lưu a ma tình huống ngày mai, để ông quyết định món ăn.

Lưu a ma nhìn nguyên liệu Phương gia chuẩn bị, trong lòng hiểu rõ. Mà thiếu niên kia thì ngay lúc Phương Trí Viễn còn đang trợn mắt há mồm, bưng hai cái nồi cực lớn xuống xe. Phương Tăng vội vã tới đỡ lấy, nói: “Cháu à, đừng làm, nặng lắm, cháu còn nhỏ, cẩn thận bị thương.”

Lưu a ma lại cười ha hả, xua xua tay, nói: “Đây là cháu nội ta Lưu Trang, nó ấy à, từ nhỏ đã rất khỏe, hai cái nồi này không là gì với nó. Không phải lo, Phương đương gia, người cứ yên tâm.”

Lúc này, Phương Trí Viễn cẩn thận nhìn thiếu niên trước mắt. Cậu cao hơn hẳn một cái đầu, ngũ quan không tinh xảo như ca nhi nơi này mà giống như một hán tử, nếu nhìn với thẩm mỹ hiện đại thì là anh tuấn, rất cường tráng, khuôn mặt góc cạnh, mũi cao, hơn nữa nhìn cậu khá trầm mặc ít nói, y như một thanh niên nghiêm túc đúng chuẩn. Nếu ở hiện đại nhất định có thể làm rất nhiều cô chết mê.

Đáng tiếc, ở thời đại này, cậu lại xui xẻo mà sinh thành ca nhi, tình huống nói ra cũng khá giống a ma ruột của mình, với thẩm mỹ của hán tử nơi này chỉ sợ là không tốt lắm. Nghĩ thế, trong lòng Phương Trí Viễn hơi tiếc hận cho thiếu niên này.

Lưu a ma nói với Phương Tăng: “Phương đương gia, bếp nhà người không nhỏ, nhưng lòng bếp không đủ nấu ba bàn tiệc. Đắp thêm một cái bếp cũng không quá phiền toái, đắp ở sân sau, dùng xong phá đi là được.”

Phương Tăng nghe vậy liền đi bê gạch, Phương Trí Viễn đi theo giúp đỡ. Lưu Trang cũng đi sau bê, Phương Trí Viễn nhìn thấy hơi ngượng, vội vàng nói: “Này, người không phải bê, để ta và cữu cữu làm là được. Người là ca nhi, đi nghỉ với ma ma người đi, việc này giao cho chúng ta là được.”

Lưu Trang hơi kinh ngạc nhìn Phương Trí Viễn đang nói chuyện với cậu, chính mình theo ma ma đến nhà khác làm việc, ai cũng cho rằng trả tiền nên tất nhiên bọn họ phải làm hết, bây giờ cậu làm cũng là để ma ma cậu được nghỉ nhiều hơn. Bây giờ Phương Trí Viễn nói với cậu như thế, cậu hơi kinh ngạc, cũng càng thêm cảm kích với ý tốt của người khác.

Cậu lắc lắc đầu, nói: “Không sao, tôi quen đắp loại bếp này rồi, không sao đâu mà.” Nói xong động tác trên tay càng nhanh hơn.

***** Zổ: tôi mới đọc bộ “XV chi gia hữu tiểu phu lang” của Dạ Du (tác giả Mạt thế trọng sinh chi thiếu gia), hay lắm luôn, cũng là chủ công xuyên không như truyện này, nhưng không phải nam nam thế giới mà có song nhi (nam nhưng có thể sinh con), xuyên việt nhị thế tổ công x trùng sinh nữ vương tâm cơ thủ. Có trạch đấu, có quan trường, có sinh tử. Lâu lắm không đọc được bộ chủ công nào hay như vậy, tiếc là kết hơi nhanh. Đợt này tôi sẽ tập trung vào tr này, Thú nhân để lúc nào có hứng lại thì làm =L=

18. Chương 18: Bạn Bè

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Ba người làm cũng nhanh, chưa đến một canh giờ đã đắp xong bếp. Lưu a ma xử lý nguyên liệu nấu ăn trong nhà, nên cắt miếng thì cắt miếng, nên thái sợi thì thái sợi, thoáng chốc đã liệt kê mười món ăn cho Phương Tăng xem thử, như vậy mai nấu ăn mới có thể không vội không nhàn.

Phương Trí Viễn nghe Lưu a ma nói chuyện rõ ràng, sang sảng: “Phương đương gia, ta nhìn nguyên liệu nên định mấy món này cho người, người nghe xem. Bò kho, thịt kho, vịt bát bảo, giò nấu đông, cá trích kho, lươn thái sợi xào chua, lẩu gà nhồi dạ dày lợn, canh đậu phụ thịt viên, canh bắp cải, rau trộn mộc nhĩ. Như vậy gà vịt thịt cá đều đủ, không chỉ nhìn thể diện, một nửa con lợn nhà người cũng có thể dùng, không cần mua những thứ khác. Ta thấy mộc nhĩ bắp cải nhà người cũng không thiếu, bốn giò cũng đủ, cá và lươn đều có, như vậy chỉ cần mua thêm ba con vịt và ba con gà là được. Đúng rồi, còn thêm cả thịt bụng ba chỉ nữa. Bằng đó món ăn đảm bảo làm cho tiệc rượu nhà người vừa thể diện vừa ngon miệng.”

Lưu a ma cũng nhìn ra Phương Tăng là người nhanh nhẹn, ra tay hào phóng nên mới đưa ra thực đơn như vậy. Nếu như những nhà bình thường, ông sẽ không làm nhiều món ăn mặn như vậy, ca nhi mấy nhà đó khẳng định tiếc để người ngoài ăn ngon như vậy, nếu mình đề nghị, bọn họ lại sợ mất mặt, chết cũng không chịu nói thẳng, lúc đó ngược lại lại thành lỗi của ông. Đây đều là kinh nghiệm từ nhiều năm nấu ăn đúc kết ra.

Phương Tăng thấy cũng không tồi, tuy chưa nếm thử nên chưa biết hương vị như thế nào, nhưng nghe tên món ăn đã cảm thấy Lưu a ma bất đồng với những ca nhi đi nấu ăn bình thường, xem ra, tiền này tiêu không phí chút nào, người ta đúng là có tài năng. Nghĩ như thế, anh vung tay lên, nói với Lưu a ma: “Lưu a ma, ông là đầu bếp, ông nói là được. Tiệc rượu ngày mai giao cho ông, thiếu gì thì nói với cháu, chỉ cần khiến khách mời ăn uống no đủ là được.”

Lưu a ma cười nói: “Phương đương gia, người yên tâm, một bàn này nếu có ở trên cũng không kém ai, bảo đảm sẽ không làm người mất mặt. Người mời ta từ xa như vậy đến, ta cũng phải làm cho ra trò chứ. Lần này ta là lấy tài năng đầu giếm bao lâu ra đây.”

Lưu a ma đặt nồi lên bếp xong liền chuẩn bị làm vài món chính trong hôm nay trước, ngày mai cũng tiết kiệm được chút thời gian. Đầu tiên là làm giò nấu đông, nấu xong còn phải để đông một đêm. Giò là vừa mua, Lưu Trang dùng lửa thiêu qua, làm sạch lông, nhìn động tác thuần thục là biết cậu thường xuyên giúp đỡ ma ma mình.

Lưu a ma dùng thịt ba chỉ để kho, động tác thành thạo, thêm đủ gia vị, dùng bình gốm lớn để từ từ hầm. Lưu Trang chặt xong chân giò, Lưu a ma đã kho xong thịt. Nhìn hai ông cháu phối hợp ăn ý, Phương Trí Viễn đột nhiên cảm thấy mình bình thường đúng là lười nhác.

Rõ ràng tuổi hắc và Lưu Trang không chênh lệch là mấy, nhưng người ta làm việc còn không thua người lớn. Nhìn cánh tay cậu cắt lươn thành sợi, cách dùng dao kia, tư thái kia, chuyên nghiệp nha! Con người ấy à, sợ nhất là so sánh. Trước kia hắc và cữu cữu hắc nấu cơm, hắc tương đối tự hào về tay nghề của mình, dù sao ở nhà, tay nghề của hắc cũng không tồi, dù so với mấy ca nhi Lâm Thành gia cũng không quá kém. Nhưng giờ nhìn lươn thái sợi chỉ to hơn sợi tóc một tí kia, Phương Trí Viễn không thể không thừa nhận, cho dù không biết Lưu Trang nấu cơm có ngon không, nhưng chỉ bằng kỹ thuật xắt sợi ấy cũng đủ để hắc đuổi theo một con phố.

Phương Tăng thấy cũng sắp giữa trưa, liền tính nói với Lưu a ma là ăn cơm trước rồi làm tiếp. Nói thật, hai ông cháu nhà này, tuy rằng một già một nhỏ, nhưng làm việc nhanh nhẹn không thua kém ai. Dù sao, hai cậu cháu anh là không có đất dụng võ.

Cơm trưa cũng đơn giản, thịt Lưu a ma vừa kho xong, Phương Tăng lại cắt một đĩa bò kho, lấy thêm củ cải chua và kim chi trong nhà, ăn với bánh bột trắng. Lưu a ma vốn muốn riêng với bọn Phương Tăng, nhưng Phương Tăng nói không sao. Hai đứa bé chưa lớn, tuy anh là tráng niên nhưng Lưu a ma đã già như vậy, cũng không sợ bị ai nói gì. Bốn người ngồi vào bàn, Phương Trí Viễn còn làm canh trứng gà củ cải.

Thịt kho Lưu a ma làm, màu hồng đậm, cực kỳ thơm, miếng đều tăm tắp. Phương Trí Viễn thấy, gấp đầu tiên, sau đó thì không dừng được nữa. Thịt vừa vào miệng đã tan, thịt nạc không xơ mà tươi mới thơm ngon, thịt mỡ không ngấy mà mềm mại ngon miệng, bì da không dai mà cực kỳ vừa nhai. Phương Trí Viễn một lèo ăn hơn nửa bát mới thoảng ngừng đĩa, Phương Tăng ăn cũng không ngừng miệng. Lưu a ma thấy cậu cháu Phương Tăng ăn vui vẻ, khê khàng thở phào, xem ra người ta vừa lòng với tay nghề của ông, nếu không cũng làm người giới thiệu ông mất mặt.

Một bát thịt trước sự tấn công của hai cậu cháu đã thấy đáy. Lúc này, Phương Tăng và Phương Trí Viễn thấy hơi xấu hổ. Nhà họ không thiếu thịt ăn, nhưng hương vị lại không ngon như vậy, giờ trước mặt người khác mà ăn như chết đói, đúng là mất mặt. Cũng tại Phương Trí Viễn và Phương Tăng quen như bình thường, nhất thời quên mất trên bàn còn những người khác.

Kỳ thực cũng không thể trách hai người bọn họ, Lưu a ma gấp cho Lưu Trang mấy miếng thịt bò liền chan canh, gấp củ cải ăn, đĩa của Lưu Trang cũng không gờ ra gấp đồ trên bàn. Hai ông cháu như vô hình ngồi một bên, hai cậu cháu Phương Trí Viễn cũng không không biết xấu hổ mà nói chuyện với họ, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn.

Lưu a ma thấy, đẩy bát thịt kho chưa được động đến bên cạnh họ về phía hai cậu cháu, ý là bảo hai người ăn. Phương Tăng và Phương Trí Viễn lại càng xấu hổ, lúc ăn cơm vì sợ hai ông cháu ngượng nên thịt bò và thịt kho đều chia làm hai bát, để trước mặt hai bên.

Giờ bọn họ ăn xong, người ta còn chưa gấp miếng nào, dù da mặt dày như Phương Trí Viễn cũng thấy hơi xấu hổ. Nhưng Phương Trí Viễn ý là người nhỏ tuổi nhất trên bàn ăn, nói với Lưu a ma: “Lưu a ma, thiếp ông làm ăn ngon quá, cháu ăn hết sạch luôn. Cữu cữu, cữu nên bảo Lưu a ma làm nhiều thịt kho cho con, cất để con từ từ ăn.”

Phương Tăng vốn hơi ngượng, nghe cháu ngoại nói thế, cũng nói với Lưu a ma: “Lưu a ma, ông nấu cơm đúng là quá ngon, nhà cháu còn không ít thịt lợn, làm phiền ông kho cho cháu nhiều nhiều, nhà cháu cũng không có ca nhi, bình thường nấu ăn cũng tạm, giờ nếm qua tay nghề của Lưu a ma, cháu ngoại cháu khăng định là nhớ mãi không quên.”

Lưu a ma nghe hai cậu cháu nói như vậy, cười đến mặt toàn nếp nhăn, nói: “Không phiền hà gì, hôm nay ta sẽ làm cho cháu ngoại người thêm vài món ngon, để hắc ăn cho đã. Khó được Phương đương gia thích tay

nghề của ta, ta làm thêm vài món để được lâu, trời lạnh như này, ăn mười ngày nửa tháng cũng không sao.”

Phương Tăng vội vàng cảm ơn, Phương Trí Viễn bịch bịch chạy tới mức thêm một bát thịt kho, thấy Lưu Trang chưa ăn gì, biết cậu đến nhà người khác nên ngại, dứt khoát dùng đĩa gấp vào bát cậu một miếng thịt kho. Lưu Trang hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Phương Trí Viễn, Phương Trí Viễn mặt dày cười nói: “Ta thấy người chưa ăn nên gấp cho người nếm thử, ngon lắm.” Nói xong làm ra vẻ mau ăn thử đi đi đi.

Lưu Trang định nói biết ma ma mình nấu ăn ngon như thế nào, nhưng nhìn ý tốt của Phương Trí Viễn với cậu, ma xui quỷ khiến nói một câu: “Cảm ơn!”

Phương Trí Viễn cười cười, tiếp tục gấp cho cậu mấy miếng thịt nữa, nói với Lưu Trang: “Mau ăn đi, nguội ăn không ngon đâu.”

Lưu Trang cười với Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn đột nhiên phát hiện Lưu Trang cười rộ lên rất đáng yêu, còn có hai cái má lúm đồng tiền, nhìn rất giống gấu trúc ngây ngây ngốc ngốc. Không ngờ thanh niên nghiêm túc Lưu Trang cười lên nhưng lại tương phản lớn như vậy, thật thú vị.

Phương Trí Viễn nói với Lưu Trang: “Người cười lên rất dễ nhìn, có lẽ người nên cười nhiều hơn.”

Lưu Trang ngây người, đây là lần đầu tiên có người dùng từ “dễ nhìn” để nói về cậu. Cậu nghe nhiều nhất chỉ là “hiếu chuyện, giỏi giang, khỏe mạnh”, chưa bao giờ có một chút liên quan đến “dễ nhìn”. Chính cậu cũng biết mình trông giống hán tử, ma ma cậu thường nói cậu và a cha đã qua đời y như từ một khuôn mẫu khắc ra, cũng thường lo lắng cậu sau này không tìm được người trong sạch, đến lúc đó phải chịu thiệt thòi.

Mà mình từ nhỏ vì rất khỏe mà bị các ca nhi trong thôn xa lánh, cậu cũng không học được sự nhu nhược mềm mại của ca nhi, tất nhiên cũng khiến các hán tử kính nhi viễn chi. Đây là lần đầu tiên có người khen cậu cười dễ nhìn, tuy biết Phương Trí Viễn chỉ là khách khí nhưng lỗi tai Lưu Trang vẫn đỏ hồng.

Ăn xong cơm trưa, Lưu a ma và Lưu Trang nấu những món ăn khác, Phương Trí Viễn và Phương Tăng thì chuẩn bị những thứ cần cho sinh nhật ngày mai. Mấy ngày trước Lâm Thành gia đã mang bộ đồ mới của Phương Trí Viễn tới, một cái áo bông một cái quần bông, bên trong quần áo đều khâu da thỏ lấy từ Phương gia, nhìn rất nhẹ nhàng vừa vặn, không thùng thình hay chật hẹp.

Lâm Thành gia còn dùng da thỏ làm mũ và găng tay, lông xù trắng mềm mềm, đẹp thì đẹp thật nhưng Phương Trí Viễn nhìn thấy rất ẻo lả, chết sống không chịu mang. Phương Tăng cũng không bắt buộc, cất vào rương của Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn thu dọn phòng ở, ngày mai có người tới, biết đâu sẽ vào phòng hán xem xem. Tuy bình thường hán không lười, nhưng cũng không dám nói là không một hạt bụi. Để ngày mai không bị nói là lười thôi, hôm nay Phương Trí Viễn chuẩn bị quét tước tất cả góc ngách đến không một sợi tóc.

Phương Tăng cũng thế, đang khí thế ngất trời mà quét phòng mình. Lưu Trang xử lý xong nguyên liệu nấu ăn mà ma ma cậu muốn dùng, Lưu a ma thương cháu nên bảo cậu nghỉ một lúc, ra ngoài chơi, những việc còn lại Lưu Trang cũng không giúp gì được.

Lưu Trang nghĩ nghĩ liền đi ra ngoài, lúc vừa tới đây cậu nhìn trên núi hình như có thỏ hoang, đi ra ngoài vài vòng biết đâu có thể bắt được thỏ. Cậu học công phu với chú cả Lưu gia trong thôn đã nhiều năm, thêm sức lực trời sinh, bình thường săn thỏ hay gà rừng chỉ là việc nhỏ. Đừng nhìn cậu mới mười hai tuổi, nhưng thợ săn bình thường chưa chắc đã bằng cậu, cho nên cậu dám một trời lên túi tìm sơn trăn hay săn bắt thú. Nếu không phải từ trước tới nay ma ma cậu không cho phép cậu vào sâu trong núi thì con mồi lớn cậu cũng có thể bắt được, ma ma cũng không vất vả như vậy.

Mang theo liềm đao, vừa chuẩn bị đi ra ngoài vài vòng, cậu liền nhìn thấy Phương Trí Viễn cầm chổi lông gà với lên trên cửa nhà quét bụi. Đáng tiếc hán không đủ cao, lại không lấy ghế nên đành kiễng chân quét. Lưu Trang thấy thế, tiến lên lấy ghế, nói với Phương Trí Viễn: “Này, người đứng trên ghế mà quét. Ta giữ ghế cho, quét sẽ sạch hơn đấy.”

Phương Trí Viễn nghe được tiếng nói của Lưu Trang, lại nhìn đến dáng kiễng chân ngu ngốc của mình, lập tức. Hán đành phải pha trò nói: “Cảm ơn. Ta quên nói tên. Ta là Phương Trí Viễn, người gọi ta là Hồ tử cũng được.” Nói xong, tiện tay nhanh chân trèo lên chiếc ghế mà Lưu Trang mang tới. Lưu Trang sợ hán ngã, đứng ở dưới giữ chắc chắn.

Phương Trí Viễn hai ba phút đã quét xong cửa, xuống dưới cảm ơn Lưu Trang: “Cảm ơn nha! Nếu không có người ta còn phải làm một lúc lâu nữa. Đúng rồi, vừa nãy người định đi đâu”

Lưu Trang cũng không giấu, nói với Phương Trí Viễn: “Lúc đến ta thấy trên núi này có thỏ, muốn lên núi xem xem.”

Phương Trí Viễn nghe thế cũng rất hứng thú, trờ lần trước vào núi hái vài quả dại, cừu cừu hần cũng không dẫn hần đi thêm lần nào. Hần biết trên núi này tuy không có con mồi gì lớn, nhưng nếu hần đi cũng cừu cừu, cừu cừu sẽ phải phân tâm để ý hần, cũng chậm trễ việc săn thú. Vậy nên hần cũng không nhắc nữa, hơn nữa mùa đông đến, hần sợ lạnh cũng không muốn động đậy. Hôm nay vừa nghe Lưu Trang nói lại gọi lên tiểu tâm tư trong lòng.

Nhưng hần vẫn nói: “Chuyện đó, Lưu Trang à, trên núi có thú hoang, thợ săn kinh nghiệm như cừu cừu ta mới có thể đi, nếu không sợ không an toàn. Người còn nhỏ, nếu thật sự muốn đi, chờ đến lúc cừu cừu ta rảnh rồi sẽ dẫn chúng ta đi.” Phương Trí Viễn lên mặt y như ông cụ non, khiến Lưu Trang cảm thấy rất thú vị.

Thế nhưng Lưu Trang nghĩ cũng thấy đúng, dù sao cậu cũng là người ngoài tới nhà người ta, đi lên núi nếu không có việc gì thì không sao, nếu như có chuyện thì làm cả ma ma cậu lẫn người ta đều không vui. Không thể vì một con thỏ mà gây chuyện, cũng không nói với Phương Trí Viễn việc thân thủ cậu không tồi.

Phương Trí Viễn thấy Lưu Trang không nói đến việc lên núi nữa, tưởng mình nói có hiệu quả, ngăn được Lưu Trang. Nghĩ thế, hần sợ Lưu Trang mất tinh thần, liền theo thói quen dùng cách dỗ Đại Tráng, Tiểu Tráng để dỗ Lưu Trang, lấy hai cái mật kết từ túi vải ra, đưa cho Lưu Trang, nói: “Đây, chúng ta ăn mấy thứ linh tinh trước, lát nữa ta dẫn người đi xem gà con mới nở nhà ta, thú vị lắm.”

Đây là lần đầu tiên Lưu Trang ăn quýt. Ma ma cậu sống tiết kiệm, tuy thương cậu nhưng cũng không nỡ mua quýt cho cậu ăn, mà hộ nông dân bình thường không có việc gì cũng không mua thứ hiếm lạ như vậy, hai cái có thể mua một cân thịt, ăn được nhiều hơn.

Lưu Trang không chịu nhận, lại sao có thể nói được Phương Trí Viễn. Ăn quýt, nhìn gà con lông xù, lại nhìn Phương Trí Viễn đang cười thoải mái, Lưu Trang nghĩ, đây chính là bạn bè mà ca ca Tiểu Thu nói phải không.

**

Zổ: Ngữ Tiểu Lan San mới hoàn bộ “cự tình thủ kí”, cùng hệ liệt với Tổng tài khốc suất cuồng bá duệ và Thời thượng tiên sinh, có cp phụ là Thẩm Hàm x Dương Hi (nhân vật làm rơi đao vào chân Chung đạo diễn ở phiên ngoại, em họ La Lực), mạnh lắm, cũng có mấy anh công Cố Khải, Mục Thu, La Lực xuất hiện, có cả Tô Nặc, Đới An và Chung đạo diễn xuất hiện thoáng qua, nhưng mà chưa thấy có Âu Dương tổng giám.

Hình món ăn, tiệc sn sang chảnh ghê hồn =,.=

Lươn thái sợi xào chua

Lẩu gà nhồi dạ dày lợn

19. Chương 19: Sinh Nhật

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

lâu lắm nay mới nghe lại Bad Boy của Big Bang thấy hay thế (‘ ‘)

Lưu a ma nấu xong gần hết các món, những món còn lại thì chuẩn bị trước để mai làm. Thấy không còn sớm, Lưu a ma liền muốn dẫn Lưu Trang về. Phương Tăng nhìn đồ ăn Lưu a ma làm, màu sắc, hương vị đều không thể chê, biết Lưu a ma vất vả, nhất định mời Lưu a ma ở lại ăn cơm tối rồi về.

Ngày mùa đông ngán, Lưu a ma không muốn ở lại Phương gia ăn cơm. Phương Tăng không giữ nổi, bèn cắt một miếng thịt bò và một miếng thịt lợn đặt trong sọt mang lên xe, chuẩn bị khi nào về tới nhà Lưu a ma mới lấy ra, nếu không khẳng định hai người họ không nhận. Phương Trí Viễn chơi với Lưu Trang khá vui, thấy Lưu Trang phải về còn có chút tiếc nuối.

Hắn lấy một ít quýt và táo đỏ đưa cho Phương Tăng, thăm thì dặn Phương Tăng đưa cho Lưu Trang. Hai cậu cháu Phương Trí Viễn và Phương Tăng đều hiểu được hai ông cháu Lưu a ma sẽ không vô duyên vô cớ nhận không đồ của người khác, nếu bây giờ đưa nhất định sẽ bị từ chối, không bằng đợi lúc về nhà họ, để xuống chạy lấy người, bọn họ cũng không thể mang đồ về trả lại.

Lưu a ma và Lưu Trang cùng Phương Tăng lên xe. Phương Trí Viễn nhìn chiếc xe đang đi xa, không hiểu sao đột nhiên thấy hơi trống vắng. Hắn lắc đầu, vào phòng bếp tìm giò nấu đông Lưu a ma đã nấu xong, múc một miếng ăn đỡ đói, lại đun canh thịt viên, nấu cơm, chờ cữu cữu hắn về là có thể ăn tối.

Lúc Phương Tăng trở về là chập tối, nhìn phòng còn sáng đèn liền biết cháu ngoại anh lại đợi anh về ăn cơm. Anh nhanh chóng cắt xe, vào phòng, quả nhiên Phương Trí Viễn đang sắp xếp đồ vật dùng cho ngày mai.

Phương Tăng nhìn nồi vẫn còn đóng, nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, không phải cữu dặn nếu cữu về muộn thì con ăn trước đi sao. Sau này con không cần chờ cữu cữu, con còn đang tuổi lớn, không được nhịn đói, nếu không sau này lớn lên không cao lớn được đâu.” Nói xong, nhanh chóng rửa tay, sắp cơm.

Phương Trí Viễn ngừng việc trên tay, cũng đi bưng thức ăn, nói: “Cữu cữu, không sao mà. Trong nhà nhiều đồ ăn như vậy, con đã ăn lót dạ trước rồi, một mình con ăn cơm cũng không ngon, chờ cữu cữu về ăn cùng mới thấy ngon.”

Nghe cháu ngoại nói như vậy, Phương Tăng thấy ấm lòng, cháu mình nhớ thương mình, anh cười cười: “Nhóc con tinh ranh nhà con, chỉ biết nịnh hót cữu. Đây, mau ăn đi, tay nghề của Lưu a ma đúng là không thể chê, hôm nay ông ấy còn làm thịt, nói là cố ý làm riêng cho con, thứ này trẻ con đều thích ăn.”

Phương Tăng và Phương Trí Viễn có thức ăn Lưu a ma làm, thêm canh thịt viên, ăn uống no say. Nghĩ đến tiệc rượu ngày mai, hai cậu cháu liền tắm rửa đi ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức, mai còn có tinh thần chiêu đãi khách nhân.

Hôm sau, gà vừa gáy Phương Tăng đã dậy. Tuy hôm qua anh đã mua xong hết đồ đạc cần thiết nhưng hôm nay còn phải đi đón Lưu a ma đến sớm làm mì trường thọ cho Phương Trí Viễn ăn sáng, không dậy sớm sợ không kịp.

Đến lúc Phương Trí Viễn dậy, Lưu a ma đã làm xong mì trường thọ. Sợi mì mảnh với canh gà thơm ngào ngạt, rắc hành thái, lại bỏ thêm gà xé và thịt bò, vừa nhìn thấy đã khiến ngón trở đại động, thèm nhỏ dãi ba thước. Phương Trí Viễn nhìn mì trường thọ trước mắt, vụng trộm nuốt nước miếng.

Mấy người Lưu a ma cũng chưa ăn sáng, giờ cũng ăn mì, chẳng qua không có gà xé và thịt bò. Phương Trí Viễn ngượng không muốn ăn mảnh, chia thịt gà và thịt bò cho mọi người. Cuối cùng, Lưu a ma đành phải cắt thêm cho Phương Trí Viễn không ít thịt bò và gà xé, rồi bưng bát ra ngoài ăn. Phương Tăng ăn mấy miếng đã xong, Phương Trí Viễn đành phải lôi kéo Lưu Trang chưa kịp đi lại để cùng ăn thịt.

Người mời đến cũng không nhiều, Lâm Thành gia đến sớm nhất, muốn đến xem có gì cần giúp không, Lâm Tín gia, Lâm Chính gia cũng đến ngay sau đó. Không phải có phải dạo này Phương Tăng quá hào phóng không, Lâm Tín gia và Lâm Chính gia cùng nhau làm cho Phương Trí Viễn một bộ quần áo mới, Lâm Thành gia thì làm cho Phương Trí Viễn hai đôi giày.

Phương Tăng vui vẻ nhận, đây là vinh quang của cháu ngoại anh, tất nhiên anh sẽ không từ chối. Tiếp theo là hán tử trong thôn chơi thân với Phương Tăng, khoảng tám, chín người. Sau đó, Lưu gia, sư huynh Phương Tăng dẫn cả nhà tới. Phương Tăng nhìn thấy vội vàng gọi Phương Trí Viễn đi đến cùng chào hỏi.

Lưu gia năm nay hơn ba mươi tuổi, sinh một hán tử, một ca nhi. Hán tử năm nay mười bảy, hết năm nay sẽ thành thân, gọi là Lưu Lập, ca nhi năm nay mười ba, tên là Lưu Thu. Đây cũng là lần đầu tiên Phương Tăng gặp hai đứa con nhà sư huynh, lúc đi chúc tết, Lưu gia không bao giờ dẫn theo con cái, sợ Lâm a ma cho tiền mừng tuổi.

Lưu Lập không giống cha, nhìn cũng thanh nhã, không hề có chút khí chất thô cuồng nào. Hỏi ra mới biết hần học ở tư thực vài năm, tuy không tham gia khoa cử, nhưng giờ đang làm tiên sinh phòng thu chi cho cửa hàng ở trấn trên, sắp kết hôn với ca nhi nhà chưởng quầy cửa hàng đó, rất giỏi giang.

Bộ dáng Lưu Thu khá giống a ma, rất thanh tú, nhìn thoáng qua có hơi thẹn thùng, nhưng cũng dịu dàng. Phương Tăng khen sư huynh hết lời, làm Lưu gia và phu lang ông cao hứng đỏ hết cả mặt, cũng khen Phương Trí Viễn một trận, tặng một cuộn vải làm quà mừng, làm cho Phương Tăng rất thể diện.

Sau đó chưởng quầy Trần và Trần lão tam cũng tới, bọn họ đều đánh xe của mình đến, cũng mang theo đồ vật của mình. Vì chưởng quầy Trần là ông chủ của tửu lâu lớn nhất trấn trên, cửa hàng của Trần lão tam cũng có danh khí, Lưu Lập biết họ, đối với sự đệ của cha mình cũng có đánh giá cao hơn.

Hán tử ngồi hai bàn, ca nhi và trẻ con một bàn. Vì Phương Trí Viễn là thọ tinh nên ngồi bàn cữu cữu hần. Lâm Thành, Lâm Tín, chưởng quầy Trần, Trần lão tam, Lưu gia, Lưu Lập ngồi một bàn. Lâm Chính là anh em tốt của Phương Tăng nên ngồi một bàn khác tiếp đãi khách khứa.

Bàn ca nhi thì do Lâm Thành gia dẫn đầu, mọi người ngồi xuống, đồ ăn đã được bưng lên. Thức ăn vừa đưa ra bàn, nhìn tám mẹt hai chay, Lâm Thành gia liền lú lười, Phương Tăng đây là hạ vốn gốc, gà vịt thịt cá đều có, đúng là đủ khí phái. Bàn hán tử bên kia nhìn cũng rất thích, đều là người thích ăn thịt, nếm thử, ngay cả chưởng quầy Trần cũng đều khen ngon, khiến Phương Tăng nở mũi, tất nhiên Lưu a ma cũng được mọi người khen hết lời.

Có mấy người nghĩ, chưởng quầy Trần là ông chủ của tửu lâu lớn nhất trấn trên, được ông ấy khen một câu cũng không phải dễ, Lưu a ma này nấu ăn đúng là rất được, sau này có việc liền tìm ông ấy, tiêu ít tiền nhưng lại thể diện, nhà nông dân cũng rất thích mặt mũi.

Sau khi làm đồ ăn cho Phương gia, ở Lâm gia thôn Lưu a ma liền có thanh danh, rất nhiều người tìm ông nấu ăn, tất nhiên đây đều là chuyện sau này.

Phương Trí Viễn bị cữu cữu hần coi như búp bê Cát Tường mà triển lãm với mọi người. Mọi người cũng cực kì nể tình khen Phương Tăng có cháu ngoại ngoan, nào là thông minh này, hiểu chuyện này, giỏi giang này, điều gì dễ nghe liền nói, không ai không có mắt mà nói về lời đồn Phương Trí Viễn bất hiếu bị truyền mấy hôm trước.

Một bữa cơm khách chủ tấn hoan, Lưu Lập còn làm quen được với chưởng quầy Trần và Trần lão tam, hẹn hôm nào lên trấn trên bái phỏng. Mà Lâm Thành cũng cực kì vui vẻ vì cháu ngoại mình có thể làm được tiệc như vậy, ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng vẫn hối hận việc giới thiệu Phương Thăng cho Lý Phú, hại cháu ngoại mình, khiến Phương Trí Viễn mất a ma ruột.

Thấy cuộc sống của Phương Tăng và Phương Trí Viễn càng ngày càng tốt, ông mới có thể yên tâm hơn, mấy ngày trước bên ngoài đồn đại về Phương Trí Viễn như thế nào ông đều bảo con trai mình giúp Phương Tăng, thôn khác không quản được nhưng cũng không thể để thôn mình bắt nạt hai cậu cháu nó.

Ăn cơm xong, mọi người trò chuyện với chủ nhà một lúc rồi về, chỉ có mấy ca nhi Lâm Thành gia ở lại giúp Lưu a ma thu dọn bát đĩa. Những thứ này có đồ đi mượn, rửa sạch phải mang trả. Lưu Trang làm việc nhanh nhẹn, chịu khó, khiến Lâm Thành gia khen không dứt miệng, nói với Lưu a ma: “Lưu a ma, đứa cháu này nhà người làm việc vừa tốt vừa nhanh, người lớn cũng chưa chắc đã bằng, người đúng là có phúc.”

Lưu a ma thấy cháu mình được khen cũng vui vẻ, Lưu Trang không xinh đẹp, nhưng chịu khó làm việc lại có khả năng, nếu có thanh danh sau này làm mai cũng coi như có ưu điểm. Cho nên Lưu a ma nói: “Lâm đại ca, người không thể khen vậy, trẻ con sao có thể bằng người lớn, nó cũng chỉ là chịu khó chút thôi. Cũng là nó hiếu thuận, không để cho ta mệt mỏi, từ nhỏ đã biết giúp đỡ làm việc, quen tay hay việc, làm nhiều nên quen tay. Đại ca mới là có phúc, cháu nội thông minh, con trai hiếu thuận, ngay cả phu lang của con cũng thân thiết với người, có phúc như vậy sợ cả thôn cũng không mấy người.”

Lâm Thành gia được khen vui vẻ, ấn tượng với Lưu a ma và Lưu Trang càng tốt, cũng biết hai ông cháu sống nương tựa với nhau, nghĩ nếu sau này có người trong thôn làm tiệc, cũng có thể giới thiệu giùm, tay nghề Lưu a ma tốt, người cũng không tồi, có thể giúp liền giúp, nhà ai mà không gặp một vài khó khăn chứ.

Phương Trí Viễn và cữu cữu tiễn bước hết khách nhân mới có thể thở phào một hơi. Nói thật, giả làm trẻ

con trước đúng là việc hại não, giờ lại là việc mất sức, một buổi chiều hần cười đến mỏi cả miệng. Vặn người mấy cái, hần chạy tới phòng bếp, lấy cốc nước uống nóng, xong lại bưng cho cữu cữu hần một cốc.

Làm tiệc đúng là mệt mỏi, dù là hần tử cường tráng như Phương Tăng cũng chịu không nổi, nhận nước ấm cháu ngoại đưa, Phương Tăng cũng thở phào một hơi.

Ba bàn tiệc, bàn Phương Trí Viễn ăn chưa hết một nửa, những bàn khác thì ăn cũng gần hết. Bát đĩa phải rửa, may mà nấu nước nóng cũng tiện, mấy ca nhi trò chuyện, không lâu đã rửa xong. Bát đĩa chủ yếu mượn từ mấy nhà Lâm Thành, để bọn họ trực tiếp mang về cũng bớt việc. Phương Tăng mang cho mỗi nhà một bát thịt coi như biếu, cũng không thể trả bát không.

Lưu a ma là người về cuối cùng, Phương Tăng trả hai trăm đồng tiền, lại tặng thêm hai mươi cái bánh hồng, coi như biếu Lưu a ma đã vất vả vì nhà anh. Lưu a ma vui vẻ nhận, cũng biết mình làm tốt, người thuê cao hứng trả thêm tiền là tiền mừng, tiền này là công sức mình làm ra.

Nhân lúc mặt trời còn chưa lặn, Phương Tăng đưa hai ông cháu về nhà.

Hai ngày sau, nhà Lâm Thành giết lợn, mời Phương Tăng sang ăn mừng. Không như Phương Tăng đi mua lợn về giết, nhà nông nào nuôi lợn, nếu không bán mà tự giết thì thường sẽ mời người đến nhà mình ăn uống. Tất nhiên, có thể giết lợn, ở trong thôn cũng coi như là có tiền, rất có mặt mũi.

Nhà Lâm Thành có lý chính, là cháu ngoại Lâm Thành, theo tình theo lý, Phương Tăng đều là một trong những người được mời. Ngày đó Phương Tăng đến sớm giúp đỡ, Đại Tráng, Tiểu Tráng thì bị đưa đến Phương gia chơi với Phương Trí Viễn, tránh bị việc giết lợn làm sợ.

Đại Tráng, Tiểu Tráng đã xem Phương gia như ngôi nhà thứ hai, rất tự nhiên. Phương Tăng thích trẻ con nên cũng chưa bao giờ mắng chúng, hai đứa ở Phương gia nghịch ngợm hơn nhiều, lại thêm việc trên người Phương Trí Viễn y như có đồ ngon ăn không bao giờ hết, hai đứa lại càng thích đi theo Phương Trí Viễn.

Lúc ba đứa đến ăn cơm, sáu bàn tiệc của Lâm gia đã bắt đầu ăn. Lâm Thành làm lý chính nhiều năm, nhân duyên khác hẳn hộ biệt lập như Phương Tăng, chỉ riêng tiệc giết lợn mà người đến đã hơn nửa thôn, mà vẫn là một nhà chỉ có một hần tử đến ăn, nếu là đi cả nhà, chỉ sợ thịt con lợn này cũng ăn hết luôn.

Nhưng Lâm Thành thấy rất cao hứng, việc này chứng tỏ uy vọng trong thôn của ông rất cao, ai cũng nể mặt ông.

Hôm nay nhà Lâm Thành giết lợn, tất nhiên là gọi cả nhà Lâm Song đến ăn. Lâm Song đến lúc mọi việc đã xong hết, trương phu y là Triệu Cần nói chuyện, làm việc cũng tạm tạm, là hần tử nông dân khỏe mạnh. Nhưng Phương Trí Viễn từ oán giận của Đại Tráng biết được chuyện Lâm Song lừa tiền huynh đệ mình để mua la, tuy việc là Lâm Song làm, nhưng nếu Triệu Cần thực sự hiểu chuyện, có cốt khí thì cũng không để Lâm Song làm như vậy. Triệu Cần sợ cũng là người thích trục lợi, chẳng qua mọi việc đều có Lâm Song làm, hần núp ở sau lưng giả ngu không biết, làm người tốt mà thôi.

Lâm Tín gia và Lâm Chính gia không thèm nhìn Lâm Song. Lâm Thành gia biết nhà thẳng cả, thẳng hai không thích Lâm Song, nhưng ông cũng không có cách nào, rõ ràng đã gửi thư cho ca nhi, bảo y đến sớm giúp đỡ, cũng dụ mâu thuẫn đi một ít, ông còn ngầm cho Lâm Song ít tiền, để y mua đồ ăn cho Đại Tráng, Tiểu Tráng, cho cả y và Lâm Tín, Lâm Thành chút mặt mũi, nhưng nhìn Lâm Song gần trưa mới đến, Lâm Thành gia chỉ có thể ba phải giả câm.

Đồ ăn tiệc giết lợn chủ yếu là thịt lợn kho dưa, mỗi bàn một bát lớn, bên trong có thịt lợn, xương, tiết, còn cả một ít lòng, ăn no lại ngon. Cuối năm, mọi người đều là ăn nhà này một bữa, ăn nhà kia một bữa, ăn xong còn bàn tán, nhà ai nhiều thịt nhất, nhà ai dưa ngon nhất, nhà ai nhiều xương hơn.

Phương Trí Viễn và Đại Tráng, Tiểu Tráng không đủ tư cách ngồi chiếu trên, ba đứa ngồi ăn với mấy ca nhi Lâm Thành gia. Phương Trí Viễn là khách, Lâm Thành gia mức riêng cho hần một bát thịt. Món chính là nấu hỗn hợp thô lương và gạo trắng, Đại Tráng, Tiểu Tráng ngồi ăn cùng chỗ với Phương Trí Viễn, ba đứa không muốn người lớn lo, tự mình có thể ăn được.

Mà Phương Trí Viễn rốt cuộc cũng gặp người họ hàng mà Đại Tráng, Tiểu Tráng cực kì không thích là Đại Bàn*. Người giống như tên, một đứa bé mới sáu tuổi mà béo núc béo ních, ăn còn nhiều hơn ba người bọn hần ăn. Ba đứa hần ăn một bát thịt, một mình Đại Bàn ăn một bát.

*Bàn là béo

Hơn nữa nó còn chỉ chọn thịt để ăn, dưa chua một miếng cũng không thêm. Lâm Song ngồi bàn cũng cảm đầu chọn thịt, Lâm Tín gia nhìn đến lòng mảy cau lại. Bàn này cũng không chỉ có người trong nhà, còn có ca nhi đến giúp đỡ, Lâm Song gấp hết thịt, để người khác ăn xương, lòng, dưa cũng quá khó coi.

20. Chương 20: Ăn CƠM

Lâm Thành gia cũng không ngờ, tất nhiên biết những người ngồi trên bàn bất mãn, ông vốn không định quản, nhưng trên bàn còn có cả người ngoài, nếu truyền ra, thanh danh của Lâm Song sẽ rất khó nghe. Ông đánh đánh chiếc đĩa đang không ngừng gấp thịt của Lâm Song, mặt trầm xuống.

Lâm Song vốn đang vui vẻ chọn thịt cho y và Đại Bàn ăn, trong bát hai người đều đầy có ngon, nhưng nhìn thấy một bàn nhiều người, Lâm Song lo y không cướp nhiều, lát nữa sẽ hết. Giờ bị a ma mình cản đĩa, y mất hứng bĩu môi, nói với Lâm Thành gia: “A ma, sao a ma lại không cho con gấp đồ ăn cho cháu ngoại a ma, a ma cũng không phải không biết nhà con một tháng cũng chưa chắc đã ăn được một bữa thịt, khó được cho cháu ngoại a ma ăn, a ma là a ma ma còn ngăn cản, a ma đúng là không thương cháu ngoại!”

Nói xong lại gấp một miếng thịt vào bát mình. Lâm Thành gia ghen hòng, ông thương ca nhi nhà mình gả không tốt, mới mặc kệ sự bất mãn của con trai con dâu, trong tối ngoài sáng trợ cấp cho y. Nhưng hôm nay là ngày bọn họ mời khách, Lâm Song như vậy khác gì tát vào mặt họ, họ mời khách lại khiến khách ăn đồ kém, mình ăn đồ ngon, nói ra khiến người khác chê cười khinh bỉ không biết dạy bảo.

Hơn nữa, ông còn để cho Lâm Song một miếng thịt lớn, cũng không phải không cho y ăn, chỉ là đừng ăn khó xem như vậy mà thôi. Lâm Thành gia không nói lại được, Lâm Tín gia, Lâm Chính gia coi như không thấy, hai người rất ăn ý gấp thịt còn lại cho những người khác.

Lâm Song thấy trên bàn không còn thịt, bây giờ mới yên tĩnh. Đại Bàn rõ ràng là chưa no, quán Lâm Song đòi thịt ăn, mà trong nồi đã mang hết lên cho những bàn trước nhà, chỉ còn lại một ít dưa chua và xương. Lâm Song thấy trong bát Đại Tráng, Tiểu Tráng còn mấy miếng thịt, tiến lên muốn gấp cho Đại Bàn.

Bọn Phương Trí Viễn được chia một bát thức ăn, bên trong khá nhiều thịt, cũng có thể là biết phẩm hạnh của Lâm Song, Lâm Tín gia đã dặn Đại Tráng, Tiểu Tráng từ sớm là ăn với Phương Trí Viễn, đỡ đến lúc ăn lại tranh cãi với Lâm Song.

Phương Trí Viễn cũng không quá thích thịt lợn, trái lại thích ăn xương và lòng nên chia hết thịt cho Đại Tráng và Tiểu Tráng. Hai đứa đều có thói quen để đồ ngon ăn cuối cùng, ăn xương và dưa trước, giờ mới khiến Lâm Song nhòm ngó. Có lẽ Đại Tráng biết Lâm Song thích cướp đồ của nó, đĩa của Lâm Song vừa thò tới, nó đã nhanh chóng lấy tay che bát.

Lâm Song thấy thế đành phải nói với Đại Tráng: “Đại Tráng, người xem trong bát người không phải còn thịt sao. Để để Đại Bàn của người còn chưa no, người cho để mấy miếng đi.”

Đại Tráng không muốn, Lâm Tín gia cũng không vui, nhưng nhiều người như vậy đang nhìn, anh cũng không thể nói không cho Lâm Song vài miếng thịt, vì thế, anh nói với Đại Tráng: “Đại Tráng, con cho để để Đại Bàn ăn miếng thịt.”

Đại Tráng không tình nguyện buông tay ra, đĩa của Lâm Song hạ xuống, ba miếng thịt của Đại Tráng đều bị gấp hết. Đại Tráng thấy trong bát không còn thịt, mặc kệ, ôm bát khóc, miệng nói: “Thịt của con hết rồi, thịt con để giành chưa ăn hết rồi. Con muốn thịt lợn, con muốn thịt lợn.”

Lâm Song gấp thịt cho Đại Bàn, Đại Bàn một ngụm nuốt sạch, miệng phình to. Đại Tráng thấy càng đau lòng, huhu khóc lớn. Lâm Tín không thể để con khóc trước mặt người khác, nhưng cũng không làm gì được Lâm Song, trong lòng cực kì tức giận, đỏ hết cả mắt, tiến lên đánh mông Đại Tráng mấy cái, trách mắng: “Không được khóc, mấy miếng thịt khóc cái gì, sao lại thiến cận như vậy.”

Lâm Tín gia tức phát điên, lần nào cũng thế, trục lợi của nhà anh thì cũng thôi, nhưng lại còn muốn cướp đồ của Đại Tráng, nhưng hán tử nhà mình sĩ diện, sợ nhất người khác nói mình keo kiệt khắt bạc, cha chồng ma ma cũng suốt ngày nói gia đình hòa thuận vạn sự hưng, nhần nhin là xong. Nhưng con trai của anh bị bắt nạt trước mặt anh, Lâm Tín gia có thể nhin được mới là lạ.

Lâm Song cũng xấu hổ, Lâm Thành gia vội vã can ngăn. Đại Tráng là ông nuôi lớn, lúc Lâm Song lấy thịt của Đại Tráng, Lâm Thành gia đã không vui. Cháu ngoại thân mấy cũng không bằng cháu nội, nhưng trước mặt bao nhiêu người, ông cũng khó nói. Đại Tráng vừa khóc, ông liền trách Lâm Song, chỉ có con y là bảo bối, con người khác là cọng cỏ, lấy một miếng thịt thì cũng thôi, đằng này lại không để cho Đại Tráng miếng nào. Nhà ông cũng chỉ lúc giết lợn mới ăn đồ ngon, bình thường cũng hiếm khi ăn thịt, Đại Tráng tất nhiên là không đồng ý.

Bây giờ cháu nội bị đánh trước mặt, Lâm Thành gia biết nhà thằng cả là đánh cho ông và Lâm Song nhìn. Trong lòng ông không vui, nhưng Lâm Song là ca nhi của ông, ông còn có thể nói gì. Hết thấy là tại ông, nhìn cháu nội khóc nức nở, trong lòng Lâm Thành gia cực kì khó chịu, lại không thể nói gì, ai bảo tất cả là do Lâm Song làm chứ.

Người trên bàn vội vàng khuyên nhủ Lâm Tín gia, một bữa cơm vui vẻ lại thành như vậy. Tiểu Tráng thấy thế, vội trộm chạy đến trước mặt Đại Tráng, thầm thì với nó: “Ca ca, đừng khóc, chỗ đệ còn có, lát nữa chúng ta cùng ăn.” Nói xong bối thịt giấu trong cơm ra cho Đại Tráng nhìn.

Đại Tráng khóc không ngừng lại được, đầu tiên là bị Lâm Song cướp thịt, sau đó lại bị a ma mình đánh mông, Đại Tráng vừa oan ức vừa phẫn hận, khóc nói: “Ta ghét cô phụ, ghét Đại Bàn. Lần nào đến cũng cướp đồ của ta, ta không muốn hán tới nhà ta, ta không muốn hán đến.”

Lâm Tín gia nghe mà xót xa, con trai của mình vì Lâm Song mà chịu bao nhiêu oan ức, tuy cha chồng và ma ma thương Đại Tráng nhưng cũng thích sĩ diện, Lâm Song nịnh nọt một chút, bao nhiêu đồ tốt trong nhà đều cho Lâm Song. Đại Tráng từ nhỏ đã nhìn thấy thế, sao có thể chịu được. Nhưng Đại Tráng trước mặt người khác nói trưởng bối như vậy lại không được, Lâm Tín gia tiến lên kéo Lâm Thành gia ra, dùng sức đánh mông Đại Tráng mấy cái, mắng: “Còn bé mà dám nói thế, không lễ phép gì hết, hôm nay không đánh con, con còn không biết trời cao đất rộng.” Lâm Thành gia nghe Đại Tráng nói mà ngẩn ngơ, không ngờ cháu nội lại ghét ca nhi của mình như vậy, thất thần một lát, Đại Tráng liền bị a ma đánh.

Lâm Thành gia vội vàng tách Lâm Tín gia và Đại Tráng ra, thấy Đại Tráng khóc đỏ cả mặt, liền nói với Lâm Chính gia: “Mau dẫn cháu đi rửa mặt, bị đánh như vậy cảm lạnh thì sao.”

Lâm Song bị mọi người nhìn đến xấu hổ, nhưng y vừa nghe cháu mình nói không muốn mình đến liền tức giận. Cha ma ruột của y còn sống mà cháu y dám đuổi y, Đại Tráng còn nhỏ như vậy nhất định là bị người lớn dạy, chỉ có ca ma y dạy, làm y phải mất mặt.

Y nói với a ma mình: “A ma, a ma nhìn đại ca ma xem, không phải chỉ gấp một miếng thịt sao, mà đã nói như vậy, a ma và cha còn sống, bọn họ đã không chấp nhận con, dùng miệng Đại Tráng để nói con đừng về nhà mẹ đẻ là việc ca ca, ca ma nên dạy con cái sao. A ma, a ma phải làm chủ cho con, không thì con sẽ bị bắt nạt chết.”

Nói xong liền khóc, lại như nghĩ ra cái gì, kéo Đại Bàn đánh mông mấy cái, miệng còn nói: “Cho thằng nhóc chết tiết mảy đòi ăn thịt, đây là thịt của Lâm gia, sao mảy có thể đòi được, người ta là bảo bối, mảy là cái gì chứ, còn không phải là cháu ngoại khác họ, còn dám tranh với cháu nội người ta. Muốn trách thì trách Triệu gia mảy nghèo, ngoại gia gia ruột, ma ma ruột mảy cũng chướng mắt mảy. Ta đúng là khổ! Gã cho nhà nghèo, ngay cả đứa cháu bảy tuổi cũng khinh ta, không cho ta về nhà mẹ đẻ.”

Lâm Thành gia trợn mắt há mồm nhìn tất cả. Người xung quanh đều quan hệ tốt với Lâm Thành gia, giờ thấy Lâm Song khí thế bức nhân như vậy, đây là muốn hủy thanh danh của Lâm gia và cả thanh danh của Đại Tráng sao. Phu lang nhà Lâm đại mở miệng nói: “Lâm Song, theo lý thì những lời này cũng không đến phiên người ngoài như ta nói, nhưng tính ra ta cũng là người nhìn người lớn lên, người dùng lương tâm của người nói xem, cha ma người đối với người như thế nào, ca ca, ca ma người đối với người như thế nào. Cháu người nói một câu vô tâm, nó bị cướp mất thịt ăn, tất nhiên là không vui, nói không muốn Đại Bàn đến, người lại nhất định nói nó không cho người về nhà mẹ đẻ, là muốn làm hồng thanh danh của nhà mẹ đẻ người hay muốn làm hồng thanh danh của cháu người. Người như vậy thật quá độc ác!”

Lâm Chính gia nghe, phản ứng đầu tiên chính là nhìn xem bên ngoài có người nghe được không, may mà giờ đã tan tiệc, người cũng về gần hết, dù sao bọn họ chuẩn bị bàn đợi hán tử ăn một lúc rồi mới bắt đầu ăn trong bếp, giờ chỉ còn vài người ở, Lâm Chính gia thấy họ uống nhiều, không chú ý bên này, vội vàng đóng cửa lại để tiếng ở đây không vang tới nhà chính.

Lúc này Lâm Tín gia cũng phục hồi tinh thần, Đại Tráng là mạng của anh, Lâm Song muốn hủy thanh danh của Đại Tráng đây mà. Nhìn Phương Trí Viễn ngồi cạnh, anh nghĩ đến việc Đại Tráng của mình bị hủy thanh danh đến không được đến tư thực như Phương Trí Viễn, trong mắt đầy tơ máu, nhìn Lâm Song giống như muốn ăn thịt người.

Đầu óc Lâm Thành gia không ngốc, chỉ là thói quen cưng chiều Lâm Song, dù sao nhà Lâm Song không tốt, ông làm a ma luôn nghĩ có thể giúp thì giúp, nhưng không bao gồm việc làm hỏng thanh danh của cháu nội ông. Ông làm phu lang lý chính nhiều năm như vậy, đầu óc nghĩ rõ ràng, tất nhiên có quyết đoán.

Trước mặt mọi người ông tiến lên tát Lâm Song hai cái, hai cái tát này làm cho người trong phòng đều ngây ngẩn. Lâm Song sinh ra yếu ớt, Lâm Thành gia nuôi y lớn như vậy, ngay cả ngón tay cũng chưa từng đánh, hôm nay lại bị a ma y tát hai cái, Lâm Song quên cả khóc, ngơ ngác nhìn a ma ý, trong mắt tràn đầy là không thể tin.

Lâm Thành gia nói với Lâm Song: “Hai cái tát này là ta và cha người đánh. Mấy năm nay chúng ta đối với người như thế nào, việc người gả cho Triệu gia là chúng ta làm chủ, nhưng nếu không phải người hết khóc lại xin, sao chúng ta có thể đáp ứng. Việc ai người ấy lo, ca nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi, người thế nào cũng không liên quan đến Lâm gia. Nhưng ta và cha người, các ca ca, ca ma người thương người. Bình thường giúp đỡ không nói làm gì, con la người mua như thế nào Ca người dù tức giận đến đâu cũng vẫn giúp người, nhưng người thì sao Người lớn như vậy còn cướp thịt của trẻ con, đúng là không biết xấu hổ, còn làm cho nó khóc. Lời nói lúc giận của một đứa bé thôi, người đã muốn hắt nước bẩn vào cháu người, ca người. Ca nhi như vậy, ta làm a ma cũng không muốn người trở về.”

Lâm Thành gia suy nghĩ cẩn thận, việc này chỉ có thể là Lâm Song sai, vu hãm cháu ông. Rõ ràng là việc nhỏ nhưng Lâm Song lại làm lớn, ông yêu thương ca nhi của mình, nhưng cháu nội là người đỉnh môn lập hộ. Lâm Song động vào Đại Tráng, thẳng cả và nhà nó chỉ sợ muốn ăn thịt người, y về sau đúng là không thể về nhà mẹ đẻ, không bằng ông giáo huấn một chút, để nhà thẳng cả xả giận, cũng làm chỗ dựa cho cháu nội.

Lâm Song lúc này là ngơ ngác thật sự, y không ngờ a ma của mình lại nói ra những lời như vậy. Vừa nãy y còn nghĩ khóc lóc om sòm để lấy lại công đạo cho mình, bây giờ thì cực kì kinh hãi. Y có thể sống tốt ở Triệu gia, ma ma nể mặt, trọng phụ yêu chiều chủ yếu là do hán tử có thể lấy đồ từ nhà mẹ đẻ về, đại huynh y là lý chính Lâm gia thôn, ca ma là ca nhi lý chính Triệu gia thôn, nhưng nếu những thứ này không có, vậy....

Lâm Song cũng không ngốc, y quen gây chuyện ở nhà mẹ đẻ là vì biết cha ma y thiên vị y, đại huynh y sĩ diện, y mới không biết sợ như vậy. Hôm nay, y kỳ thực muốn nhân cơ hội làm lớn chuyện, khiến a ma y cho y thêm nhiều thịt, cũng là có ý tứ đe dọa ca ma y, ai bảo ca ma y nặng mặt tha mày với y, còn suốt ngày lôi chuyện con la ra, y cũng rất tức giận, giờ bắt được thóp ca ma, tất nhiên là muốn trút.

Lâm Thành gia lại nói tiếp: “Giờ ta nói tại đây, người là một ca nhi đã gả ra ngoài, mỗi ngày lấy đồ của Lâm gia chúng ta, là do ca ma người tốt tính không so đo với người, người không biết cảm ơn thì thôi, lại không có chút thiện tâm nào với cháu người. Đại Bàn đoạt thịt của Đại Tráng, Đại Tráng không thích nó đến cũng là bình thường. Đừng nói một đứa bé như Đại Tráng, dù là người lớn như ta mà bị người khác đoạt đồ, tất nhiên cũng không thể vui vẻ với người đó. Cháu cả của người nói không sai tí nào, chỉ là do lòng người quá xấu xa.

Mọi người ở đây xem xem lời nói của ta có lý hay không. Đại Bàn họ Triệu, nhà ta họ Lâm, Triệu gia nhà nó có gia sản bạc triệu cũng không có quan hệ gì tới Lâm gia ta. Đồng dạng, Lâm gia ta một xu một cắc cũng không liên quan gì đến Triệu gia. Giống như người nói đây. Song, không thể vì người họ khác mà oan ức cháu nội ta. Song, nhớ kỹ, chúng ta cho người đồ vật là do tình cảm, chứ không phải là bổn phận. Lời này ta nói, nếu người mất hứng, không hài lòng thì đừng trở về nữa. Lâm gia không chịu nổi người gây chuyện như vậy.”

Lâm Song nóng nảy, vừa muốn nói, Lâm Thành gia đã dẫn Đại Tráng, Tiểu Tráng vào buồng trong, không thèm nhìn y. Lâm Tín gia và Lâm Thành gia cũng không để ý tới y, đứng cạnh nhìn tất cả sau đó im lặng làm việc.

Phương Trí Viễn thờ ơ lạnh nhạt, chỉ cảm thấy Lâm Song đúng là đột biến, đây là việc nhà của Lâm gia, tuy lúc Đại Tráng bị đánh hấn cũng đỡ, nhưng không thể khoe. Nhưng Phương Trí Viễn coi Đại Tráng như tiểu đệ, tiểu đệ của mình bị bắt nạt thì phải nghĩ cách trả thù.

Ai nha nha, ném đá giấu tay mới là vương đạo.

21. Chương 21: Giở Trò Xấu

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Lâm Thành gia dỗ Đại Tráng một lúc, cho nó cầm táo và lạc bình thường không nở ăn, còn hứa hẹn nhiều chuyện mới khiến Đại Tráng vui lên một chút. Tiểu Tráng cũng ngồi lên kháng, thèm thường nhìn táo và lạc trên tay Đại Tráng, Lâm Thành gia đành phải cắn răng cũng cho Tiểu Tráng một phần.

Bên ngoài đã bắt đầu dọn bàn, Lâm Thành gia cũng ra làm, Đại Tráng, Tiểu Tráng bị để lại trong phòng. Lúc Phương Trí Viễn đi vào, hai nhóc con đang vui vẻ bóc lạc ăn, Đại Tráng hoàn toàn không còn bộ dáng oan ức như vừa nãy. Phương Trí Viễn chỉ có thể cảm thán trẻ con mau khóc mau cười, hấn vốn đang định lấy hai trái quýt trong túi vải ra dỗ dành Đại Tráng.

Từ lúc có Đại Tráng Tiểu Tráng theo sau, hấn liền có thói quen cất một ít ăn vặt trong túi vải, rảnh rỗi lại đưa cho Đại Tráng, Tiểu Tráng mấy thứ. Thấy Đại Tráng không sao, Phương Trí Viễn yên tâm.

Có lẽ Đại Tráng cũng hiểu vừa nãy khóc rất xấu, tự tôn của trẻ con phát tác, thấy anh lớn như Phương Trí Viễn, trên mặt hơi ngượng ngùng, cúi đầu không nói gì. Phương Trí Viễn nhìn buồn cười, nghĩ đến việc Đại Tráng bị bắt nạt, trong lòng lại buồn bực, đúng là nhà nào cũng có vài người cực phẩm.

Hấn vẫn lấy ra hai trái quýt, cho Đại Tráng, Tiểu Tráng mỗi đứa một cái. Tiểu Tráng có ăn, cười cười với Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn phẩy Tiểu Tráng ra ngoài xem tình hình nhà trước. Tiểu Tráng cảm thấy mình được ủy thác trọng trách nên rất hưng phấn, tất nhiên nó cũng rất thông minh đưa quýt cho Đại Tráng cầm hộ, tránh việc Đại Bàn nhìn thấy lại cướp của nó.

Thấy Tiểu Tráng đi rồi, Phương Trí Viễn ngồi xuống bên người Đại Tráng, cười y hệt hồ ly, nói với Đại Tráng: “Đại Tráng, ngươi có muốn sau này không bao giờ bị Đại Bàn cướp đồ nữa không?”

Đại Tráng đúng là rất ghét Đại Bàn và Lâm Song, mỗi lần nó có thứ gì tốt, chỉ cần bị bọn họ nhìn thấy là thế nào cũng bị lấy đi bằng mọi cách, làm nó có thói quen trước khi bọn họ đến thì cất giấu hết những thứ tốt, tránh bị cướp mất. Bây giờ Phương Trí Viễn nói có cách có thể khiến Đại Bàn không thể cướp đồ của nó nữa, mắt nó sáng rực, đầy sùng bái nhìn Phương Trí Viễn, tò mò cực.

Phương Trí Viễn nhìn buồn cười, lại thấy mình rất xấu, có cảm giác như đang dạy hư trẻ con, nhưng vừa nghĩ đến những việc làm đáng ghét của Lâm Song, Phương Trí Viễn tự an ủi rằng việc dạy Đại Tráng cách bảo vệ mình hợp lý là việc tốt. Nghĩ như thế, Phương Trí Viễn thì thầm với Đại Tráng một lúc, ánh mắt Đại Tráng tràn đầy không hiểu.

Có lẽ là do bình thường Phương Trí Viễn làm việc rất đáng tin, Đại Tráng dù không hiểu, nhưng cũng quyết định làm như lời Phương Trí Viễn nói. Để Đại Tráng có thể làm đúng như kế hoạch, Phương Trí Viễn bỏ thêm mồi, nói với Đại Tráng: “Đại Tráng, không phải đệ muốn ăn bánh đậu đỏ sao, chỉ cần đệ làm theo lời ca, sau này Đại Bàn cũng không dám cướp đồ của đệ, ta còn cho đệ hai cái bánh đậu đỏ ăn.”

Phương Trí Viễn giơ ra hai ngón tay. Đại Tráng vừa nghĩ đến bánh đậu đỏ mềm mềm ngọt ngào, chảy nước miếng, lại nghĩ sau này Đại Bân không thể cướp đồ của mình, lập tức ý chí chiến đấu bị kích phát, cam đoan nhiều lần với Phương Trí Viễn rằng nhất định sẽ làm tốt.

Phương Trí Viễn vừa lòng gật đầu, hẳn tin tưởng có những người phải cho chút giáo huấn mới biết được thế giới không phải chuyển động xung quanh y.

Tan tiệc, lần đầu tiên Lâm Song đi tay không về nhà. Kỳ thật, thịt đã chia xong từ lâu, nhưng Lâm Song đến muộn, còn có tâm tư hám lợi thường bảo Lâm Thành gia cắt thịt cho nhà y, nhưng hôm nay Lâm Thành gia vừa nói như thế, cũng sẽ không tự vả mình mà đưa thịt cho Lâm Song. Lâm Tín gia và Lâm Chính gia càng không nói nữa lời, tất nhiên Lâm Song phải về tay không.

Trên đường về Triệu gia thôn, Triệu Cần đánh la, nặng mặt, vừa mới biết ca nhi của mình không lấy được thịt từ Lâm gia. Hắn chưa bao giờ quản việc Lâm Song làm ở Lâm gia, dù sao hắn biết Lâm Song không để nhà hắn chịu thiệt là được. Hắn là hán tử, nếu ra mặt có lẽ Lâm gia còn không vui, nhưng Lâm Song là người nhà Lâm gia, y làm gì cũng là chuyện của Lâm gia, tóm lại nhà hắn có lợi là được.

Cho nên, hắn đến Lâm gia luôn rất thoải mái, không lấy không sao, dù sao cũng còn có Lâm Song. Nhưng hôm nay, Lâm Song thế nhưng không cầm được tí thịt nào, nhà hắn đã bán cả hai con lợn, giờ còn chờ thịt về nấu ăn tết, giờ là cuối năm, nhà ai bán thịt mà không đắt.

Triệu Cần nghĩ thế, oán giận Lâm Song, nói: “Lâm Song, người nói người xem, sao lại gây chuyện với đại ca ma người. Cha hắn là lý chính thôn ta, nếu làm khó dễ ta thì làm thế nào. Nhịn hắn một chút là được, giờ thì tốt rồi, một quán thịt cũng không có, giờ lại mất một số tiền, a ma sẽ không vui.”

Lâm Song thấy sắc mặt Triệu Cần khó coi, vừa tức giận, trong lòng cũng mất hứng, y ở nhà chồng tự do quen, liền quát tháo Triệu Cần: “Người để cái mặt người chết cho ai xem Không lấy được thịt thì sao, sao người không nghĩ lại ngày xưa lúc thành thân, người nói với ta thế nào Chờ đệ đệ người cưới ca nhi liền phân gia, người còn nói người có thể tìm việc ở trấn trên, cam đoan không làm ta sống khổ. Nhưng giờ thì sao, a ma người mỗi ngày thiên vị con út, hai thằng con nhà đệ người ăn không ít hơn Đại Bân, lần nào ta lấy đồ từ nhà mẹ để không phải chia cho chúng nó hơn một nửa”

Triệu Cần nặng mặt, nói với Lâm Song: “Tự đứng tự lành người nói a ma và đệ đệ ta làm gì”

Lâm Song càng tức giận, lớn tiếng nói: “Sao nào, ta không thể nói sao A ma người cho rằng mỗi ngày đồ ta nên cho ta là đứa ngốc chắc. Năm đó cho nhà ta ba quan tiền làm sính lễ, nhưng lại cho thằng hai năm quán tiền. Còn có, con la này mua bằng tiền nhà mẹ để ta, vì nó mà ta bị ca ca, ca ma lườm nguýt bao nhiêu lần, nhưng a ma người nói hay lắm, nói là của hai nhà. Hừ, may mà lúc mua la ta viết tên ta, không thì đúng là ngu ngốc làm áo cưới cho người. Bàn xong phân gia cũng chả động đậy gì, mỗi lần ta lấy đồ từ nhà mẹ để về, nhà thằng hai đều chiếm phần nhiều. Người đừng có mà giả ngốc với ta, nếu người có bản lĩnh, ta còn cần mỗi ngày đến nhà mẹ để để ca ma lườm nguýt sao”

Triệu Cần bị Lâm Song nói thế, mặt đỏ lên, nhưng nghĩ đến tình huống trong nhà, hắn lại không thể phản bác Lâm Song, lại nghĩ đến tiền tài của nhà đều trong tay Lâm Song, còn cả nhà mẹ đẻ y, Triệu Cần liền bẹp dí, lấy lòng Lâm Song: “Song à, ta biết đệ vất vả vì ta, nhưng kia là a ma và đệ đệ ta, đệ tha thứ một chút. Cũng tại cuối năm cái gì cũng đắt, thịt càng đắt, nếu không có thịt mang về, thức ăn tết nấu sao được, chẳng lẽ phải đi mua thịt, nếu thế a ma sẽ mất hứng.”

Lâm Song thấy Triệu Cần chịu thua, cũng không nói gì nữa. Nhưng nghe thấy cũng đúng, a ma y năm nào cũng để cho y hơn mười cân thịt, như vậy tết có thể tiết kiệm không ít tiền. Nhưng năm nay nếu phải thực sự đi mua thịt thì y đúng là tiếc đứt ruột. Lâm Song hiểu a ma mình, tuy hôm nay nói y những lời nghiêm khắc như vậy nhưng trong lòng vẫn thương y. Đợi mấy ngày, a ma y hết giận, y đến nịnh nọt mấy câu thì thịt kia còn không phải của nhà y sao.

Nghĩ như thế, y tức giận nói với Triệu Cần: “Phiền cái gì, không phải chỉ là thịt sao, a ma ta thương ta người cũng không phải không biết. Lần này có ca ma ta nhìn, ông khó nói, chờ mấy ngày nữa ta lại tới đồ ngọt, a ma ta chẳng lẽ còn không cho.”

Triệu Cần ngẫm cũng đúng, hai cụ Lâm Thành đều rất cưng Lâm Song, dù chuyện con la trước đây bị bọn họ biết, cũng chỉ là mắng Lâm Song, không nói mình nửa câu. Việc hôm nay cũng không lớn, chỉ là họ đang

nổi nóng, chờ thêm mấy ngày, Lâm Song tới cửa còn không dễ như trở bàn tay.

Mà Phương gia đang chuẩn bị cùng Lâm gia hấp bánh bao chung. Trước đây đều có Lâm a ma và Phương Thăng về giúp đỡ, bánh bao đều làm tốt, nhưng giờ Phương gia chỉ còn hai cậu cháu anh, nấu ăn Phương Trí Viễn còn có thể đỡ phần nào, nhưng hấp bánh bao thì hẳn cũng chịu thua. Một khối tiền mua một cái bánh bao to, ở hiện đại hẳn muốn ăn bao nhiêu thì ăn bằng đó, đâu cần tự làm, cho nên hẳn không hề biết làm như thế nào.

Phương Tăng chuẩn bị năm cân bột mì, năm cân bột ngô, đủ cho hai cậu cháu ăn. Hai người thích ăn thịt nên lần này một nửa bánh đều bao nhân thịt, còn có cả củ cải chua, nghĩ nếu có trẻ con đến nhà lại thêm cả nhân táo đỏ, đậu xanh.

Phương Trí Viễn còn nghĩ đến cách làm bánh bao nước, hôm qua hẳn và Phương Tăng ăn xong tiệc ở Lâm gia về, Lâm gia cho hai mươi cân thịt, cũng coi như là trả số thịt lợn đen lần trước. Hẳn lấy thịt để lọc bì, còn dặn cữu cữu hẳn lấy bì ở Lâm gia, để vào nồi lớn nấu một buổi chiều lại vùi cả một đêm.

Trời lạnh, chỉ vài canh giờ bì lợn đã đông lạnh. Phương Trí Viễn chỉ biết là đem bì này cắt thành miếng nhỏ làm nhân bánh bao sẽ có thể làm ra vị bánh bao nước.

Tuy Phương Tăng chưa từng thấy cách làm này, nhưng anh cũng biết cháu ngoại anh là người có chủ ý, hơn nữa bì lợn cũng chẳng phải thứ quý hiếm gì, tất nhiên là mặc hẳn. Phương Trí Viễn nhân lúc mấy người Lâm Thành gia chưa tới, cắt bì lợn đông lạnh thành miếng nhỏ, trong lòng hẳn có ý tưởng, nếu có thể thì hy vọng có thể dùng cách làm bánh này bán lấy vài đồng tiền.

Mà khác thường là Lâm Thành gia và Lâm Chính gia lại đến muộn hơn bình thường, dưới mắt đều có quầng thâm, có vẻ rất mệt mỏi. Trong lòng Phương Trí Viễn nghĩ chắc là Đại Tráng đã làm theo lời hẳn. Phương Tăng thấy, cũng thấy có chút không đúng, nhưng hẳn là hẳn tử cũng không tiện hỏi hai người.

Thấy Đại Tráng, Tiểu Tráng không tới, anh hỏi Lâm Thành gia: “Cữu ma, sao Đại Tráng, Tiểu Tráng không tới Hai thằng nhóc này thấy đồ ngon là không nhắc nổi chân, nhất là Đại Tráng, cháu còn nhớ năm ngoái nó vội ăn bánh bao mà bỏng cả miệng, nổi cả mụn nước.” Vừa nói, nghĩ đến bộ dáng lúc ấy của Đại Tráng, Phương Tăng bật cười.

Lâm Thành gia và Lâm Chính gia nghe anh nhắc đến Đại Tráng, mặt cũng có vẻ mất tự nhiên, hơi hơi có chút mệt mỏi. Phương Tăng cũng không phải người không có mắt, tất nhiên là không hỏi nữa.

Mọi người bắt đầu làm bánh bao. Phương Tăng nhào bột, Lâm Thành gia và Lâm Chính gia phụ trách làm bánh. Bọn họ hình như có tâm sự, Phương Trí Viễn nói cho thêm vài miếng bì lợn đông họ cũng không nói gì. Vội vàng bận rộn làm xong bánh, Lâm Chính gia xin lỗi Phương Tăng, về nhà trước. Lâm Thành gia cũng không yên lòng, Phương Tăng thấy bèn nói: “Cữu ma, bánh bao này trước kia cháu đã từng hấp giúp a ma cháu, cháu biết làm. Sắc mặt cữu ma không được tốt, cữu ma về nghỉ trước đi, ở đây có chúng cháu là được rồi.”

Lâm Thành gia nghĩ cũng đúng, làm đã xong hết chỉ cần hấp là được. Ông khách khí với Phương Tăng vài câu, sau đó vội vàng đi về.

Chờ hấp xong bánh, Phương Tăng nghĩ nghĩ bảo Phương Trí Viễn lấy mười cái bánh bao nhân thịt, mười cái bánh bao nhân chay đưa đến hai nhà Lâm Tín, Lâm Chính, mỗi nhà năm cái mỗi loại. Phương Trí Viễn cũng muốn biết phương pháp của hẳn thế nào, lấy hai miếng bánh đậu đỏ từ trong phòng ra, gói giấy dầu, cầm bánh bao thịt nóng hồi vừa ăn vừa đến nhà Lâm Tín.

Lúc hẳn đến, Lâm Thành gia đang ngồi trong phòng tắm lau nước mắt. Hôm qua, nửa đêm Đại Tráng bừng tỉnh, lớn tiếng hô: “Đừng đánh con!” “Đại Bân không được cướp đồ của ta!” Nói mớ mấy câu, làm hai người bọn họ và hai người nhà thằng cả tỉnh dậy. Ông vốn muốn giấu chuyện ban ngày, nhưng Đại Tráng như vậy, Lâm Tín gia liền không chịu nổi, ngay lúc đó liền khóc lên, chỉ thẳng vào mặt con cả nhà ông mà nói: “Người xem đi. Người một hẳn tử trưởng thành mà ngay cả con trai mình cũng không bảo vệ được, trong Lâm gia người bị người họ khác bắt nạt, khiến nó nửa đêm sợ thành như vậy. Lâm Song đối với chúng ta như thế nào ta cũng nhận, nhưng Đại Tráng là nội giống nhà Lâm gia người, người xem đi, bị bắt nạt thành như vậy. Mấy năm nay Đại Tráng nào còn thứ gì tốt, ngay cả đồ bên nhà ngoại cho nó cũng thành của Lâm Song. Ngày như vậy ta chịu đủ rồi.”

Nói xong, chạy vào trong phòng. Lâm Tín ngồi trên đất ôm đầu, Lâm Thành không thốt được nửa câu, phụ lang thẳng cả là cố ý nói cho bọn họ nghe. Hai ông già bọn họ làm cho cháu nội của chính mình, con trai của chính mình bị oan ức. Lâm Thành gia cũng không dám gọi Đại Tráng, Lâm Tín gia thì ngồi coi Đại Tráng cả đêm.

Hôm sau, Lâm Tín gia liền mang Đại Tráng về nhà mẹ đẻ. Lâm Tín cản cũng không cản nổi, Lâm Tín gia chỉ nói một câu: “Mang Đại Tráng về nhà ngoại nó, không có ai cướp đồ của nó, ta cũng không cần vì mặt mũi người khác mà đánh con của chính mình.”

Nhìn Đại Tráng yếu ớt giãy giụa, lời nói Lâm Thành gia bị ghen ở trong họng, Lâm Thành lại càng không tiện nói. Dù sao nhiều năm như vậy Lâm Tín gia đều hiếu thuận bọn họ, xử sự làm người đều không thể chê, bây giờ chọc giận Lâm Tín gia, nếu ông mở miệng Lâm Tín gia nhất định sẽ ở lại, nhưng chính mình cũng không thể mở mồm nói câu nào.

Phương Trí Viễn không thấy Đại Tráng, hẳn vừa nghĩ đã hiểu, chắc là a ma Đại Tráng dẫn nó về nhà mẹ đẻ. Không ngờ a ma Đại Tráng lại hiệu suất như vậy, chỉ sợ giờ chuyện xảy ra, sau này đối với Lâm Song, hai cụ Lâm Thành cũng không dám ba phải như vậy, Lâm Tín cũng sẽ càng ngày càng thất vọng về Lâm Song.

Tuy rằng lợi dụng lòng yêu con của người nhà Đại Tráng nhưng Phương Trí Viễn không hối hận. Vốn một số việc, một vài người luôn quen mùi, Lâm Song chính là kiểu người đó. Nếu như trước đây, qua không bao lâu Lâm Song lại có thể không sợ hãi mà ở Lâm gia tác uy tác phúc, không bằng trực tiếp lợi dụng lần này đâm vào điểm máu chốt của Lâm gia, làm ngơ Lâm Song, cũng khiến Lâm Tín cẩn thận mà nhìn lại phụ lang và con trai của chính mình bị oan khuất như thế nào.

Đưa bánh bao cho Lâm Chính gia, Phương Trí Viễn thuận tay đưa bánh đậu đỏ cho Tiểu Tráng. Tuy đã hứa với Đại Tráng, nhưng thế giới này có từ gọi là không gặp thời, nghĩ đến bộ dạng ảo não của Đại Tráng lúc biết chuyện, Phương Trí Viễn liền cảm thấy vui vẻ gấp bội.

22. Chương 22: Gặp

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Bánh bao nước Phương Trí Viễn dùng thịt đông làm rất ngon, tuy da bánh không mỏng như ở hiện đại, nhưng ăn cũng ngon như nhau. Phương Tăng ăn một lúc năm cái, hô to ăn ngon, cơm trưa liền dùng bánh bao giải quyết. Ban đêm, Phương Trí Viễn dùng dầu thực vật chiên bánh bao nguội, lại rắc thêm vừng, hương vị cực ngon.

Ăn kèm với cải trắng nấu, hai cậu cháu căng bụng. Trong lòng Phương Trí Viễn có tính toán, bèn hỏi thử Phương Tăng: “Cứu cứu, cứu có thấy bánh bao cho thịt lợn đông ăn ngon hơn nhiều không Nếu bán thì không biết có người mua không”

Phương Tăng bán đồ ăn hai lần, đã có được một ít suy nghĩ buôn bán, anh nghĩ thứ này hẳn là có thể bán, nhưng bánh bao là thứ dễ ăn no, vừa dùng bột mì vừa có cả thịt như vậy dù bán cũng không lãi là bao, bọn họ lại không biết làm bánh bao, chỉ sợ một chết một sống cũng chỉ kiếm được tiền bốc xấp.

Vừa nghĩ như thế, anh liền nói ra với Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn cũng không định tự làm bán, hẳn muốn làm bánh bao nước nhỏ hơn, tinh xảo hơn, sau đó trực tiếp bán cách làm cho chương quỳ Trần. Dù sao chương quỳ Trần có tư lâu lớn nhất trấn trên, điểm tâm như vậy cũng rất hấp dẫn, ăn ngon, mấy người khách đến chỗ ông ăn cơm cũng không tiếc mấy đồng tiền ăn bánh bao.

Phương Trí Viễn biết việc này còn phải nhờ cứu cứu hẳn ra mặt, cũng không giấu diếm, nói với cứu cứu hẳn: “Cứu cứu, cứu xem, chúng ta làm bánh bao thịt lợn đông này tinh xảo hơn, để chương quỳ Trần bán. Thứ này ăn cũng ngon, người ta đến kia ăn bữa cơm phải tính bằng bạc, ai còn để ý ăn mấy cái bánh bao hơi đắt hơn chút. Chương quỳ Trần giúp chúng ta rất nhiều, để ông ấy thêm sinh ý kiếm chút tiền cũng tốt.”

Phương Tăng ngẫm nghĩ, cười nói với Phương Trí Viễn: “Nhóc con tinh ranh con, không biết giống ai. Chương quỳ Trần là người trượng nghĩa, ông ấy sao có thể lấy không của chúng ta. Nói đến nói đi cũng là do con động tâm muốn kiếm tiền. Còn dám lừa gạt cừu cừu, đúng là một con hồ ly con.”

Phương Trí Viễn cũng không xấu hổ, thoải mái nói: “Cừu cừu, cừu nói thật xem thứ này ăn có ngon không, có thể bán được tiền không. Con với chương quỳ Trần là đôi bên cùng có lợi, hợp nhất ích lợi. Không thể nói như con đi trục lợi được, nếu ông ấy không phải quen thân với cừu, chưa chắc con đã tìm ông ấy cùng phát tài đâu nha.”

Phương Tăng nhìn cháu ngoại vênh mặt, búng trán hần, cười mắng: “Còn dám mạnh miệng với cừu cừu con hả, đúng là nhóc con xấu xa. Nhưng cừu cừu nghĩ cũng đúng, chúng ta cũng không đề cập đến tiền bạc, để xem chương quỳ Trần nói sao đã. Cừu thấy thứ này chắc cũng có thể được ít bạc, bánh bao ở trên trên cừu cũng ăn rồi, đúng là không ngon như con làm.”

Hai cậu cháu bàn bạc, quyết định ngày mai mang theo thịt lợn đông đến chỗ chương quỳ Trần để ông làm thử một xúng bánh bao xem thế nào. Phương Tăng vốn định mang bánh bao của nhà mình đi, nhưng bị Phương Trí Viễn phủ quyết. Mất thấy mới là thật, hơn nữa bánh bao trong nhà quá lớn, không phù hợp yêu cầu của hần, không được mang tới làm hình tượng bánh bao nước của hần.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn đánh xe la lên trấn trên.

Lần trước Phương Trí Viễn lên trấn trên, trong lòng có chuyện phải lo, cũng chưa cẩn thận ngắm nghía, giờ nhân nhả tất nhiên là phải chăm chú xem phong cảnh cổ kính của trấn trên. Phương Tăng sợ xe la đi nhanh sẽ làm Phương Trí Viễn lạnh nên đi cũng chậm, để Phương Trí Viễn có thể cẩn thận cảnh tượng trên đường. Hần tử mặc áo bông dày, ca nhi mang khăn trùm đầu, trẻ con đội mũ đầu hổ vọi vàng đi trên đường, hần tử phần lớn đeo gùi trên lưng.

Phương Trí Viễn cảm thấy rất thú vị, nhìn nhìn, thế mà hần nhìn thấy một người quen.

Hôm qua Lưu Trang lên núi cùng đại thúc Lưu gia săn được không ít con mồi. Ma ma cậu từ trước tới nay đều không cho cậu lên núi săn thú, vậy nhưng trời lạnh, ma ma cậu bị cảm, mấy ngày nay hay ho khan, cậu muốn săn ít con mồi bán lấy tiền mua thuốc cho ma ma uống. Cậu biết, với tính tình của ma ma cậu thì nhất định không chịu tiêu tiền mua thuốc, không bằng cậu đi mua mang về.

Phương Trí Viễn từ xa đã nhìn thấy gùi trên lưng Lưu Trang, tay cậu còn cầm một cái bao, trời lạnh như vậy, cậu thở ra từng đoàn khói trắng. Lại gần nhìn, mặt và tay Lưu Trang đều đông lạnh, hơi sưng đỏ. Phương Trí Viễn nói với Phương Tăng: “Cừu cừu, con nhìn thấy cháu nội của Lưu a ma nấu cơm cho nhà mình, hình như cũng là lên trấn trên, trời lạnh như vậy, chúng ta chở hần một đoạn đi.”

Phương Tăng cũng là hần tử hào sảng, sư huynh anh còn cố ý dặn dò anh để ý chăm sóc ông cháu Lưu a ma, lần này gặp tất nhiên phải đi cùng nhau. Phương Trí Viễn thấy cừu cừu hần đáp ứng bèn gọi Lưu Trang: “Lưu Trang, Lưu Trang!”

Lưu Trang nghe thấy tên mình, quay lại thì thấy Phương Trí Viễn trên xe la. Cậu hơi giật mình, không ngờ có thể gặp Phương Trí Viễn ở đây. Cậu dừng lại, chào hỏi Phương Tăng: “Chào Phương đại thúc!”

Phương Trí Viễn cười nói: “Lưu Trang, ngươi lên trấn trên hả Đúng lúc ta và cừu cừu cũng lên trấn trên, ngươi lên đây, chúng ta cùng đi. Ngươi mang theo nhiều đồ như vậy, nếu đi bộ thì mất thời gian lắm.”

Phương Tăng cũng trợ trận: “Đúng thế, ca nhi Lưu gia, cháu lên ngồi đi, đến chỗ nào trấn trên, thúc tiện đường chở cháu luôn.”

Lưu Trang không thích nhờ vả người khác, hơn nữa lần trước Phương Trí Viễn và Phương Tăng cho cậu và ma ma nhiều thứ như vậy, cậu vốn ngượng ngùng, sao có thể ngồi xe nhà hai người, bèn lắc đầu, từ chối khéo.

Phương Trí Viễn thấy thế liền xuống xe, không nói hai lời, cầm bao của Lưu Trang bỏ lên xe, sau đó vừa lôi vừa kéo Lưu Trang lên luôn. Phương Tăng nhìn buồn cười, nghĩ may mà hai đứa chưa lớn, nếu không cháu ngoại anh làm thế khác gì lưu manh trên chợ con nhà lành.

Lưu Trang và Phương Trí Viễn song song ngồi trên xe, Phương Trí Viễn không có việc gì liền hỏi: “Lưu Trang, người lên trần trên làm gì thế Trời lạnh như thế nằm trong nhà là thích nhất, nếu không rất dễ cảm lạnh.”

Lưu Trang chỉ chỉ bao và gùi, thản nhiên nói: “Hôm qua đi cùng đại thúc Lưu gia bắt được thỏ và gà rừng, còn có cả một con hươu sao nhỏ, bèn muốn nhân cuối năm bán được giá nên bán. Ma ma ta mấy hôm nay ho khan, ta muốn mua ít thuốc cho ông uống.”

Lúc này Phương Trí Viễn mới phát hiện trong túi có một con hươu sao nhỏ bị trói gô, còn trong gùi là thỏ và gà rừng đã chết. Hắn không ngờ Lưu Trang còn nhỏ tuổi như vậy mà bắt được nhiều con mỗi thế, giờ ngón tay cái với Lưu Trang, nói: “Người giỏi quá!”

Lưu Trang vốn rất có hảo cảm với Phương Trí Viễn, bình thường cậu không hay nói chuyện với người ngoài, vậy mà lần này bất tri bất giác lại nói ra việc mình muốn mua thuốc cho ma ma. Thấy Phương Trí Viễn không giả bộ cũng không hề khinh thường mà còn khen mình, không hiểu sao Lưu Trang thấy hơi ngại ngùng.

Phương Tăng cũng nghe được Lưu Trang nói, anh nghĩ nghĩ, hỏi: “Ca nhi Lưu gia, cháu muốn bán cho nhà nào?”

Phương Tăng cũng là thợ săn, nghĩ cô nhi ông góa khó khăn, sợ con mời Lưu Trang cố gắng đánh về lại bị bán lỗ, bèn muốn giúp đỡ một ít.

Lưu Trang cũng sửng sốt, con mời trước kia của cậu đều nhờ đại thúc Lưu gia bán hộ, nhưng lần này đại thúc còn bận việc thành thân cho con trai, Lưu Trang cũng không muốn nhờ vả nên muốn tự lên trần trên bán lấy tiền ăn tết. Giờ Phương Tăng hỏi như vậy, cậu cũng không biết trả lời như thế nào.

Phương Tăng thấy thế liền biết Lưu Trang cũng là lạ nước lạ cái, không biết bán như thế nào, bán cho ai. Nếu sư huynh đã nhờ mình chăm sóc, lại gặp nhau vậy thì giúp một lần. Nghĩ thế, Phương Tăng nói với Lưu Trang: “Vậy thì, thúc giờ phải tới tửu lâu lớn nhất trần trên, chưởng quầy ở đó quen biết với thúc, cháu bán đồ cho ông ấy có thể được giá cao.”

Phương Trí Viễn cũng nói: “Đúng thế, Lưu Trang, nếu người mà bán cho tiệm thịt thì mấy người đó trả thấp lắm, đều trả theo giá của thịt nạc, mà đến tửu lâu, giờ đang cuối năm, thế nào cũng phải được thêm mấy chục đồng. Tiền nhiều hơn người cũng có thể mua thêm cho ma ma vài thứ.”

Lưu Trang nghĩ thấy cũng đúng, cảm ơn Phương Tăng: “Vậy đành làm phiền Phương đại thúc!”

Phương Tăng vội vàng nói không cần cảm ơn, đánh xe đến chỗ chưởng quầy Trần. Phương Trí Viễn và Lưu Trang ngồi trên xe nói chuyện, đồng thời Phương Trí Viễn còn nói biện pháp chữa ho khan mà mình biết cho Lưu Trang, để cậu làm thử cho ma ma.

Chưởng quầy Trần đang tính sổ, thấy Phương Tăng dẫn theo hai thiếu niên đi vào, vội vàng ra đón. Phương Tăng giới thiệu Lưu Trang cho chưởng quầy Trần trước. Chưởng quầy Trần nhìn con mời, thấy khá tốt, trả theo giá trả Phương Tăng, cũng nói với Lưu Trang là sau này nếu có con mời cứ trực tiếp mang đến tửu lâu cho ông, ông sẽ trả giá cao.

Lưu Trang nghe thế rất cao hứng, liền tục nói cảm ơn Phương Tăng và chưởng quầy Trần. Thấy Phương Tăng và chưởng quầy Trần muốn nói chuyện, Lưu Trang hiểu chuyện đi ra, nhưng bị Phương Trí Viễn ngăn lại, dặn Lưu Trang mua xong đồ thì đến tửu lâu tập hợp, cùng hắn về. Lưu Trang không từ chối được, đồng ý.

Mà Phương Tăng thì nói với chưởng quầy Trần chuyện thịt đông và bánh bao nước. Chưởng quầy Trần cảm thấy rất hứng thú, đồ chua và kim chi của Phương Tăng là món rau bán khá đắt hàng ở tửu lâu, chưởng quầy Trần thấy bánh bao nước không tồi, nhưng vẫn bảo đầu bếp dùng thịt đông làm theo cách Phương Trí Viễn nói xem thế nào.

Phương Trí Viễn còn hữu tình cung cấp cách chiên bánh bao da dày, để đầu bếp cũng làm luôn. Đầu bếp của chưởng quầy Trần tất nhiên là có tay nghề phi phàm, bánh bao làm ra khéo léo đáng yêu, chưởng quầy Trần nhìn cũng rất muốn ăn. Phương Trí Viễn nói: “Trần đại thúc, thúc phải nhân lúc nóng ăn mới ngon, xé da hút nước trước, sau đó mới ăn da ăn nhân.”

Chưởng quầy Trần ăn thử một cái, rất vừa lòng. Ông không phải người keo kiệt, trực tiếp trả Phương Tăng mười lượng bạc, nói nếu lần sau làm được thứ gì tốt nhất định phải mang cho ông xem, lại cho Phương Trí Viễn một cái đùi vịt quay, còn gói một con vịt quay và một bao điểm tâm đưa cho Phương Trí Viễn.

Lúc này Lưu Trang cũng đã đến, từ chối lời mời ăn cơm nhiệt tình của chưởng quầy Trần, Phương Tăng dẫn Lưu Trang và Phương Trí Viễn đi về. Trong nhà không thiếu gì nên cũng không cần mua thêm. Phương Tăng vốn định mua cho Phương Trí Viễn ít đồ ăn vặt, nhưng có đồ chưởng quầy Trần cho nên Phương Trí Viễn cũng không để anh đi mua.

Lưu Trang mua vài thứ, đều để trong gùi. Đợi lúc ngồi lên xe la, cậu lấy một ghim hồ lô đường và một gói điểm tâm từ trong gùi ra, đưa cho Phương Trí Viễn, rõ ràng là muốn cảm ơn sự giúp đỡ của Phương Tăng và Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn oán niệm nhìn ghim hồ lô đường, hẳn rõ ràng rất thành thực, ổn trọng, vì sao Lưu Trang lại mua đồ dễ trẻ con để cho hẳn Chẳng lẽ trong mắt Lưu Trang hình tượng của hẳn ngây thơ như vậy Bị một đứa bé vốn nhỏ hơn mình mười tuổi coi là trẻ con đúng là rất bi đát.

Lưu Trang thấy Phương Trí Viễn nhìn chằm chằm ghim hồ lô đường, nghĩ hẳn muốn ăn nhưng ngại xấu hổ không dám ăn trước mặt cậu, liền cười nói: “Phương Trí Viễn, người đói rồi phải không Ăn một ít hồ lô đường lót dạ đi.”

Phương Trí Viễn càng , hẳn hơi oán niệm việc Lưu Trang lý giải sai y tứ của hẳn, vội vàng nói: “Thật ra ta cũng không thích ăn hồ lô đường, người ăn đi. Điểm tâm thì ta lấy, ta cũng có một hộp điểm tâm, người mang về cho ma ma người nếm thử đi.” Thấy Lưu Trang muốn từ chối, Phương Trí Viễn nói: “Nếu người không nhận, ta cũng không nhận. Hơn nữa, chúng ta không phải bạn bè sao Bạn tốt tất nhiên phải chia sẻ đồ ngon cho nhau.”

Lúc này Lưu Trang mới nhận. Cậu thấy Phương Trí Viễn nói không thích ăn hồ lô đường, tưởng hẳn viện cớ, vì trước đây cậu nhìn thấy người khác ăn đồ ngon cũng rất muốn, nhưng cậu biết ma ma không có nhiều tiền nên thường nói dối là mình không thích, nhưng mỗi lần như vậy, ma ma sẽ nói ông thích ăn thứ đó, sau đó mua về chỉ ăn một ít, còn lại để cho cậu ăn.

Vừa nghĩ thế, Lưu Trang cười cười với Phương Trí Viễn, cũng tự trách bản thân sơ ý, chỉ nghĩ đến việc tiết kiệm, chỉ mua một ghim cho Phương Trí Viễn, nhưng Phương Trí Viễn cũng không phải người có tính ăn mảnh, là do cậu suy xét không chu toàn.

Cậu dùng giấy dầu gói kín hồ lô đường, nhét vào gùi của Phương Trí Viễn, ý là để Phương Trí Viễn mang về nhà ăn. Phương Trí Viễn không muốn, nhưng cũng biết tính tình của Lưu Trang, ngầm nghĩ liền lặng lẽ để đùi vịt quay mà chưởng quầy Trần cho vào gùi của cậu.

Phương Trí Viễn thấy trong tay Lưu Trang có cuộn vải, màu sắc hơi già dặn, nói: “Lưu Trang, người thật hiếu thảo, mua vải làm áo cho ma ma người mặc, ma ma người chắc chắn sẽ cao hứng.”

Tại Lưu Trang hồng hồng, nói với Phương Trí Viễn: “Ma ma không nỡ tiêu tiền cho mình, quần áo mặc năm này qua năm khác, đã lâu chưa có đồ mới, nhân dịp lần này kiếm được ít tiền, mua vải cho ma ma, ta tự làm cho ông một bộ quần áo bông.”

Phương Trí Viễn nghĩ lại hình thức quần áo, nêu ý kiến với cậu: “Người có thể cho thêm ít lông mềm của gà vịt vào trong quần áo, làm như vậy ấm lắm. Cũng có thể khâu thêm da vào cổ áo hay tay áo, như vậy chắc chắn rất đẹp.”

Lưu Trang thấy không tồi, định làm thử xem.

Phương Tăng nghe buồn cười, cháu ngoại anh ngay cả kim cũng chưa cầm, còn dám dạy người khác, đúng là nhóc con mạnh miệng, cũng chỉ có Lưu Trang mới tin hẳn.

23. Chương 23: Đánh Trả

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Phương Tăng đưa Lưu Trang đến cửa Lưu gia thôn thì cho Lưu Trang xuống xe. Phương Trí Viễn tạm biệt Lưu Trang xong, hai cậu cháu bèn trở về. Đứng ở cửa thôn, Lưu Trang nhìn xe của Phương Tăng dần dần đi xa, trong lòng ấm áp.

Cậu đeo gùi, đi về phía nhà mình, nhà cậu ở phía tây thôn, ba phòng tường bùn thêm một cái sân lớn, tuy nhìn qua hơi cũ, nhưng thu thập sạch sẽ, ngay ngắn chỉnh tề. Lưu Trang rón rén vào nhà, nghe thấy tiếng ho khan của ma ma cậu từ trong bếp truyền ra.

Cậu vào phòng mình, cất vải, nếu để ma ma thấy nhất định không nỡ để cậu làm quần áo, không bằng chờ cậu làm xong mới đưa cho ông. Lưu a ma nghe tiếng động, biết cháu mình đã về, hô với Lưu Trang: “Trang nhi, con về rồi. Aiz, thằng bé con ấy, trời lạnh như thế còn chạy ra ngoài, cảm lạnh thì sao. Đúng là nhóc con ương ngạnh, y như cha con.” Tuy Lưu a ma mắng như thế, nhưng trong mắt tràn đầy ôn nhu.

Lưu Trang biết tính tình của ma ma cậu, cũng không nói gì, lấy đồ trong gùi ra sắp xếp, trừ những đồ cậu mua và một gói điểm tâm Phương Trí Viễn cho, cậu còn phát hiện một gói giấy dầu, vừa nghĩ đã biết nhất định là do Phương Trí Viễn cất vào. Cậu mở ra nhìn, là một cái đùi vịt quay, tuy vịt quay đã lạnh, nhưng lúc này trong lòng Lưu Trang lại là ấm áp.

Hôm nay Phương Tăng rất vui vẻ, một phương pháp làm đồ ăn của cháu ngoại bán được mười lượng bạc, thêm tiền còn trong nhà nữa thì bọn họ đã có đủ năm mươi lượng. Dù lúc nhà anh chưa xây nhà, chưa mua la cũng không có nhiều tiền như vậy, từ khi đón cháu ngoại về nhà, cuộc sống phát triển không ngừng. Phương Tăng nghĩ trong lòng rằng nhất định là nhờ a ma và ca ca ở trên trời phù hộ hai cậu cháu.

Bây giờ, có bạc trong tay, Phương Tăng cũng có ý tưởng, tiền ở trong người không thể sinh tiền, không bằng mua ruộng về trồng. Ruộng cũng không đắt, ruộng tốt sáu bảy lượng là có thể mua một mẫu. Năm mươi lượng thì có thể mua được bảy tám mẫu ruộng, anh và cháu ngoại mỗi người một nửa, dù tự trồng hay cho người khác thuê thì cũng có thu nhập, sau này mình làm mai mối cũng dễ nói hơn, cháu ngoại muốn đình môn lập hộ cũng có tài sản.

Nghĩ như vậy, Phương Tăng hạ quyết tâm mấy ngày nữa lên trấn trên nhìn xem, hỏi thăm xem chung quanh có ruộng bán không, sớm mua ruộng thì mùa xuân sang năm cũng có thể trồng một quý lúa và lương thực, cho hai cậu cháu ăn uống cũng đủ, nói không chừng còn có thể bán được vài đồng tiền tiêu.

Mà Phương Trí Viễn cũng đang tính toán trong lòng, nghĩ bạc trong nhà cũng có ba bốn mươi lượng, để yên trong nhà cũng không tốt, bị ai biết, trong thôn khiêu gì người khôn khéo, vay đến nỗi có thể vay một nhà giàu thành một nhà nghèo. Cứu cứu hần trượng nghĩa, có đòi được hay không là một chuyện, có đắc tội người không cũng là một chuyện khác.

Hơn nữa, tiền để tiền mới là tốt nhất. Hôm nay Phương Trí Viễn nhìn trấn trên người đến người đi, ban đầu hần cho là một trấn nhỏ, nhưng cũng khá phồn hoa. Nếu thế, lại tích cóp thêm ít tiền, hần có thể bảo cứu cứu mua một cửa hàng, dù tự mình mua bán hay cho thuê cũng là một phần sản nghiệp.

Hai cậu cháu suy nghĩ trăm sông đổ về một biển, chẳng qua ai cũng không hé răng.

Về nhà, Phương Tăng và Phương Trí Viễn cất nửa con vịt quay, nấu mì, ăn một bữa. Phương Tăng nghĩ hai ngày không thấy Đại Tráng, Tiểu Tráng cũng không đến đây nên thấy không quen, bảo Phương Trí Viễn đưa điểm tâm mang về đến cho Đại Tráng, Tiểu Tráng một ít, cũng mặc Phương Trí Viễn chơi với hai đứa, đỡ ở nhà một mình buồn.

Phương Trí Viễn cũng lo chuyện Đại Tráng, cầm đồ vật đến nhà Đại Tráng trước.

Phương Trí Viễn đến không đúng lúc, Tiểu Tráng đang chơi ném bao cát một mình trong sân, trong sảnh đường có tiếng khóc thút tha thút thít. Tiểu Tráng thấy Phương Trí Viễn thì rất vui vẻ, chạy chậm đến trước mặt hần, thở hổn hển nói với Phương Trí Viễn: “Phương ca, đệ chơi một mình buồn chết mất. Ca đệ

không ở nhà, a ma cũng không cho đệ ra ngoài một mình. Phương ca, huynh dẫn đệ đi ra ngoài chơi nha!” Giọng nói mềm mềm giòn giòn, đôi mắt mở tròn xoe.

Phương Trí Viễn biết bản tính của Tiểu Tráng, tuy không biết dỗ trẻ con nhưng hẳn đã có chuẩn bị từ trước, lấy hồ lô đường ra, lắc lắc trước mặt Tiểu Tráng, nhìn ánh mắt Tiểu Tráng nhìn chằm chằm vào đồ ăn, đầu nhỏ còn lên xuống theo nhịp đong đưa của hồ lô đường.

Thấy bộ dáng đáng yêu của Tiểu Tráng, Phương Trí Viễn cố ý trêu nó, nói: “Tiểu Tráng, đệ có muốn ăn hồ lô đường không nè” Tiểu Tráng không chút do dự gật đầu, có thể là lại nghĩ tới cái gì, nó lại cực kì không muốn mà lắc đầu, hơi hơi có chút oan ức không nỡ nói với Phương Trí Viễn: “Tiểu Tráng không ăn, a ma nói tùy tiện ăn đồ của người khác là hư.” Nhưng mắt vẫn thường nhìn về phía hồ lô đường.

Phương Trí Viễn thấy nó đáng thương cũng không trêu nữa, đưa hồ lô đường cho nó, cười nói: “Cầm lấy, ta là người khác sao Ta là Phương ca của đệ, ta đưa đồ cho đệ, a ma đệ sẽ không mắng đệ.” Tiểu Tráng nghĩ cũng thấy đúng, nó ăn rất nhiều thứ của Phương ca cũng không thấy a ma nói gì, vậy tức là đồ Phương ca cho có thể ăn nha.

Nghĩ thế, nó lập tức khoa tay múa chân cầm lấy hồ lô đường, liếm trước mấy cái, một lát sau lại cẩn thận gói vào trong giấy dầu không ăn. Phương Trí Viễn nhìn kỳ quái, cười nói: “Tiểu Tráng, đệ làm gì thế, sao lại còn cất ăn sau hả Đúng là khôn ngoan nha, còn biết ăn xong là hết, phải ăn dần dần.”

Tiểu Tráng lại nói: “Không phải, ca đệ không ở nhà, đệ muốn chờ huynh ấy trở về cùng ăn, huynh ấy cũng thích ăn hồ lô đường.”

Phương Trí Viễn sờ sờ đầu Tiểu Tráng, nói: “Xem ra không uống công ca đệ thương đệ, còn biết để giành đồ tốt cho ca đệ. Đúng rồi, đệ biết bao giờ ca đệ về không?”

Tiểu Tráng lắc đầu, nghĩ tới a ma và cha nó thăm thì trên giường tối qua, nói: “Có lẽ phải đợi đại bá ma đệ hết tức giận mới về. Đệ cũng không thích Đại Bân, hẳn luôn cướp đồ của đệ và ca ca, còn cả cô phụ, hôm nay lại về khóc với ma ma đệ, a ma đệ cũng không vui.”

Phương Trí Viễn thế mới biết người trong phòng là Lâm Song, hẳn trái lại rất tò mò. Lâm Song lại làm sao, giờ mới qua mấy ngày, sao đã trở về khóc kể, hay là biết Lâm Tín gia không có nhà, cố ý đến muốn lợi dụng.

Trong lòng Phương Trí Viễn ngứa ngáy, nhưng không đi vào. Lúc này, thanh âm trong phòng lại lớn hơn, tiếng Lâm Song từ bên trong vang ra.

Trong phòng, hai cụ Lâm Thành, chồng Lâm Tín đều đủ cả. Lâm Song hôm nay đến một mình, khóc nức nở, kể với Lâm Thành gia: “A ma, a ma phải làm chủ cho con. Đại ca ma muốn làm gì, làm mất mặt con như vậy. Nhà mẹ đẻ hẳn giết lợn những năm trước đều mời nhà con. Năm nay cha chồng và nhà con đều chờ ở nhà, kết quả là không thèm mời. Đây khác gì nói cho mọi người đại ca ma không thích con, không coi con là cái gì. Giờ cả thôn đều chê cười nhà con, đại ca ma muốn làm gì, thật quá đáng.”

Lâm Thành gia nghe cũng không thoải mái. Nhà thằng cả muốn làm gì, gây chuyện tới tận thông gia, việc xấu trong nhà không truyền ra ngoài, làm như vậy thì bảo ca nhi mình sống ở nhà Triệu Cần thế nào. Nhưng ông nghĩ đến việc nhà thằng cả còn ở nhà mẹ đẻ không về, thông gia giết lợn cũng không gọi thằng cả nên cũng không nói gì.

Lâm Thành để ý nhất là thể diện, ca nhi của mình bị khinh thường như vậy, không phải làm ông mất mặt sao, nhà thằng cả không ở, ông trực tiếp nói với Lâm Tín: “Cả, con xem xem, a ma Đại Tráng làm việc quá đáng. Song có không tốt như thế nào cũng là tiểu thúc tử của nó, sao lại làm mất thể diện của nó ở bên ngoài như vậy. Như vậy khác gì làm nhà Triệu Cần chê cười chúng ta, đúng là không biết nặng nhẹ, nó có chuyện gì nói ở nhà chẳng lẽ chúng ta không làm chủ cho nó Quá mức, quá mức!”

Lâm Tín nghe khó chịu cau mày, ngày đó, lúc phu lang mình đi tức giận và thất vọng như vậy, anh đều nhìn rõ ràng, Đại Tráng còn yếu ớt giãy giụa. Anh là người làm chồng làm cha, không thể làm cho họ người giận, còn phải để nhà phu lang ra mặt, loại tư vị này đúng là khó tiếp thu.

Lâm Song tức giận thật sự, từ lúc y gả vào Triệu gia, năm nào nhà mẹ đẻ Lâm Tín gia giết lợn mà không mời hẳn ăn cơm. Trước kia nhà Triệu Cần sao có thể diện như vậy, tất cả là nhờ cưới y, dù ma ma trong

nhà thiên vị con hai nhưng cũng phải nể mặt y.

Nhưng bây giờ mất mặt như thế, nhà em trai chồng châm chọc khiêu khích, làm y tức giận phát điên. Bình thường y cầm thứ tốt ở nhà mẹ đẻ về, lần nào phu lang nhà đó không ngoan ngoãn ngoan ngoãn mà lấy lòng nịnh hót y, từ lần trước không lấy được thịt về nhà, nhà mẹ đẻ hẳn lại tặng hai cân thịt, hẳn liền bắt đầu vênh váo.

Y lần này nhất định muốn đại ca ma phải nhận lỗi với y, muốn a ma và a cha biết y bị uất ức, thịt lần trước chưa lấy được cũng phải cho y gấp bội. Nếu không sau này nhà mẹ đẻ y sẽ bị hai ca ma nắm giữ, việc này không thể được. Y biết đại ca ma không thích y, nếu đại ca ma làm chủ nhà, sau này làm sao y yên ổn được, cũng đừng mơ trợ cấp của nhà mẹ đẻ.

Nghĩ như thế, y khóc càng lớn tiếng: “A ma, ca nhi của a ma bị người bắt nạt, còn là người trong nhà bắt nạt, hai người nếu không làm chủ cho con, chính là phải nhìn con bị người sỉ nhục. Đại ca ma thật sự là khinh người quá đáng, không phải là thấy nhà con nghèo mà khinh thường con sao Cha chồng con đều tức đến ngã bệnh, ma ma cũng thường xuyên thở dài, không phải muốn ép con chết sao”

Lâm Thành gia nghe, thương Lâm Song, dù sao cũng là thịt trên người mình rơi xuống, bình thường y không tốt nhưng không thể để y bị uất ức. Hơn nữa, Lâm Thành gia cũng biết làm phu lang khó, phu lang thẳng cả làm thế, nếu thật sự đắc tội cha ma chồng Lâm Song thì người không may là Lâm Song.

Nghĩ như thế, Lâm Thành gia thử nói với Lâm Tín: “Cả à, con xem có được không, bảo a ma Đại Tráng cho...”

Lâm Tín cực kì khó chịu, nghe a ma anh áp a áp ứng như vậy, lại nghĩ đến phu lang mình và Đại Tráng chịu uất ức, Lâm Song không nói gì, a ma và cha của chính mình cũng im lặng không lên tiếng, giờ nhà phu lang ra mặt lại muốn mình đi bắt người ta xin lỗi Lâm Song, anh không thể mở mồm được.

Anh cắt ngang lời của a ma, nói: “Cho cái gì, có phải xin lỗi cho Lâm Song không Đúng là buồn cười, Triệu gia y có quan hệ gì với nhà phu lang con, nhà phu lang con dựa vào cái gì mà phải mời Triệu gia y ăn cơm Y tính là cái gì Đừng nói người ta đi ăn tiệc giết lợn đều là một nhà một hán tử đi, nhà y ngược lại đi cả nhà, một bàn cũng không đủ ngồi. Nhà phu lang con cũng không biết bị người ta cười sau lưng bao nhiêu lần, có thân thích ngu dốt như vậy.”

Lâm Thành gia bị ghen hòng, Lâm Thành lần đầu tiên nghe con trai nói như thế, ông cảm thấy uy vọng làm gia trưởng của mình bị mạo phạm, mất hứng nói: “Dựa vào cái gì Dựa vào việc bọn họ là nhà ngoại của Đại Tráng, cho cô phụ Đại Tráng nở mày nở mặt khác gì cho Đại Tráng nở mày nở mặt, thẳng cả nói như vậy không lọt tai.”

Lâm Tín cười nhạo nói: “Cô phụ! Cô phụ nào chỉ vì một miếng thịt, một câu nói đùa mà muốn hủy thanh danh của cháu mình Cô phụ như vậy con không dám nhận. Con không có tài cán gì, không thể đòi lại công bằng cho con trai của chính mình, nhưng cũng không cần nhà ngoại ra mặt. Cha, a ma, con không hiểu, Đại Tráng bây giờ còn chưa về, hai người vẫn bảo vệ đầu sỏ gây nên là Lâm Song, còn muốn con vì nó mà oan ức phu lang con, oan ức con trai con, thực ra con có phải con đẻ của hai người không Con không có mặt mũi, cũng không có tài cán này. Nếu không, con cũng đã không để phu lang con trai ở nhà còn bị bắt nạt, đến giờ còn chưa trở về, lại càng không chạy đến nhà ngoại mà há mồm nói chuyện này.” Nói xong cũng không đợi cha ma nói thêm gì, Lâm Tín bước ra ngoài.

Lâm Chính thấy thế cũng không thoải mái, quan hệ của anh và ca anh rất tốt, phu lang anh cũng kể với anh sự tình hôm đó. Giờ nhìn Lâm Song còn trở về bức bách đại ca anh như vậy, trong lòng anh không thoải mái, nói với cha anh: “Cha, con nói một câu, cha đừng không thích nghe. Sao có thể cho Lâm Song làm mỏng một không cho người ta làm mười lăm được. Như con nghĩ, việc này vốn hai người làm gia gia, ma ma phải ra mặt, nhưng hai người giả ngu không biết, người ta thấy thế mới ra tay. Nếu không, ca nhi nhà hai người là bảo bối, còn nhà người khác là cọng cỏ. Việc này là do Lâm Song tự tìm, không oán được người khác. Nhà mẹ đẻ của đại ca ma cho hẳn thể diện không phải là để chúng ta đối tốt với đại ca ma, để Lâm Song biết ơn đại ca ma sao Nhưng Lâm Song chưa bao giờ coi đại ca ma ra cái gì, còn bắt nạt Đại Tráng, người ta còn có thể coi hẳn là cọng hành nào nữa!”

Lâm Thành gia không nói gì, Lâm Thành bị con trai nói xấu hổ đỏ bừng cả mặt, thẹn quá thành giận nói:

“Song là ca mày! Ai cho mày gọi tên nó, không lớn không nhỏ. Nó là huynh đệ cùng cha cùng mẹ với mày, mày đối với huynh đệ ruột như thế à Nó không tốt cũng không đến phiên mày nói, chúng tao còn chưa chết đâu.”

Bị Lâm Thành mắng như thế, Lâm Chính không quản nữa, cũng đi.

24. Chương 24: Mua Đất

Edit: Zổ

Beta: Yêu Tử Dương

Trong phòng chỉ còn lại hai cụ Lâm Thành và Lâm Song. Lâm Thành gia và Lâm Thành hai mặt nhìn nhau, lại nhìn Lâm Song cũng quả thật không còn có yêu thương và bất bình như lúc đầu nữa. Các con trai giờ không chỉ hận Lâm Song, chỉ sợ cũng oán cả bọn ông.

Lâm Thành nghĩ đến cháu đích tôn của mình, bình thường đã sớm vây quanh ông mà gọi gia gia dài gia gia ngắn, đâu như bây giờ chỉ còn ông và bạn già mắt to trừng mắt nhỏ. Nghĩ như thế, nhìn Lâm Song cũng hơi không vừa mắt, Triệu Cần dù sao cũng là người ngoài, nhà thằng cả còn đang tức giận, ông còn muốn ăn một cái tết đông đủ, không cảm không tiếc không làm ông. Ông già rồi, cũng không quản được việc của con cháu.

Lâm Thành cũng chấp tay sau lưng đi, Lâm Song trợn tròn mắt. Cuối cùng Lâm Thành gia nói với Lâm Song: “Aiz, a mẹ và cha con đều già đi, sau này là do đại ca và tiểu đệ con làm chủ nhà. Về sau con phải chú ý ca mẹ, đệ mẹ con, không thể tiếp tục không biết tốt xấu như vậy. Việc lần này cũng coi như cho con một lần giáo huấn. Đại Tráng, Tiểu Tráng không phải con có thể động, sau này không cần tái phạm, sửa lại tính tình của con đi. Mấy ngày nữa, đại ca mẹ con ở nhà, con nói với nó mấy lời hay, nó rộng lượng, sẽ không so đo với con.” Nói xong, Lâm Thành gia cũng thần sắc ảm đạm mà vào phòng.

Lâm Song không ngờ đại ca và tiểu đệ vốn rất tốt với mình lại nói quá đáng như thế, mà cha mẹ của mình cũng không vì mình mà nói chuyện. Lần này, đừng nói thiệt lợi như dự đoán, còn bị cha mẹ mắng cho một trận, đại ca tiểu đệ thì nói lời lạnh nhạt. Lần đầu tiên Lâm Song cảm thấy bó tay, rõ ràng trước kia không phải như thế, y vừa khóc a mẹ liền cho y, y gây chuyện anh em y liền theo ý y, mà bây giờ sao lại thành thế này

Phương Trí Viễn và Tiểu Tráng đứng ngoài chơi bao cát, thanh âm bên trong thường truyền ra. Lúc Lâm Tín ra cửa, thấy Phương Trí Viễn ở còn hơi xấu hổ. Anh cũng không có chỗ đi, ngẫm nghĩ bèn đi tìm Phương Tăng trò chuyện.

Lâm Chính đi ra ngoài thấy Phương Trí Viễn và Tiểu Tráng đang chơi vui vẻ, bèn ôm lấy Tiểu Tráng, nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, đi, cừu đến tìm cừu cừu con chơi. Cừu nhớ rõ cừu cừu con còn cất một vỏ rượu quý ngon, hôm nay bắt huynh ấy mở, uống mấy chén.”

Phương Trí Viễn cười nói: “Cừu cừu Lâm Chính, cừu đến đúng lúc rồi, vốn con muốn gọi Tiểu Tráng đến nhà con. Hôm nay con đi trấn trên, chương quây Trần cho con một con vịt quay, chúng ta cùng ăn vịt quay.”

Tiểu Tráng vừa nghe có vịt quay ăn, lập tức giục cha nó đi, tay nhỏ còn đang ôm hồ lô đường, nhìn rất buồn cười. Phương Trí Viễn vừa chơi với Tiểu Tráng, vừa cùng Lâm Chính đi về.

Phương Tăng gặp Lâm Tín trước, anh biết mấy ngày nay trong lòng Lâm Tín có chuyện, nhưng anh và Lâm Tín tuy là anh em họ, nhưng không có sự tùy ý như với Lâm Chính, việc nhà người ta rõ ràng không thuộc phạm vi anh có thể hỏi. Anh nói chuyện với Lâm Tín, tiện thể nói ra ý muốn mua ruộng để nhờ anh để ý giữ.

Lâm Tín bị việc ở nhà làm cho đau đầu, đến chỗ Phương Tăng được anh hỏi ý kiến về việc mua ruộng, cảm thán trong lòng, người anh họ này của anh trông tầm ngấm tầm ngấm thế mà còn có thể có tiền mua ruộng.

Một mẫu ít nhất cũng sáu, bảy lượng bạc, như vậy xem ra của cải Phương gia cũng phải có hơn mười lượng.

Lại nghĩ đến căn nhà gạch xanh mái ngói và xe la nhà Phương Tăng, Lâm Tín đột nhiên phát hiện nhà Phương Tăng ở trong thôn cũng có thể tính như nhà giàu có. Đồng thời anh lại nghĩ đến nhà mình, vốn trong nhà cũng không thiếu thốn, chính mình và a ma Đại Tráng đều là người chịu khó, thế nhưng muốn mua con la cũng khó khăn, tuy có ít bạc, nhưng có Lâm Song bọn họ cũng không dám dùng, chỉ sợ bị cha ma bắt ép phải cho Lâm Song mượn.

Nghĩ như thế, anh không chỉ giận Lâm Song, mà còn tức giận với cả cha ma mình.

Tất nhiên, anh làm lý chính Lâm gia thôn, anh rất quen thuộc với việc mua bán ruộng đất. Nhà nông coi ruộng vườn như mạng sống, không cực kì khó khăn là tuyệt đối sẽ không bán đất, Lâm gia thôn còn đất ít người nhiều, muốn mua trong thôn là không có khả năng.

Vậy nhưng thôn khác hẳn là có, tiện lúc anh muốn sang Triệu gia đón phu lang và con trai, cũng có thể giúp Phương Tăng hỏi Triệu gia thôn, xem xem có nhà nào bán ruộng không. Lâm Tín nói quyết định của mình cho Phương Tăng, Phương Tăng cũng biết không dễ mua ruộng, không thể gấp gáp, cũng chỉ là nhờ Lâm Tín lưu ý giùm.

Chưa hết thời gian một chén trà, Lâm Chính cũng tới. Tiểu Tráng chưa bao giờ lạ lẫm Phương gia, chạy khắp nơi theo chân Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn dẫn nó đi cắt một cái cánh vịt quay cho nó ăn trước.

Cơm chiều ăn ở Phương gia, Lâm Tín uất ức trong lòng, uống không ít rượu, say khướt. Lâm Chính đỡ ca anh về nhà, Tiểu Tráng được Phương Tăng dẫn về. Phương Trí Viễn thu dọn bàn ăn, chuẩn bị nói việc mua cửa hàng với cữu cữu hẳn.

Phương Tăng về rất muộn, chủ yếu là do anh đưa Tiểu Tráng về xong cũng không thấy Lâm Chính về, lo lắng nên đến nhà Lâm Tín nhìn xem, không ngờ đến nơi thì thấy Lâm Tín say rượu đang nói về uất ức trong lòng với hai cụ Lâm Thành, càng nói càng khó chịu, một hán tử cũng đỏ cả mắt. Lâm Thành gia thấy cũng lau nước mắt, nói mình có lỗi với con trai cả, Lâm Thành cũng liên tục rút thuốc lào, im lặng không nói.

Anh đi tới, dù sao cũng không thể thấy mà bỏ về, ỷ vào sức khỏe, cùng Lâm Chính đưa Lâm Tín có chút kích động lên kháng ngữ, xong việc mới trở về. Nhưng Phương Tăng cũng hiểu rõ, trước kia anh đã uống rượu với Lâm Tín, biết tửu lượng của anh, với số lượng rượu hôm nay Lâm Tín uống thì không thể say thành như vậy, chắc là bình thường khó nói nên lúc này mới mượn say giả điên nói hết những lời muốn nói với cha ma ra.

Phương Trí Viễn chờ Phương Tăng trở về kể chuyện của Lâm Tín. Thấy Phương Tăng hơi mệt mỏi, Phương Trí Viễn lời lên đến miệng cũng không nói nữa, nghĩ cũng không cần gấp gáp, đợi sau này có cơ hội lại bàn với cữu cữu sau, vì thế hai cậu cháu mang theo suy nghĩ của riêng mình về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Phương Tăng vội vàng đánh xe lên trấn trên, muốn hiểu rõ ràng về việc mua ruộng. Hôm qua Phương Trí Viễn cũng hơi mệt mỏi, dậy muộn, lúc hẳn mặc xong quần áo đã không gặp bóng dáng cữu cữu.

Một mình nên hẳn cũng lười làm bữa sáng, lấy điểm tâm hôm qua Lưu Trang cho, uống nước ấm, ăn mấy miếng lót dạ. Hẳn nghĩ cũng sắp tết, nên làm mấy món ngon ngon, vì thế ở nhà tìm xem có đồ gì, chuẩn bị làm tự khảo bản thân.

Trong nhà còn có cá trắm cỏ được chia bị Phương Tăng nuôi trong thùng nước, mấy hôm trước mới vớt lên chuẩn bị phơi thành cá khô mặn. Nhưng Phương Trí Viễn một chiều thiên mã hành không, bán bánh bao nước làm rối loạn tính toán của Phương Tăng nên mấy con cá này mới may mắn thoát được một kiếp. Giờ Phương Trí Viễn nghĩ làm món gì, nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy cá viên ngon nhất.

Cá trắm cỏ dùng để làm cá viên thì không gì tốt hơn. Phương Trí Viễn làm cá viên là học theo mẹ hẳn, trước khi xuyền không, hẳn thích ăn cá, ba hẳn thích câu cá mà tay nghề nấu cá của mẹ hẳn thì không phải bàn cãi. Trong đó, cá viên để bà nội vì lớn tuổi mà răng không tốt ăn là món mẹ hẳn hay làm nhất.

Hẳn từ nhỏ đã giúp mẹ làm, giờ nhắm mắt cũng làm được. Lúc đó, giữa bao nhiêu món ăn ngon, hẳn không thấy cá viên có gì đặc biệt, nhưng sau khi người nhà của hẳn chỉ trong một đêm đều bỏ hẳn mà đi, mười

mấy năm sau hẳn cũng không được ăn hương vị cá viên như trong trí nhớ, mà hẳn cũng không làm lần nào, rồi cuộc hẳn cũng không thể có hưng trí làm.

Đến nơi này, có trưởng bối quan tâm trân trọng hẳn như Phương Tăng, có em trai thân thiết như Đại Tráng, Tiểu Tráng khiến hẳn có lòng trung thành với nơi vừa lạc hậu vừa nghèo khó này. Cuối cùng hẳn cũng có hưng trí làm cá viên, mùa xuân sang năm, nhà hẳn không có ruộng, thế nào cũng phải tìm cách kiếm tiền trang trải trong nhà.

Làm cá viên kể ra cũng không khó, quan trọng là phải có bí quyết, giết cá lọc xương, băm thịt cá, quấy nhuyễn, phải quấy theo một hướng, chờ đến lúc Phương Trí Viễn cảm thấy tay mình mỗi không nâng lên nổi mới coi như quấy xong. Hẳn nấu nước ấm bèn bắt đầu thả cá viên, một chậu thịt cá được ba bát cá viên lớn.

Phương Trí Viễn nếm thử, cũng không kém hương vị trong trí nhớ, khiến hẳn có chút ngậm ngùi. Phương Trí Viễn múc một bát, rắc ít hành thái, vài miếng đã ăn xong. Nghĩ tới Đại Tráng, Tiểu Tráng, hẳn đặt hai bát vào giỏ mang đến nhà Đại Tráng, Tiểu Tráng, Lâm Tín gia và Lâm Chính đều không phải người keo kiệt, mỗi lần trong nhà có gì ăn ngon đều mang cho Phương Trí Viễn một phần.

Có qua có lại, Phương Trí Viễn cũng biết đạo lý đối nhân xử thế, chỉ có qua không có lại sẽ làm người ta chán ghét, là cách làm ngu ngốc, có qua có lại mới là phương pháp tốt nhất. Phương Trí Viễn luôn luôn làm tốt phương diện này, kiếp trước, hẳn có tiếng là ân oán rõ ràng, người khác đối tốt với hẳn một, hẳn đối tốt mười, còn nếu có người định tính kể hẳn, vậy xin lỗi nha, hẳn cũng không phải người hiền lành gì, đến lúc đó, có oán báo oán, có thù báo thù.

Phương Trí Viễn mang cá viên đến nhà Đại Tráng trước. Đại Tráng đã về nhà ngoại vài ngày, theo như Phương Trí Viễn nghĩ thì hôm nay có lẽ Lâm Tín đã đón Đại Tráng và a ma nó về, nếu không Lâm Tín cũng không nhờ say mà nói những lời như vậy với cha ma anh.

Quả nhiên, đến nhà Đại Tráng, Đại Tráng đã về. Thấy Phương Trí Viễn đến, nó vui vẻ chạy tới nói với Phương Trí Viễn: “Phương ca, sao huynh lại tới đây Đệ nói cho huynh nha, ông ngoại đệ cho đệ rất nhiều thứ ngon, chúng ta cùng ăn nha. Đúng rồi, Phương ca, a ma mang về cho chúng ta ba con bồ câu, nói là hân canh uống ngon nhất.”

Phương Trí Viễn thấy Đại Tráng không có ảnh hưởng gì, yên tâm không còn lo lắng, cười với nó: “Nhìn đệ vui chưa, Phương ca cũng mang đồ ngon cho đệ đây. Đệ muốn ăn thử không?”

Đại Tráng nhớ tới đủ loại đồ ngon ở nhà Phương Trí Viễn, nước miếng bắt đầu muốn rớt ra, đầu nhỏ gật như gà mổ thóc, nhìn chăm chăm vào Phương Trí Viễn giống như nói: “Muốn ăn! Muốn ăn!” làm Phương Trí Viễn thấy buồn cười, sờ bát trong giỏ xem ấm hay lạnh.

Trời này lạnh, cá viên nhanh nguội, Phương Trí Viễn không dám cho Đại Tráng ăn ngay bèn dẫn Đại Tráng đến chỗ a ma nó. Lâm Tín gia đang nấu thịt ăn tết, thấy Phương Trí Viễn đến vội vàng tiếp đón, rót cho hẳn một cốc nước đường. Phương Trí Viễn không thích đồ ngọt, Đại Tráng lại cực kì hân mộ.

Phương Trí Viễn lấy cá viên ra, Lâm Tín gia cảm ơn, thấy Đại Tráng đứng cạnh nhìn, nghĩ nghĩ bèn múc nửa bát hân nóng, múc cho Phương Trí Viễn và Đại Tráng mỗi người một bát con. Đại Tráng nhìn cá viên trắng trắng mềm mềm, không chờ được đến lúc nguội, múc một viên bỏ vào miệng, nóng đến kêu a a nhưng nó còn không nỡ nhè ra, áp úng trong miệng một lúc lâu mới nuốt xuống.

Nuốt xong, nó nói với Phương Trí Viễn: “Phương ca, đồ huynh làm ăn quá ngon!”. Phương Trí Viễn đổ cá viên chưa động trong bát mình sang cho Đại Tráng để nó ăn nhiều hơn.

Lâm Tín gia trêu ghẹo nói: “Quý con nhà con, chỉ biết nịnh Hồ tử ca, nịnh Hồ tử ca cho con ăn ngon uống tốt, cái miệng nhỏ này ngọt quá ha, a ma và cha con đều là người thành thật, cũng không biết con giống ai mà biết nịnh hót như thế.”

Đại Tráng chỉ biết ngây ngô cười ngốc, a ma nó vẫn múc thêm cho nó một thìa nữa.

Lâm Tín gia nói: “Hồ tử, hôm nay cữu ma mang bồ câu về, còn làm thịt, con và cữu cữu con đến ăn cơm nha.”

Phương Trí Viễn cười nói: “Cừu ma, hôm nay đúng là có lộc ăn. Con làm cá viên và mấy món nữa, vốn đang định mời mọi người sang ăn, nên hôm nay không được.”

Lâm Tín gia cũng không ép, cho Phương Trí Viễn bồ câu và một bát thịt mang về. Đại Tráng tự giác làm người hầu của Phương Trí Viễn, vui vui vẻ vẻ theo hắn trở về, thuận đường còn đưa đồ đến nhà Tiểu Tráng, đương nhiên thu hoạch được một bé cưng Tiểu Tráng.

Lúc tới nhà, Phương Tăng còn chưa về, Phương Trí Viễn nghĩ có lẽ anh có việc nên chưa về, bèn hâm cá viên và đầu cá nấu đậu phụ, ăn cơm với Đại Tráng, Tiểu Tráng.

Qua giữa trưa Phương Tăng mới đánh xe về, trên mặt tràn đầy vui sướng. Đại Tráng, Tiểu Tráng đã cởi quần áo ngoài ngáy khò khò trên炕 Phương Trí Viễn. Lúc Phương Tăng về, Phương Trí Viễn nghe thấy tiếng la nên ra xem.

Phương Tăng rất hưng phấn, lớn tiếng nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, nhà còn đồ ăn không, cừu cừu bận việc xong bụng sôi ùng ục đây.” Phương Trí Viễn nghe thế vội vàng hâm đồ ăn bưng lên bàn.

Phương Tăng uống ngay một bát cá viên lớn, rõ ràng rất thích cá viên. Ăn ba bát cơm với đầu cá nấu đậu mới dừng được đĩa, lúc Phương Trí Viễn lấy thêm cơm cho anh, anh cản, nói: “Hổ tử, không cần cơm nữa. Cá viên này không tồi, nếu còn thì cho cừu thêm một bát nữa là đủ rồi.”

Ăn xong, Phương Tăng mới chậm rãi kể lại việc hôm nay: “Hổ tử, cừu cừu vốn định một thời gian nữa thì xem xem có chỗ nào mua vài mẫu ruộng, cũng không ngờ khéo như vậy. Hôm nay cừu lên trấn trên, phát hiện một nhà ở Lưu gia thôn chỉ có một ca nhi, ca nhi nhà họ hiếu thuận, đã gả đi còn muốn đón bọn họ về chăm sóc, bọn họ muốn bán ruộng ở Lưu gia thôn để lên trấn trên sống. Một mẫu bán sáu lượng, sáu mẫu ruộng tốt, cừu thấy từ sang năm trồng lúa cũng đủ nhà ta ăn.”

Phương Trí Viễn lúc này mới phát hiện, cừu cừu hẳn là một hán tử lớn lên ở nông thôn, so với hán tướng tượng thì còn dễ ý ruộng đất hơn. Phương Trí Viễn lần đầu tiên phát hiện mình không chú ý tâm tư của cừu cừu hẳn, ở nơi này, có đất mới có lương thực, có lương thực mới có sinh hoạt an ổn.

25. Chương 25: Ruộng Đất

Phương Tăng đắc ý nói: “May mà cừu ra tay nhanh, lập tức mượn bạc của chương quầy Trần đến nha môn làm công văn, sau có vài người muốn mua còn ra giá bảy tám lượng một mẫu. Cừu hỏi người môi giới, bình thường ruộng tốt như vậy phải bảy lượng một mẫu, ca nhi nhà người bán giờ có bầu, gả cũng tốt, hai cụ vội vàng đi nên mới bán giá đó, làm cho cừu cừu ta được lời.”

Phương Trí Viễn nói với Phương Tăng: “Là cừu cừu người hiền gặp lành, như vậy sang năm chúng ta có thể trồng một quý lúa, không cần phải mua gạo nữa, có thể tiết kiệm rất nhiều tiền.”

Phương Tăng thấy Phương Trí Viễn còn nhỏ tuổi đã biết suy nghĩ, vừa lòng nói: “Tốt thì tốt thật, nhưng chỉ có hai người chúng ta, cừu chỉ sợ không kịp trồng sáu mẫu ruộng, không biết có cần cho thuê đi một ít không, mằm móng thì chúng ta ra nhưng không cần tự làm, chia năm năm cũng đủ chúng ta ăn.”

Phương Trí Viễn biết cừu cừu sợ hán mệt, nếu theo ý cừu cừu hẳn thì nhất định muốn tự trồng, sáu mẫu ruộng chia đi một nửa, trừ những nhà không có sức lao động thì nhà bình thường nào cũng không nề. Nếu cừu cừu muốn tự trồng thì việc trong nhà và cả việc ngoài đồng hẳn đều phải giúp đỡ.

Phương Trí Viễn tự nhận không phải trẻ con mười tuổi chân chính, tất nhiên hẳn biết tầm quan trọng của lương thực đối với nông dân. Tuy nhà hắn bây giờ không lo ăn mặc, nhưng cừu cừu hẳn còn chưa đón dâu, sau này hẳn cũng phải đình môn lập hộ, không ngại có nhiều tiền. Vì thế, hắn nói: “Cừu cừu, chúng ta tự trồng đi. Một mẫu ruộng vốn cũng không được nhiều thóc, chia một nửa lại còn nộp thuế thì cũng không còn mấy. Nếu chính mình trồng thì có thể còn nhiều hơn, dù bán hay là tự ăn thì cũng tiết kiệm tiền.”

Phương Tăng cười nói: “Hổ tử, con nói cũng có lý, nhưng trong nhà chỉ có hai người chúng ta, sáu mẫu hơi nhiều, nếu đang vụ mùa mà ông trời không nể tình, không thu kịp thì lỗ lớn. Hơn nữa, bảo cữu cữu sẵn nai bắt thả thì không sao, nhưng nếu bảo đi trồng trọt thì không bằng mấy lão nông được. Với lại từ thôn ta đánh xe sang Lưu gia thôn cũng mất hơn nửa canh giờ, chuyển lương thực cũng không tiện, mượn chỗ phơi nhà người khác cũng khó.”

Nghe lo lắng của Phương Tăng, Phương Trí Viễn nghĩ nghĩ, nói: “Cữu cữu, cữu xem thế này được không. Chúng ta cứ trồng trước, đến vụ mùa thì mượn những người nhàn rỗi làm giúp. Lưu gia thôn hay thôn ta cũng không ít người không có ruộng, ra giá thu một mẫu ruộng bao nhiêu tiền là được. Còn việc chuyển lúa, đầu tiên là mướn sân phơi ở Lưu gia thôn, nếu không được thì con với cữu cữu cùng đi chuyển về, con nghĩ nhiều nhất một ngày là xong. Như vậy tính ra cũng không tốn mấy tiền, nếu đã mua ruộng, sau này trồng còn nhiều, cữu cữu cũng coi như là luyện tập trước, quen tay hay việc, dần dần sẽ giỏi thôi.”

Phương Tăng thật đúng là không ngờ còn có thể làm như vậy, nhưng năm trước vụ mùa mọi người đều là mấy nhà kết phường làm, hoặc là họ hàng, bạn bè nhà mình đến giúp đỡ nên anh cũng không nghĩ ra việc mượn người làm giúp. Trong thôn đất ít người nhiều, có nhiều nhà cũng chẳng có mấy ruộng, quanh năm suốt tháng cũng chẳng kiếm được mấy đồng, nếu anh muốn thuê người thì cũng không phải không có khả năng. Hơn nữa, nếu người trong thôn tự ái cao, anh còn có thể mượn người ở Lưu gia thôn, tính tiền theo mẫu, cũng không sợ bọn họ cố ý kéo dài công việc.

Trong lòng Phương Tăng vốn không nỡ cho thuê ruộng, giờ nghe Phương Trí Viễn an bài gọn gàng như vậy, anh thấy cũng rất tốt, bèn nói: “Như vậy thì sang năm chúng ta sẽ vất vả đấy. Đến lúc đó, cữu đến nhà Lâm Tín mua mạ, sáu mẫu đất cùng lắm mười ngày là cấy xong.”

Phương Trí Viễn tiếp lời: “Vậy con có thể học với cữu, sau này con cũng cần ra đồng, nhân dịp này luyện tập luôn.”

Phương Tăng vốn định ngăn cản nhưng không nói ra lời. Ở nông thôn, trẻ con lớn như Phương Trí Viễn cũng coi như là một lao động bé, thường sẽ được cha dắt xuống ruộng dạy dỗ. Nghĩ đến sau này Phương Trí Viễn cũng phải ra đồng, vậy học trước cùng anh cũng tốt, hơn nữa anh cũng sẽ chú ý không để Phương Trí Viễn mệt.

Vậy nên anh đáp: “Được, đến lúc đó chúng ta cùng đi. Hổ tử, cữu cữu vốn muốn đợi từ từ, mua khoảng tám mẫu ruộng, giờ gặp may mua được sáu mẫu. Con còn nhỏ, chưa lập hộ cho nên không ghi tên con được. Cữu cữu nghĩ như thế này, cậu cháu chúng ta cũng không phải người ngoài, vậy một người ba mẫu, sau này nếu mua thêm cũng mỗi người một nửa, con không được chối. Đúng ra thì cữu đã cực có lời rồi, con còn không đồng ý, trong lòng cữu cũng không thoải mái.”

Lời từ chối của Phương Trí Viễn nhen trong họng. Hắn biết Phương Tăng đối với hắn rất tốt, muốn chia sản nghiệp cho hắn, chờ sau này hắn thành gia lập nghiệp có gia sản của riêng mình, không thì không an tâm, mà trong nhà kiếm tiền thường là do hắn ra chủ ý, Phương Tăng ra sức lực, Phương Tăng càng cảm thấy tiền này hắn là phần lớn thuộc về Phương Trí Viễn, giờ chia như vậy là để tránh sau này vì tiền bạc mà xảy ra chuyện không vui.

Phương Trí Viễn nghĩ sau này hắn còn có biện pháp kiếm tiền, giờ nói rõ cũng tốt, cữu cữu an tâm mà hắn có gia sản của riêng mình thì cũng cảm thấy kiên định hơn. Dù sao, kiếp trước nhìn nhiều việc vì tiền bạc mà người thân, bạn bè trở mặt, trong lòng hắn vẫn có bất an. Không bằng ngay từ đầu liền tránh cho tình huống như vậy xảy ra, được rồi, hắn thừa nhận hắn vừa thực dụng vừa ích kỷ, vĩnh viễn không so được với sự quang minh lỗi lạc của Phương Tăng.

Phương Tăng cũng chỉ là thông báo cho Phương Trí Viễn biết một tiếng, trong lòng đã quyết đoán từ lâu. Có ruộng, Phương Tăng cảm thấy lưng mình càng thẳng, anh và cháu ngoại mỗi người có ba mẫu đất, ở Lâm gia thôn cũng coi như là nhà bình thường. Nhớ đến a ma anh vì hai khối núi mà người cả đời không muốn thiếu nhân tình của ai như ông phải chấp nhận lời ra tiếng vào của cả thôn, cũng chỉ là muốn cho anh có ít ruộng đất, sau này dễ lấy phu lang.

Nghĩ như vậy, Phương Tăng cảm thấy hơi khó chịu, a ma anh rõ ràng là một người tốt, nhưng chỉ vì cha anh mất dóm, để nuôi nấng anh và ca anh, một người đỉnh môn lập hộ tất nhiên cần phải mạnh mẽ, vậy nhưng lại bị nói thành ma ma ác độc.

Nếu a ma anh còn sống, biết trong nhà có nhiều ruộng như vậy thì không biết sẽ vui vẻ đến mức độ nào nữa.

Đại Tráng, Tiểu Tráng tỉnh ngủ. Đại Tráng tự mặc quần áo, còn giúp Tiểu Tráng mặc. Hai đứa đều mặc áo khoác bông, ấm thì ấm thật, chỉ là hơi lò xoà. Một lớn một nhỏ nắm tay nhau đi ra, nhìn tròn xoe, đặc biệt là Tiểu Tráng bị cổ áo bông che mắt cảm, nhìn như trẻ con mặc trộm quần áo người lớn, nhìn đã biết là a ma nó vì để cho nó có thể mặc lâu vài năm, cố ý làm rộng.

Phương Tăng đã mấy ngày không gặp Đại Tráng, giờ nhìn thấy hai bảo bối từ trong phòng cháu ngoại mình đi ra liền biết là hai đứa vừa tỉnh ngủ. Nhìn Tiểu Tráng đi không tiện, Phương Tăng một tay ôm lấy Tiểu Tráng, bế nó vào bếp. Đại Tráng đi sau Phương Tăng, còn rất ra dáng ca ca mà cầm tay Tiểu Tráng.

Còn hai ngày nữa là đến tết, Phương Tăng định ngày mai đi xem ruộng mới mua nên hôm nay muốn làm mấy món ăn tết. Nhà bọn anh không làm bánh mật và mứt trái cây, làm bánh mật khá phiền phức, Phương Tăng đưa năm cân gạo nếp nhờ Lâm Chính gia làm hộ, giờ ăn cá viên Phương Trí Viễn làm, Phương Tăng mới nhớ ra nhà anh cũng chưa làm đậu phụ viên và thịt viên, nên nghĩ cùng làm luôn với mứt trái cây.

Thịt nhà Lâm Tín giết lợn cho còn đang đóng băng ở bên ngoài, Phương Tăng lấy ngâm rã đông, lại lấy đậu phụ làm khô*. Phương Trí Viễn dẫn Đại Tráng, Tiểu Tráng đứng cạnh giúp đỡ. Phương Tăng tay khỏe, băm thịt nhanh, chóc lát đã băm xong một chậu thịt, bỏ thêm gia vị và trứng, quấy đều để sang một bên.

Đậu phụ bóp nát, cho thêm ít thịt băm, cho gia vị trộn đều, Phương Tăng còn băm cả củ cải, cho trứng gà vào trộn một bồn nhỏ, sau đó bảo Phương Trí Viễn đốt bếp, đổ non nửa nồi dầu hạt cải, đợi dầu sôi liền bắt đầu chiên thịt viên*. Những năm trước Phương Tăng làm nhiều nên cũng quen, một canh giờ đã xong xuôi.

Đại Tráng, Tiểu Tráng dùng danh nghĩa giúp đỡ, ngồi trong phòng bếp chờ ăn. Phương Tăng chiên xong một mẻ, hai đứa lại muốn ăn thử một ít, đến lúc Phương Tăng xong việc, bụng Đại Tráng, Tiểu Tráng căng phồng, sợ tới mức Phương Trí Viễn vừa nhìn đã vội vàng xoa bụng cho chúng.

Bữa tối bốn người ăn thịt viên và canh bồ câu hầm mà Lâm Tín gia cho. Ăn xong, Phương Tăng đưa Đại Tráng, Tiểu Tráng về nhà, Phương Trí Viễn thì thu dọn bát đĩa.

Hôm sau, sáng sớm Phương Tăng đã đánh xe lên trấn trên trả bạc cho phường quây Trần, sau khi về tới nhà, Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn đến Lưu gia thôn xem ruộng mới mua của hai người. Trên xe la Phương Trí Viễn mới biết được sáu mẫu ruộng này là của Lưu Bình ở Lưu gia thôn. Trước đây Lưu Bình vì nhà nghèo mà dừng ra ngoài làm ăn, sau này về quê thành gia lập nghiệp, ở Lưu gia thôn cũng coi như nhà giàu có.

Chỉ tiếc rằng ông chỉ có một ca nhi, hai ông muốn giữ ca nhi ở nhà, tìm trẻ mồ côi nuôi từ nhỏ trong nhà để làm con rể. Vậy nhưng cô nhi tên Triệu Võ kia cũng giỏi giang, cưới ca nhi nhà ông xong còn mở cửa hàng ở nơi khác, lúc đi vốn muốn đón hai ông đi cùng để phụng dưỡng nhưng hai người không muốn đi. Giờ ca nhi nhà ông nhiều năm cuối cùng cũng có bầu, hai ông vội vàng đi chăm ca nhi và cháu trai chưa ra đời vậy nên mới muốn nhanh chóng bán ruộng.

Lưu Bình vốn muốn bán cho người trong thôn, nhưng người có thể một lúc mua sáu mẫu đất quá ít, tách ra bán thì hai ông lại không kịp đợi, hơn nữa trong thôn cũng có người nghĩ xấu, muốn dùng giá cực thấp mua ruộng, Lưu Bình liền dứt khoát tìm người thôn khác lấy tiền rồi đi, không cùng người ta cãi cò.

Ruộng của Lưu gia là ruộng nước tốt, Phương Tăng và Phương Trí Viễn đến nhà Lưu Bình, nhìn mới biết đúng là như Lưu Bình nói, sáu mẫu liền nhau, còn ngay cạnh đường lớn, sau này chuyển lương thực cũng cực thuận tiện. Phương Tăng càng nhìn càng vừa lòng.

Trong ruộng nhà Lưu Bình còn đang trồng lúa mạch và cải dầu, những thứ đó đáng ra thuộc về Phương Tăng, nhưng Lưu Bình đã nói với Phương Tăng để lại cho mấy nhà quen biết trong thôn, coi như là trả tình nghĩa quê nhà. Tất nhiên như vậy thì giá sẽ rẻ hơn một ít, Phương Tăng nghĩ những cây này sang năm thu hoạch cũng không làm chậm thời gian trồng lúa nên đồng ý.

Phương Tăng nhìn hoa màu trên ruộng mọc rất tốt, biết ruộng này màu mỡ, trong lòng vui vẻ. Lúc anh đến cũng định đến nhà sư huynh anh chơi, tiện thể ăn một bữa cơm, vì thế còn mang theo bánh hồng, thịt lợn, đường trắng và điểm tâm, giống như đến nhà người thân.

Nhà Lưu Gia cũng ở chân núi, ba căn nhà ngói lớn, một cái sân to, ở Lưu gia thôn cũng có thể coi là nhà giàu có. Phương Tăng đến thăm khiến Lưu Gia rất vui vẻ, phu lang Lưu Gia thấy nhiều lễ vật như vậy, cười càng thoải mái. Lễ nhiều người không trách, ở đâu cũng thế, phu lang Lưu gia chỉ cảm thấy Phương Tăng hào phóng, coi trọng đương gia nhà ông, cũng rất nhiệt tình với Phương Trí Viễn, lấy ra hạt dưa, điểm tâm chuẩn bị Tết, còn pha cả nước đường cho Phương Trí Viễn uống.

Lưu Gia gặp Phương Tăng cũng là kể không hết chuyện, năm đó Lưu Gia nhà nghèo, anh em lại nhiều, quanh năm suốt tháng cũng không được bữa no, lúc ông hơn mười tuổi, đói quá nên chạy vào trong núi tìm thức ăn, gặp phải lợn rừng, may mắn đúng lúc cha Phương Tăng đi qua, không chỉ cứu mạng ông, còn dạy ông nghề săn thú.

Chỉ riêng việc này Lưu Gia đã thấy mình phải nhớ kỹ cả đời.

Cho nên về sau cha Phương Tăng đi sớm, nhưng lễ Tết hàng năm, bốn lễ Lưu Gia đều chuẩn bị đủ, đến lúc Phương Tăng lớn lên, Lưu Gia tận tình dạy anh săn thú. Phương Tăng luôn cảm kích ông, giống như nửa sư phụ, nửa sư huynh, thân cận không đủ, cung kính có thừa.

Nói chuyện phiếm với Lưu Gia, Phương Tăng cũng kể cả việc mình mới mua ruộng, dù sao Lưu Gia là sư huynh anh, cũng là người ở Lưu gia thôn, có ông để ý cũng rất tốt, đây cũng là việc anh nghĩ tới đầu tiên khi mua ruộng ở Lưu gia thôn.

Lưu Gia nghe Phương Tăng mua được ruộng, cực kì vui vẻ, liên tục nói được, cũng cam đoan với Phương Tăng nhất định sẽ chú ý chăm sóc giùm anh, còn nói lúc nào Phương Tăng trồng lúa ông sẽ giúp đỡ, hai sư huynh đệ càng nói càng thoải mái.

Trái lại, phu lang Lưu gia nghe được lại lú lẫm không thôi, trong thôn đều thì thầm xem ai sẽ mua ruộng nhà Lưu Bình, đều chờ mong bàn tán, sáu mẫu đất ít nhất cũng phải ba bốn mươi lượng bạc, trong Lưu gia thôn cũng hiếm có ai có thể trả.

Không ngờ Phương Tăng vốn bình bình thường thường lại mua được, vừa nghĩ như thế, phu lang Lưu Gia cũng phải bội phục bản lĩnh kiếm tiền của Phương Tăng, ông biết hoàn cảnh nhà Phương Tăng, cha mất sớm, a ma nuôi hai đứa con lớn khôn đã không dễ, của cải chắc chắn là không có.

Phương Tăng còn dẫn cháu ngoại về nuôi, ông vốn lo lắng Phương Tăng sẽ khó khăn, dù sao nuôi một đứa trẻ con cũng không dễ dàng, đương gia nhà ông cũng lo lắng việc cưới ca nhi của Phương Tăng. Bây giờ xem ra bản lĩnh kiếm tiền của Phương Tăng ở nông thôn chỉ sợ không ai bằng. Dễ dàng nuôi thêm cháu ngoại, lại nhìn cách chi tiêu hào phóng của anh, trong nhà chắc chắn là có tiền. Chỉ bằng năng lực này, chỉ sợ hán tử nhà mình cũng không bằng, nếu không phải nhà ông có bối phận sư huynh đệ với anh, ông cũng rất muốn gả Thu Nhi nhà mình cho Phương Tăng.

Có phòng, có xe la, trên không có cha mẹ chồng, chỉ có một cháu ngoại sau này cũng tự lập môn hộ, như vậy xem ra, chỉ sợ hai năm sau, Phương Tăng vừa hết hiếu, chắc chắn sẽ thành con rể tốt trong mắt a ma mười dặm tám hương.

Nghĩ như thế, phu lang Lưu gia nhanh chóng suy nghĩ xem thân thích nhà mình có ai xứng với Phương Tăng. Nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, việc tốt như vậy tất nhiên là phải giành trước cho nhà mình.

Zô: cuối cùng cũng có beta, một tuần ko edit ngưng tay quá. Tâm trạng dạo này không được tốt. Mới đọc 2 bộ đồng nhân Đông Phương Bất Bại, công đều là Dương Liên Đình, một là kiếp sau ở hiện đại của DLĐ trùng sinh về đúng ngày bọn LHX lên Hắc Mộc Nhai, một là cả DLĐ và ĐPBB sau khi chết trùng sinh về quá khứ (DLĐ là 6t, ĐPBB là sau khi lên làm giáo chủ), tuy không thích DLĐ lắm nhưng tr cũng ngọt, yêu Đông Phương mỹ nhân chết được, dạo này hiếm có đồng nhân của mỹ nhân quá đi ~

26. Chương 26: Lưu Gia

Phương Tăng còn chưa biết mình thành cái bánh thơm ngào ngạt trong mắt ca nhi nhà sư huynh, lúc Lưu Gia hỏi anh định trồng sáu mẫu ruộng như thế nào, Phương Tăng bèn nói ra tính toán đã bàn bạc với Phương Trí Viễn, tiện thể cũng tìm hiểu tình huống của Lưu gia thôn, dù sao ruộng cũng ở đây, biết một ít cũng tốt.

Lúc đầu Lưu Gia nghĩ rằng Phương Tăng sẽ cho thuê ruộng, dù sao cho người trong thôn thuê cũng đỡ phiền toái, trong thôn có tính bài ngoại, nếu Phương Tăng tự trồng chỉ sợ làm người khác ngứa mắt. Phu lang Lưu Gia nghe cũng không nói gì, nhưng sau đó lại có vẻ muốn nói lại thôi.

Phương Tăng thấy, vội vàng hỏi: “Ca ma, ca có chuyện gì cứ nói thẳng, đệ là ca nhìn lớn lên, còn có việc gì ca không thể nói với đệ chứ.”

Phu lang Lưu Gia lúc này mới nói: “Đệ tự trồng thì cũng tốt, nhưng có vài người trong thôn vẫn có ý với mảnh ruộng này, nếu không nhà Lưu Nhị cũng không bán cho người thôn khác. Nếu đệ muốn cho thuê thì phải tìm nhà nào nhiều huynh đệ ở Lưu gia thôn ấy, những người kia ngứa mắt cũng không dám làm gì, nhưng nếu đệ tự trồng, chỉ sợ bọn họ quấy rối, mấy chuyện như nhổ mạ hay làm hỏng hoa màu cũng không phải chuyện họ không dám làm.”

Phu lang Lưu Gia nói ra lo lắng của mình, Lưu Gia nghe xong cũng nói: “Tuy nói thế, nhưng Phương sư đệ mua quang minh chính đại, có văn thư hẳn hoi, bọn họ cũng không thể giở trò. Hơn nữa, Phương sư đệ là thợ săn, nếu bọn họ thật sự dám giở trò, chúng ta liền đánh tới cửa, để xem họ còn dám làm xằng làm bậy nữa không.”

Phương Tăng nghe hơi loạn, nói với Lưu Gia: “Sư huynh, ruộng này còn có ẩn tình gì nữa sao Huynh nói rõ cho đệ nghe, cũng đừng để đệ phải ngậm bồ hòn. Rõ ràng là đệ mua ruộng, sao lại làm người khác ngứa mắt Hay là ông Lưu kia lừa đệ”

Nhà Lưu Gia và Lưu Bình quen thân, vội vàng giải thích: “Không phải, không phải. Nhị đại thúc rất lương thiện, nhưng mà lương thiện lại làm cho mấy người được voi đòi tiên, càng ngày càng không biết mình là ai. Việc này cũng phải kể từ lúc ca nhi, con rể nhà nhị đại thúc ra ngoài, hai cụ không trông được ruộng nên muốn cho thuê lấy lương thực. Mấy nhà có họ hàng hóc trong thôn với ông ấy đều muốn, nhưng không biết xấu hổ nhất là nhà Lưu Hưng. A ma nhà đó đến nhà nhị đại thúc vừa khóc vừa cầu, cuối cùng cũng được thuê ruộng.”

Nghĩ tới việc đó, phu lang nhà Lưu Gia rất khinh thường, nói: “Nhưng đến lúc thu hoạch, nhà Lưu Hưng chỉ chịu cho nhị đại thúc ba phần lương thực. Đó là cái đạo lý gì chứ, rõ ràng đã nói là năm năm, Lưu Hưng gia lại tưởng muốn lặp lại trò cũ, đến nhà nhị đại thúc khóc lóc ầm ĩ, nói nhà mình nghèo, xin nhị đại thúc thương nhà họ. Làm như nhà nhị đại thúc không làm gì được họ, nhưng nhị đại thúc là người bọn họ lừa được chắc.”

Nói đến đây, phu lang Lưu Gia cảm thấy đại khoái nhân tâm: “Nhị đại thúc liền gửi thư cho ca nhi và con rể, con rể Triệu Võ của ông cũng lợi hại, người ta còn dám ra ngoài mở cửa hàng cơ mà, dẫn một đám huynh đệ đến thôn ta, đánh tới nhà Lưu Hưng, không chỉ bắt bọn họ phải phun lương thực ra, còn bắt bọn họ bồi thường năm lượng bạc tiền mua thuốc chữa chấn kinh cho hai cụ. Hai huynh đệ Lưu Hưng bị đánh gần chết, a ma bọn họ phải ngoan ngoãn lấy tiền. Sau này bọn họ cũng không dám đến nhà nhị đại thúc, nhưng dù có thế, bọn họ vẫn cho rằng nhị đại thúc không có con trai, còn lấy nhiều tiền nhà bọn họ như vậy, tất nhiên phải để lại cho bọn họ một phần nên dù muốn mua ruộng, nhưng mỗi mẫu chỉ chịu trả ba lượng bạc.”

Nhìn Phương Tăng, phu lang Lưu Gia nói: “Tất nhiên là nhị đại thúc không chịu. Lúc đầu trong thôn cũng có người muốn mua, nhưng nhà Lưu Hưng tới cửa gây chuyện, nhà kia không muốn nhiều chuyện nên không mua nữa. Huynh đệ Lưu Hưng nghĩ nhị đại thúc không bán được ruộng, bọn họ lại trả tiền, cuối cùng cũng phải bán cho bọn họ. Cũng không ngờ nhị đại thúc lại bán cho đệ, bọn họ làm giở trò mức nước. Mà đệ lại là người thôn khác, ta sợ bọn họ sẽ lại giở trò.”

Phương Tăng nghe phu lang Lưu Gia nói, nghĩ nghĩ: “Nếu là nhà Lưu Hưng, Lưu Vượng thì đệ có chút ấn tượng. Người nhà này cũng không có gì, mềm nắn rắn buông thôi, hình như còn bắt nạt cô nhi, góa chồng,

đúng là không biết xấu hổ. Nếu hấn dám đến ruộng nhà đệ làm bậy, đệ sẽ cho hấn ném thử xem nắm đầm của đệ lợi hại như thế nào.”

Lưu Gia nghe thế, lớn tiếng nói: “Phải làm thế, hai huynh đệ Lưu Hưng, lưu Vượng đều là loại nhu nhược, giương nanh múa vuốt nhưng một đập là xù. Hơn nữa, ở trong thôn ta cũng có chút mặt mũi, xem xem bọn hấn có thể làm được gì, ta vốn đã ngứa mắt bọn họ lâu rồi.”

Phu lang Lưu Gia oán trách nói: “Mình người là được chắc, Phương sư đệ còn đang ở đây đây, hai huynh đệ nhà kia không có bản lĩnh gì, nhưng mà đường ngang ngõ tắt nhiều. Người nói xem, người khôn khéo như Lưu ma ma mà đường đệ A Hòa còn không phải bị liên lụy mà chết sao. Còn có mấy ông già trong thôn kia người cũng không phải không biết, càng già càng thích xen vào chuyện nhà người khác, còn không thèm nói lý, chỉ quan tâm quen lạ. Nếu Phương sư đệ bị thiệt thòi ngay thôn ta, để ta xem người có mặt mặt không.”

Phu lang Lưu Gia nói một hơi, làm Lưu Gia hơi ngượng. Người ông có lỗi nhất là Lưu Hòa, năm đó ông cho rằng mình có thể che chở Lưu Hòa, kết quả lại, aiz! Không khí lập tức trầm xuống, Phương Tăng thấy thế vội vàng hòa giải: “không sao, ruộng nhất định là phải trồng, không thì đệ không mua tốt lại còn làm người ta chê cười. Sư huynh, ca ma, theo đệ nghĩ thì hai người và huynh đệ Lưu gia là người một thôn, có quan hệ họ hàng mang cố, làm việc gì cũng phải để ý trước sau, không thể làm quá tuyệt tình. Nhưng đệ không phải người trong thôn, cũng không có tình cảm gì mà nói, hấn dám hại đệ, mặc kệ là trực tiếp hay ngầm, đệ đều sẽ dạy dỗ hấn một trận ra trò. Hai người yên tâm, đệ sẽ không chịu thiệt đâu.”

Nghe Phương Tăng nói như vậy, chồng chồng Lưu Gia nghĩ cũng thấy đúng. Bọn họ có họ có hàng với huynh đệ lưu Hưng, dù tức giận đến đâu cũng chỉ là đánh mắng một trận, nếu thật sự kiện ra quan, người trong thôn sẽ đứng ra làm người tốt, nói nhà mình không có tình có nghĩa, ngay thân thích cũng có thể làm như thế.

Tiểu tử, ca nhi nhà ông còn chưa gả cưới, dù sao cũng không thể vì huynh đệ Lưu Hưng mà hỏng thanh danh, vậy nên mới cảm thấy Lưu Hưng giống như ruồi bọ, đuổi không đi, mỗi ngày làm người ta ghê tởm. Nhưng Phương Tăng lại không phải người trong thôn, kiện ra quan người trong thôn cũng không thể nói gì. Hơn nữa, nhà Phương Tăng ở Lâm gia thôn, nhà Lưu Hưng muốn đi gây chuyện cũng phải suy nghĩ kỹ. Phương Tăng có họ hàng với lý chính Lâm gia thôn, còn có cả bạn bè thân thích, làm sao có thể để nhà Lưu Hưng bắt nạt.

Lúc này, Lưu Thu, ca nhi nhà Lưu Gia vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói với a ma cậu: “A ma, a ma mau đi xem đi, Lưu ma ma muốn đánh Lưu Trang, con ngăn cũng không ngăn được.” Nói xong với chú ý tới trong nhà còn có người ngoài, mặt Lưu Thu đỏ lên, không nói gì thêm.

Phu lang Lưu Gia vừa nghe, vội hỏi: “Làm sao Đang yên lành, sao lưu ma ma lại đánh A Trang, bình thường ông ấy thương A Trang như vậy mà. A Thu, con nói rõ ràng cho a ma nghe.” Vội vàng giục Lưu Thu kể chuyện.

Lưu Thu nghĩ nghĩ, nói: “Hình như là Lưu ma ma phát hiện Lưu Trang lên núi săn thú, tức giận cực kì, muốn đánh Lưu Trang vì không nghe lời, dám vào trong núi.”

Thực tế là hôm nay, cậu và Lưu Trang đang may vá, Lưu Trang cuối cùng cũng làm xong áo quần bông cho ông cậu. Ông cậu vừa thấy thì sắc mặt đại biến, hỏi Lưu Trang tiền mua vải ở đâu ra, có phải lại lên núi săn thú không.

Lưu Trang không muốn lừa ông mình nên nói vâng. Lưu ma ma liền lập tức ném quần áo xuống đất, muốn đánh Lưu Trang vì không nghe lời. Nhưng giờ có người ngoài, Lưu Thu cũng không thể nói cụ thể như vậy.

Nghe xong Lưu Thu nói, sắc mặt Lưu Gia và phu lang đều không tốt, phu lang Lưu Gia xin lỗi một tiếng rồi vội vàng dẫn Lưu Thu đến nhà Lưu Trang. Sắc mặt Lưu Gia rất khó coi, vừa bị thương vừa áy náy, dù sao Phương Trí Viễn nhìn liền cảm thấy biểu tình trên mặt Lưu Gia rất phức tạp, rất khó miêu tả cụ thể.

Mà trong nhà Lưu Trang, lúc phu lang Lưu Gia đến, Lưu ma ma đã dùng chổi lông gà đánh lưu Trang mấy cái, vừa đánh vừa hỏi: “Con biết sai chưa, lần sau còn dám vào núi không!”. Lưu Trang vẫn cúi đầu, mặc cho ông cậu đánh vào người cũng quật cường không lên tiếng, chẳng qua mắt cũng đỏ rực, nhìn kĩ cũng thấy nước mắt đã sắp tràn mi.

Phu lang Lưu Gia vội vàng cướp chổi trên tay Lưu ma ma. Kỳ thực Lưu ma ma đã đau lòng từ lâu, ông nhìn bộ quần áo kia liền biết dụng tâm và hiếu thuận của cháu mình. Nhưng ông đã mất con rồi, không thể mất thêm cả cháu, vậy nên mới quyết tâm dạy bảo Lưu Trang, chỉ cần Lưu Trang nhận sai là qua chuyện.

Vậy nhưng tính tình Lưu Trang y như cha cậu, chuyện đã nhận định thì không bao giờ thay đổi. May mà phu lang Lưu Gia đến, Lưu ma ma mới có bậc thang mà xuống.

Phu lang Lưu Gia nâng Lưu Trang dậy, may mà mùa đông nên mặc nhiều quần áo, nhìn Lưu ma ma đánh mạnh như vậy, nhưng thực ra cũng vừa phải. Phu lang Lưu Gia nói với Lưu ma ma: “Lưu a ma, ông làm gì thế. A Trang nó là đứa bé ngoan, vừa giỏi giang vừa hiếu thuận, có chuyện lớn đến đâu thì cũng từ từ nói, nếu đánh đau A Trang để xem ông có đau lòng không.”

Lưu ma ma không nói lời nào, phu lang Lưu Gia cũng biết tâm sự của ông, nói với Lưu Trang: “A Trang, ma ma con lớn tuổi, lời ông nói đều vì tốt cho con thôi. Con phải nghe lời ông, ông ấy khổ một đời rồi, giờ chỉ còn có một mình con, ông sợ không muốn con lên núi cũng là để con được an toàn.”

Nhìn hai ông cháu quật cường trước mắt, phu lang Lưu Gia thở dài trong lòng, nói với Lưu ma ma: “Thực ra, nói đi nói lại cũng đều trách ông nhà cháu, năm đó nếu không dẫn đệ đệ A Hòa lên núi, cũng sẽ không làm A Hòa còn trẻ mà đã mất mạng, huynh ấy còn chưa chừa, còn dẫn A Trang đi săn thú. Lưu a ma, ông yên tâm, lát nữa cháu sẽ mắng huynh ấy, sau này cháu nghĩ Lưu Trang cũng sẽ không nhờ huynh ấy dẫn lên núi nữa.”

Lưu ma ma vội vàng nói: “Nhà Lưu Gia, cháu nói gì thế. A Hòa là số nó không tốt, nếu không phải tại hai thằng chó ch*t Lưu Hưng Lưu Vượng chọc phải hổ mẹ thì sao A Hòa nhà ta lại bị hại chứ. Đương gia nhà cháu cũng là tại A Hòa xin, mới tốt bụng giúp hần, ta còn không hề đồ, cũng sẽ không hiểu lầm người tốt.”

Lưu Trang nhìn mắt ông mình ươn ướt, biết là ông nhớ tới cha mình. Tuy biết ông không cho mình lên núi là vì an toàn của mình, nhưng cậu cũng không nghĩ mình sẽ mất mạng trên núi như cha. Cha cậu khi còn sống không phải là thợ săn, mặc dù rất khỏe nhưng chưa từng đi săn, là lâm thời vào núi. Nhưng dù có thế, nếu không phải gặp phải hổ cái thì cũng không đến nỗi.

Lưu Trang từ nhỏ đã có thiên phú về sức lực, học công phu luyện khí với Lưu Gia, bốn năm hán tử cũng không phải đối thủ của cậu. Cậu bắn cung cực chuẩn, sau mười tuổi chưa từng bắn lệch, đến bây giờ, dù cậu có gặp hổ mẹ, không dám nói có thể giết nó, nhưng giữ được mạng thì không thành vấn đề.

Lưu Trang mỗi ngày nhìn ông cậu ra ngoài vất vả làm lụng, trong lòng rất khó chịu. Người già như ông cậu, bình thường đều là ở nhà giúp con cháu trông trẻ, làm việc nhà, nhưng ông cậu còn phải ra đồng làm việc, rảnh rồi lại đi nấu cơm thuê, chỉ là để tích cóp của cải cho cậu, sợ cậu không xinh đẹp, sau này sẽ phải chịu khổ.

Cậu muốn dùng hai bàn tay mình làm việc, để ông không vất vả như vậy. Lần trước lên trần trên cùng Phương Tăng và Phương Trí Viễn, có được chỗ tiêu thụ con mồi tốt khiến Lưu Trang rất vui vẻ. Nếu cậu có thể kiếm tiền tức là có thể khiến ông cậu hưởng phúc sớm hơn, cho nên cậu không muốn ngừng lại.

Vì thế, cậu nói với Lưu ma ma: “Ma ma, ông đừng giận con. Ông xem Lưu gia đại thúc lên núi săn thú hai mươi năm cũng không sao. Con được đại thúc dạy dỗ, hơn nữa còn cực khỏe, lên núi động vật chỉ có thể sợ con thôi. Con cam đoan sẽ không để mình bị thương. Ông lớn tuổi rồi, con không muốn để ông phải vì con mà làm lụng vất vả như vậy. Ma ma, ông xem tóc ông bạc hết rồi, buổi tối con còn thường xuyên nghe được tiếng ho khan của ông nữa.”

Nghe Lưu Trang nói, Lưu ma ma biết Lưu Trang hiếu thuận, nhưng ông vẫn trầm mặt nói: “Không được, nghĩ chuyện cha con xem, nó cũng lên núi, năm đó ai mà ngờ nó vừa đi đã mất, nếu con có làm sao, còn ông già như ông sống thế nào được. A Trang, ông mệt chút cũng không sao, nhưng con không thể gặp chuyện. Chúng ta chỉ còn lại một mình con, nếu con gặp chuyện không may, ông còn mặt mũi nào đi gặp cha con.”

Lưu Trang giải thích: “Ông ơi, ông yên tâm, con không đi vào sâu trong núi, chỉ đi loanh quanh bên ngoài thôi. Việc của cha năm đó một nửa là ý trời, một nửa là do người, con sẽ không gặp chuyện gì đâu mà.” Năm đó cậu còn nhỏ, chi tiết cụ thể không nhớ rõ, nhưng sau này cũng nghe người nói qua.

Lưu ma ma thấy khuyên cháu không được, rất thương tâm. Phu lang Lưu Gia thấy Lưu Trang quyết chí

như thế cũng không nói gì. Mấy năm nay thân mình xương cốt của Lưu ma ma càng ngày càng không tốt, nếu cứ vất vả như vậy không biết đến lúc nào sẽ nằm xuống. Bản lĩnh sẵn thú của Lưu Trang, đương gia nhà ông nói thợ săn kinh nghiệm như ông ấy cũng không bằng, nếu Lưu Trang có thể thật sự kiếm tiền, sau này Lưu ma ma không còn, Lưu Trang cũng có thể sống tốt, đương gia nhà ông cũng giải quyết được một việc vãn canh cánh trong lòng.

Nghĩ như thế, ông đến phòng Lưu ma ma khuyên nhủ.

Mà bên kia, sắc mặt Lưu Gia làm Phương Tăng rất tò mò, anh quan tâm hỏi: “Sư huynh, huynh sao thế Đệ thấy huynh rất để ý ông cháu Lưu a ma, ông ấy là thân thích nhà huynh sao?”

Nghe sự đệ nhà mình hỏi như thế, Lưu Gia thở dài một hơi, cũng là ở trong lòng quá lâu, giờ kể ra với Phương Tăng, nói rõ những chuyện sâu xa của nhà mình và nhà Lưu a ma.

**

Zổ: tôi mới đọc Thời không xuyên toa cơ, khoa học gia thế kỉ 24 công x thần y cổ đại dụ thụ. May mà bạn thụ dụ chứ ko chắc ko có truyện đọc mất, bạn công đầu gỗ, đọc mồm đọc miệng kinh ~ truyện chủ công cũ giờ mới đọc vì không kiếm được chủ công mới, OTZ.

27. Chương 27: Chuyện Xưa

câu huyết tới đây ~

Trượng phu của Lưu a ma là con trai cả nhà Lưu Quang, tên là Lưu Tài. Theo lý mà nói thì hai cụ Lưu Quang phải thích con trai trưởng mới đúng, nhưng sự thật thì ngược lại, con trai út Lưu Phát giỏi ăn nói hơn Lưu Quang mới được hai cụ thích hơn. Trước đây thì không sao, cũng chỉ là cho thêm một miếng bánh bột, chia nhiều một chút đồ ăn.

Đến lúc cả hai trưởng thành, Lưu Tài thành thật chịu khó cưới Lưu a ma, Lưu Phát thì cưới ca nhi nhà mẹ đẻ Lưu Quang gia. So với ngoại nhân như Lưu a ma, Lưu Quang gia tất nhiên là thích cháu nhà mẹ đẻ của mình, vốn đã thiên vị giờ càng quá đáng hơn. Năm đó Lưu a ma và đương gia nhà mình chịu không ít oan ức.

Cứ ngỡ sẽ mãi như vậy, nhưng Lưu Quang gia bị hai người Lưu Phát giật dây, muốn cho con trai nhà con út, cũng chính là huynh đệ Lưu Hưng, đi học tư thực. Lưu a ma nhất định không đồng ý, trong nhà toàn do nhà ông làm việc, hai người nhà Hai chỉ dùng mảnh lối trốn việc, giờ cho con đi tư thực, không thể không có phần của con ông. Lưu Tài cũng không đồng ý, cho đi cũng phải là mỗi nhà một đứa, bọn ông chịu uất ức là đủ rồi, không thể để cả con ông cũng phải chịu.

Kết quả là Lưu Quang gia không chịu, hai người Lưu Tài đại bùng nổ, muốn ở riêng. Cuối cùng, Lưu Tài thân là con trai trưởng vốn phải phụng dưỡng cha mẹ tịnh thân xuất hộ. Lưu Quang gia tuyên bố con trai út của mình hiếu thuận, sau này muốn con trai út dưỡng lão, như vậy, Lưu Tài không chỉ không có gia sản còn bị chỉ trích là bất hiếu. Lưu Quang mặc dù hơi không đành lòng, nhưng ông ta cũng thiên vị con út, liền kệ phu lang làm gì thì làm.

May mà Lưu Tài và Lưu a ma chịu khó, hai năm đầu nghèo khó, sau thì càng ngày càng tốt, mua ruộng xây nhà, sống cũng đầy đủ. Mà Lưu Phát thì càng ngày càng nghèo, Lưu Quang gia thường xuyên đến nhà Lưu Tài đòi tiền, lấy đồ của nhà Lưu Tài cho nhà Lưu Phát.

Đến lúc con trai Lưu Tài là Lưu Hòa mười ba tuổi, triều bình mộ binh, một hộ có hai hán tử từ mười sáu đến năm mươi tuổi thì phải có một người đi làm lính. Lúc ấy chiến sự nguy cấp, nhà nào cần đi thì bắt buộc phải đi, nếu không đi, một danh ngạch phải nộp ba mươi lượng bạc.

Nhà Lưu Tài thì không sao, con trai ông chưa đến tuổi nên không cần đi. Nhưng nhà Lưu Phát lại không được, năm đó Lưu Quang gia cho Lưu Tài ra ở riêng, nhưng lại không cho con út ở riêng, nhà bọn họ phải

đi một người. Lưu Quang gia không muốn cho con trai út đi làm lính, liền nghĩ đến con trai cả, đến nhà con trai cả, bảo ông đi thay danh ngạch nhà mình.

Hai người Lưu Tài không muốn, hai người Lưu Quang liền đến nhà Lưu Tài vừa khóc vừa gây chuyện, người trong thôn nói nhà Lưu Tài bất hiếu. Lưu a ma muốn tiêu tiền tiêu tài, đáp ứng cho bọn họ mười lăm lượng bạc, để bọn họ nộp tiền thay người.

Vậy nhưng Lưu Phát cầm tiền lại không nộp mà trốn mất, đến lúc nha dịch đến nhận người, trong nhà chỉ còn hai cụ Lưu Quang. Lưu Quang gia quỳ xuống cầu Lưu Tài, nói cha ông tuổi lớn, nếu ra chiến trường chính là có đi không có về. Lưu Tài không nhẫn tâm để cha già đi lính chịu khổ, nhưng trong nhà ra mười lăm lượng đã là cực hạn, đâu tìm ra được ba mươi lượng nữa, đành phải thay cha ra chiến trường, sau đó chết trên chiến trường.

Sau khi Lưu Tài đi, cả nhà Lưu Phát liền xuất hiện, còn mua sắm nhiều đồ tốt. Hai cụ Lưu Quang không hề tức giận với Lưu Phát, Lưu a ma lúc đó mới biết là bọn họ tính kế đường gia nhà mình, bèn tới cửa đòi mười lăm lượng bạc, cũng không thèm để ý lời mắng của Lưu Quang gia, nói không trả tiền liền báo quan, nhất định phải trả bạc.

Đến lúc có tin Lưu Tài hy sinh, Lưu a ma như phát điên, xách dao phay đến nhà Lưu Phát, nói sẽ chém chết cả nhà Lưu Phát, mọi người cùng nhau đồng quy vu tận, dọa cho Lưu Phát và hai cụ Lưu Quang run không ngừng, cuối cùng là do lý chính dẫn Lưu Hòa khuyên bảo, Lưu a ma muốn Lưu Phát trả ba mươi lượng bạc, nếu không Lưu a ma sẽ làm cho tất cả cùng chết.

Cuối cùng, Lưu Quang gia lấy ra ba mươi lượng, không ngờ là Lưu a ma chỉ thử xem nhà bọn họ có phải thật sự tính kế nhà mình không. Giờ thấy đúng vậy, trước mặt người cả thôn, ông nói hai cụ Lưu Quang mặc cho con trai út đẩy con trai cả vào chỗ chết, rõ ràng có tiền lại bắt bọn họ bỏ tiền, ra người, tiền đó ông không dám dùng, không biết hai cụ Lưu Quang hại chết con trai cả buổi tối có thể ngủ được không.

Lưu a ma quỳ bạc cho tộc, hy vọng có thể để đường gia nhà ông vào từ đường, đồng thời cũng tuyên bố về sau ông và hai cụ Lưu Quang không có bất cứ quan hệ gì, sinh lão bệnh tử không liên quan, càng không có một tí quan hệ gì với Lưu Phát.

Lúc đó mọi người đều cho rằng Lưu a ma đang nổi nóng, chỉ nói như thế là xong, chứ một ca nhi như ông lại thêm một đứa con nhỏ làm sao sống nổi. Không ngờ, sau này Lưu a ma gặp hai cụ Lưu Quang cũng coi như không nhìn thấy, cũng không cho con mình qua lại, lương thực đường lão hàng năm cũng thôi, giống như cả đời cũng không có quan hệ gì tới nhau nữa.

Không biết có phải bản khoán việc hại chết con trai cả không, chưa đến nửa năm Lưu Quang liền đổ bệnh, lúc sắp mất muốn gặp cháu đích tôn là Lưu Hòa và Lưu a ma, người trong thôn thấy ông đáng thương bèn giúp hòa giải, Lưu a ma không mở miệng, thật sự khiến cho Lưu Quang chết cũng chưa gặp được người.

Lưu Quang chết, Lưu a ma cũng không thủ hiếu, người khác hỏi, Lưu a ma chỉ nói: Ông ta không xứng!

Lập tức người trong thôn liền nói Lưu a ma bất hiếu, máu lạnh.

Lưu Phát biết Lưu a ma ghét hẳn, không lợi dụng được Lưu a ma liền xúi giục a ma hẳn bắt Lưu a ma tái giá, chiếm gia sản của ông.

Hắn đã bàn xong với người ta, không ngờ bị Lưu Hòa phát hiện. Lúc đó Lưu Hòa mới mười lăm tuổi, lớn lên cao to, trong lúc giận dữ liền đánh Lưu Phát một trận. Lưu Phát bị đánh không nhẹ, Lưu Quang gia thương con, liền nói với người khác Lưu Hòa lục thân không nhận, đánh giết chú ruột, cứ như vậy thanh danh của Lưu Hòa liền không còn.

Lúc đó Lưu a ma nhờ người làm mai đều không vừa lòng, bắt đắc dĩ cưới Thẩm Tuyết, ca nhi của Thẩm gia thôn. Thẩm Tuyết lớn lên bình thường, chỉ là nhà nghèo, có ba huynh đệ nhưng chỉ có một hán tử. Cha mẹ y thích con trai, vì có tiền cho con trai đón dâu nên đòi Lưu a ma sính lễ rất cao, nhưng một đồng tiền hồi môn cũng không có.

Lưu a ma nghĩ ca nhi cưới về không dễ, hơn nữa chính mình cũng phải chịu khổ vì ma ma ác nên rất ôn hòa với Thẩm Tuyết. Lưu Hòa đối với ca nhi của mình cũng rất tốt. Nhà mẹ đẻ Thẩm Tuyết thấy Lưu gia coi trọng Thẩm Tuyết bèn bảo Thẩm Tuyết trợ cấp nhà mẹ đẻ nhiều hơn.

Thẩm Tuyết gả về đến năm thứ hai thì sinh Lưu Trang, tuy là ca nhi nhưng Lưu a ma và Lưu Hòa đều rất thích, cũng không nói gì Thẩm Tuyết. Lưu gia sống cũng vui vẻ, chỉ là Thẩm gia thường xuyên đến đòi tiền, Lưu a ma nể mặt Thẩm Tuyết cũng mắt nhắm mắt mở cho xong chuyện.

Thế nhưng đến năm Lưu Trang năm tuổi, mùa màng không tốt, lương thực thu hoạch chỉ vừa đủ ăn, hơn nữa Thẩm Tuyết lại có bầu, Lưu a ma và Lưu Hòa tẩm bổ cho y mất không ít tiền, ông đỡ nói thai là tiểu tử, làm Lưu a ma và Lưu Hòa cực vui vẻ, đối với Thẩm Tuyết cũng càng tốt.

Mà con trai Thẩm gia, đệ đệ Thẩm Tuyết chơi bời lêu lổng, trộm trâu nhà người khác bị bắt, người ta bắt phải bồi thường mười lượng bạc, nếu không sẽ mang con trai Thẩm gia đến nha môn lĩnh phạt. Thẩm gia chỉ có một đứa con trai, sao có thể không chịu, nhưng cũng không muốn ra tiền liền nghĩ đến Lưu gia.

Lưu Hòa không phải người keo kiệt, nhưng lúc đó đúng là không có nhiều bạc như vậy. Thẩm Tuyết lại không chịu, y dùng đứa bé trong bụng uy hiếp Lưu Hòa, không cho y bạc y sẽ bỏ con. Phải nói, Thẩm Tuyết vốn được Lưu gia chiều quen, thêm tính tình ích kỷ, người nhà mẹ đẻ nịnh hót vài câu liền về bắt ép trượng phu của mình.

Lưu Hòa không có cách nào khác, đồng ý ra năm lượng, bị Lưu a ma biết, mắng Thẩm Tuyết một trận, bảo y nếu muốn đưa tiền cho nhà mẹ đẻ thì rút, sau đó lại cắt hết tiền bạc trong nhà. Thẩm Tuyết không dám trắng trợn ép Lưu Hòa, lại ngậm kêu ca mình chỗ này không thoải mái, chỗ kia không thoải mái.

Lúc đó Lưu Gia săn được lợn rừng và nai ở sâu trong núi, bán được một số tiền kha khá, ông đang lúc huyết khí phương cương, thỉnh thoảng thích khoe khoang, bán được tiền xong, cơ bản cả thôn đều biết. Ông và Lưu Hòa là họ hàng chưa quá năm đời, chơi với nhau từ nhỏ, Lưu a ma đối với ông cũng rất tốt.

Thẩm Tuyết biết chuyện liền động tâm, bắt Lưu Hòa đến nhờ Lưu Gia dẫn theo vào núi săn thú. Thẩm Tuyết nghĩ rất đơn giản, Lưu Hòa vốn khỏe hơn Lưu Gia, nếu săn thú chắc cũng không kém. Lưu Hòa không muốn đi, Thẩm Tuyết bèn dùng con trong bụng ép anh.

Vì thế, anh đành phải giấu Lưu a ma đến xin Lưu Gia. Lúc ấy Lưu Gia thấy không có gì, ông lên núi quen, biết Lưu Hòa bị phu lang mình ép nên cũng đáp ứng. Mà lúc ấy huynh đệ Lưu Hưng mặt dầy đến cửa muốn cùng ông lên núi, ông vốn không muốn đồng ý nhưng bọn hán vừa khóc vừa cầu, làm ông cũng không tiện từ chối.

Bốn người chọn ngày thời tiết tốt lên núi, săn gà rừng thỏ hoang cũng thuận lợi. Đến tối, Lưu Hưng đi vệ sinh về ôm theo một con thú, Lưu Gia muốn nhìn nhưng Lưu Hưng không muốn, ông cũng không thể ép.

Không ngờ ngày hôm sau bọn họ liền gặp một con hổ cái. Thì ra Lưu Hưng nhân lúc hổ mẹ không ở mà trộm đi hai con hổ con, hổ mẹ ngửi mùi đuổi tới. Bốn người sợ hãi, Lưu Gia bảo Lưu Hưng bỏ hổ con xuống, nhưng Lưu Hưng tiếc, vẫn ôm chạy.

Hổ mẹ vẫn đuổi theo, Lưu Hòa không may, lúc chạy bị ngã, bị hổ vả vào đầu, lập tức chảy máu. Lưu Hưng nhìn thấy sợ, mới thả hổ con ra, bọn họ trèo lên cây mới tránh được một kiếp.

Thế nhưng hổ đi thì Lưu Hòa cũng không còn thở nữa.

Lúc Lưu a ma biết con trai mình chết liền hôn mê bất tỉnh. Thẩm Tuyết cũng cực kỳ sợ hãi, gào khóc bắt Lưu gia đền mạng. Hai huynh đệ Lưu Hưng đã trốn mất, đến lúc Lưu a ma tỉnh dậy, hỏi rõ, giận không chịu nổi, nhờ người nâng quan tài đến nhà Lưu Phát, bắt người đền mạng.

Huynh đệ Lưu Hưng trốn, nhưng Lưu Phát thì không, cũng không dám trốn, sợ Lưu a ma giận dữ làm những gì, đành phải ở lại xin lỗi nhận tội, Lưu Quang gia cũng ra mặt hòa giải. Lưu a ma bất động, mang quan tài đứng trong nhà Lưu Phát.

Lưu Hưng thấy trốn không được, quay về. Lưu a ma nhờ người đánh gãy một chân hán xong mới an táng Lưu Hòa. Lưu Quang gia không biết là bị dọa sợ hay là lí do khác, mấy tháng sau cũng mất.

Về đến nhà, Lưu a ma dù có tức giận với Thẩm Tuyết nhưng vẫn nói với y, chỉ cần y sinh con xong, để tang Lưu Hòa ba năm, y muốn tái giá ông cũng không cản. Vậy nhưng Thẩm Tuyết lại không đợi được, không muốn sống khổ ba năm, nhà mẹ đẻ y đã mối cho y người không tồi, nhưng mà phải gả ngay.

Y nhấn tâm bỏ đứa con đã sáu tháng trong bụng, trộm tiền bạc trong nhà chạy về nhà mẹ để gả người khác. Việc này cũng là do bình thường Lưu a ma cũng hiền hòa với y, y cho rằng Lưu a ma là người nhu nhược, chỉ là độc miệng, cũng không sợ ông.

Lưu a ma biết Thẩm Tuyết bỏ con, chút nữa thì không chịu nổi, nhưng nhìn Lưu Trang mới năm tuổi, vẫn còn cố sống. Ông cắn răng, đi tìm lý chính trước, dẫn người đến Thẩm gia, không những đòi lại sinh lễ mà còn bắt bọn họ nhả ra những thứ mà mấy năm nay lấy của Lưu gia.

Sau đó lại đến nhà mà Thẩm Tuyết vừa gả tới, đòi bắt Thẩm Tuyết về, cũng muốn cáo lên nha môn tội thông *** của Thẩm Tuyết và hán tử nhà này. Lưu a ma là ma ma của Thẩm Tuyết, Thẩm Tuyết tái giá không có sự đồng ý của ông là không được phép, không nói thì thôi, đã nói thì Thẩm Tuyết phải bị bắt về.

Gia đình kia liên tục xin tha, nói là cũng không biết chuyện như vậy, bồi thường bạc cho Lưu a ma. Lưu a ma yêu cầu hán tử nhà đó đánh Thẩm Tuyết một trận trước mặt ông, sau đó cầm bạc về.

Từ đó Lưu Gia vẫn canh cánh trong lòng, cũng sửa tính xúc động và khoe khoang lúc trẻ, cũng rất chiều cố Lưu a ma và Lưu Trang, thấy Lưu Trang sức khỏe hơn người nên cũng dạy cậu săn thú. Nếu không phải tiểu tử nhà ông và Lưu Trang là họ hàng thì ông cũng muốn Lưu Trang gả về nhà mình.

Nghe xong chuyện của Lưu Gia, Phương Tăng cũng thổn thức không thôi, không ngờ mệnh Lưu a ma khổ như vậy.

Hai người nói chuyện cũng không nhỏ tiếng, lại quên mất Phương Trí Viễn đang ở cách vách.

Phương Trí Viễn nghe xong bỗng nhiên cảm thấy rất thương Lưu Trang, chính mình có a ma tốt nhưng cha lại khốn kiếp, Lưu Trang thì ngược lại, có cha tốt lại có a ma vô lương tâm. Nhưng mà may mà bên người bọn hắn đều còn có một trưởng bối quan tâm mình.

Nhưng mà, hắn nghe như thế nào lại thấy hơi quen quen, Thẩm Tuyết kia không phải là ca nhi của Lý Lực ở Lý gia thôn đấy chứ

**

Zổ: không có cầu huyết nhất, chỉ có cầu huyết hơn, đồng bào chú ý đây không phải là cực hạn nhé, đoán đề

28. Chương 28: Lại Gặp

Trong trí nhớ của Phương Trí Viễn, ở Lý gia thôn cũng có một ca nhi tên là Thẩm Tuyết, gả cho Lý Lực. Ba huynh đệ Lý Lực ở cùng một chỗ, cha ma cũng còn sống. Ca nhi trước của Lý Lực chết bệnh, cũng có tin đồn là do sống ở nhà chồng khổ cực, làm lụng vất vả quá độ mới bệnh chết.

Ở Lý gia thôn thì nhà Lý Lực coi như cũng được, có ruộng có nhà, nhưng cũng không được hoan nghênh ở Lý gia thôn. Người nhà đó thích trục lợi, ma cũ bắt nạt ma mới. Năm đó, lúc Phương Thăng ở quán bán đậu phụ, cha ma của Lý Lực ý là trưởng bối chưa qua năm đời của Lý Phú, đến chỗ Phương Thăng đòi mua chịu, nhưng mãi cũng không chịu trả tiền.

Lý Phú sĩ diện thích được người nịnh hót, hơn nữa quán đậu phụ cũng không do y làm, y liền thích làm người tốt. Nhà Lý Lực không trả tiền mà lấy hàng, y không chỉ không đi đòi còn bảo Phương Thăng không cần so đo nhiều như vậy. Phương Thăng tính tình mạnh mẽ, năm đầu tiên mới gả vào chưa nói gì, đến năm thứ hai thì nhất định không bán chịu, không có tiền thì không bán.

Người nhà Lý Lực liền nói với Lý Phú, còn nói với người ngoài là Phương Thăng không nể mặt thân thích, không tôn trọng trưởng bối, làm Phương Thăng gặp không ít phiền toái. Phương Thăng tính quật cường, ăn mềm không ăn cứng, bọn họ càng như vậy, anh càng không phản ứng. Nhà Lý Lực không làm gì được, ngứa mắt Phương Thăng kiếm tiền, chuyên môn châm ngòi Lý Phú.

Mà Phương Trí Viễn có ấn tượng với Thẩm Tuyết là vì Thẩm Tuyết là ca nhi Lý Lực cưới sau, y đối với con mà ca nhi trước sinh cũng không tốt, lại nói với người ngoài mình làm a ma kể khổ như thế nào, con riêng không chịu nghe lời. Y không sinh được con nhưng lại hà khắc với con của Lý Lực, còn thích nói xấu bọn chúng.

Cơ bản là cứ gặp người đều phải nói hai đứa con xấu xa như thế nào, có thật có giả, nếu là thật thì y phóng đại mười lần, nếu là giả thì y bịa đặt sinh sự. Con út của Lý Lực thì không sao, nhưng con cả là ca nhi, bị y làm hỏng thanh danh chỉ có thể gả đi xa, gả xong bèn cắt đứt quan hệ với nhà mẹ đẻ, nói là trong nhà còn Thẩm Tuyết thì sẽ không về.

Phương Thăng cũng rất chướng mắt y, không tiếp xúc gì với y. Thực ra, Thẩm Tuyết sống cũng không sung sướng gì, không sinh được con của mình, còn sống cùng cha mẹ chồng, tiểu thúc tử, đệ ma. Người một nhà này không ai hiền lành, a ma Lý Lực không thích Thẩm Tuyết, vì không ở riêng nên vốn phải nộp lên. Thẩm Tuyết bị Lưu a ma xử lý xong, ở Lý gia làm nhiều nhưng ăn ít, rõ ràng tuổi không lớn nhưng người đã rất già.

Nhưng lúc xảy ra chuyện của Lý Phú và Phùng Mai, Thẩm Tuyết lại thường tới Lý gia, nói với Phương Thăng những lời coi như là an ủi khuyên giải, nhưng trong mắt là cười trên sự đau khổ của người khác. Sau khi hạ nhục Phương Thăng lại nói những lời thương hại và cười nhạo, rồi làm như vô tình khoe rằng mình sống tốt như thế nào.

Trong trí nhớ của Phương Trí Viễn, nguyên thân căm thù nhà Lý Lực đến tận xương tủy, sau khi Phương Thăng mất, nguyên thân thấy người nhà Lý Lực đến liền đóng cửa, vì việc này mà nó còn bị Lý Phú nghe đồn thổi đánh một trận.

Bây giờ nghĩ lại, Thẩm Tuyết có thể làm ra chuyện như vậy cũng không kỳ quái, mà nghe Lưu Gia nói, Phương Trí Viễn thấy Thẩm Tuyết cũng là tự làm tự chịu, chẳng thể trách ai. Vốn có một trạng phu yêu thương, một ma ma từ ái, một đứa con đáng yêu, thế nhưng tất cả bị chính tay y chôn vùi, y cũng chỉ có thể từ những người bất hạnh hơn mà cảm thấy vui vẻ, sau đó thương hại người ta, cười nhạo người ta, giống như làm như thế y mới có thể thấy cuộc sống cũng không quá khổ sở.

Lưu Gia nói với Phương Tăng chuyện giấu ở đáy lòng, cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Phương Tăng cũng không tiện bình phẩm gì, Lưu Gia thấy ca nhi nhà mình chưa về, nghĩ sau này Phương Tăng muốn làm ruộng ở thôn mình, tuy ruộng ở ven đường nhưng như thế nào cũng phải nói cho lý chính mấy câu.

Vừa nghĩ như vậy, ông bèn nói với Phương Tăng: “Sư đệ, ta thấy nên mời lý chính đến nói chuyện. Dù sao, sau này đệ còn phải làm ruộng ở Lưu gia thôn, mượn sân phơi hay mượn người cũng không thể tránh lý chính thôn ta. Hôm nay nhân dịp đệ tới, mời hắn đến ăn bữa cơm, nói mấy câu. Đệ mang tới cũng không ít đồ, biếu bánh hồng và thịt cho lý chính đi, có hắn chiếu cố vẫn tốt hơn.”

Phương Tăng nói: “Sư huynh nói gì thế Đệ vốn đã muốn mời lý chính, còn đang định buổi chiều nhờ sư huynh dẫn đệ đến tìm nhà, lễ đệ đã chuẩn bị rồi, còn để trên xe la chưa lấy xuống. Nếu để sư huynh ra lễ thì đệ còn ra cái gì nữa”

Lưu Gia cười nói: “Được. Đệ còn được hơn sư huynh. Lúc sư huynh bằng tuổi đệ vẫn còn ngơ ngác ngác, không chu đáo, ổn trọng lão luyện như đệ.”

Phương Tăng nghe không thấy tự hào mà chỉ thấy chua xót. Tuổi nhỏ mất cha, trong nhà chỉ có mình anh là hán tử đỉnh môn lập hộ, nếu anh không mạnh mẽ, không chú ý cư xử thì sao có thể sống nổi. Con nhà nghèo trưởng thành sớm, chỉ có bị khinh bỉ quen mới biết cách nhìn sắc mặt người khác, chỉ có từng khổ sở mới biết lòng người dễ đổi thay.

Lưu Gia thấy Phương Tăng đã chuẩn bị, bèn định dẫn Phương Tăng mang đồ đến nhà lý chính mời người. Phương Trí Viễn chưa tới tuổi xã giao, nên bị Lưu Gia mang tới nhà Lưu Trang, để ca nhi nhà ông đón tiếp.

Phu lang Lưu Gia thấy Phương Trí Viễn đến, than thở trong lòng, mình đúng là hồ đồ, chỉ nghĩ đến việc khuyên Lưu ma ma lại quên mất nhà đang có khách, nếu khách là người nhỏ mọn thì chắc sẽ thăm oán đương gia nhà mình, đúng là càng già trí nhớ càng không tốt, làm việc không ra sao, không hợp cách tí nào.

Ông vội vàng nói với Lưu a ma một tiếng, định dẫn Phương Trí Viễn về nhà. Lưu a ma biết nhà Lưu Gia

đang có khách, cũng bận khoản, biết vì mình mà nhà Lưu Gia chậm trễ, thấy trời không còn sớm, vội vàng nói: “Nhà Lưu Gia, cháu không ghét bỏ ta thì để ta giúp cho, nếu không mình cháu sợ không kịp.”

Phu lang Lưu Gia biết tay nghề của Lưu a ma, còn đang lo nghĩ làm cơm như thế nào, giờ Lưu a ma nói như thế tất nhiên là cực kì vui vẻ đồng ý, gọi Lưu Thu dẫn Lưu Trang, dặn hôm nay ăn cơm ở nhà ông.

Phương Trí Viễn tự nhận là bạn của Lưu Trang nên rất tự nhiên mà chào hỏi Lưu Trang. Nhìn đầu gối cậu có bụi xám, biết là cậu vừa quỳ trên mặt đất, lại nhìn những vết roi còn chưa biến mất trên quần áo của cậu, Phương Trí Viễn bối rối không biết nên làm gì.

Lưu Trang vẫn cúi đầu, bình thường cậu cũng không hay khóc. Trước đây, cậu chưa hiểu chuyện, bị bắt nạt oan ức liền khóc, làm cho ông đến nhà người khác mắng người. Thân mình ông không tốt, mỗi lần cãi nhau xong đều khó chịu mấy ngày, dần dần, Lưu Trang cũng không khóc nữa.

Thực ra, hôm nay Lưu a ma đánh cũng không nặng, ông cũng đã lớn tuổi, Lưu Trang lại đứa cháu ông yêu thương, một chút đau ấy cũng không là gì với Lưu Trang, Lưu Trang chỉ cảm thấy uất ức khó chịu. Rõ ràng mình sợ ông vất vả, cậu chỉ còn một người thân là ông, nếu ông không còn thì cậu chỉ là người cô đơn.

Thế nhưng ông lại không hiểu cậu, còn đánh cậu, cậu thấy khó chịu, không muốn nói gì, nhưng nước mắt bất tri bất giác đã tràn mi. Lúc này bị Phương Trí Viễn nhìn thấy, cậu thấy không được tự nhiên và cả ngượng ngùng, nước mắt trên mặt còn chưa khô, cậu không thể ngẩng đầu, cậu không thể khóc trước mặt người còn nhỏ tuổi hơn mình.

Mắt Phương Trí Viễn rất tốt, nhìn thoáng được nước mắt còn đọng trong khóe mắt Lưu Trang. Tuy đây mới là lần thứ ba gặp Lưu Trang nhưng hẳn biết tính tình Lưu Trang rất kiên cường, cũng rất thích tính cách của Lưu Trang, nhưng giờ thấy Lưu Trang khóc, Phương Trí Viễn mới giật mình nhận ra, dù Lưu Trang có xử sự người lớn như thế nào thì cậu cũng mới chỉ mười hai tuổi, ở hiện đại cũng chỉ là học sinh trung học còn chạy quanh ba mẹ xin tiền tiêu vặt.

Người càng kiên cường lúc lộ ra vẻ yếu ớt càng động nhân, Phương Trí Viễn cũng không ngoại lệ. Hắn tay chân vụng về, tìm cả người cũng không thấy một cái khăn để đưa cho Lưu Trang lau nước mắt. Đột nhiên hắn có chút hâm mộ Tiểu Tráng suốt ngày mang yếm hay bị hắn cười nhạo, nếu có nhóc con kia ở đây, ít nhất cũng có thể dùng yếm của nó cho Lưu Trang lau nước mắt, đỡ phải xấu hổ giương mắt nhìn như vậy.

Cuối cùng Lưu Trang quay mặt đi, lúc lâu sau mới quay lại hỏi: “Phương Trí Viễn, sao hôm nay người lại đến đây Đêm mai là giao thừa rồi, người không cần ở nhà làm đồ ăn với cữu cữu người sao” Lưu Trang cũng không biết nói gì, đành phải chọn đề tài để nói.

Phương Trí Viễn lúc này mới nói: “À, cữu cữu ta hôm qua đã làm xong rồi, nhà người thì sao Chắc cũng xong hết rồi chứ Cữu cữu ta mua ruộng ở thôn người, là mảnh gần đường lớn ấy, của một nhà tên là Lưu Bình trong thôn, chúng ta tới đây nhìn xem thế nào, cũng biết ruộng luôn.”

Lưu Trang nghĩ nghĩ nói: “Nhà người nói là nhà cha của ca ca A Thanh, ta gọi ông ấy là nhị đại gia. Mảnh ruộng kia ta biết, là ruộng tốt, năm ngoái có ca ca A Thanh và ca phu Triệu Võ, một mẫu đất thu được nhiều hơn nhà người khác một phần. Chỉ tại ca ca A Thanh và ca phu Triệu Võ đi ra ngoài mở cửa hàng, muốn đón hai ông đi dưỡng lão, sau này cũng không về nên mới bán, trong thôn cũng có mấy nhà muốn mua.”

Lưu Trang ở trong thôn biết huynh đệ Lưu Hưng muốn mua mảnh ruộng này, đã nói với người ngoài từ lâu rằng ruộng này chắc chắn thuộc về nhà hắn, còn gây chuyện với những nhà muốn mua ruộng, làm mọi người đều thấy phiền, ma ma cậu nói, nếu người trong thôn sợ phiền toái không mua ruộng của nhị đại gia, ông cậu sẽ lấy hết bạc trong nhà ra, cũng xin nhị đại gia cho trả dần dần, nhất định không để huynh đệ Lưu Hưng dùng thủ đoạn để hưởng lợi.

Phương Trí Viễn sờ sờ đầu nói: “Vậy hả Là do cữu cữu gặp dịp, mua ruộng nhà ông ấy.”

Lưu Trang vốn có ấn tượng tốt với Phương Trí Viễn, giờ càng thấy tốt thêm. Cậu ghét nhất là mấy người nhà trên danh nghĩa là nhị đại gia cậu, thấy nhà cậu chỉ có hai ông cháu liền muốn lừa gạt chiếm tiền, còn muốn cho cậu đi ra ngoài để chiếm lấy ruộng đất và nhà ở của nhà cậu, may mà ma ma lợi hại, làm cho bọn họ không dám manh động, thế nhưng mỗi ngày làm vài việc cũng khiến người ta chán ghét.

Lúc hai người không biết nên nói gì thì phu lang Lưu Gia và Lưu a ma đi ra, bảo bọn họ cùng đến nhà Lưu Gia. Trên đường đi, Lưu a ma biết nhà Phương Trí Viễn mua ruộng của Lưu Bình, trong lòng vui vẻ nên rất nhiệt tình với Phương Trí Viễn.

Đến nhà Lưu Gia, Lưu Gia và Phương Tăng còn chưa về, Lưu a ma đi nấu ăn, phu lang Lưu Gia giúp đỡ, Lưu Thu và Lưu Trang cũng muốn giúp nhưng bị phu lang Lưu Gia đuổi ra ngoài, để hai người ở bên ngoài với Phương Trí Viễn. May mà Phương Trí Viễn và Lưu Trang còn nhỏ tuổi, ca nhi, hán tử ở nông thôn cũng không có quá nhiều quy củ, lễ giáo.

Lưu Thu là hủ nút, gặp Phương Trí Viễn chưa đến hai lần, nói chuyện cũng chưa quá ba câu, cậu nhớ mình còn có một cái khăn tay chưa thêu xong, chào hỏi Phương Trí Viễn rồi vào phòng. Lưu Thu đi, Lưu Trang cũng không thể đi, rót cho Phương Trí Viễn một chén trà, ngồi xuống, hai người liến mắt to trừng mắt nhỏ.

May mà lúc này Lưu Gia, Phương Tăng và lý chính Lưu gia thôn đến, hai đứa trẻ con bọn cậu nhường chỗ. Vào sân sau, Lưu Trang lại lấy nước, lấy hạt dưa, lạc cho Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn nghĩ nghĩ, hỏi: “Đúng rồi, quần áo lần trước người nói làm cho ma ma người đã xong chưa Cho thêm lông vào vạt và tay áo trông có đẹp hơn không Ta chỉ nhìn người khác làm thế chứ cũng chưa thử bao giờ, không biết có được không.”

Lưu Trang vừa nghe, trong lòng trầm xuống, bộ quần áo kia còn bị ông cậu ném xuống đất. Tuy khó chịu nhưng cậu vẫn nói: “Ừ, đẹp lắm, lần sau người làm quần áo có thể thử xem. Tuy ta chưa mặc nên không biết bỏ lông vào có ấm hơn bông không nhưng đúng là nhẹ hơn bông.” Lưu Trang nói cảm nhận của mình cho Phương Trí Viễn tham khảo.

Phương Trí Viễn cười nói: “Vậy tốt quá, lần trước về nhà cữu cữu còn bảo ta dạy linh tinh, lừa người. Ta sao có thể làm thế chứ, ta đây rõ ràng là tướng mạo đường đường, tác phong nhanh nhẹn, thiếu niên năm tốt, cữu cữu ta đúng là lo không đâu.” Phương Trí Viễn rất tự nhiên mà nói ra câu vui đùa hiện đại, nói xong mới thấy không ổn, người nơi này đều chú ý mỹ đức là khiêm tốn, những lời hân vừa nói có thể khiến Lưu Trang thấy hân lỗ mãng hay không

Lưu Trang lại rất nghiêm trang mà đồng ý: “Ừ, người đúng là rất tốt!” Tình thâm ý thiết, không thể thật hơn, lại làm cho Phương Trí Viễn thấy ngượng ngùng. Tiết tấu này không đúng nha, sao có thể như thế được

May mà Lưu a ma và phu lang Lưu Gia ra gọi hai người vào ăn cơm, tránh cho Phương Trí Viễn thấy xấu hổ.

Phu lang Lưu Gia là người chịu khó, đồ ăn tết đã làm xong nên Lưu a ma chỉ nấu một món cải trắng, sợi củ cải trộn, rán cá, xong bèn hâm nóng những món khác bày lên bàn. Như vậy cũng đủ mười món, ở nông thôn cũng coi như một bàn tiệc khá đầy đủ.

Ba hán tử ngồi một bàn, Phương Trí Viễn không uống rượu, lại nhỏ tuổi nên ngồi ở bàn Lưu a ma. Lưu Trang ngồi bên trái hán. Thức ăn hai bàn giống nhau, Phương Trí Viễn ăn thấy hương vị cũng bình thường, chỉ có hai món rau và cá Lưu a ma làm là hán thích.

Đáng tiếc, cũng không biết có phải vui quá hóa buồn không, ăn cá vài chục năm thế nhưng lại bị hóc xương, khiến Lưu Trang ngồi bên trái hán lo lắng không thôi. Sau khi nuốt một miếng cơm lớn, rốt cuộc hán cũng nuốt được xương xuống, đến lúc muốn gấp cá, phu lang Lưu Gia lại bưng đĩa cá sang một bên.

Phương Trí Viễn oán niệm nhìn đĩa cá, có thể là ánh mắt quá nóng bỏng, Lưu Trang nhìn cũng cảm thấy không đành lòng. Nhìn miếng cá đột nhiên được gấp vào trong bát, Phương Trí Viễn ngậy cả người, ngừng đầu lên mới biết là Lưu Trang gấp cho hán, hơn nữa còn là thịt ở phần bụng cá. Phương Trí Viễn lập tức cảm thán: Người tốt nha!

**

Zô: tôi đang đọc bộ “Chờ ta thành vua”, chủ công, đề thụ, anh công xuyên 2 lần, là người hiện đại xuyên về JX3 thành Thiên Sách, sau đó xuyên về thời có anh thụ, anh thụ là dân trọng sinh. Anh công đúng là mịa nó Moe, chuyên môn có kiểu cười =v=, kiểu như anh thụ là thái tử và hoàng đế gặp phản tặc, anh công lao ra...cứu mỗi anh thụ, sau đó nghĩ không phải ta không muốn cứu hoàng đế mà là thực sự không để ý có hoàng

đế =v=, sau đó vua hỏi sao ko cứu anh bảo “hoàng thượng bảo thần bảo hộ thái tử thì thần cứu thái tử thôi chứ, thống lĩnh bảo hộ hoàng thượng lúc đó cũng đứng đó mà” OTZ. Lúc cứu anh thụ, anh công bị thương nhẹ, nhưng giả vờ ngất cho anh thụ đau lòng, không ngờ anh thụ ra dắt ngựa bảo đi báo thù cho anh công. Con ngựa liếm tay anh thụ làm anh công gào thét trong lòng là tránh ra để ông đến liếm, sau gọi thái y, anh công chỉ tay vào đùi ý bảo thái y là bảo anh bị thương đùi ko đi lại đc để đc ở phủ thái tử, không ngờ ông thái y hiểu lầm, thấy anh vỗ vào..đó nên bảo là anh liệt dương =))))Nói chung là tôi rất sung sướng vì đọc đc tr hay cho đến khi anh công đi Nam Man làm quan, làm ở quận Giao Chỉ, có Thứ Sử, có người bản địa họ Nguyễn, mưa nhiều nắng nóng, thôi bỏ mie, tôi lạch cạch đi đọc wiki, nghĩ chắc là rồi, đọc tiếp theo xem sao, nói Giao Chỉ giáp biển Nam, anh công là người hiện đại nên kể tên mấy nước cạnh biển, ẻo có , chuẩn Giao Chỉ này đúng là rồi, lại còn nói dân phong bưu hãn, lắm dân tộc lẫn lộn, tôi ẻo đọc nữa. Phí cả quyển truyện.

29. Chương 29: Tết

Hôm nay lúc được mời đến Lưu Lý thấy rất bất ngờ. Ông vốn nghĩ nhà Lưu Bình thế nào cũng phải bán ruộng cho người trong thôn mới đúng, không nói chuyện khác, người trong thôn đều là họ hàng, mấy trăm năm trước cũng cùng một tổ tông. Ông cũng biết mấy chuyện huynh đệ Lưu Hưng làm, nhưng huynh đệ Lưu Hưng tốt xấu gì cũng là người Lưu gia thôn, trong mắt lý chính, nếu đã bán thì bán cho người trong thôn vẫn đúng lý hơn là bán cho người ngoài vậy nên vẫn chưa nhúng tay vào.

Nhưng giờ ruộng bị người thôn khác mua, đây khác gì nói thẳng ra rằng người trong Lưu gia thôn bất hòa, vô duyên vô cớ để người chê cười. Nếu là người khác, ông nhất định sẽ không ăn bữa cơm này, nhưng ông biết Phương Tăng, cháu ngoại của lão lý chính Lâm gia thôn, là một thợ săn.

Thân thủ của người này thì không cần phải bàn, ông vốn không tin tin đồn Phương Tăng có chút quan hệ ở trấn trên, một người nông dân như Phương Tăng thì có bản sự gì chứ, nhưng giờ Phương Tăng vô thanh vô tức mua một lúc sáu mẫu ruộng tốt khiến ông không thể không tin rằng Phương Tăng đúng là có chút phương pháp.

Cho nên lúc Phương Tăng đến nhà mời ông ăn cơm, ông cân nhắc một lúc lâu mới đồng ý. Đây không chỉ là một bữa cơm, còn là lúc ông tỏ thái độ, nếu làm nhân tình thì phải làm đến cùng nên Lưu Lý cũng rất nhiệt tình với Phương Tăng.

Phương Tăng thấy thái độ của Lưu Lý cũng yên tâm, thử nói: “Lưu đại thúc, ta có một chút phiền toái, ta là người quê không có ý gì hay, Lưu đại thúc kiến thức rộng rãi, có thể ra chủ ý giúp ta không?”

Lưu Lý cười nói: “Có gì mà chủ ý chứ, Phương gia huynh đệ người quá khiêm tốn rồi, nhưng lão đây cũng lớn hơn người mấy tuổi, cũng có thể giúp người tham khảo, chỉ mong Phương gia huynh đệ không chê lão đây dong dài là được rồi.”

Phương Tăng khách khí vài câu rồi hỏi thẳng: “Mặc dù mua ruộng ở Lưu gia thôn, nhưng ta là người Lâm gia thôn, ta định tự mình trồng, thu lương thực thì không nói làm gì, nhưng mà thu xong thì hơi phiền toái. Gặt cả bông lúa mang về thì bất tiện, nếu ông trời nể mặt thì tốt, nhưng nếu không thì phiền toái lớn. Cháu ta lo lắng nên muốn mượn sân phơi của nhà nào ít người ở Lưu gia thôn, ta có thể trả tiền, cũng không dùng không của người ta.”

Lưu Lý im lặng một lúc lâu, ông biết yêu cầu của Phương Tăng không quá đáng, còn trả cả tiền, trong thôn không ít người có sân không phơi hết, có thể cho mượn. Vậy nhưng huynh đệ Lưu Hưng trong thôn vốn lắm trò, người trong thôn có thể tránh liềm tránh, Phương Tăng rõ ràng đã đắc tội huynh đệ Lưu Hưng, giờ lại tìm nhà cho Phương Tăng mượn sân, chỉ sợ người cho mượn cũng sẽ đắc tội huynh đệ Lưu Hưng.

Nếu ông làm chủ việc này thì không tốt lắm, tuy huynh đệ Lưu Hưng không dám tìm ông gây chuyện, nhưng với người khác thì chưa chắc. Phương Tăng không sống ở Lưu gia thôn, nhưng có bản lĩnh có thân thủ, nếu huynh đệ Lưu Hưng gây sự với anh, Lưu Lý dám đánh cược rằng mười phần mười là huynh đệ Lưu Hưng sẽ phải trả giá.

Nhưng nhà cho Phương Tăng mượn sân, đắc tội với huynh đệ Lưu Hưng thì lại ở Lưu gia thôn, nếu thỉnh thoảng gây rối một chút, sử dụng một ít thủ đoạn cũng dễ người hận chết, nhưng lúc người nhà đó bực bội tất nhiên oán huynh đệ Lưu Hưng nhưng cũng không còn hảo cảm với Phương Tăng, chưa chắc đã tiếp tục cho mượn.

Nếu người ta không cho mượn nữa thì lại phải thông qua người giới thiệu là lý chính ông, lúc đó Phương Tăng đến tìm ông thì những việc ông làm để vun đắp quan hệ liền trở lên lãng phí. Nhưng nếu ép người ta cho mượn, sợ rằng người ta sẽ oán lây cả ông, lúc đó ông khác gì Trư Bát Giới soi gương cả trong lẫn ngoài gương đều không phải người

Nhưng ông lại không thể nói rõ ra, chỉ có thể trầm mặc tỏ thái độ. Lúc này, Lưu a ma đến hỏi mọi người đã cần mang cơm chưa, nghe được Phương Tăng nói, ông lập tức mở miệng: “Phương đương gia, nếu người muốn tìm sân thì cái sân lớn nhà ta người thấy thế nào, đủ không?”

Lúc Phương Tăng đến nhà Lưu Lý có đi ngang qua nhà Lưu a ma, cũng không để ý bên trong, nhưng sân bên ngoài cũng khá rộng rãi, phơi sáu mẫu lúa cũng đủ. Hơn nữa, nhà ông cũng không xa đường lớn, cách đồng cũng gần, chuyển về đó cũng tiện. Vì thế, anh nói: “Sân nhà Lưu ma ma vừa lớn vừa rộng rãi, nếu cho cháu mượn thì không gì tốt hơn.”

Lưu a ma nghe, cười nói: “Vậy thì tốt rồi, nhà ta chỉ có ba mẫu ruộng, ta thấy còn không ít chỗ để cho người phơi. Nếu người không ghét bỏ thì đến vụ mùa cứ mang tới nhà ta. Ta là một ma ma già, cũng không sợ người khác nói gì.”

Phương Tăng nghe rất vui vẻ, cười nói: “Vậy thì không còn gì tốt hơn, cháu cảm ơn ông trước. Lưu ma ma, ông xem thế này được không, mỗi năm cháu trả ông năm trăm đồng tiền, ông đừng từ chối nhé, đến vụ mùa lúc cháu thu lương thực còn muốn nhờ ông nấu cơm giùm. Gạo mì thì cháu ra, chỉ nhờ Lưu ma ma nấu giùm cháu thôi.”

Lưu ma ma vội vã xua tay, nói: “Sao có thể lấy tiền của người chứ, dù có ăn cơm ở nhà ta cùng lắm cũng là thêm muối nước, nắm gạo. Phương đương gia, người quá khách khí, sao ta có thể cầm tiền của người chứ. Không được, không được.”

Phương Tăng giải thích: “Lưu ma ma, lúc đó cháu cũng không phải đi một mình, cháu định mượn người làm việc. Nhưng người này một ngày ăn uống cũng không ít, nếu cháu ăn không của ông thì mới là không được. Lưu ma ma, ông đừng từ chối, nếu không cháu cũng không thể không biết xấu hổ mà dùng sân nhà ông.”

Nói đến mức độ này Lưu a ma mới chịu đồng ý.

Trái lại Lưu Lý rất tán thành, nhà Lưu a ma vốn ghét nhà Lưu Hưng, ân oán hai nhà chất chứa đã lâu, Lưu a ma cho Phương Tăng mượn sân ngược lại còn rất tốt, cũng không lo đắc tội thêm, dù sao hai nhà đó cũng đã khổ đại cừ thâm từ lâu. Ông cũng biết Lưu a ma chắc chắn là biết huynh đệ Lưu Hưng muốn mảnh ruộng kia, Phương Tăng mua là đắc tội bọn họ mà còn tích cực giúp Phương Tăng như vậy, chỉ sợ là trong lòng càng vui vẻ ấy chứ.

Nghĩ đến trượng phu và con trai Lưu a ma đều gián tiếp chết trên tay cha con Lưu Hưng, ông cũng khó mà nói điều gì, chỉ cười nói vài câu dễ nghe, cũng coi như làm nhân chứng cho hai người.

Mà ở bên kia, Lưu Trang thỉnh thoảng gặp cả cho Phương Trí Viễn khiến cho hảo cảm của Phương Trí Viễn đối với Lưu Trang tăng liên tục. Đến lúc cơm nước xong, Phương Trí Viễn đã nâng Lưu Trang từ bạn bè lên hàng ngũ bạn tốt.

Ăn cơm xong, Lưu Trang nhớ tới lần trước Phương Trí Viễn cho mình đùi vịt quay, trong lòng có chút băn khoăn, nghĩ lại xem nhà mình có đồ gì ngon thì tặng Phương Trí Viễn mang về, coi như có đi có lại. Nghĩ nghĩ, nhớ tới kẹo lạc và bánh đường trắng* hôm qua ông làm bèn nói với Phương Trí Viễn: “Phương Trí Viễn, người đã phải về ngay chưa Có thể chờ ta một lúc ta về nhà lấy đồ được không?”

Phương Trí Viễn nhìn cữu cữu hần còn một lúc nữa mới ăn xong cơm, đồng ý nói: “Người có việc thì đi đi, ta cũng chưa về ngay đâu.”

Lưu Trang nói: “Vậy phải chờ ta nha, người đừng về trước.”

Phương Trí Viễn gật đầu, cam đoan mình sẽ không về trước thêm lần nữa.

Lưu Trang đứng dậy đi nhanh ra ngoài, trong nhà bếp chỉ còn một mình Phương Trí Viễn. Hắn nhàm chán ngồi trong bếp vẽ vòng tròn, mong ngóng cữ cữ mau mau ăn xong, hắn chán quá nha. Đến nhà người khác không tốt nhất là việc này, tuổi là vết thương, không thể xả giao lại còn bị đối xử như trẻ con, đúng là không chấp nhận nổi.

Cữ cữ hắn chưa ăn xong thì Lưu Trang đã hỏn hển chạy về, tay còn cầm một chiếc giỏ nhỏ, bên trong có hai gói giấy dầu, hình dạng không có gì đặc biệt, cũng không nhìn ra được là cái gì.

Thấy Phương Trí Viễn chưa về, Lưu Trang cũng yên tâm, đưa giỏ vào tay Phương Trí Viễn, nói: “Đây là đồ ăn hôm qua ma ma ta làm, ngươi mang một ít về ném thử xem có ngon không.”

Lúc này Phương Trí Viễn mới biết Lưu Trang đi lấy đồ ăn cho mình, thấy rất cảm động, chân thành cười nói với Lưu Trang: “Ma ma ngươi làm thì chắc chắn là ngon rồi, lần sau ta cũng sẽ mang đồ nhà ta tới cho ngươi ném thử, đến lúc đó ngươi không được chê đâu nha.”

Lưu Trang gật gật đầu, hai người nhìn nhau, cùng nở nụ cười, trong mắt cả hai đều có ăn ý và tiểu ý.

Phương Tăng uống một bụng rượu, đợi bay bớt mùi rượu rồi dẫn Phương Trí Viễn về nhà.

Trừ tịch là ngày lễ, Phương Tăng và Phương Trí Viễn lại đi viếng mồ. Lâm a ma và Phương Thăng đều mất năm nay, theo như phong tục ở đây thì người thân phải mang đồ đến cúng bái, đốt giấy tiền vào ngày trừ tịch. Phương Tăng và Phương Trí Viễn mang theo ba món ăn, hai loại điểm tâm, đốt một nén hương.

Đầu tiên Phương Tăng nói lan man không dứt ở trước mồ Lâm a ma, còn Phương Trí Viễn thì nói trước mồ Phương Thăng, bảo Phương Thăng và Lý Hổ sớm đi đầu thai chuyển kiếp, sống sung sướng. Tất nhiên, hắn cũng hứa hẹn sẽ chăm sóc tốt cho người thân của họ, ngoại trừ Lý Phú.

Phương Tăng làm xong việc chỗ Lâm a ma, lại đến trước mồ ca ca anh nhìn xem, nói với trời xanh: “Ca ca, ca yên tâm, Hổ tử sống cùng với đệ. Bọn đệ mua được ruộng rồi, có ruộng sống sẽ đầy đủ hơn. Tất nhiên là ca cũng đừng lo lắng việc sau này cháu ngoại đỉnh môn lập hộ, nó có cách làm bánh hồng, dựa vào việc này cũng có thể có một phần sản nghiệp. Đợi đến lúc nó thành gia lập nghiệp, nhất định đệ sẽ bảo nó mang theo ca nhi nó thích đến cho ca nhìn.”

Nói dài nói dai một lúc lâu, đến lúc về trời đã không còn sớm.

Năm nay Phương gia có người mất, câu đối dán hai bên cửa không phải màu đỏ mà là màu vàng. Phương Tăng quấy hồ, Phương Trí Viễn mua câu đối mua từ trấn trên về đi phía sau anh, hai cậu cháu làm một lúc mới dán xong.

Phải nhân lúc mặt trời chưa lặn để ăn cơm tối, Phương Tăng và Phương Trí Viễn chỉ có hai người, nhưng thức ăn trên bàn lại không thiếu, mười món thập toàn thập mỹ, đủ cả gà vịt thịt cá. Phương Tăng còn cố ý mua xôi gà hấp lá sen ở trấn trên, lại thêm đồ ăn tết khiến Phương Trí Viễn không biết nên ăn món nào trước.

Phương Tăng uống rượu gạo do Lâm Chính gia tự ủ mà Lâm Chính mang tới, nhìn bộ dáng Phương Trí Viễn cầm dưa rồi rầm liên bật cười, nói với Phương Trí Viễn: “Hổ tử, con sao thể Mau ăn đi kéo nguội. Có muốn thử rượu gạo với cữ không?” Câu cuối cùng hiển nhiên là Phương Tăng cố tình chọc Phương trí Viễn.

Ở hiện đại, Phương Trí Viễn là cao thủ uống rượu, một lít như ăn sáng, năm lít không xi nhê, là một cao thủ có thể làm cho một người đàn ông Mông Cổ uống say đến không biết đông nam tay bắc. Hắn dựa vào chiêu ấy mới nổi bật trong đám đông côn đồ, trở thành tiểu đệ được các lão đại thích dẫn đi uống rượu theo nhất, dần dần tiến lên.

Đến nơi này, Phương Trí Viễn thực bị đất trở thành một đứa bé mười tuổi, tất nhiên là phải ngoan ngoãn tuân thủ quy củ của trẻ con. Cũng là kiếp trước uống rượu đến phát sợ cho nên đến đây cũng không có hứng thú gì với rượu. Bây giờ Phương Tăng nói ra, Phương Trí Viễn liền muốn ném thử, nói với Phương Tăng: “Vay cữ cữ à, con uống một chén nhỏ thử xem nha.”

Phương Tăng không ngờ cháu ngoại mình cũng dám uống, lập tức nói: “Không được, con đang tuổi lớn, không được uống thương thân. Rượu này ấy hả, sau này thế nào cũng được uống.” Phương Trí Viễn oán niệm nhìn chăm chăm vào chén rượu của Phương Tăng, ánh mắt sâu thẳm.

Có lẽ Phương Tăng nghĩ việc này là do mình khơi ra, sờ sờ mũi, cuối cùng dưới ánh mắt oán niệm của Phương Trí Viễn, đưa chén ra, dằn dò: “Thôi được, con nếm thử một ngụm đi, chỉ một ngụm thôi đấy.”

Phương Trí Viễn lập tức cầm chén uống một ngụm, hết non nửa chén, Phương Tăng thấy thế vội vàng lấy chén về, nhìn chăm chăm cháu ngoại, chỉ sợ nó say. Phương Trí Viễn lại thấy không đã ghiền, rượu gạo này chỉ hơi cay, vào miệng còn có vị ngọt lành, độ cồn cao hơn rượu đỏ, nhưng đối với Phương Trí Viễn uống rượu như uống nước thì chẳng hề gì.

Phương Tăng chau sắc mặt cháu ngoại vẫn bình thường, cười vỗ vai Phương Trí Viễn nói: “Không tồi nha, rất ra dáng hán tử, giống cừu cừu con, tửu lượng tốt!”

Trên mặt Phương Trí Viễn ngoan ngoãn, trong lòng lại nói, đây là tửu lượng tiểu gia đây uống ở hiện đại ra nha!

Ăn cơm xong, đốt pháo, Phương Tăng và Phương Trí Viễn thay quần áo mới, Phương Tăng còn cho Phương Trí Viễn một phong lì xì. Phương Trí Viễn mở ra nhìn, không ngờ có tận một lượng bạc, hần cười hì hì nhận. Châm ngôn của hần luôn là: Quý đen mới là hạnh phúc của đàn ông!

Hai cậu cháu đốt chậu than sưởi ấm, chuẩn bị thức đêm đón giao thừa. Đến khuya, Phương Tăng nấu sủi cảo đã bao sẵn, gọi Phương Trí Viễn đang mơ màng tỉnh ăn sủi cảo. Đêm lạnh ăn một bát sủi cảo nóng hổi, Phương Trí Viễn cảm thấy rất thoải mái, tựa vào ghế, bắt tri bắt giác liền ngủ mất.

Hôm sau hần tỉnh trên kháng của mình, vừa nhìn là biết hôm qua cừu cừu hần bế hần lên kháng. Nghe tiếng pháo kêu không dứt ở ngoài, Phương Trí Viễn cảm thấy được không khí Tết tràn ngập.

**

Zổ: tôi đang đọc một bộ chủ công ngắn, hệ thống, mới đọc mấy chương đầu nhưng em hệ thống mới 5 tuổi, manh chết mất chết mất chết mất.

30. Chương 30: Chúc Tết

Vốn muốn ngủ thêm một lúc nữa, dù sao hôm qua hần cũng đi ngủ muộn như vậy, nhưng chần còn chưa ấm Phương Trí Viễn đã nghe thấy tiếng của Đại Tráng, Tiểu Tráng liền biết là hai đứa đến tìm hần chơi. Nghĩ đến trình độ phá phách của Đại Tráng, Tiểu Tráng, Phương Trí Viễn nhận mệnh bò dậy mặc quần áo. Vừa mặt xong quần bông, Đại Tráng, Tiểu Tráng đã tới cửa phòng hần, thò vào hai cái đầu nhỏ tròn xoe.

Đại Tráng, Tiểu Tráng mặc quần áo màu đỏ mới, kiểu dáng giống nhau như đúc, nếu không phải một cao một thấp thì đúng là y như anh em sinh đôi. Tiểu Tráng chân ngắn nhưng lại chạy nhanh hơn Đại Tráng, đôi chân bé chạy vài bwoes đã nhào lên kháng của Phương Trí Viễn làm Phương Trí Viễn cảm thấy may mắn rằng mình đã dự cảm trước mà rời giường. Tiểu Tráng nhìn Phương Trí Viễn ngồi trên giường, nói giọng non nớt còn hơi ngọng ngịu: “Phương ca là bé heo lười, mặt trời chiếu vào mông còn chưa dậy, xấu hổ xấu hổ xấu hổ!” nói xong còn ông cụ non mà lấy tay chỉ chỉ vào bên trái mặt mình.

Phương Trí Viễn có ý trầm mặt, hù dọa Tiểu Tráng: “Đệ dám nói Phương ca là heo lười, Phương ca đánh mông nhỏ của đệ.” Tiểu Tráng biết Phương Trí Viễn chỉ là hổ giấy, tuyệt không sợ hần, còn cười hì hì trên hần. Phương Trí Viễn bèn ôm lấy nó gãi ngứa, làm Tiểu Tráng ha ha cười không ngừng.

Đại Tráng như ông cụ non nói với Phương Trí Viễn: “Phương ca, lát nữa chúng ta cùng đi chúc tết người trong thôn đi.” Nói chưa hết một câu đã lộ ra bản chất của nó, chỉ túi của Phương Trí Viễn nói: “Phương ca, huynh thay cái áo nào có túi to ấy, để còn đựng được nhiều hạt dưa, lạc, may mắn có khi còn có cả đường nữa.”

Được rồi, nhìn hai cái túi to trên quần áo Đại Tráng, Tiểu Tráng, rốt cuộc Phương Trí Viễn cũng biết công dụng của chúng nó. Hắn không phải trẻ con nên cũng không thèm mấy món ăn vặt kia nên cũng lười không đi thay quần áo khác. Nơi này có phong tục là sáng mồng một tết, trẻ con sẽ tập trung lại, đến chúc tết cho từng nhà trong thôn.

Nhà nào có keo kiệt đến đâu thì cũng sẽ chuẩn bị đầy đủ hạt dưa và lạc chờ bọn nhỏ đến chúc tết, cho mỗi đứa mang về một nắm hạt dưa, hạt lạc, cũng không ít nhà còn chuẩn bị vài món điểm tâm bình thường không nỡ ăn.

Mọi người ở đây cho rằng, càng nhiều trẻ con đến nhà hôm mồng một tết thì phúc khí cũng càng tốt, con cháu cũng càng nhiều, vậy nên để dụ trẻ con đến nhà mình, người lớn trong nhà đều chuẩn bị vài món ngon chiêu đãi. Nếu năm nay người không chuẩn bị, để bọn trẻ tay không mà về thì không chỉ bị người trong thôn chỉ trích mà sang năm trẻ con cũng sẽ không tới nữa, như vậy coi như là kết thù với cả thôn.

Đây là lần đầu tiên Phương Trí Viễn tham dự hoạt động với nhiều trẻ con như vậy. Trẻ con trong con tập trung hết một chỗ, lớn nhất là mười ba mười bốn tuổi, nhỏ nhất khoảng ba bốn tuổi, ca ca dẫn đệ đệ, tay lớn nắm tay nhỏ, cả đám đều có túi áo cực to, mà tên tham gia nửa chừng như Phương Trí Viễn lại không mặc áo có túi lớn cũng khiến người khác chú ý.

Có đồng bọn tốt bụng còn hữu tình lấy ra túi nhỏ mình mang theo, nói có thể cho Phương Trí Viễn mượn dùng tạm, nhưng trong mắt cũng để lộ ra bất mãn trước sự không chuyên nghiệp của Phương Trí Viễn. Phương Trí Viễn đành phải uyển chuyển cự tuyệt sao cho không thương tổn đến tâm hồn thủy tinh của người khác, trong lòng thì âm thầm ảo não, nếu biết phiền toái như vậy thì hắn cũng đã mặc cái áo túi to rồi, quả nhiên, bất thường là phải trả giá đắt.

Cùng cả đám đến từng nhà chúc tết, bọn nhỏ hi hi ha ha nói cười, người lớn trong nhà bốc hạt dưa điểm tâm bỏ vào túi áo cho cả lũ. Một đám trẻ con rầm rầm đến rồi lại rầm rập đi, chỉ là túi vải không ngừng nặng hơn.

Đi mấy nhà thì túi của Phương Trí Viễn đã đầy tràn, cho nên dù người khác nhiệt tình chiêu đãi nhưng hắn chỉ nhìn không lấy, khiến mấy người lớn kia cứ cho rằng Phương Trí Viễn ngượng, một đám nhiệt tình nhét đồ ăn vào tay hắn, chớp mắt tay hắn cũng đầy.

Hắn tiện tay đưa cho Đại Tráng, Tiểu Tráng. Túi áo Đại Tráng cũng đã sắp tràn ra, đang lúc Phương Trí Viễn lo lắng trình độ chắc chắn của nó thì Đại Tráng giống như làm ảo thuật mà lấy từ túi quần ra một cái túi vải, một cái túi vải được gấp gọn gàng, nhìn khá nhỏ nhưng giũ ra thì đựng được khá nhiều.

Đại Tráng lấy hết đồ trong túi áo của nó và Tiểu Tráng cất vào túi vải, sau đó đeo túi vải lên lưng. Phương Trí Viễn nhìn xung quanh thấy cả đám đều đang làm thế, mới biết đây là thường lệ của lũ trẻ. Đại Tráng còn bảo Phương Trí Viễn lấy đồ trong túi áo ra, chuẩn bị đến nhà tiếp theo.

Cả buổi sáng Phương Trí Viễn đều dùng vào việc chúc tết. Dọc theo đường đi, một đám trẻ con cũng sẽ thảo luận hạt dưa nhà ai lớn nhất, lạc nhà ai thơm nhất, điểm tâm nhà ai ngon nhất, sau đó trao đổi thứ mình thích ăn, sau đó vui vui về về đeo túi vải, ôm túi áo cực to đi về nhà tìm a ma.

Thân thích nhà Phương Tăng cũng chỉ có một nhà Lâm Thành. Lâm Thành là cữu cữu, mồng hai mới chúc tết nên Phương Tăng ngồi trong nhà, cũng có người quen đến mời Phương Tăng sang chơi nhưng Phương Tăng từ chối, dù sao nay cũng là ngày cả nhà đoàn viên, người ngoài như anh đến cũng không hay lắm, sẽ làm phiền người ta.

Đợi Phương Trí Viễn về, hai cậu cháu ăn cơm, buổi chiều ngủ một giấc liền hết một ngày.

Ngày hôm sau, Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn mang theo bốn lễ đến nhà Lâm Thành. Vừa đến đã thấy Lâm Song và Triệu Cần mang con đến chúc tết Lâm Thành. Mồng hai cũng là ngày ca nhi về nhà mẹ đẻ, Lâm Song có lẽ là bất mãn chuyện hôm trước nên mấy ngày này cũng chưa về Lâm gia.

Vốn nghĩ là hai cụ sẽ nhớ y, trước kia là như thế, nếu y một hai tháng không về, cha mẹ y sợ y ở nhà chống bị uất ức sẽ nhờ người mang thư gọi y về xem xem, nhưng lần này hai cụ Lâm Thành nửa cái thư cũng không gửi, khiến đệ ma y ở nhà chỉ cây dâu mắng cây hòe đã lâu.

Mà cha ma chồng lại coi như không thấy, thậm chí còn có ý trách y. Địa vị của đương gia y ở trong nhà cũng xuống dốc không phanh, hai người nhà thằng Hai sắp cưới lên đầu bọn y mà tác ụ tác phúc. Việc này làm Lâm Song kinh ngạc phát hiện ra rằng không phải nhà mẹ đẻ không xa được y mà chính y mới là người không thể không có sự giúp đỡ của nhà mẹ đẻ.

Không có trợ cấp và chống lưng từ nhà mẹ đẻ, chỉ dựa vào địa vị của đương gia nhà y ở nhà chồng thì bọn họ chỉ có thể chịu bất nạt. Mà hai người nhà thằng Hai cũng đúng là gian xảo, trước kia thấy y có thể lấy đồ từ nhà mẹ đẻ liền nịnh hót y và đương gia nhà y, giờ y mới có chút mâu thuẫn với nhà mẹ đẻ, không có trợ cấp nữa, bọn họ liền trở mặt, một bộ khinh thường. Cha ma chồng còn có ý dung túng, hai người nhà y cùng khó khăn.

Cho nên hôm nay Lâm Song phá lệ chuẩn bị đủ bốn lễ, còn mang cho Đại Tráng, Tiểu Tráng hai túi kẹo mạch nha. Triệu Cần cũng cho Đại Tráng, Tiểu Tráng lì xì gấp bội so với hai văn hàng năm.

Hai cụ Lâm Thành thấy thế, vốn đang lo ca nhi nhà mình còn chưa biết điều, giờ cũng yên tâm phần nào. Thực ra trong khoảng thời gian này, hai cụ Lâm Thành cũng rất nhớ Lâm Song. Hai người biết Lâm Song sống ở Triệu gia chắc chắn sẽ không dễ chịu như trước kia, Lâm Song cũng không gửi thư về, trong lòng sao có thể không lo lắng chứ.

Nhưng có lo lắng thế nào, mỗi lần nhắc tới Lâm Song, hai người nhà thằng Cả liền không vui, Đại Tráng cũng muốn khóc, hai người liền không dám nói nữa. Đặc biệt là phu lang thằng Cả còn nói thẳng nếu bọn họ hại Lâm Song về sẽ dẫn Đại Tráng về nhà mẹ đẻ, việc này làm cho hai cụ Lâm Thành thật vất vả mới thấy đích tôn lo lắng, nên cũng không nói gì nữa.

Phương Tăng và Phương Trí Viễn ăn xong cơm ở nhà Lâm Thành liền về nhà. Khoảng thời gian sau đó, Phương Tăng và Phương Trí Viễn chủ yếu ở trong nhà, thỉnh thoảng cũng có người đến mời hai cậu cháu đi ăn cơm. Xong Tết, hai cậu cháu đều hơi béo lên. Phương Trí Viễn sờ sờ khuôn mặt đang có xu thế phát triển thành hình bầu dục của mình, buồn bực nha, trước kia hắn cũng không phát hiện hắn còn có tiềm lực trở thành su-mô mà.

Sau Tết, Đại Tráng bắt đầu đi tư thực ở Triệu gia thôn. Lúc này Phương Trí Viễn liền có thêm một nhiệm vụ mới, đó là học chữ cùng Đại Tráng. Có lẽ là được người lớn giao sứ mệnh, Đại Tráng học hành rất chăm chỉ, mỗi ngày cũng rất chịu khó đến Phương gia dạy lại những gì được học trên lớp cho Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn vốn đã biết đại khái, chỉ là chữ có hơi khác, nên học rất nhanh, Đại Tráng chưa học xong Tam Tự Kinh, Phương Trí Viễn đã học gần hết chữ, bắt đầu luyện viết. Phương Tăng nhìn tốc độ học tập của Phương Trí Viễn chỉ có thể âm thầm thở dài, nghĩ nếu không có chuyện lúc trước, Phương Trí Viễn được đi học chưa biết được có thể có sự nghiệp lớn.

Vậy nên Phương Tăng càng oán hận Lý Phú và người Lý gia thôn.

Đầu tháng hai, Lâm Chính mang đến một tin, Phùng Mai sinh một ngày một đêm ra một tiểu tử bệnh tật, khóc nhỏ như mèo kêu, nhiều người già nhìn đều nói không thể sống lâu. Lý Phú đặt tên cho nó là Lý Trường Thọ, hy vọng nó có thể sống lâu một chút.

Lâm Chính nói đây là báo ứng, ai bảo cha ma của đứa bé này làm chuyện ác, báo ứng trên con mình. Phương Tăng cũng thấy bở tức, nhưng trong lòng cũng yên tâm phần nào. Nếu thai này của Phùng Mai là ca nhi thì Phương Trí Viễn sẽ là con trai độc nhất của Lý Phú, với tuổi của Lý Phú và Phùng Mai chắc cũng không thể sinh thêm.

Nếu đúng là như thế, dù Phương Trí Viễn đã đổi họ sửa tịch thì cũng rất phiền toái. Dù sao, nếu Phương Trí Viễn đúng là con trai độc nhất của Lý Phú, Phương Tăng dù có lí do gì thì lúc Lý Phú đến đòi con cũng có người bênh vực Lý Phú, vì dù Phương Trí Viễn là con thừa tự của anh nhưng Lý Phú chỉ có một con trai là Phương Trí Viễn, khác gì tuyệt hậu.

Tuy anh không sợ phiền toái, nhưng cũng không hy vọng cháu mình bị Lý Phú vô cớ gây rối. Như bây giờ thì tốt rồi, Lý Phú có con trai nữa, Phương Trí Viễn từ nay liền không còn quan hệ gì với Lý Phú. Còn việc đứa bé này có bệnh tật hay là không thể sống lâu thì anh cũng không quan tâm.

Dù sao mệnh của ca ca anh mất trên tay Lý Phú, Phùng Mai. Anh có rộng lượng đến đâu cũng sẽ không chúc phúc đứa bé kia, không nguyên rửa đã là từ bi lắm rồi.

Phương Trí Viễn nghe chuyện thì nở nụ cười.

Như vậy tốt nhất, một đứa con bệnh tật, Lý Phú chắc chắn sẽ không thể không cần. Con trai lớn đã cho đi, với số tuổi của Lý Phú và Phùng Mai thì chỉ sợ đây là đứa con duy nhất của hai người, mà đứa bé này lại là hán tử có thể đỉnh môn lập hộ, trong lòng Lý Phú nhất định là sẽ cực kì mâu thuẫn.

Nếu nuôi đứa bé này, chi tiêu trong nhà, chi tiêu cho nó đều là một số tiền không nhỏ. Không có chủ lực kiếm tiền là Phương Thắng, của cải của Lý gia chắc chắn là không còn, mà nuôi một đứa bé bệnh tật tất nhiên phải mất nhiều tiền hơn bình thường, mà còn không chú ý chăm sóc thì sẽ mất mạng.

Nhưng nếu không nuôi, y sẽ không có người chăm sóc lúc lâm chung. Thắm Quý họ Thắm, tốt đến đâu cũng không thể suốt bồn dăng hương cho y, cho nên cuối cùng, dù có khó khăn như thế nào thì cũng phải nuôi đứa bé này.

Vừa nghĩ đến sau này Lý Phú càng ngày càng khổ, trong lòng Phương Trí Viễn liền cảm thấy hết giận thay cha con Phương Thắng.

Tháng ba, các nhà bắt đầu gieo mạ. Phương Tăng đã dặn trước Lâm Tín, Lâm Chính, nhờ hai nhà nhân tiện gieo thêm ít mạ. Lúc này, người Lâm gia thôn mới biết Phương Tăng mua ruộng, mà còn là một lúc mua sáu mẫu ruộng. Tuy ruộng không ở trong thôn nhưng vẫn là có thật, sau này có lương thực để thu. Vì thế, Phương Tăng trong mắt họ thay đổi, trong lòng bắt đầu tính toán, lại còn thêm vài người muốn làm mai.

Phương Tăng còn chưa nhận thấy thay đổi, anh đang định sửa chuồng lợn. Sau khi a ma anh mất thì nhà anh cũng không nuôi lợn nữa. Mấy ngày nay Phương Trí Viễn thấy nhà Đại Tráng, Tiểu Tráng đều lần lượt nuôi lợn, nhớ đến ý nghĩ muốn của mình năm trước nên nói với cữu cữu hần. Phương Tăng nhờ Lâm Chính mua hộ hai con lợn đen, tranh thủ lúc chưa lấy về sửa chữa chuồng trước.

Còn vịt, ngỗng, gà Phương Trí Viễn nuôi vốn thả chạy loanh quanh ở ngoài, Phương Tăng bèn dựng một cái nhà kho nhỏ ở sân sau làm chuồng cho đám gia cầm, để chúng nó không chạy vào trong nhà làm lợn xộn bẩn thỉu.

Phương Trí Viễn thì đang nghĩ xem có cách nào để kiếm tiền. Ruộng còn chưa trồng, lương thực chưa thấy đâu nhưng cữu cữu hần đã phí không ít tiền, kiểu gì cũng phải tìm biện pháp kiếm tiền nha. Có tiền trong tay thì trong lòng mới không lo lắng, hơn nữa hần còn muốn mua cả cửa hàng nữa.

Đi quanh chân núi trong thôn một lúc lâu hần cũng chưa nghĩ được gì.

**

Zổ: mới đọc bộ “Nữ thần, ta nhật xà phòng cho người”, cùng tác giả với bộ “Phương pháp cưa đổ CV kỳ cựu”, mấy đoạn chất phun máu vì mạnh

~Cp là đam mỹ viết thủ kiếm fan cuồng hủ nam thụ x tự mang thiên nhiên hủ mạnh mạnh đất đại thần công

~Niên hạ, công 20 tuổi, không nói được, gay, đại thần chuyên viết văn thăng cấp lưu không ngựa đực không nữ chính, được mn gọi là nữ thần vì bút danh rất gái (độc giả đều nghĩ là gái).Thụ 22t, tự nhận chỉ hủ không công, giả gái viết đam mỹ, cũng coi như tác gia khá nổi tiếng. Bút danh của anh công là tên một loại hoa cúc: “Tuyệt động kinh hồng”. bút danh bạn thụ là “Dưa chuột ăn rất ngon”

31. Chương 31: Phát Hiện

Chúc mừng 20.10 =v=

Phương Tăng thấy Phương Trí Viễn rầu rĩ không vui bèn nghĩ cách dỗ Phương Trí Viễn. Nhân lúc Phương Trí Viễn rảnh rỗi, Phương Tăng liền dẫn hắn lên núi săn thú. Nói là săn thú, kỳ thực cũng chỉ là đi xem những cạm bẫy đã đặt xem có con mồi không, tiện thể nhìn xem trên núi có thứ gì mới mẻ không.

Đầu xuân, cỏ cây trên núi đều mọc chồi, ra lá non. Cuối năm ngoái Phương Tăng tương đối bận rộn, đầu năm thì bận lo nông cụ trong nhà, cũng chỉ lên núi săn thú hoang, gà rừng, rất ít kiểm tra cạm bẫy cho nên lần này lên núi cùng Phương Trí Viễn liền xem cạm bẫy, có vài cái đã hỏng, vài cái thì bên trong chỉ còn lại một ít xương, lông của con mồi.

Phương Tăng thấy thế không tránh khỏi có chút ảo não bản thân không để ý, làm lại cạm bẫy, tự dặn bản thân nhất định phải kiểm tra đúng hạn. Cuối cùng, hai người vẫn bắt được một con gà rừng và bốn con thỏ. Gùi Phương Tăng mới đầy một nửa, anh thấy không cam lòng, trước kia lên núi thường có thể chứa đầy, thậm chí còn phải cầm tay, lần này thu ít làm tâm tình thẹn thẹn của Phương Tăng có chút vị diệu.

Nghĩ trong núi đầu xuân cũng không có con mồi lớn, vì thế Phương Tăng liền định dẫn Phương Trí Viễn vào sâu trong núi, chuẩn bị động thủ săn ít con mồi về. Phương Trí Viễn đang muốn lên trên núi xem thử, mỗi lần vào núi hắn chỉ có thể đi loay quanh ở bên dưới, đã chán từ lâu nên rất tò mò muốn lên trên, cừu cừu hắn một mình vào núi thường mang về cho hắn một ít hoa quả lạ mắt, hắn đã muốn vào xem từ lâu rồi.

Mà hôm nay khó được cừu cừu hắn chịu dẫn hắn đi lên, hắn vội vàng phối hợp tích cực, cam đoan nhiều lần với cừu cừu hắn là sẽ không chạy linh tinh, hơn nữa vì để cừu cừu dẫn hắn theo, hắn còn cố ý triển lãm kết quả của việc ngồi trung bình tấn nửa năm nay.

Phương Tăng nhìn Phương Trí Viễn hưng trí bừng bừng, vốn đang do dự liền quyết định, lập tức dẫn Phương Trí Viễn lên núi. Trên núi cây cối nhiều, may mà vừa mới qua đông, nhánh cây chủ yếu là chồi, cũng không có la to cản đường, Phương Tăng dễ dàng dẫn Phương Trí Viễn đi tới.

Cây cối trên núi khá cao, Phương Trí Viễn ngẩng đầu nhìn cũng cảm thấy đau cổ, cây lớn chạm vào mây, đá hình dạng kỳ quái khiến Phương Trí Viễn nhìn thấy ngạc nhiên không thôi. Phương Tăng mắt nhìn tám phương, tai nghe tứ hướng, bảo Phương Trí Viễn đừng lên tiếng, thấy phía trước tảng đá to có hai con nai, nhìn giống như hai mẹ con.

Phương Tăng giương cung lớn, nhắm vào con nai to, lập tức bắn trúng, nai con bị dọa sợ, vội vã chạy, Phương Tăng lại bắn vào chân nai con, rõ ràng là muốn bắt sống. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy cừu cừu hắn săn thú, chỉ có thể tả bằng một từ, đúng là cool ngầu*!

*bản QT là “soái ngốc”, “soái bạo”, “suất ngầu người”

Cài tên kéo cung, trăm phát trăm trúng. Phương Trí Viễn sùng bái nhìn Phương Tăng, cong móng vội vã muốn nhặt nai con, đáng tiếc nai con nhìn không lớn, nhưng Phương Trí Viễn không nhắc lên nổi. Phương Tăng nhìn thấy vội vàng đi tới giúp Phương Trí Viễn, lực tay của anh lớn, một bàn tay đã dễ dàng xách lên bỏ vào gùi trên lưng, con nai mẹ cũng bị Phương Tăng bỏ vào bao tải vác trên lưng.

Phương Trí Viễn nhìn cừu cừu hắn cầm lắm đồ như vậy, mình thì đi không, bần thần nói: “Cừu cừu, con giúp cừu mang một ít nha. Con cũng rất khỏe đấy, không thể để mình cừu vác hết được.”

Phương Tăng cười lớn nói: “Cháu ngoan, cừu biết con muốn giúp cừu, nhưng con mới mười một tuổi thôi, nai này nhìn không nặng nhưng thực ra là nặng lắm, con khiêng thì khiêng được nhưng mà sẽ mệt hoặc bị thương đấy. Cừu cừu không thể để con mệt được, con yên tâm, đợi con lớn hơn, cừu cừu nhất định cho con khiêng.”

Phương Trí Viễn hơi buồn bực, mỗi ngày hắn đều luyện trung bình tấn, nhưng chênh lệch thân thể do tuổi tác thì không thể dùng trung bình tấn bù đắp được. Hắn nhìn cừu cừu đang thuần thực chôn vùi vết máu, hắn không có việc gì làm đành phải nhìn ngó xung quanh.

Phương Trí Viễn nhìn cây phía trước hơi quen mắt. Hắn xác định mình đã từng thấy nhưng không thể nhớ ra ngay lập tức. Lúc này cừu cừu hắn làm xong việc, đang định dẫn Phương Trí Viễn trở về, có hai nai này anh có thể bán không ít tiền, cũng không cần đi sâu thêm.

Phương Trí Viễn không nhìn được tò mò, kéo cừu cừu hắn đi lên phía trước, cẩn thận nhìn ngó, cúi đầu ngửi mùi, lập tức hưng phấn. Để xác định suy nghĩ trong lòng, Phương Trí Viễn ngắt một chiếc lá bỏ vào

miệng nhai, vị chè dần dần lan ra trong miệng, khiến hân hạnh phúc muốn cười to, giờ hẳn có thể xác định đây là cây chè.

Phương Tăng thấy động tác của cháu trai, nói: “Hổ tử, con làm gì thế Cây hình nấm này tuy không thông thường lắm nhưng ở sâu trong núi cừu cừu thấy nhiều lắm, nếu con thích thì lần sau cừu mang về cho. Nhưng thứ này không thể ăn không thể uống, cũng chẳng có tác dụng gì.”

Phương Trí Viễn thấy Phương Tăng nghi hoặc, tâm tình cực tốt giải thích: “Cừu cừu, đây là cây chè, lá chè trước khi sao chế là như thế này, cừu xem.” Nói xong ngắt lấy búp chè non, khoa chân múa tay đưa cho Phương Tăng, nói: “Sao chế chồi này là được chè búp. Tuy con không biết đây là loại chè nào, nhưng nhìn hình dáng và hương vị thì chắc chắn là không kém. Giờ là trước Thanh Minh, sao chế chè thì không gì tốt hơn. Nếu chúng ta làm tốt thì có thể kiếm được rất nhiều tiền.”

Phương Tăng cũng biết chè búp, nông dân không uống chè, nhà nào kĩ tính cũng chỉ đãi khách bằng nước đường, chè ở đây rất ít gặp, chủ yếu là không có nơi làm mà phải lấy hàng từ phía nam. Chè búp vốn là thứ tinh quý, đến nơi này càng quý, cũng chỉ một ít người giàu có mới mua để uống, anh cũng mới chỉ từng uống ở tửu lâu của phường quây Trần.

Giờ lại nghe cháu ngoại nói có thể tự làm thứ này, tim anh đập thình thịch, không giống bánh hồng của một hai đồng tiền, thứ này nếu làm tốt thì trên trăm lượng cũng có thể kiếm. Phường quây Trần từng nói với anh tửu lâu của ông hàng năm mua chè cũng mất cả trăm lượng bạc, mà những quán trà lâu thì dùng lại càng nhiều, còn thường xuyên không mua được chè ngon.

Nếu anh và cháu ngoại có thể làm được, dù có bán giá thấp nhất thì cũng phải được mấy chục lượng bạc. Cây chè anh gặp trong rừng sâu phải nói là từng mảnh lớn, dù chỉ hái lá non cũng không ít, đó đều là tiền nha, tính như vậy, Phương Tăng cũng không ngại được mà động tâm.

Nhưng lúc anh tỉnh táo lại thì lại thấy nghi hoặc, anh hỏi thẳng Phương Trí Viễn: “Hổ tử, sao con biết đây là lá chè thế Thứ này ở thôn ta cũng lâu năm rồi, tuy bình thường không có ở chân núi nhưng mấy người thợ săn cũng hay gặp, nếu có thể kiếm tiền thì đã phát hiện từ lâu. Hơn nữa dù chúng ta biết là lá chè nhưng cũng không biết làm, đúng là lãng phí.” Càng nói Phương Tăng càng thất vọng.

Kiếp trước, ông bà nội của Phương Trí Viễn làm việc ở lâm trường hơn nửa đời người. Bà nội hẳn là người phụ trách chuyên môn hái búp chè, còn ông nội hẳn là sư phụ sao chế chè. Chỉ tiếc là lúc hẳn sinh ra, kết quả kinh doanh của lâm trường không tốt, ông bà trước sau đều nghỉ việc.

Nhưng cha hẳn giống ông nội đều thích uống chè, bà nội hẳn hàng năm đều cùng đồng nghiệp cũ vào lâm trường hái búp chè về cho cha hẳn chế biến. Phương Trí Viễn nhìn từ bé, mãi đến năm hẳn mười một, mười hai tuổi, bà nội mất, nhà hẳn mới không làm chè nữa.

Nhà hẳn cũng không phải có bí kíp đặc biệt gì, ông nội mất sớm, tay nghề của bà nội cũng chỉ là giỏi hơn người bình thường một chút, Phương Trí Viễn còn nhỏ cũng không thích thứ người lớn như chè vậy nên hẳn chỉ biết hình dáng lá chè mà cha hẳn uống, biết bà nội sao chế chè như thế nào, còn những thứ khác thì không rõ lắm.

Nhưng Phương Trí Viễn biết ở đây thì bằng đó là đủ, dù sao trong trí nhớ của Lý hổ thì ở nơi này lá chè là thứ hiếm lạ, giá đắt hàng thiếu, cực kì được mấy nhà giàu có truy phủng. Chè ngon tất nhiên không lo bán, nhưng chè bình thường cũng không lo không bán được, mấy địa phương ăn thịt dê, thịt bò ở phía tây thích nhất bánh chè*.

Nhưng câu hỏi của Phương Tăng lại làm Phương Trí Viễn khó xử, hẳn dứt khoát đổ cho vị Tiết ma ma kia, làm bộ như không thêm để ý nói: “Cừu cừu, lá chè cừu không biết sao Nhưng con thấy Tiết ma ma dùng loại lá này sao chế ra chè mà, chính là cái loại chè hơi đắng đắng uống ở chỗ phường quây Trần lần trước ấy ạ. Hàng năm con đều thấy ma ma làm, ông ấy nói ông thích uống nhưng từ trước đến nay không nói cho người khác, chỉ làm cho mình uống.”

Lời của Phương Trí Viễn khiến Phương Tăng khê cân nhắc, xem ra Tiết ma ma xuất thân không đơn giản nha. Bánh hồng, lá chè toàn là thứ kiếm được tiền mà ông ấy chỉ làm cho mình dùng chứ không bán, xem ra là sợ cầm ngọc có tội. Ông ấy chỉ có một mình, thể đan lực bạc, lại là người từ ngoài đến, nếu có nhiều tiền thì không dám đảm bảo không ai có ý xấu.

Phương Trí Viễn là cháu ngoại anh, anh biết Phương Trí Viễn không vô duyên vô cớ mà nói ra. Phương Tăng vẫn không yên lòng hỏi: “Hở tử, vậy là con biết đại khái quá trình sao chế nhưng cũng chưa từng làm, chỉ sợ chúng ta không làm được thôi.”

Phương Trí Viễn rất có lòng tin, lúc bà nội hấn sao chè, cha mẹ hấn đều đi làm, đều là hấn giúp bà nhóm lửa. Tuy chưa tự sao chế nhưng hỏa hậu thì hấn biết cho nên hấn tự tin nói: “Có khó gì, cứu cứu, cứu xem lá lá chế như vậy, con thử dần dần, thế nào cũng mày mò ra được.”

Phương Tăng thấy cũng đúng, là anh hơi nóng vội, thấy trời còn sớm liền bảo Phương Trí Viễn dạy anh hái búp chè như thế nào, chuẩn bị hái một ít về thử xem, cũng yên tâm hơn. Phương Trí Viễn cũng rất tán thành, đúng lúc gùi của hấn cũng còn không, vì thế hai người bắt đầu hái chè.

Chờ gùi của Phương Trí Viễn đầy thì đã là giữa trưa, Phương Tăng vội vàng dẫn Phương Trí Viễn về nhà. Qua giờ cơm, bụng Phương Trí Viễn và Phương Tăng đều sôi ùng ục, bèn nấu mì ăn. Phương Trí Viễn đổ chè ra nhặt, Phương Tăng thì đi xử lý nai.

Nai con để được nhưng nai mẹ thì không chờ được, đầu xuân độ ẩm cao, không để được mấy ngày nên Phương Tăng dù nóng vội lá chè cũng biết không phải có thể làm ngay. Nghỉ một lúc, Phương Tăng mang con mồi lên trần trên, tiến tới tay cũng không thể để bay.

Phương Trí Viễn thì nhớ lại trình tự bà nội chế biến chè, chuẩn bị chờ cứu cứu hấn về sẽ sao chè, cũng để xem xem phẩm chất của lá chè này thế nào. Tuy không phân biệt được Long Tĩnh và Bích Loa Xuân, nhưng ít ra hấn cũng nhìn cha hấn uống chè từ bé, loại chè nào uống ngon hấn vẫn biết.

Phương Tăng về cũng nhanh, còn mang về thịt lợn và một ít ăn vặt. Phương Trí Viễn thấy Phương Tăng lòng như lửa đốt về bèn nói quá trình sao chế cho Phương Tăng, nhất là hỏa hậu như thế nào, lúc đầu cần lửa lớn như thế nào, còn mấy lần sau thì hỏa hậu như thế nào đều nói chi tiết, định tự mình đi sao chế xem sao.

Phương Tăng cũng tò mò có thể làm ra được chè hay không, hai người liền bắt đầu làm. Lúc chảo nóng Phương Trí Viễn mới nhớ ra nơi này không có bao tay loại dày, nếu dùng tay không mà đảo thì không thể chịu được nhiệt độ cao, nghĩ nghĩ, lấy cái bao tay lông trắng của hấn ra dùng, lợn trái để lông không rơi vào chảo.

Quá trình sao chế tương đối rườm rà, Phương Trí Viễn sao xong còn phải vò, như vậy mới có thể bỏ hơi nước, cũng để chè càng thêm đậm vị. Sao chế vài lần, lúc lá xanh đã biến thành màu đen sậm, Phương Trí Viễn lấy tay cầm một ít ném thử, xác định là mình làm thành công.

Hấn đặt chè lên trên nệm, Phương Tăng đã ngừng tay chờ từ lâu, nhìn không khác chè anh thấy ở chỗ chường quây Trần là bao, Phương Tăng mới yên lòng, thứ này đúng là có thể làm thành chè uống.

Lần đầu tiên đã thành công khiến Phương Tăng và Phương Trí Viễn đều khí thế hơn. Chờ chè nguội, Phương Trí Viễn dùng nước nóng pha một ly uống thử. Có thể là lửa hơi lớn, chè sao hơi khô, hương vị khá đắng nhưng cũng có lẽ là chè hoang mọc trên núi nên hơi vị có chút ngọt lạnh.

Theo Phương Trí Viễn thấy thì đây hấn là chè thượng đẳng. Đáng tiếc, hấn và cứu cứu hái đều là búp chè cực nhỏ, cực non, mấy cây chè kia đã hái hết cũng chỉ sao ra được gần một cân chè. Nếu cứ như thế này thì sản lượng chè cũng không cao.

Phương Tăng uống cũng không phân biệt được chè ngon hay không, nhưng nhìn nước chè màu rất trong, ngửi mùi thanh lương thì biết chè cháu mình làm ra còn ngon hơn chè uống ở chỗ chường quây Trần rất nhiều.

Nếu đã xác định có thể làm ra chè, Phương Tăng liền nói với Phương Trí Viễn: “Hở tử, vậy ngày mai chúng ta đi hái búp chè, nhưng thứ này có thì có nhưng ở tận sâu trong núi, người bình thường không dám đi, nếu cứu cứu dẫn con đi, theo như thời gian buổi sáng chúng ta hái thì một ngày nhiều nhất cũng chỉ sao chế một hai cân, cũng không ổn lắm.”

Phương Trí Viễn nghe thấy cũng đúng, chè trước Thanh Minh và sau Thanh Minh khác nhau rất nhiều, mà tháng sau đã đến Thanh Minh, chỉ dựa vào hai cậu cháu hấn sợ là không hái được nhiều, nhưng nếu tìm người thì chè chỉ ở sâu trong núi, phải mạo hiểm đi vào, mà dù có đi vào thì giá trả cũng phải cao.

Điều này làm hấn hơi do dự, hai cậu cháu đồng thời cau mày.

**

Zổ: QT là trà nhưng chỗ tôi đều gọi là chè nên tôi để là chè. Ngày xưa bố mẹ tôi cũng uống chè, ngày ba lần sau bữa ăn nên ngày tôi phải nấu ba lần nước OTZ sau này bố tôi mất mẹ tôi cũng bỏ, giờ tôi ba ngày mới nấu một lần nước, cũng chẳng thấy vui vẻ gì.

Tôi nhớ cũng có một bộ xuyên việt, chủ công, hình như là cổ đại song nhi, anh công chuyên làm chè, hình như là truyện của Lăng Hoa Điểm Điểm, chị này cũng là sủng công.

32. Chương 32: Mua Bán

Hai người Phương Tăng và Phương Trí Viễn nghĩ đến nghĩ đi vẫn không nghĩ ra được biện pháp nào tốt, cũng không thèm nghĩ nữa. Nhìn một cân chè vừa sao chế ra, Phương Tăng nghĩ xem có nên đem cho chương quây Trần nhìn trước xem có thể bán giá nào không, dù sao thứ này anh cũng không hiểu gì.

Phương Trí Viễn thì nghĩ chè này sao hoàn toàn từ búp non nên chắc chắn là phẩm chất tốt, có thể nói mấy nhà giàu có ở trấn trên kia cũng chỉ là mấy nhà địa chủ nhỏ, cũng giống như nhà giàu mới nổi ở kiếp trước của hấn mà thôi, quý tộc chân chính thì không có, chè thượng đẳng và trung đẳng kỳ thật đối với họ cũng không quá khác nhau.

Mà căn cứ vào trình độ chi tiêu của trấn trên thì chỉ sợ chè này là chè ngon cũng không được giá cao, không bằng hái búp chè lớn hơn, sao chế các loại chè rồi phân loại bán cũng có thể được nhiều tiền hơn, chỉ làm chè thượng đẳng chỉ sợ cũng không được mấy tiền.

Phương Trí Viễn nghĩ thế bèn nói với Phương Tăng: “Cứu cứu, cứu xem búp chè hôm nay sao chế ra chè tốt thì tốt thật, nhưng cũng chưa chắc đã bán được ở trấn trên, chúng ta lại bận rộn quá, nửa ngày hái mới sao chế được gần một cân, nếu cứ làm thế con sợ chúng ta cũng không có lời. Cứu xem, chúng ta có thể sao chế cả lá chè, búp chè thì hái lớn hơn, lại sao chế cả lá non xem. Như vậy bán chè với các giá khác nhau, lời ít nhưng bán được, nói không chừng còn kiếm được nhiều hơn.”

Phương Tăng thấy ý tưởng này của Phương Trí Viễn cũng khá tốt, đè nén ý tưởng đi tìm chương quây Trần của mình, nghĩ đợi thêm mấy ngày để cháu ngoại mình làm thêm mấy loại chè, đến lúc đó mang hết đi, nhờ chương quây Trần cho ý kiến. Dù sao ông ấy mới đúng là người làm ăn, chắc chắn có kiến thức hơn nông dân như anh.

Vì thế, mấy ngày kế tiếp, hai cậu cháu mỗi ngày đi sớm về muộn, hái chè sao chè, rốt cuộc cũng sao chế xong. Chè thượng đẳng, chè trung đẳng, chè hạ đẳng mỗi loại năm cân. Mấy ngày nay Phương Tăng làm việc cùng Phương Trí Viễn đều cùng nhau bàn bạc, Phương Trí Viễn biểu hiện trầm ổn khiến Phương Tăng coi hấn như người lớn mà đối đãi, việc gì cũng không giấu hấn, lúc lên trấn trên nói chuyện Phương Trí Viễn muốn đi theo Phương Tăng cũng không từ chối.

Hai cậu cháu đánh xe la lên trấn trên, đến nơi đúng lúc gặp người quen, chỉ thấy Lưu Trang đang nói gì ở bên trong tửu lâu, có vẻ như rất vui vẻ. Chương quây Trần thấy Phương Tăng đến liền ra tiếp đón. Phương Trí Viễn còn nhỏ cũng không tiện xen vào bèn chạy đến chỗ Lưu Trang.

Lưu Trang vừa bán con mồi, được chương quây Trần trả giá rất tốt, tâm tình vui vẻ liền nhìn thấy Phương Trí Viễn. Nghĩ nhờ cậu cháu Phương Trí Viễn mà mình mới quen biết chương quây Trần, bán con mồi được không ít tiền, ngay cả đại thúc Lưu gia biết giá con mồi cũng nói là không tồi, Lưu Trang càng cảm kích Phương Trí Viễn.

Phương Trí Viễn chào Lưu Trang, nghĩ đến kẹo lạc và bánh đường trắng ngon lành lần trước, nụ cười với Lưu Trang càng tươi hơn, hỏi: “Lưu Trang, người tới bán con mồi hả Mấy hôm trước cứu cứu ta săn được nai đấy, thu hoạch của người thế nào”

Lưu Trang cũng không giấu, hơi ngượng ngừng nói: “Ta săn được nai và hoẵng, cũng may mà có người và Phương thúc thúc, không thì mấy con đó cũng bán không được giá.”

Đúng lúc chường quầy Trần mang điểm tâm cho Phương Trí Viễn, nghe Lưu Trang nói bèn cười: “Ca nhi Lưu gia rất lợi hại, đồ ăn của tửu lâu ta mấy ngày gần đây một nửa là do cậu ấy đưa tới, hơn nữa cậu ấy cũng giỏi, mấy con mồi kia phần lớn còn sống. Ta còn muốn cảm ơn cữu cữu người giới thiệu người giỏi như vậy, đầu xuân, nhiều người thích ăn đồ rừng, ca nhi Lưu gia đã giúp ta một việc lớn.”

Lưu Trang được chường quầy Trần khen nên hơi ngượng, nghĩ nghĩ lại nói: “Đáng tiếc, mấy ngày nữa cháu không đi săn chường quầy Trần ạ.”

Chường quầy Trần cười nói: “Ca nhi Lưu gia, ta biết mà, mùa xuân động vật sinh con, thợ săn đều có quy củ, ta biết, không thể trách người. Dù sao chỉ cần lúc nào người có con mồi thì mang tới chỗ ta, sẽ không để người thiệt.”

Phương Trí Viễn nghe, lúc này mới nhớ ra, hàng năm đến lúc động vật sinh sôi nảy nở, thợ săn sẽ ngừng đi săn, thời này mọi người đều chú ý quy củ tổ tiên truyền lại, mọi người có thiện ý để thời gian cho thiên nhiên sinh sôi, không đuổi tận giết tuyệt, vô tư phung phí của cải thiên nhiên mang lại.

Phương Trí Viễn động não, đột nhiên nảy ra một ý, nhưng giờ nhiều người cũng không phải chỗ nói chuyện, hơn nữa chề của hắn cũng không biết sẽ như thế nào, hắn cũng không thể nói trước, đành phải chờ cữu cữu hắn nói chuyện xong với chường quầy Trần lại quyết định xem có nói với Lưu Trang không.

Chường quầy Trần và Phương Tăng vào trong phòng (hú hí)nói chuyện, Lưu Trang thấy Phương Trí Viễn ngồi một mình, nghĩ Phương Trí Viễn cũng không quen ở đây bèn chủ động ở lại, trò chuyện cùng hắn.

Phương Trí Viễn rất nhiệt tình mời Lưu Trang ném thử điểm tâm chường quầy Trần mang tới. Lưu Trang không từ chối nổi, đành phải ăn thử một miếng. Phương Trí Viễn thừa cơ hỏi: “Lưu Trang, một mình người vào núi sâu, rừng già không sợ à Nai và hoẵng đều không dễ mà săn được, phải vào sâu trong rừng, người chỉ lớn hơn ta hai tuổi, chẳng lẽ người không sợ?”

Lưu Trang nhìn Phương Trí Viễn, cười nói: “Trước khi vào núi ta cũng hơi lo, nhưng lên núi, kéo cung ta liền cảm thấy chẳng có gì mà sợ. Dù sao cũng là ta săn thú, mấy con đó thấy ta liền chạy, mà ta thì cực khỏe, lại có công phu hộ thân, dù có gặp phải động vật loại lớn cũng chỉ có nó sợ ta mà không phải ta sợ nó.” Lúc nói những lời này, Lưu Trang cực kì tự tin. Sự bình tĩnh và tự tin đó khiến Phương Trí Viễn nhìn mà hâm mộ, đồng thời cũng đỏ mặt.

Lưu Trang nhớ ruộng nhà Phương Trí Viễn ở thôn cậu, nói: “Phương Trí Viễn, năm nay nhà người định trồng gì Ta nghe huynh đệ Lưu Hưng nói trong thôn là sẽ làm cho các người không thể trồng gì ở Lưu gia thôn để xả giận.”

Lưu Trang nói khiến Phương Trí Viễn ngây người một lúc. Huynh đệ Lưu Hưng cũng quá kiêu ngạo, nhưng hắn cũng không sợ. Một tên côn đồ như vậy, thân thủ không bằng cữu cữu hắn, tiền bạc không nhiều như cữu cữu hắn, chỉ là nhiều người thì làm được gì, cùng lắm thì hắn tiêu tiền mượn vài tên lưu manh đi dạy dỗ huynh đệ Lưu Hưng. Có tiền có thể sử dụng thôi ma, huynh đệ Lưu Hưng nếu muốn bắt nạt hai cậu cháu hắn thì đúng là nhầm người rồi.

Ở hiện đại hắn vốn là lưu manh côn đồ, đòi nợ, đánh người chính là nghề của chàng. Lấy ác chế ác, lấy bạo chế bạo, hắn cũng không tin hắn và cữu cữu hắn lại bị loại người như huynh đệ Lưu Hưng bắt nạt.

Nhưng hắn vẫn rất cảm kích sự quan tâm của Lưu Trang, nhớ đến việc nhà Lưu Trang cho nhà hắn mượn sân, không biết huynh đệ Lưu Hưng có đến gây chuyện với họ không, vội vàng hỏi: “VẬY người và ma ma người không bị bọn hắn làm gì chứ Dù sao cũng là các người cho chúng ta mượn sân, bọn họ không tìm được chúng ta để gây chuyện, có khi nào đến tìm các người để xả giận không?” Phương Trí Viễn lo lắng nhìn Lưu Trang.

Lưu Trang cười lạnh nói: “Bọn họ dám, nếu bọn họ thật sự dám đến, đúng lúc ma ma ta đang tức giận, ta đánh cho bọn họ một trận nhừ tử cho ông bố tức. Đừng nói hai huynh đệ Lưu Hưng, bọn họ có đến cả nhà ta cũng không sợ.”

Phương Trí Viễn lúc này mới nhớ tới sức lực và thân thủ của Lưu Trang không kém cừu cừu hấn. Hấn cười cười sờ đầu, trong lòng thì chảy máu, không cần lợi hại vậy mà, Lưu Trang người mới có mười ba tuổi thôi, đừng khí phách trắc lậ vậy được không Phương Trí Viễn nghiêm túc suy nghĩ xem hấn và Lưu Trang, ai mới là người xuyên qua.

Lưu Trang nhìn Phương Trí Viễn hơi đại ra, nghĩ Phương Trí Viễn sợ sự thô lỗ của mình, vội vàng nói: “Thực ra bình thường ta cũng không đánh người, chỉ tại bọn họ rất đáng giận nên ta mới muốn ra tay.”

Phương Trí Viễn phục hồi tinh thần, vội vã nói: “Đối với mấy tên mặt dày không biết xấu hổ lại xấu xa như vậy, người chỉ có thể càng ác hơn hấn thì mới có thể ngăn chặn hấn, nếu không thì chính người sẽ chịu oan ức, người vẫn quá thiện lương. Nếu là ta, bọn họ đối ta như thế nào thì ta sẽ đối lại như vậy, thủ đoạn thì ta không có nhưng ta có sức khỏe, vẫn có thể đánh cho hấn răng rơi đầy đất. Đó mới là việc đại trượng phu nên làm.”

Lưu Trang bị câu cuối cùng của Phương Trí Viễn đùa cho bật cười, nói: “Phương Trí Viễn à, nhìn người ít tuổi thế mà không ngờ lại có chủ ý như vậy. Nhưng mà người nói cũng đúng, đối phó người xấu chỉ có thể nói chuyện bằng nắm đấm.”

Phương Trí Viễn so sánh giá trị võ lực của mình với Lưu Trang, hạ quyết tâm sau này phải làm người tốt với Lưu Trang, nếu không, tưởng tượng cảnh mình bị đánh răng rơi đầu đất đầy bi thảm, Phương Trí Viễn run rẩy.

Lưu Trang không phát hiện sự dị thường của Phương Trí Viễn, nói với hấn: “Sau này nếu người bị người xấu bắt nạt, ta nhất định sẽ giúp người đánh hấn.” Nói xong, Lưu Trang liền hỏi hấn, ông cậu đã từng nói với cậu, hấn tử rất sĩ diện, một ca nhi như hấn mà nói thẳng muốn bảo vệ một hấn tử là Phương Trí Viễn, không biết Phương Trí Viễn có cảm thấy mất mặt nên không vui không.

Sâu trong lòng Lưu Trang đã coi Phương Trí Viễn như một sự tồn tại đặc biệt, cậu không muốn Phương Trí Viễn chán ghét mình. Nhưng nói thì cũng đã nói, cậu không thể giải thích gì, nếu không càng nói càng sai.

Phương Trí Viễn cũng không giận, trong lòng còn thấy ảm áp. Người anh em tốt nhất của hấn, A Nam, lần đầu tiên gặp hấn cũng là như vậy, kẹp một điều thuốc, có chút lưu manh nói với hấn lúc ấy còn ngây ngô: “Aiz, A Viễn, về sau ca bảo kê cho cứng, đi theo ca đi!” Sau đó, A Nam cũng đúng là hết lòng hết dạ với hấn, che chở hấn, dù A Nam có người yêu, có gia đình của mình cũng vẫn đối xử với hấn rất tốt.

Lúc này, Phương Trí Viễn đột nhiên cảm thấy thiếu niên trước mắt làm hấn muốn rơi lệ, mà chính hấn cũng không biết là vì người bạn tốt của mình trước đây hay là vì ánh mắt tinh thuần cùng với chân tâm đối đãi của thiếu niên trước mặt, chỉ cảm thấy tim hấn như chảy một dòng nước sôi, đau đau trường trường.

Nhưng nhìn ra sự quần bách của Lưu Trang, Phương Trí Viễn bình phục tâm tình, cười nói: “Vậy tốt quá, sau này nếu ta đánh không được thì sẽ tìm người, chúng ta hai người đánh một người chắc chắn là không thua.” Thấy cừu cừu hấn còn chưa đi ra, hấn nghĩ nghĩ rồi thử nói với Lưu Trang: “Lưu Trang, người dám vào sâu trong rừng, vậy thì nếu cừu cừu ta trả tiền nhờ người lên núi hái đồ vật thì người có thời gian không?”

Lưu Trang trả lời: “Không vấn đề, ta ở nhà cũng chỉ là giúp ông làm việc vặt, từ lúc ông không ngăn cản ta đi săn thú thì cũng đỡ vất vả hơn. Bây giờ ma ma ta trừ những tiệc rượu không từ chối được thì cơ bản cũng không đi nấu ăn thuê nữa. Nếu người có việc thì cứ tới tìm ta, không cần nói chuyện tiền nong, như vậy xa lạ lắm. Ta còn chưa cảm ơn các người giới thiệu ta với chưởng quầy Trần mà, nhờ đó mà ta được thêm không ít tiền đâu.”

Phương Trí Viễn lại nói: “Đó là có qua có lại, nhưng mà giờ nói thì hơi sớm, nếu cần ta sẽ tìm người nói, lúc nào ta và cừu cừu đi thăm ruộng sẽ bàn với người.” Nhưng trong lòng khẳng định phải trả giá cao cho Lưu Trang.

Lúc này chưởng quầy Trần tiễn Phương Tăng đi ra, trên mặt hai người đều rất vừa lòng. Phương Trí Viễn nhìn thế liền biết chèn bán được giá. Phương Trí Viễn thấy Lưu Trang muốn đi, biết cậu ngại không muốn đi nhờ xe, nhưng Phương Trí Viễn đã coi Lưu Trang như anh em tốt từ lâu, sao có thể để cậu về một mình được, đi bộ từ trấn trên về Lưu gia thôn nhanh cũng phải mất một canh giờ, Lưu Trang có chạy về cũng qua mất giờ cơm.

Cho nên lúc Lưu Trang muốn đi, Phương Trí Viễn bèn giơ tay kéo tay áo Lưu Trang, cười nói: “Cửu cửu ta ra rồi, đúng lúc để cửu chở người một đoạn, người phải về cùng chúng ta, nếu người đi, lần sau ta sẽ không chơi với người nữa.” Tuy biết lời nói của mình rất ngây thơ, nhưng lại rất hữu hiệu, ít nhất cuối cùng Lưu Trang vẫn cùng Phương Trí Viễn ngồi lên xe la của Phương Tăng.

Vì có Lưu Trang nên Phương Tăng cũng không nói chuyện bán chè cho Phương Trí Viễn. Anh chở Lưu Trang về thôn, sau khi Lưu Trang xuống xe, anh bảo Phương Trí Viễn cầm một gói xôi gà hấp lá sen chường quây Trần đặt trong gùi đưa cho Lưu Trang. Với tính cách của Lưu Trang sao có thể vô duyên vô cớ nhận đồ của người khác, nhưng Phương Trí Viễn lại không phải người thường, pha trò, lừa dối, cuối cùng nhân lúc Lưu Trang không để ý, nhét vào tay Lưu Trang rồi nhảy lên xa la, bảo cửu cửu hẩn nhanh chóng đánh xe đi.

Cửu cửu hẩn thấy thế cười to, nói: “Lưu Trang rất tốt, nghe chường quây Trần nói con mời nó bán cho ông ấy đều rất tươi mới, lại không tính toán chi ly. Làm việc hào phóng, xử sự ổn trọng, đáng tiếc là một ca nhi, không thể đỉnh môn lập hộ. Cũng khổ hai ông cháu nó!” Nói lại nhớ tới a ma mình nhọc nhằn nuôi anh và ca ca, ngữ khí Phương Tăng hơi trầm xuống.

Phương Trí Viễn không muốn cửu cửu hẩn như vậy, vội vàng chuyển chủ đề, nói: “Cửu cửu, chè này chường quây Trần nói như thế nào”

**

Zổ: tôi vừa đi đám cưới bên nhà thờ của con bạn(15.10.2014), vẫn còn 2 đám nữa OTZ, bên theo đạo lắm thủ tục quá, may mà tôi không theo tôn giáo nào. Tôi mới đọc 1 bộ chủ công, trùng sinh, báo thù, kiểu giống “Thê vi thượng” và “Trùng sinh chi quy linh” nhưng mà là giang hồ, thụ cường hơn, cũng nhiều ngược công hơn, mặc dù cốt truyện hơi rời rạc và khắc họa giang hồ chẳng khác gì 1 bộ chuyên môn đi rình mò môn phái người khác để kiếm tiền chia nhau nhưng đọc cũng tạm được, 2 cp phụ cầu huyết.

33. Chương 33: Thương Lượng

Phương Tăng nghe hỏi liền vui vẻ, anh nói thẳng: “Chường quây Trần uống nước chè cửu mang tới, cực kì khen ngợi. Nhất là chè thượng đẳng, chường quây Trần nói có bao nhiêu ông ấy lấy bấy nhiêu. Huynh trưởng nhà ông ấy làm việc ở nha môn, hàng năm đều sàu việc tặng lễ cho đồng sự, cấp trên đến bạc cả tóc. Chè thượng đẳng của chúng ta pha ra còn thanh lương mỹ vị hơn chè tốt nhất từ phía nam đưa tới. Chường quây Trần rất cao hứng, trả cửu năm lượng bạc hai cân. Còn chè trung đẳng và hạ đẳng chường quây Trần cũng muốn. Cửu sợ nếu chúng ta ra mặt, bị người ngoài biết sẽ động tâm tư nên trực tiếp bán hết cho ông ấy. Tuy có thể kiếm ít hơn nhưng mà an toàn, chắc chắn. Ông ấy trả một lượng bạc một cân chè trung đẳng, một lượng bạc năm cân chè hạ đẳng.”

Phương Trí Viễn kinh ngạc trước bối cảnh hùng hậu của chường quây Trần. Lúc đầu hẩn cũng biết có thể mở một tửu lâu như vậy ở trấn trên chắc chắn là có quan hệ, giờ biết huynh trưởng nhà ông làm việc ở nha môn cũng không kỳ quái, chỉ là hẩn hơi coi thường trình độ chỉ tiêu của người xưa, quan lại dù có là phẩm cấp thấp nhất thì tiêu bạc cũng không nường tay. Chè thượng đẳng nhà hẩn có ưu thế địa lý hơn chè phía nam, làm bán tại chỗ, chè phía nam có tốt đến đâu, làm xong chuyển đến đây cũng mất một hai tháng, vị chè tất nhiên sẽ nhạt hơn.

Đồng thời Phương Trí Viễn cũng tán đồng với lời của cửu cửu hẩn. Dù sao bọn họ cũng vô quyền vô thế, cái gọi là mang ngọc có tội, nếu bỗng nhiên trở lên giàu có cũng sẽ chọc mắt người khác. Hơn nữa, chường quây Trần ở trấn trên là địa đầu xà, lại có quan hệ thân thiết trong nha môn, ông là người không xấu, chè này bán cho ông, ông cũng không ép giá quá thấp. Còn việc ông buôn bán chè lời được bao nhiêu, đó là do bản lĩnh của ông ấy.

Quan trọng nhất là, chè có thể làm hàng năm, năm nay mới chỉ là bắt đầu, chỉ cần không có phiêu lưu tiêu thụ đã rất tốt. Hẩn muốn sống nhàn nhả ở nông thôn, nhưng không muốn vì chè mà bị người rình mò, tuy

hắn không sợ ai nhưng bây giờ cũng không có năng lực bảo vệ tiền của, vẫn là khiêm tốn thì hơn.

Phương Tăng nói tiếp: “Giờ chè có chỗ bán, giá cũng không thấp nhưng hái lá chè lại thành vấn đề. Nếu chỉ hai chúng ta, chè hạ đẳng thì không sao, chè trung đẳng thì chịu khó cũng có thể, nhưng chè thượng đẳng mất nhiều công phu nhất, nhưng nó cũng đắt nhất, một cân là hơn hai lượng bạc rồi, chúng ta chỉ cần sao chế hai mươi cân thượng đẳng thì đã được năm mươi lượng bạc, có thể mua bảy tám mẫu ruộng, nếu bỏ lỡ thì đúng là đáng tiếc.”

Phương Trí Viễn gặp Lưu Trang liền có tính toán, nói với Phương Tăng: “Cửu cửu, hôm nay con gặp Lưu Trang. Một mình hắn vào núi sâu, rừng già cũng không sợ. Bây giờ không phải lúc động vật sinh con sao, Lưu Trang cũng không đi săn, chúng ta nhờ hắn giúp hái búp chè. Hơn nữa cây chè có ở chỗ chúng ta cũng không nhiều, không chừng những nơi khác cũng có, có lẽ trên núi ở Lưu gia thôn cũng có. Nhờ Lưu Trang hái chè ở Lưu gia thôn thì có thể có nhiều búp hơn.”

Phương Tăng nghĩ nghĩ, nói: “Hở tử, con nói cũng đúng, nhưng nếu lá chè bị người khác biết thì chúng ta cũng không thể kiếm tiền nữa. Cửu lo...”

Phương Tăng chưa nói hết nhưng Phương Trí Viễn cũng hiểu. Bọn họ có thể kiếm nhiều bạc như vậy là do chè không phổ biến, nếu bị người khác biết câu chè ngay ở trên núi, chắc chắn mọi người cũng sẽ sao chế chè, nhà hắn sẽ không còn ưu thế nữa.

Phương Trí Viễn từng nghĩ đến chuyện này cho nên hắn từng muốn đi thực cây chè về trồng tại nhà mình, nhưng nghĩ rồi cũng thôi. Ở nông thôn vốn không có gì bí mật, trước kia nhà hắn làm bánh hồng cũng đã rất cẩn thận nhưng vẫn có vài người nhìn thấy, tuy không biết bọn hắn làm gì nhưng cũng đều đến lừa Phương Tăng nói.

Vì thế hắn mới không động đến mấy cây chè. Một mặt là vì chè ở sâu trong rừng mới có phẩm chất tốt, mặt khác cũng chủ yếu là vì để thế mới có thể chỉ có nhà hắn tìm thấy hái. Do đó mà dù hắn biết nhiều người hái nhanh thì kiếm được càng nhiều nhưng vẫn chỉ để hai cậu cháu đi hái. Việc này phải giấu, đợi bọn hắn kiếm được tiền rồi tính sau.

Nhưng việc mời Lưu Trang cũng là do Phương Trí Viễn suy nghĩ cẩn thận. Thứ nhất, cậu là người tốt. Thứ hai, chè phải sao chế, kỹ thuật chỉ hắn biết, Lưu Trang có lá chè cũng vô dụng. Phương Trí Viễn đối với Lưu Trang có tín nhiệm và thương tiếc mà chính bản thân hắn cũng không phát hiện. Hắn biết cách làm người của Lưu Trang nên theo bản năng mà tin tưởng rằng dù Lưu Trang biết lá chè nhưng cũng sẽ không phản bội bọn họ.

Hắn nói với cửu cửu: “Cửu cửu, con nghĩ như thế này, cửu xem, lá chè này ở trên núi lâu rồi nhưng cũng không ai biết. Nhờ Lưu Trang hái, có lẽ hắn sẽ kỳ quái, nhưng hắn là người tốt, bảo hắn đừng nói với ai thì chắc chắn hắn sẽ không nói. Hơn nữa tay nghề sao chế chỉ chúng ta mới biết, không lộ ra trước mặt hắn thì cơ bản không thành vấn đề.”

Phương Tăng ngẫm cũng thấy đúng nên nói: “Vậy được rồi, chè trên núi ba người chúng ta hái cũng đủ. Thế thì ngày mai đến Lưu gia thôn xem sao. Mấy ngày nữa là đến vụ mùa, chúng ta còn phải đi cày ruộng và thả nước nữa. Mai con trực tiếp hỏi Lưu Trang xem, nếu nó đồng ý thì ban ngày nó lên núi hái chè, chiều tối cửu sẽ đến lấy, cũng không làm mất thời gian sao chế của chúng ta.”

Phương Tăng cũng hiểu hai ông cháu Lưu Trang, biết Lưu Trang là đứa hiền lành hiếu thuận, hơn nữa muốn làm chè cũng phải biết cách, chính anh nhiều năm lên núi như thế cũng đây nhận ra mấy cái cây hình nấm lại là cây chè. Lúc nhìn cháu ngoại sao chế, hỏa hậu như thế nào, vò như thế nào, sao như thế nào đều cần có kỹ xảo. Như anh có nhóm lửa lâu như vậy cũng thường xuyên để lửa quá lớn, sao cháy lá chè cơ mà.

Thời gian không đợi người, nghe cháu ngoại nói lá chè này chỉ có thể để đến qua tháng, Phương Tăng định sáng mai hái chè trước, đợi sao chế xong thì đến Lưu gia nói chuyện với Lưu Trang. Tính tính thời gian, đợi làm xong chè thì cũng đúng lúc cấy.

Chè hôm nay mang theo đã bán hết. Năm cân chè thượng đẳng chưng quây Trần trả mười ba lượng, chè trung đẳng năm lượng, chè thượng đẳng một lượng, tổng cộng mười chín lượng. Chưng quây Trần đưa luôn hai mươi lượng, nói bù lần sau. Chỉ bận rộn mấy ngày đã kiếm được nhiều bạc như vậy, Phương Tăng vừa kinh ngạc lại càng thêm vui sướng.

Không ai ngại nhiều tiền. Phương Tăng trước kia nghèo khó nên biết có bạc chưa chắc đã rất tốt, nhưng không có nó thì không thể được. Nếu trước kia bọn anh có tiền bạc, a ma anh cũng không cần làm lụng vất vả như vậy, ca anh cũng không bị Lý Phú khinh thường. Giờ chỉ còn anh và cháu ngoại sống nương tựa lẫn nhau, nhất định phải để cháu anh sống sung sướng, không thể để nó phải chịu khổ như anh.

Vậy nên lúc anh làm bánh hồng và chè mới không nói cho Lâm Tín, Lâm Chính. Cữu cữu Lâm Thành của anh là lý chính, thích nhất là giúp người khác. Người trong họ ông đều mong phát đạt, xây dựng Lâm gia thôn lớn mạnh. Nếu anh nói hai thứ này cho Lâm Tín, Lâm Chính; Lâm Thành không biết thì thôi, nếu biết, chưa kể những người trong họ khác, ông nhất định sẽ bắt bọn Lâm Tín nói cho Lâm Song. Nếu tin tức truyền ra chỉ sợ toàn bộ Lâm gia thôn sẽ đến nhà hỏi thăm.

Đến lúc đó, không kể đến việc anh không thể kiếm tiền, nói không chừng còn bị người ta thâm oán. Nhưng thứ này đều là do cháu ngoại anh làm, anh cũng không thể vì nể tình nể nghĩa mà làm cháu anh chịu thiệt thòi. Tất nhiên, nếu nhà Lâm Tín, Lâm Chính có việc, anh tuyệt đối giúp đỡ đến cùng. Chờ cháu anh lớn hơn, tích cóp được tiền bạc, anh có thể thương lượng với cháu ngoại dùng vài thứ giúp đỡ Lâm Tín, Lâm Chính một phen.

Phương Trí Viễn cũng nghĩ đến Đại Tráng, Tiểu Tráng. Hắn nghĩ hẳn chơi với hai đứa chưa đến một năm cũng đã rất có cảm tình, cữu cữu hẳn với Lâm Tín, Lâm Chính chắc cũng là như thế. Nhưng đồ vật tuy nói là hai cậu cháu cùng làm, nhưng thực tế cữu cữu hẳn vẫn cho rằng đó là của hắn, dù có ý muốn giúp hai người kia cũng sẽ ngượng ngùng không mở miệng được.

Chè thì không thể nói cho Lâm Tín, Lâm Chính, Phương Trí Viễn muốn dùng chè làm kế an thân lập mệnh, nhưng hẳn có thể nói với cữu cữu bánh hồng năm sau có thể hợp tác với hai nhà, nhưng phải bảo bọn họ giữ bí mật, không thể nói cho người ngoài, thứ gì nhiều sẽ không đáng giá. Như vậy vừa đảm cháu tình cảm của cữu cữu hắn, cũng không ảnh hưởng đến lợi ích của hai cậu cháu.

Vì thế, Phương Trí Viễn nói: “Cữu cữu, chè này của chúng ta cũng tạm ổn rồi. Cữu cữu Lâm Tín, cữu cữu Lâm Chính đều tốt với chúng ta, lần sau làm bánh hồng gọi hai nhà họ cùng làm đi, nhưng dặn họ đừng nói ra nếu không chúng ta cũng không bán nổi nữa. Tất nhiên, chè con vẫn muốn giữ bí mật.”

Phương Tăng nhìn cháu ngoại, không ngờ cháu mình lại có tình nghĩa như thế. Anh cảm khái nhìn Phương Trí Viễn, thầm nghĩ: Hồ tử giống ca ca, mềm lòng trọng nghĩa.

Phương Tăng vẫn biết, người dễ nói chuyện và nặng tình cảm nhất trong nhà là ca anh. Anh thì làm việc cũng rất tốt, làm người cũng tạm được, nhưng thật ra là một người lạnh lùng. Cháu ngoại có thể nhớ đến huynh đệ Lâm Tín, muốn giúp đỡ họ cũng là vì nhớ ơn họ, cũng là lo lắng đến tình cảm của cữu cữu anh cùng hai nhà bọn họ.

Ánh mắt Phương Tăng nhìn Phương Trí Viễn hơi phức tạp, anh cười xoa xoa đầu hắn, nói: “Hồ tử, suy nghĩ của con là tốt, biết người khác đối tốt với con thì đối tốt lại mới không phải người vô ơn. Nhưng việc này không đơn giản như con nghĩ đâu. Lâm Tín làm lý chính, nếu hắn biết cách làm bánh hồng mà bị người trong thôn biết thì chắc chắn động tâm. Cữu cữu của cữu, cũng là cữu gia con đấy, là người sĩ diện, nếu biết chắc chắn sẽ ép Lâm Tín nói ra với mọi người cùng làm. Nhưng đồ là chúng ta dùng để kiếm tiền, không thể cho không người ngoài, không chừng có cho mà còn bị mỉa mai. Hơn nữa, lúc đó Lâm Song biết cũng sẽ không để yên. Như vậy Lâm Tín nói hay là không nói Nói, chúng ta dùng nó kiếm tiền, cữu muốn giúp đỡ huynh ấy chứ không phải để huynh ấy ngáng chân chúng ta, nhận ơn chúng ta mà báo oán thì cữu sẽ không vui, tình cảm tốt đến đâu cũng sẽ xuất hiện vết nứt. Nhưng nếu không nói, cha, đệ đệ, người trong họ đều sẽ không bỏ qua huynh ấy. Cứ như vậy huynh ấy sẽ khó cả đôi đường. Ý tốt của chúng ta cuối cùng không chừng còn bị oán thâm.”

Phương Trí Viễn nghe trợn mắt há mồm, hỏi; “Nhưng đồ vật rõ ràng là của chúng ta. Chúng ta cho cữu cữu Lâm Tín thì tự cữu ấy làm, những người đó có quan hệ gì với cữu ấy cũng đâu thể hữu lý hợp tình dùng đồ của cữu Lâm Tín đó khác gì ăn cướp”

Phương Tăng nhìn cháu ngoại, cười cười, cảm thấy cháu ngoại đúng là còn nhỏ, tuy làm việc nhìn ổn trọng nhưng đạo lý đối nhân xử thế lại vẫn rất ngây thơ, nói: “Đều là người trong họ, họ hàng hang hốc, mấy trăm năm trước cùng một tổ tông. Người bên ngoài thì cũng đỡ, Lâm Tín mạnh mẽ cũng có thể cần được. Nhưng Lâm Song là đệ đệ của huynh ấy, hai cụ Lâm gia biết nhà mình có cách kiếm tiền, sống đầy đủ sao

có thể dễ y sống khổ. Bánh hồng làm cũng không khó, chỉ cần biết biện pháp là có thể kiếm tiền, chắc chắn hai cụ Lâm Thành sẽ nói cho Lâm Song. Lâm Song biết, nhà chồng Lâm Song sẽ biết. Đến lúc đó thì không thể từ chối người trong thôn. Dù sao Lâm Song đã gả ra ngoài, Lâm Tín có thể dạy cho một ca nhi đã lấy chồng, vậy sao những người thúc thúc, bá bá trong họ có thể dễ yên”

Phương Tăng cũng không nói tiếp, thấy Phương Trí Viễn còn nhỏ cũng không nói lại. Trên đời này, không biết đủ nhất chính là lòng người. Anh ở đây là nhà biệt lập, trong thôn có người có ý xấu anh cũng không sợ. Nhưng không sợ trộm đến trộm chỉ sợ trộm nhớ thương, đến lúc lại gây chuyện phiền toái.

Phương Trí Viễn nghĩ cũng thấy đúng, ở hiện đại người chỉ cần có cách tốt thì bạn bè người thân cũng nghĩ hưởng xái, hưởng chi là ở thời đại để ý dòng họ như thế này. Hấn sơ xuất cũng là đương nhiên.

Không nói tiếp chuyện này, hai cậu cháu nhân lúc còn chưa muộn liền lên núi hái chè. Phương Tăng và Phương Trí Viễn quyết định là chè thượng đẳng và trung đẳng trước, hạ đẳng làm sau cùng. Dù sao hai loại này giá cao, kiếm nhiều, bọn họ muốn có lợi ích cao nhất.

Buổi tối, đốt đèn sao chế chè. Hôm sau Phương Tăng dẫn Phương Trí Viễn đến Lưu gia thôn. Phương Tăng đưa Phương Trí Viễn thẳng đến nhà Lưu a ma. Lưu a ma đang ở trong bếp làm gà giò cho Lưu Trang ăn, nghe đến tiếng xe la vội vàng đi ra nhìn xem. Phát hiện là hai cậu cháu Phương Tăng, nghĩ là đến xem sân phơi, ông vội vàng tiếp đón, nói: “Phương đương gia, mau vào, người đến xem ruộng phải không Một tháng nữa là bắt đầu cấy, người xem xem cũng tốt.”

Vừa nói vừa nhanh tay rót hai cốc nước đường đưa cho Phương Tăng và Phương Trí Viễn. Phương Tăng khách khí hàn huyên một lúc mới hỏi: “Lưu a ma, cháu ông có nhà không Cháu có việc muốn nhờ.”

Lưu a ma nghe, nói: “Ở nhà Lưu Gia. Cũng tại đạo này A Trang rảnh rỗi, ta liền dạy A Trang thêu hoa. A Trang là ca nhi, sau này ra cửa cũng không thể chỉ biết múa đao múa kiếm, như vậy người ta sẽ không thích.” Nghĩ đến tính tình Lưu Trang, Lưu a ma liền lo lắng. Hấn tử nào mà không thích ca nhi ôn ôn nhu nhu, nhẹ nhẹ nhàng nhàng. A Trang nhà ông sinh ra không xinh đẹp, tính tình lại mạnh mẽ như vật, sau này sao gả cho người khác được.

Phương Trí Viễn vừa nghe Lưu Trang đi thêu hoa lập tức , nghĩ đến cảnh anh chàng đẹp trai như Lưu Trang cầm kim thêu, được rồi, Phương Trí Viễn thừa nhận hấn không thể tưởng tượng nổi, không tả được. Trái lại, Phương Tăng tán thành cách nghĩ của Lưu a ma, ca nhi có thể không xinh nhưng phải phẩm hạnh tốt, giỏi giang.

Lưu a ma nhìn Phương Tăng và Phương Trí Viễn, ngẫm nghĩ nói: “Các người ngồi đây đợi, ta đi gọi A Trang.” Nói xong liền nhẹ nhàng đi tới nhà Lưu Gia.

**

Zổ: Ngữ Tiểu Lan San đang viết truyện mới cùng hệ liệt Giang hồ biến địa mwahahaha, nhưng mà về anh quan nghèo suốt ngày ăn mì không thịt bị Cục Bông khinh bỉ Ôn Liễu Niên. Thực ra ảnh phúc hắc ạ, anh công bị ảnh chọc cho tức phát điên ~ có các bạn ám vệ, có vợ chồng Hoa Đường Tiểu Ngũ, nhưng hồng có Cục Bông, hồng có chồng chồng nhà Tần lưu manh *khóc*

Anh thụ Ôn Tri Phủ rất dã man, ảnh gặp anh công, biết anh công là thổ phỉ nên vẽ hình anh công dán, không ngờ ảnh đẹp quá, dân học theo, giới trẻ suốt ngày để kiểu đầu bù tóc rối giống ảnh cho ngẫu, anh thụ lập tức sai người vẽ anh công tóc tai nghiêm chỉnh, cầm 1 quyển sách, thế là dân đu theo, người ko biết chữ cũng cầm sách cho mốt. Anh thụ thấy thế làm 1 sê-ri ‘anh công đã làm người tốt như thế nào’ để mị dân =))

Các bạn ám vệ thì vẫn tưng tưng vậy, vẫn rất được dân yêu, dân tả là “nhiệt tình thiện lương, giúp dân dập lửa, giúp bé đứa bé bị ngã đến khám đại phu, tiện thể làm mai cho đại phu luôn, ba tháng nữa đại hôn”

34. Chương 34: Hợp Tác

Lưu Trang đang học thêu hoa với phu lang Lưu gia, đây là lần thứ sáu cậu đâm kim vào tay. Đếm đếm số ngón tay còn lành lặn của mình, cậu than thở trong lòng, nếu không phải ma ma cứ bắt cậu đến, không đến sẽ khóc cho cậu xem thì cậu mới không phải chịu tội thể này đâu. Đáng tiếc, ông không chịu hiểu cậu là người không thể thêu hoa, đúng lúc Lưu Trang đang định tiếp tục tranh sức tranh tài với việc thêu hoa thì Lưu a ma tới.

Lưu Trang nghe ông mình nói, lập tức buông xuống hình Uyên Ương thêu thật lâu cũng chưa xong một nửa, lấy tốc độ ánh sáng chạy về nhà mình, trong lòng không khác gì gặp cứu tinh. Lưu a ma thấy bộ dáng cháu nội như thế, vừa buồn cười vừa tức giận, ông nhờ người dạy cậu thêu hoa là vì ai chứ, nhóc con vô lương tâm, coi thêu hoa như quái vật, việc này còn khó hơn săn thú chắc Lưu a ma hạ quyết tâm, nhất định phải bồi dưỡng Lưu Trang thành một ca nhi giỏi cả nữ công gia chánh lẫn nấu ăn, chuẩn bị sau này tìm lang quân như ý.

Lưu Trang chạy nhanh, vừa vào phòng đã nhìn thấy Phương Trí Viễn. Cậu hỏi Phương Trí Viễn: “Phương Trí Viễn, sao người lại đến đây” nhìn thấy Phương Tăng, chào: “Phương thúc thúc!”

Phương Trí Viễn nhìn tay phải Lưu Trang bao một mảnh khăn, Lưu Trang cúi đầu xem, choáng váng. Cậu đâm vào tay nên được Thu ca ca băng bó cho, thấy Phương Trí Viễn nhìn, cậu đỏ mặt. Cậu là ca nhi nhưng ngay cả việc thêu hoa cũng không biết, nghĩ thế, cậu giấu tay ra sau, xấu hổ cúi đầu.

Phương Trí Viễn cũng nhận ra sự đường đột của mình, cười nói: “Lưu Trang, lần trước không phải ta đã nói với người là có việc cần người giúp rồi sao Trong khoảng thời gian này người có rảnh không, nếu có thì chúng ta muốn nhờ người một việc.”

Dạo này Lưu Trang vì không lên núi nên ngày nào cũng bị ma ma bắt đến nhà Lưu gia học thêu hoa, đã vừa mệt vừa chán từ lâu, việc này còn phí công hơn cả việc săn thú, giờ nghe Phương Trí Viễn có chuyện nhờ cậu, lập tức lên tinh thần, trong lòng nghĩ: rốt cuộc không cần tiếp tục thêu hoa.

Cậu vội vàng nói với Phương Trí Viễn: “Ta có thời gian, Phương Trí Viễn, người nói cần nhờ chuyện gì”

Phương Trí Viễn cũng không khách khí với Lưu Trang, nói thẳng: “Lưu Trang, người có nhìn thấy cây Nấm không Chính là cái loại cây thấp thấp, rậm rạp, có thể rút chồi ra, nhìn giống nấm ấy.”

Lưu Trang nghĩ nghĩ, nói: “Có, nhưng phải đi sâu vào trong núi cơ. Lần trước ta đuổi theo một con nai có nhìn thấy ở trong đó, hình như có một mảnh lớn luôn. Sao người lại muốn thứ ấy”

Phương Trí Viễn có chuẩn bị từ trước, lấy chồi hắc hái buổi sáng ra cho Lưu Trang nhìn, nói: “Là chồi này, ta hy vọng người có thể giúp ta hái. Hái như trên tay ta đây này, ta và cữu cữu đã bàn bạc xong, người hái một cân chúng ta trả mười đồng tiền, nếu sau này chúng ta kiếm được tiền, sẽ chia tiền hoa hồng cho người. Người thấy sao”

Lúc này Lưu a ma cũng về đến nhà, nghe Phương Trí Viễn nói, hơi kinh ngạc, không ngờ một cân chồi tươi có thể được mười đồng tiền. Thấy cháu mình muốn từ chối, ông vội vàng lên trước mặt cậu: “Vậy không tốt lắm, sao có thể nhận nhiều tiền của các người như vậy chứ”

Phương Trí Viễn cười nói: “Đáng giá, hái chồi rất mất thời gian, còn phải đi vào sâu trong núi, nếu Lưu Trang không nhận tiền, chúng ta cũng không thể mở miệng nhờ.”

Lưu a ma cười càn chân thành, nói: “Cháu đã nói thế thì chúng ta cũng mặt dày mà nhận vậy. Nhưng các người yên tâm, A Trang nhà ta làm việc nhanh nhẹn, nhất định có thể làm thỏa đáng cho các người.”

Lưu Trang thấy ma ma mình ra mặt, cũng không nói nữa. Phương Trí Viễn nói: “Chúng cháu biết Lưu Trang có khả năng mới tìm hắc, nhưng mà, Lưu a ma ông biết đấy, trong thôn người đến người đi, cháu sợ người khác biết được lại nói ra nói vào.”

Lưu a ma sống lâu như vậy, tất nhiên hiểu ý của Phương Trí Viễn, cười nói: “Tiểu tử Phương gia yên tâm, A Trang chính là miệng hũ nút, suốt ngày im lặng không nói. Ma ma cũng không phải người thích đi chơi, thích bàn tán chuyện trò.”

Lúc này Phương Tăng mới nói với Lưu a ma về thời gian đến lấy chè. Lưu a ma mời cơm nhưng hai cậu cháu Phương Tăng từ chối.

Chờ hai người về, Lưu Trang hơi mất hứng hỏi: “Ma ma, Phương Trí Viễn rất tốt với chúng ta, bọn họ muốn nhờ con giúp việc vài ngày, sao con có thể nhận tiền được, như vậy người ta sẽ nhìn chúng ta thế nào?”

Lưu a ma rất bình thản, nhìn Lưu Trang nói: “Cậu cháu Phương gia muốn loại chồi này, còn trả giá cao như vậy, vừa nghe đã biết là làm mua bán lớn. Con nghe hần nói rồi đấy, rõ ràng hần không muốn người khác biết, hần tới tìm con, thứ nhất là vì tin chúng ta, thứ hai cũng là vì con dám vào núi. Nếu chúng ta vô duyên vô cớ giúp hần, chưa chắc hần đã muốn, dù sao quan hệ của chúng ta cũng chưa thân như vậy. A Trang, nhớ kỹ, nếu con làm không công cho bọn họ, bọn họ sẽ nợ con. Nhà chúng ta cô nhi ông góa, nhà bọn họ cũng chỉ có hai hần tử, thân quen quá cũng không tốt. Hơn nữa, tiền này nên lấy thì vì sao không lấy?”

Tính tình Lưu a ma rất khôn khéo, ông và Phương gia cũng không có nhiều giao tình, cháu ông làm việc cho bọn họ tất nhiên là phải có tiền công. Hơn nữa, tiền công cao như vậy không phải lúc nào cũng có. Ông biết cháu mình da mặt mỏng nên những lời này chỉ có thể nói ở trong lòng, an ủi cháu nội. Ông nghĩ lần hái chồi này cũng có thể tích góp cho Lưu Trang một số đồ cưới.

Nhìn Lưu Trang đã mười ba tuổi, trong lòng Lưu a ma cũng sốt ruột. Vài năm nữa Lưu Trang sẽ phải gả cho người, ông tuy chuẩn bị đồ cưới nhưng thực ra vẫn muốn tìm người ở rể. Như vậy, có ông nhìn, cháu rể khẳng định không dám bắt nạt A Trang, nếu như ông mất, cháu rể không ra gì thì A Trang cũng có thể dựa vào ruộng đất mà tự mình nuôi mình.

Cho nên lúc Phương gia tới nhà trả tiền nhiều ông mới không từ chối. Đôi khi, thể diện quan trọng thật, nhưng so với người thân thì cũng không là gì.

Lưu Trang đã đồng ý hái chồi cho cậu cháu Phương gia, ăn gà giò Lưu a ma làm xong liền đeo gùi lên núi. Tìm được cây hình nấm, cậu bắt đầu hái chồi. Hái hai canh giờ trời đã tối, nhìn gùi mới gần đầy, cậu sợ ông mình lo lắng nên đành trở về.

Quả nhiên Lưu a ma đang đốt đèn chờ cậu, thấy cậu trở về liền múc cho cậu một bát canh gà, trách cứ: “Con làm việc cũng không biết để ý, trời tối đen như thế, con là ca nhi sau này không được ở bên ngoài, biết chưa” Vừa nói vừa trầm mặt.

Lưu Trang biết ma ma lo lắng cho mình, ngoan ngoãn ăn canh, không nói câu nào.

Lưu a ma thu thập chồi Lưu Trang hái về, nghĩ nghĩ liền dùng cân cân. Một gùi đầy được năm cân, Lưu a ma vui vẻ, đây là năm mươi đồng tiền, còn nhiều hơn ông đi nấu ăn thuê. Nếu không phải ông lên núi sẽ tăng thêm gánh nặng cho Lưu Trang, Lưu a ma cũng sẽ cùng đi hái chồi.

Mà Phương Trí Viễn thì đang cùng Phương Tăng ở nhà sao chế chè. Vừa lúc còn nệm bện lúc làm bánh hồng, dùng để đựng chè vừa sao xong. Để đảm bảo chè còn mới, đặc biệt là chè thượng đẳng, cách ba ngày Phương Tăng sẽ mang chè đến cho chương quây Trần một lần.

Tay chân Lưu Trang quả nhiên nhanh nhẹn, một ngày cậu có thể hái hơn mười cân, còn nhiều hơn hai người Phương Tăng và Phương Trí Viễn cộng lại. Phương Tăng cũng cảm khái nói Lưu Trang không hổ là ca nhi khéo tay hay làm, việc như này giỏi hơn hai hần tử sơ ý bọn anh nhiều.

Có nguồn chồi Lưu Trang cung ứng, chè thượng đẳng bọn họ sao chế mới có thể nhiều hơn. Đáng tiếc, bấy giờ mưa nhiều làm bọn họ mất không ít thời gian. Nhưng dù thế hai người cũng làm được năm mươi cân chè thượng đẳng, bảy mươi cân mỗi loại trung đẳng và hạ đẳng. Chương quây Trần trả hai trăm mười lượng bạc, thêm hai mươi lượng hôm đầu tiên, tổng cộng bọn họ kiếm được hai trăm ba mươi lượng bạc từ việc sao chế chè.

Lấy được bạc, Phương Tăng nằm mơ cũng không ngờ được, đời này anh chưa từng thấy nhiều bạc như vậy. Phương Trí Viễn cũng vui vẻ, hần vốn nghĩ làm mấy ngày như vậy nhiều nhất cũng chưa được hai trăm lượng, không ngờ bởi vì có thêm Lưu Trang, chè thượng đẳng tăng thêm hơn hai mươi cân, như vậy nên hần và cậu mới có thể kiếm nhiều bạc như vậy.

Nghĩ thế, Phương Trí Viễn thấy trả Lưu Trang một lượng là thiệt thòi cho cậu, dù sao Lưu Trang vì bọn hắn mà đi sớm về muộn hơn mười ngày, nếu nhà mình kiếm được tiền thì sao có thể quên cậu chứ. Vì thế, hắn nói với Phương Tăng: “Cứu cứu, cứu xem, lần này ta kiếm được nhiều tiền như vậy cũng là nhờ Lưu Trang hái tới một trăm cân búp chè. Trước đó con đã nói với hắn là nếu chúng ta kiếm được nhiều sẽ chia hoa hồng cho hắn. Hơn nữa, năm nay chúng ta còn phải nhờ người ta giúp chúng ta nữa, không thể lờ đi được.”

Phương Tăng cũng không muốn thiệt thòi người khác, mỗi ngày anh đi lấy chổi nên biết tính tình thành thật của Lưu Trang, vì chổi này mà rất vất vả, uống nước không quên người đào giếng, nếu người ta hết sức giúp thì cũng phải cảm ơn người ta.

Phương Tăng bèn lấy ra năm lượng bạc đặt vào tay Phương Trí Viễn, cười nói: “Vậy việc này cứu cứu giao cho con đó. Lát nữa chúng ta đến Lưu gia thôn thăm đồng, cứu chờ con ở ngã rẽ, con đưa bạc cho Lưu Trang, chứ nếu cứu ra mặt sợ bọn họ không nhận. Cứu biết nhóc con con gian xảo như thế, nhất định có cách.” Bộ dáng hết thấy đều giao cho cứng, anh tin tưởng cứng của Phương Tăng làm Phương Trí Viễn nhìn muốn học mẫu.

Hắn không ngờ cứu cứu hắn học xấu, sao lại có thể nghĩ hắn như thế chứ. Hắn gian xảo rõ ràng không ai có thể là một thanh niên mười tốt thành thực thủ tín, cần lao bốn phần hơn hắn. Nhưng nghe cứu cứu nói, Phương Trí Viễn thấy cũng đúng nên cầm lấy năm lượng bạc kia.

Ngồi trên xe la đến Lưu gia thôn, Phương Trí Viễn nghĩ đến hai trăm lượng bạc mới kiếm được, nhớ tới ý tưởng mua cửa hàng của mình, thử hỏi: “Cứu cứu, tiền lần này chúng ta kiếm được cứu định làm gì. Chẳng lẽ cứ để nguyên như thế. Không nói có an toàn không, nhưng tiền để nguyên không để ra tiền là lãng phí nhất.”

Phương Tăng nhìn Phương Trí Viễn, sờ sờ đầu hắn, cười mắng: “Hở tử, nhóc con xấu xa nhà con, bây giờ còn dám nói úp nói mở với cứu cứu con hả. Có gì nói mau, còn linh tinh cẩn thận cứu dần cho con một trận đấy.”

Phương Trí Viễn giật giật khoe miệng. Không phải là hắn cố kỵ mặt mũi trưởng bối của cứu cứu hắn sao, đúng là người tốt khó làm, cứu cứu không hiểu nỗi khổ của hắn. Nhưng hắn cũng nói thẳng vấn đề: “Cứu cứu, cứu có nghĩ tới việc mua cửa hàng ở trấn trên không?”

“Mua cửa hàng” Phương Tăng nghi hoặc lắm lắm.

“Mua cửa hàng ở trấn trên có ổn không. Chúng ta cũng không phải người ở trấn trên, mua cửa hàng làm gì, chúng ta cũng không phù hợp buôn bán mà. Hơn nữa, ở trấn trên đều là người có bản lĩnh có quan hệ, chúng ta buôn bán cũng chưa chắc có thể kiếm tiền.” Phương Tăng nghĩ nghĩ, nói ra lo lắng trong lòng mình.

Phương Trí Viễn thấy cứu cứu hắn hơi động tâm, chính là chưa quyết định được, cười nói: “Cứu cứu, chúng ta có thể không buôn bán mà chỉ cho thuê cửa hàng. Con hồi tiểu nhị trong tửu lâu của phường quấy Trần, hắn nói cho con biết một cửa hàng tốt ở trấn trên khoảng trên dưới hai trăm lượng. Nếu cho thuê cửa hàng thì mỗi tháng hai lượng, một năm có hai mươi bốn lượng, như vậy chỉ cần mười năm là đủ vốn, sau đó là tiền lời. Phường quấy Trần có vài cửa hàng đều cho người khác thuê. Một tháng thu tiền một lần cũng không sợ bị quỵt.”

Phương Tăng nghe cũng hiểu được một ít, tuy cửa hàng đắt hơn ruộng, nhưng nếu dùng hai trăm lượng bạc mua ba mươi mẫu ruộng thì anh và cháu ngoại cũng không thể trồng hết, cho người khác thuê ăn năm – năm, lại có thiên tai nhân họa, muốn đủ vốn trong mười năm rất khó. Mà nếu anh mua nhiều ruộng như vậy chỉ sợ cũng không giữ được.

Mua cửa hàng chỉ có *** khế, địa khế trong tay cũng không ai biết, không ngứa mắt người lại có thể tiền sinh tiền, là mua bán tốt. Vì thế, Phương Tăng nói: “Vậy để cứu hỏi người môi giới ở trấn trên xem sao, nếu được, chúng ta tích góp khoảng hai năm, lúc đó mỗi người một cửa hàng, sau này chúng ta cũng thành người trấn trên.”

Phương Trí Viễn nhìn Phương Tăng động tâm, cũng không nói nữa.

Hai người đến Lưu gia thôn, Phương Trí Viễn tự xuống xe, cầm điểm tâm và một con vịt quay đến nhà Lưu Trang. Phương Tăng thì đi xem ruộng, giờ đã bắt đầu vụ mùa, Phương Tăng thấy mấy ngày nữa anh có thể đến cày ruộng.

Lúc Phương Trí Viễn đến nhà Lưu Trang, Lưu Trang đang thu thập nông cụ, sắp phải cấy, cậu phải chuẩn bị mấy thứ như sọt, dây... Lưu a ma đang ở trong phơi tương*, nhìn Phương Trí Viễn đến, Lưu a ma cười nói: “Tiểu tử Phương gia, cháu đến tìm A Trang chơi hả Hôm nay cháu ở nhà ông ăn cơm nha, ông bao sủi cảo, cháu nên ăn thử xem sao.”

Lưu Trang chỉ hơn mười ngày đã kiếm được một lượng bạc, Lưu a ma vui vẻ nên hôm nay đặc biệt mà mua thịt lợn làm sủi cảo tẩm bổ cho Lưu Trang. Tất nhiên ông cũng rất thích Phương Trí Viễn, dù sao chuyện này là do người nhà Phương gia nhớ tới cháu ông mới có.

Phương Trí Viễn cười nói: “Ma ma, cháu không ăn đâu, cữ cữ cháu còn đang chờ. Cháu đến tìm Lưu Trang có chút chuyện, lát nữa là phải về rồi.”

Lưu a ma nghe Phương Trí Viễn nói tìm cháu mình, nụ cười trên mặt càng sâu, bỗng nhiên nhớ tới mấy ngày trước phu lang Lưu Gia nói Phương Trí Viễn chỉ kém A Trang không mấy tuổi, lại không có cha mẹ, cữ cữ lại phúc hậu, hai cậu cháu kiếm tiền cũng nhiều, hơn nữa Phương Trí Viễn đối với A Trang rất tốt. Đây không phải là có sẵn cháu rể để chọn sao

Nghĩ như thế, ông nhìn Phương Trí Viễn liền khác xưa, bèn bưng tương đi ra ngoài để chỗ cho hai đứa bé nói chuyện.

Zổ: Huỳnh Dạ mới hoàn bộ “Hôn nhân mặc danh kỳ diệu”, cùng hệ liệt với “Hôn nhân tạm được”. Em thụ là con của Tuyên Hòa và Trữ Chiêu, khá là dụ ~ Nói chung là tôi đọc vì H chữ nội dung phần cuối hơi khó hiểu, hoặc là do suy nghĩ của công thụ quá mức vắn xoắn với tôi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/di-gioi-chi-nong-gia-ki-su>